

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HOUSE OF CRYOS - BOOK I

OF
ICE AND
VILLAINS

VERONICA LANCET

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

HOUSE
OF
CRYOS

ICE OF LAND VILLAINS

VERONICA LANCET

Buz ve Kötüler

Karanlık FANTASTİK Bir Romans

CRYOS EVI
Birinci Kitap

VERONICA Lancet

OceanofPDF.com

Telif Hakkı© 2024 Yazan: Veronica

Lancet Kapak: Faye Lane

Emily Lawrence Editing tarafından

düzenlenmiştir Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitabın hazırlanmasında hiçbir yapay zeka kullanılmamıştır.

Bu kitabın içeriği herhangi bir yapay zekanın eğitiminde

✿ kullanılamaz. [Vellum ile oluşturulmuştur](#)

[OceanofPDF.com](#)

İçindekiler

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bonus İçerik](#)
[Veronica Lancet tarafından da](#)

[OceanofPDF.com](#)

ICE
OF
AND
VILLAINS
VERONİKA LANCET

OceanofPDF.com

ÖNSÖZ

Of Ice and Villains karanlık bir fantezi romantizmidir. Bir üçlemenin parçasıdır ve bir uçurumla biter. Çok karanlık olmasa da okuyucunun sağduyulu olması tavsiye edilir. Önceki adı Kargaşa ve Minnie.

Tetikleyici
Uyarılar: SA Kan
Teşebbüsü
Cesede saygısızlık Gore
Cinayet
Şiddetten bahsedilmesi (ana karakterler arasında değil)
İşkence

OceanofPDF.com

Bir

I Son bu yana yüz yetmiş dört gün geçti.

Avın heyecanını en son hissettiğimden bu yana yüz yetmiş dört gün geçti.

Görüntüler beynimde yanıp sönerken kalbim göğsümde daha hızlı atıyor. Kanın görüntüsü ve kokusu neredeyse sarhoş kadar dolduruyor. Ama anılar gerçeğin yerini tutamaz.

Ayağımı kontrolsüzce parke zemine vuruyorum. Tırnağımı parmağımı ağzımın içinde biraz daha ilerletiyorum, ta ki eti ısırana kadar.

Acı bunu biraz daha katlanılabilir kılıyor.

"Bay Spencer-Astor, size bir soru sordum."

Bakışlarım yukarı fırladı.

Göz kırpıyorum.

"Yaptın mı?"

Terapistim Dr. Leonard gözlerini devirerek, "Evet, yaptım," diyor.

Bir hastaya gözlerini devirmemesi gerektiğine eminim. Ama ben oldukça sinir bozucu bir vakayım. Üç aydır haftada iki kez buluşuyoruz ve neredeyse hiç ilerleme kaydedemedik. İstemediğimden değil. Gerçekten istiyorum. Aksi takdirde ondan yardım istemezdim. Ancak DEHB'm nedeniyle dikkat sürem çok kısıtlı ve söylediği her şeye odaklanabilmem için çok fazla konuşuyor.

Şimdi olduğu gibi.

Çok fazla soru soruyor.

Bir hastanın bir terapistten daha fazla konuşması gerekmez mi?

Ama sanırım kendi sesini duymayı seviyor.

-İşi dinlemek olan birinin sahip olması gereken en iyi özellik değil.

Belki de *onu* öldürmeliyim. Ama bu benim ahlaki kurallarına ters düşer - biraz çarpık olsa da bir tane var. Ben kadınları öldürmem. Ve Dr. Leonard ne kadar sinir bozucu olursa olsun, seanslar dürtülerimin yatışmasına yardımcı oldu.

Birazcık.

Parmağımı daha sert ısırıyorum.

"Soruyu tekrar edebilir misiniz?" Dudaklarımın sevimli bir gülümsemeye dönüşmesine izin vererek soruyorum.

Kızgınlıkla dudaklarını birbirine bastırıyor. Bunu oldukça sık yapıyor.

"Ailenizi en son zaman gördüğünüzü sordum," diye tekrarlıyor.

Tekrar göz kırpmıyorum.

"Bir yıl önce," diye cevap veriyorum omuz silkerek. Yerdeki tıkırtılar yoğunlaşıyor. "Onları bir daha ne zaman göreceksin?"

Başımı yana eğiyorum ve gözlerimi ona dikiyorum.

varmaya çalışıyor?

"Buraya dürtülerim hakkında konuşmaya geldim Doktor, ailem hakkında değil," diyorum düzgün bir sesle.

Tam olarak *hangi* dürtülerden bahsettiğimi bildiğinden değil. Bu suç olurdu ve beni polise şikayet etmek zorunda kalırdı.

Dr. Leonard'ın bildiği kadarıyla beni obsesif eğilimlerim ya da kendi tıbbi terimleriyle obsesif kompulsif bozukluk nedeniyle tedavi ediyor. Gerçeklerden çok uzak değil. Ben takıntılıyım. Fanatik denebilir. Ama çoraplarımın ve iç çamaşırlarımın aynı renkte olması gibi sıradan konularda değil, hepsi siyah

-Gördün mü, sorun çözüldü. Hayır, benim takıntım bundan çok daha derinlere uzanıyor.

İnsanların gözlerindeki ışığın sönmesini izlemeye kafayı takmış durumdayım.

Yavaşça.

Kanlarının duvarları kırmızıya boyamasına takıntılıyım.

Ölüme takıntılıyım.

Boğazımı temizliyorum.

"Annemin doğum günü partisi yakında," diye bahsettim.

Ne yazık ki benim için reddedemeyeceğim bir davet bu. Annem üzülür. Ve ben annemin üzülmekten nefret ederim.

Dr. Leonard başını sallıyor.

"Güzel. Sevdiklerinizin arasında olmak için iyi bir fırsat olacak. Kendi başına çok fazla zaman geçiriyorsun." "Tek başıma olmayı seviyorum," diye kestirip attım.

Tek başıma olmaktan *hoşlanmıyorum*. On sekiz yaşıma bastığım andan itibaren tek başıma yaşamaya başladım ve ailemi yılda bir kez görsem de son on yıldır yalnız yaşıyorum.

Böylesi daha iyi. Birini tepelere doğru çığlık attırmadan kendim olabiliyorum.

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırıyor. "Neredeyse yirmi dokuz yaşındasın. Yuva kurmayı hiç düşünmedin mi? Biriyle tanışmayı?"

Dudağım seğiriyor. Bunu daha önce de konuşmuştuk ve cevabım hayır. Neden birkaç ayın olaylara bakış açımı değiştireceğini düşünüyor?

"Hayır," diyorum sert bir şekilde.

"Bunun size iyi geleceğini düşünüyorum Bay Spencer-Astor. Daha önce hiç ilişkiniz olmadı. Biriyle bile çıkmadınız. Bu doğru değil mi?"

"Bu konuyla ilgilenmiyorum."

"İnsanoğlunun yalnız olmaması gerekir. Bizler sosyal yaratıklarız, Bay Spencer-Astor."

Bazen insandan çok hayvana benzediğimi çok az biliyor.

"Hayatımda kimseye ihtiyacım yok, Doktor. Konuyu değiştirebilir miyiz?"

Dilini dişlerine vuruyor. Ses beynimi tırmalıyor ve boynunu kırma hayali önünde beliriyor.

Sakin ol, kendi kendime söylüyorum. Sen kadınları öldürmezsin.

Dr. Leonard'ı öldürmekten zevk bile almazdım. Muhtemelen seanslarımız sırasında yaptığı gibi onu öldürürken de bana söylenirdi. Ama en azından o zaman çenesini kapatırdı.

Hmm, çekici...

"Bu ayki ev ödeviniz, Bay Spencer-Astor. Biriyle tanışmanızı, kendinizi ortaya koymanızı istiyorum."

"Hayır," diye dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Evet," diye karşı çıkıyor. Sanki azarlanması gereken küçük bir çocukmuşum gibi parmağını bana doğru sallıyor. Sanırım ilerlemiş yaşına rağmen beni öyle görüyor.

Vuruşlarım daha düzensiz hale geliyor.

"Sanırım bu seansla işimiz bitti, Doktor." Ayağa kalktım ve ona sırtımı döndüm.

"Bay Spencer-Astor? Bay Spencer-Astor?" diye sesleniyor ben ofisinden çıkarken.

Resepsiyon görevlisinin ofisine yüz dolarlık bir banknot bırakıyorum ve arkama bile bakmadan binadan çıkıyorum.

Yazık oldu. Biraz ilerleme kaydettiğimizi sanıyordum. Ama başka bir terapist bulmanın zamanı gelmiş gibi görünüyor.

Cebimden arabamın anahtarlarını çıkarıp otoparka gidiyorum ve arabama binıyorum.

Terapi seansı tam on beş dakika sürdü. Ve o on beş dakika içinde arabam tamamen karla kaplandı.

Kardan nefret ederim.

Başlığımdaki iğrenç maddenin erimesini beklerken telefonumu kontrol ediyorum.

Altı cevapsız arama. Annemden.

Yüksek sesle inliyorum.

Aramalarına cevap vermemeyi daha iyi biliyorum. Sesimi temizleyerek numarasını çeviriyorum.

"Marlowe, canım. Aradığımda neden cevap vermedin?"

"Meşguldüm anne," diye ekliyorum sertçe.

"Ne yapıyorum? Hepimiz hayatında pek bir şey yapmadığını biliyoruz," diye azarlıyor o anaç ses tonuyla.

"Güven oyu için teşekkürler anne. Senin değerli tavsiyelerin olmasaydı ne yapardım?"

"Ben ciddiym canım. Her zaman o eve tıklılıp . En son ne zaman eğlendin?"

"Çok güzel bir ev," diye mırıldanıyorum.

"Evinizin güzel olup olmadığını sormadım. Gerçi hiçbirimizin sizi ziyaret etmesine izin vermediğinize göre bunu bilmek iyi oldu-"

"Anne, yılda bir kez ziyaretime geliyorsun. Şükret." "Ama bu yeterli değil," diye sızlanıyor.

Surat asışını hayal edebiliyorum. Her zaman surat asar. "Bu benim için yeterli."

Öpüyor.

"Neden daha çok ağabeyin gibi olamıyorsun? Buraya gelmeyi çok seviyor ve yılda sadece bir kez *değil*."

"Çünkü benim kardeş o a Pısırkim
ihtiyaçlar senin bir şey yapmak için sürekli gözetim.
Ben yapmıyorum."

"Evet, evet. Her zaman çok bağımsız olduğunu biliyorum. Ama yılda bir kereden fazla ziyarete gelmek sana pahalıya mal olur mu? Seni çok özleyorum."

"Her gün konuşuyoruz," diye hatırlatıyorum ona.

"Ama sana en son sarılmayalı bir yıl oldu!" diye haykırıyor. "Konuşmak fiziksel etkileşimin yerini tutmaz. Yoksa birini mi buldun?" Ses tonu heyecanlanıyor. "Sonunda bana torun mu vereceksin?"

Sarılmaktan nefret ederim. Ve fiziksel etkileşimden.

"Anne," diye inledim. "Bunu şimdi yapmasak olmaz mı?"

"Şimdi değilse ne zaman? Partiye özel birini getireceğini umuyordum ve-"

"Geliyor olmam yeterli. Şansını zorlama," diyorum ona sertçe.

"Neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum, Marlowe. Sen hariç diğer kardeşlerinin hepsi iyi oldu. Neden sen de bir takım oyuncusu olamıyorsun?"

"Çünkü değilim," diye dişlerimi gıcırdatıyorum. "istediğin buysa, kapatıyorum," diyorum saatimi kontrol ederek. Eve varmam yaklaşık bir saat sürecek. Her zaman tam on birde yattığım için, bu *Supernatural*'ın beş bölümünü izleyecek zamanım olacağı anlamına geliyor.

"Bekle!"

"Ne?" Soruyorum ve gözlerimi deviriyorum.

"Senden yapmanı istediğim iş ne olacak?"

"Bitti. Ama Cristopher'ın kendi pisliğiyle uğraşmasının tam zamanı." "Marlowe! Diline dikkat et."

"Üzgünüm," diye mırıldandım. "Ama kendi ayakları üzerinde durmayı öğrenmesi gerekiyor.

Kendi başına ne yapacak?"

Annem araya girerek, "Kardeşin sanatsal bir tip," diyor. "Senin bilgisayarlarla olan yakınlığın onda yok. Biz bir aileyiz ve birbirimize yardım etmeliyiz."

"Evet, internette paylaştığınız her şeyin internette *kaldığını* öğrenmesi gerekiyor."

"Marlowe!" Skandal yaratan sesi yüzümü buruşturmama neden oluyor. "*Kahrolası*" diye düzeltiyorum.

Annem küfürden nefret eder. Ailemle yaşarken, ne zaman küfür etsem ağzımı sabunla yıkardı. Eski moda ama yine de işe yaramadı. Sadece daha fazla küfretme isteği uyandırırды.

Lanet olsun.

İşte. Daha iyi.

"Bazen biraz asık suratlı olsan da sen iyi bir kardeşsin.

Cristopher yardımınız için minnettar."

"O zaman kendisi de söyleyebilir. Neden hep *senin* onun adına konuşmana duyuyor?"

"Marlowe! Nedenini biliyorsun!"

Derin bir nefes alıyorum ve tekrar saatime bakıyorum. Dakikalar geçiyor ve bu eve döndüğümde *Supernatural*'ın bir bölümünün daha azalacağı anlamına geliyor.

Çeyrek ya da yarım yapamam. Ya hep ya hiç. Ama bu yatmadan önce küçük bir zaman aralığını serbest bırakacak. Ne yapmalıyım?

Arabanın zeminine vuran ayağımın sesi düşüncelerimi bölüyor. Bunu yapmayı bırakmalıyım - ama yıllardır bunu ve hala buradayım.

Yine de bir bölüm ortalama kırk beş dakika sürüyor. Hızlı bir hesaplama, şu anki gecikmemle yatmadan önce yaklaşık otuz dakikam kalacağını ortaya koyuyor.

Endişe uzuvlarıma hücum ediyor.

Bu süre içinde ne yapabilirim? *Tam olarak* otuz dakika süren ve bir saniye fazla ya da eksik olmayan şey nedir?

Tartışırken dudağımı ısırıyorum.

"Marlowe? Hâlâ orada mısınız?" Annemin sesi beni irkiltiyor.

"Evet," diye cevap veriyorum.

Bir şey mi söyledi? Konuyu yine kaybettim, lanet olsun.

"Doğum günü partim hakkında," diye başlıyor, sesi şimdiden bir oktav düşmüş. "Kimseyi getiriyor musun?"

"Hayır, " diye yavaşça ekliyorum.

"Julius nişanlısını getiriyor ve onunla ilk kez tanışacağız. Her şeyin yolunda gitmesini istiyorum. Etrafında başka bir kadın olursa kendini daha iyi hissedeceğini düşünüyorum-"

"Onu partiye mi getiriyor?" Sözünü kestim. İhtiyacım olan son şey annemin benimle yeniden kadınlar hakkında konuşmasıydı.

"Evet, tabii ki. Julius onu bizimle tanıştıracığı için çok heyecanlı. Kendisi de evlenme teklif etti."

"Bu benim için yeni bir şey." Gözlerimi kısıyorum.

Annem aracılığıyla olmadığı sürece konuşmam. Hiçbir zaman yakın olmadık. Her birimizin farklı kişilikleri var.

hiç uyuşmadı. Ama gerçekten evlenme teklif ciddi bir kız arkadaşı olduğunu duymak? Bu oldukça ilginç.

Ama şaşırtıcı değil.

Otuz beş yaşındaki Julien, başarılı bir kalp cerrahı ve hastanesinin yüzüdür. Gülümsemeleri ve sahte basmakalıp sözleriyle çekici biri.

O sadece itibarını önemsiyor. Beklenti yakında evlenmesi yönünde olduğu için elbette doğru olanı yapmaya karar verdi. Muhtemelen yanında bir sürü başka kadın olduğunu boş verin.

O lanet olası bencil bir pislik.

"Marlowe, konuşmaya zahmet edemeyeceksen neden beni aradın? Beni endişelendiriyorsun, biliyorsun."

Saatime bir kez daha bakınca endişem yeniden artıyor. Zaman azalıyor.

Lanet olsun.

"Gitmem gerek anne. İyi günler," diyorum telefonu kapatırken. Hemen yola çıkıyorum ve eve doğru uzun bir yolculuğa başlıyorum.

Yollar buzlu olduğu için dikkatli sürmem gerekiyor, bu da daha fazla zaman kaybedeceğim anlamına geliyor.

İki kat lanet olsun.

Bu kar beni rahatsız ediyor, tıpkı oluşturduğu beyaz arka plan gibi.

Beyazdan nefret ederim.

Dudaklarımdan yorgun bir iç çekiş geçiyor.

Aile toplantısına gitmeme elli iki gün kaldı. Bütün bir gün boyunca yakınımnda başka insanların varlığına katlanmak zorunda kalmama elli iki gün kaldı.

Sikeyim.

İnsanlardan nefret ediyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İki

I Otoyola çıktığımda hava neredeyse kararmıştı.

Eve varmama yirmi beş dakika var ve dakikalar yeterince hızlı geçmiyor.

Evim New York'un kuzeyinde yer alıyor; en yakın komşumun birkaç mil ötede olduğu تنها bir bölgede olması benim açımdan bilinçli bir seçim.

Ailemin evinden taşındığım andan itibaren kimsenin beni rahatsız etmeyeceği, uzak bir yere taşınmak istediğimi biliyordum. Ailem evin genel konumunu biliyor ama adresi bilmiyorlar. Kimse bilmiyor. Tüm niyet ve amaçlar doğrultusunda, hiç kimse, hükümet bile orada kimin ikamet ettiğini bilmiyor. Posta adresim şehirde ve haftada birkaç kez uğrayıp postalarımı alıyorum.

Bu hem benim içimin rahat için, hem de kimsenin habersizce uğramasını istemediğim için.

Misafirlerden nefret ederim.

Ama aynı zamanda zaman zaman bazı şüpheli faaliyetlerde bulunabiliyorum. Ve komşularımın evimden gelen insan çılgınlıklarını duyması hoş olmaz, değil mi?

Ya da eskiden . Yeni bir sayfa açmam falan gerekiyordu, değil mi?

On sekiz yaşına geldiğimde, büyükbabamın kurduğu vakıf fonuna erişimim oldu ve evi nakit olarak satın alabildim. Geniş bir bodrumu - ya da daha zindanı- olan beş yatak odalı Viktoryen bir ev. Elbette en sevdiğim yer ve evi satın alma nedenim de burası.

Daha da iyisi, bodrum ikiye bölünmüş. Küçük bir bölüm doğrudan evin altında. Ancak arazinin altında yaklaşık üç bin fitlik gizli bir bölüm daha var, bu da bir talihsizlik sonucu polis faaliyetlerimden haberdar olsa bile o odanın iyi bir şekilde gizlenmesini sağlıyor. Ama tabii ki sadece buna güvenecek biri değilim, bu yüzden polisin evimi aramak için arama emriyle gelmesi durumunda, tüm gizli bodrumun bir düğmeye dokunarak patlayacağı bir mekanizma var.

Kaşlarımı çatıyorum.

Zindanım hakkında düşünmemeliyim. Yüz yetmiş dört gündür kullanılmamışken olmaz.

Yakında yüz yetmiş beş gün olacak. Tek bir sayı.

Tek sayılardan nefret ederim.

Dürtülerime yenik düşmekten ve eski alışkanlıklarına geri dönmekten korktuğum için kendimi bilerek içeri girmekten bile alıkoydum.

Bak, iyi bir çocuk olmaya çalışıyorum. Sadece her zaman işe yaramıyor.

Terapim planladığım kadar iyi gitmediğine göre, belki de yeniden değerlendirme zamanı gelmiştir.

Cinayeti bu kadar çok arzuladığım için *neden* terapiye gittiğimi merak ediyor olabilirsiniz.

Ben bile bunu ve ilk etapta değişmenin iyi bir fikir olup olmadığını merak ediyorum. Önceden *gayet iyiydim*. Tek dezavantajı yavaş yavaş kontrolden çıkmaya başlamamdı.

Kendimin kaydığını hissediyordum ve dönüştüğüm şeyden hoşlanmıyordum. İlk cinayetimden beri sakinliğin timsali olmakla övünürdüm.

Cinayet anlık bir şey değildi. Metodik bir süreçti. Çözülmesi gereken bir bulmacaydı.

Kim? Ne zaman? Ne zaman? Nerede? Neden?

İlk adımı atmadan önce tüm bu sorulara bir yanıt bulmam gerekiyordu. Ondan sonra, her şey *nasıl olacağına* bağlıydı. Her parça birbirine uymalıydı. Öldürme yöntemi, zamanlaması ve hassasiyetinden cesedin imhasına kadar. Hataya yer yoktu.

Ve her şeyi kitabına göre yaptığım için bu kadar uzun süre başarılı oldum.

Kurbanlarımı dikkatle seçerdim, böylece onlarla hiçbir bağlantım olmazdı; genellikle polisin veri tabanına açılan bir arka kapı kullanırdım. Her zaman özlenmeyecek, toplumun onsuz çok daha iyi olacağı insanlardı.

Ama her şey iki yıl önce değişti.

Bir şey beni harekete geçirdi, senaryomun dışına çıkmamı ve tedbiri elden bırakmamı sağladı.

Ben böyle biri değilim. Ben böyle çalışmam. Bu başarısız olay o zamandan beri peşimi bırakmadı. Ve bir mükemmeliyetçi için başarısızlık kabul edilemez.

Her nasılsa, bu tek gaf sonraki tüm girişimlerimi lekeledi ve aklımdan çıkarmaya çalışmama rağmen, öldürmeyi artık kendime güvenmediğim bir şeye dönüştürdü.

Bunu itiraf etmek bana acı veriyor. Daha da acı verici çünkü öldürmek bana nefes almak kadar doğal geliyor. Ve bir gün uyandığımda artık eskisi kadar rahat nefes alamadığımı fark etmek ölüm fermanına benziyordu.

Son denemem başarısız bir öldürme ile sonuçlandı. Bodrumumun duvarlarını lekelemişti, ki bunu yapmaya hiç niyetim yoktu.

Ve sorun da bu niyet eksikliğidir.

Kendime güvenmeden bu tehlike hattında ilerlemek için kendime nasıl güvenebilirim?

Kötü bir iş yapmaktansa tamamen uzak durmak daha iyidir.

Bir süre için kendimi odama kilitledim ve dünyadan daha da soyutladım. Dışarı çıkarsam, kana susamışlığımı gidermeye çalışacağımı ve karşılığında, öldürdüğüm kişi mükemmelden daha az bir şey ortaya çıkardığında kendimde daha fazla hayal kırıklığına uğrayacağımı biliyordum.

O kadar ileri gittim ki kapıyı kilitledim ve anahtarı tuvalete atıp sifonu çektim.

Tabii ki bu kapıyı kırmama engel olmadı -belki de evimdeki tüm kapıları çelik, hatta titanyum kapılarla değiştirmeyi düşünmeliyim.

Dışarı çıkar çıkmaz bir kez ava çıktım.

Müstakbel kurbanımı takip ederken bir hata daha yaptığımda, eğer ben kendimi düzeltemiyorsam belki başkasının düzeltebileceğine karar verdim.

Ama şimdi bunun işe yaramaz bir fikir olduğunu görüyorum.

Bayan Leonard anlamadı. Yeni insanlarla tanışmak çözüm değil. Sadece eski alışkanlıklarıma geri dönmemi sağlayacak bir katalizör.

Yumruğumu direksiyona vururken sinirli bir şekilde içimi çekiyorum.

Belki de polise isimsiz bir ihbarda bulunmalıyım ki beni hapse atabilsinler. Belki kötü davranırsam beni hücreye koyabilirler. O zaman ne öldürürüm ne de diğer işe yaramaz insanları eğlendirmek zorunda kalırım.

Fikir çekici.

Ne yazık ki, rahatıma onlardan vazgeçemeyecek kadar bağılıyım. Görünüş aldatıcı olsa da, bilişim alanında şaşırtıcı derecede keyif aldığım bir işim var - elbette uzaktan.

Hayatımın acınası halini düşünmeye devam ederken kenardaki bir şey dikkatimi çekiyor. Yavaşlarken havaya kalkıyor ve bakışlarımı otoyolun kenarında kavga ediyor gibi görünen çiftten ayırmıyorum.

Benim odak noktam kadın, tabii ona öyle denebilirse. Ufak tefek bir kız. Boyunun 5-2'den uzun olduğu şüpheli. Ama dikkatimi çeken onun küçücük boyu değil. Bir gömlek ve bir kot pantolon giymiş olması.

Bu lanet havada. Gözlerim vücudunu tarıyor.

Doğru düzgün ayakkabısı bile yok. Bir çift kaydırak giyiyor. Çorap da yok. Bu hızla giderse, kısa sürede donacak.

Sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor.

Kim giyinip dışarı çıkar ki? Soğuktan *nefret ediyorum*.

Yine de orada, soğukta yüzünüzce duruyor, buz gibi karın vücudundan aşağı kaymasına izin veriyor. Beyaz kar taneleri siyah saçlarının üzerinde bir taç oluşturmuş.

Bir titreme daha beni sardı ve arabayı daha sıcak hale getirmek için ısı kontrol cihazına uzandım.

ondan çok daha yaşlı ve havaya uygun giyinmiş.

O bir centilmen değil, bu kesin.

O küçük şeyin zar zor giyindiğini görüyor ve ona paltosunu vermeyi bile teklif etmiyor.

Onaylamayarak başımı sallıyorum.

Ben bile teklif ederdim. Sadece bu kadar soğuk bakmamasını sağlamak için, ki bu da *beni* soğuk hissettiriyor.

Kendine hizmet mi?

Belki de.

Arabam bu noktada durdu. İkili arasında olup bitenlerden o kadar ki dalgınlıkla yolun kenarında durmuş olmalıyım.

Şimdi onları yakından görünce çift olmadıklarını anlıyorum. En azından kızın vücut diline bakılırsa, dişlerini adama göstermekten başka bir şey yapmıyor.

Öte yandan adam ona doğru yürümeye ve kişisel alanını işgal etmeye devam ediyor.

Çenem sıkıştı.

Kişisel alan işgal edilmemesi gereken bir şeydir. Birinin bana *bu kadar* yaklaşmaya çalıştığını düşünmek bile başımı ağrıttıyor ve kendimi başka hiç kimsenin yaşamadığı evime kilitleme isteği uyandırıyor.

Yine de normalde beni gitmeye zorlayacak her şeye rağmen, bunu yapacak gücü kendimde bulamıyorum.

Adam ona doğru bir adım daha atar ve kadın durması için ellerini havaya kaldırır.

Rüzgâr saçlarını yüzünden savururken yüz hatlarına ilk kez bakıyorum. Neredeyse yüzüne göre çok büyük olan iri, doe benzeri gözleri var. Küçük burnu ve narin dudakları onu sadece gözlerden ibaretmiş gibi gösteriyor.

Büyük, duygulu
gözler. Büyük,
korkmuş gözler.
Yutkunuyorum.

Zayıf, yetersiz beslenme sınırında. Birdenbire kıyafetlerinin durumu o kadar da tuhaf görünmemeye başladı.

"Utanma, güvercin." Adamın şehvet dolu sesi kulaklarıma ulaşıyor. -Maskelemeye bile çalışmıyor.

"Git buradan," diye karşılık verir kız. Bir adım geri atar ve dayanıksız terlikleri adından da anlaşılacağı gibi kayar. Kız yere düşerken gözleri büyür ve ağzı kocaman bir "O" şeklini alır.

Çekiniyorum.

Buz yeni oluşmuş ama son sıcaklıklarla birlikte sertleşmiş.

O düşüş canını yakmış olmalı.

Kadına yaklaşırken adamın yüzünde iğrenç bir sırıtma belirir. Onu tuzağa düşürdüğünü biliyor ve harekete geçmek üzere.

Gidip kendi işime bakmalıyım. Beni ilgilendirmeyen şeylere karışan biri asla değilimdir. Lanet olsun, ben de

insanlarla ilgili, nokta.

Yine de garip bir dürtü camımı indirip başımı dışarı çıkarmamı sağladı.

"Burada bir sorun mu var?" Sert ve kararlı bir sesle soruyorum.

Bu, bana ters ters bakarken adamın duraksaması için yeterli.

Burun delikleri alevlenir ve vücudu gerilir.

"Sorun yok," diye bahsediyor. Bir elini yapış yapış saçlarının arasından geçirerek yüzünü gülümsemeye zorluyor. "Sadece kızımı eve geri götürmeye çalışıyorum. Gördüğünüz gibi kıyafetlerini almadan kaçtı," diye ekliyor endişeyle.

Onlara gözlerimi kısıyorum.

Şimdi onlara daha iyi bakınca babası olacak yaşta olduğunu görüyorum.

Bu benim ipucum olmalı. O onun sorunu, benim değil.

Ama sonra kızın gözleri benimkilerle buluştu. Bu şekilde yerdeyken daha da küçük görünüyor. Daha çelimsiz.

Farlara yakalanmış bir geyik gibi görünüyor. Ve nedense, onun bu bakışı beni duraksatıyor.

Zihnim gördüklerimi anlamlandırmaya çalışırken ayağımı yere vuruyorum. Soğuktan ve kardan daha çok nefret ettiğim bir şey varsa, o da bir şeylerin mantıklı gelmemesidir.

Ve bu adam onun babası olduğunu iddia etse de, durumda bir tuhafılık var.

"Bu doğru mu, bayan?" Ona hitap ediyorum.

"Tabii ki doğru," diye araya giriyor adam. Arabama bir adım daha yaklaşıyor. "Kızıma ne olduğu seni ilgilendirmez," diye uğursuzca ekliyor. Tam pencerenin yanına yerleşiyor, iri yarı vücudu kızı görmemi engelliyor. Elleri kalçalarında, şüphesiz beni korkutup bu meseleden vazgeçirmeye çalışıyor.

Ah, ama bu beni daha da dürtmek istememe neden

oluyor. "Öyle mi?" Başımı yana eğiyorum.

Gözlerinin içine bakıyorum ve bir an için bakışlarıma karşılık verse de kısa süre sonra telaşlanıyor, ayaklarının üzerinde kıpırdanmaya başlıyor.

"Ne istiyorsun lan?" diye bağılıyor aniden, etli ellerini arabamın kapısına koyarak. Bakışlarım ellerinin arabama değdiği yere düşüyor, şüphesiz teri, kokusu ve vücut sıvıları aracıma bulaşıyor.

Bir seğirme dudağımı çekiştiriyor.

"Kaçsan iyi olur evlat," diye başladı. Ama o pek de korkutucu olmayan tehdidini bitiremeden, camın yukarı kayması için düğmeye basıyorum.

Bu onu gafil ve ellerini pencere ile kapı arasına sıkışmadan önce çekmeyi başaramaz.

Acı içinde bağılıyor ve daha fazla küfür savuruyor.

"Senin derdin ne lan? Bırak beni! Polisleri arayacağım.

Lanet olası pislik. Ben gidiyorum-"

Kapıyı itip açıyorum ve ona çarpıyorum.

Dizlerinin üzerine çökerken dudaklarından bir acı çığlığı daha dökülüyor. Elleri hâlâ pencereye sıkışmış durumda ve ben acınası manzara karşısında başımı sallıyorum.

Mücadele ediyor ama sadece kendine zarar veriyor.

Cesaret ederse parmaklarını koparması için onu bırakarak, karların içindeki kıza doğru ilerliyorum.

Soğuk rüzgâr tenime değiyor ve bana neden bu işe bulaşmamam gerektiğini hatırlatıyor. Şimdi üşüyorum. Ve üşüdüğümde huysuz oluyorum.

Ama kıza yaklaştıkça fizyolojik ihtiyaçlarımı unutuyorum.

"İyi misin?" Önünde durup soruyorum.

Kendine yardım etmek için ellerini kara gömüyor. Ayaklarının üzerinde sallanıyor ama yardım etmeyi teklif etmiyorum. Mecbur kalmadıkça insanlara dokunmayı sevmiyorum. Ayrıca, elleri donuyor olmalı ve beni de dondururlardı.

Yavaşça ayağa kalkmayı başarır.

Adam arka planda bağırmaya devam ediyor, polisi aramakla tehdit ediyor, ancak bu noktada sadece beyaz gürültü var.

Kız bakışlarını yere "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor, sanki gözlerimle tekrar karşılaşmaya cesaret edemiyormuş gibi.

Tuhaf.

"Bu adam senin baban mı?"

Hemen başını sallıyor. "Seni rahatsız mı ediyor?"

Başını

salladı.

"Anlıyoru

m."

Ceketimi çıkarıp elime doladım ve yakınan adama döndüm. Onu sümüksü saçlarından tutup

elini tutup yüzünü arabanın kapısına çarpıyor, camımı kırmamak için hassas bir şekilde nişan alıyorum - bu tam bir baş belası olurdu.

"Agh!" diye bağıyor.

Yüzüne tekrar vuruyorum. Ve tekrar.

Ve tekrar.

Yüzünden kan akıyor ve yere bir şey düşüyor. Sanırım bir diş.

Güzel.

"Babası olmadığını söylüyor."

"Yalancı fahişe!"

Yüzüne tekrar vurdum.

Kan birikintisini gördüğümde dürtülerim yüzeyin hemen altında. Yüz hatları acıyla buruşmuş ve bu manzara karşısında iç bir neşe patlıyor.

Ah, bunu nasıl da özlemişim. Yüzüne tekrar vuruyorum.

Bir diş daha düşüyor.

Gülümsüyorum.

Karanlık ve çok iyi göremiyorum ama bunun bir kesici diş, belki de köpek dişi olduğunu tahmin ediyorum.

Belki bir sefere azı dişini çıkarabilirim. O zaman ne zaman bir şey çiğnemeye çalışsa beni hatırlar.

Yine de içimdeki karanlık yükselirken, duygularım intikam hırsıyla geri dönüyor ve onu bastırıyor.

Bu işe yaramayacak. Durmam gerek.

Bu çok aleni. Otoyolun ortasında bir adama saldırıyorum.

Ben bunu yapmam ya da en azından

ben . Şimdiye kadar.

Sinirli bir iç çekiyorum.

Büyük bir hayal kırıklığıyla adamı bıraktım ve geri çekildim.

Arkama baktığımda kızın yüzünde tuhaf bir ifadeyle beni izlediğini fark ediyorum.

Titriyor. Hafif vücudu soğuktan neredeyse maviye dönmüş.

İçimdeki ses, *senin işin olmadığını* hatırlatıyor. Yine de arabamı durdurdum. Onun için bir yabancıya saldırdım.

İyi Samiriyeli rolümü sonuna kadar yerine getirebilirim. Tanrı biliyor ya, belki de hayatımda ilk ve tek kez bunu yapmaya karar vereceğim.

onun yerine asil bir şey.

Paltoyu kıza fırlatarak, sürücü koltuğuna geçip camı indirmeden önce "Üstünü ört" diye sesleniyorum.

Adam yere yığılır. Ağzından çıkan tek ses birkaç cılız inlemedir. Cenin pozisyonuna kıvrılır ve orada kalır.

Güzel.

Kız kımıldamadı.

Hâlâ o kocaman, duygulu gözleriyle bana bakıyor. Paltom şimdi omuzlarında asılı, ne kadar küçük olduğu düşünülüşünde daha çok bir bornoz gibi görünüyor.

Arabanın yolcu kapısı yüksek bir bip sesiyle açılır. Hareket etmiyor.

Ben ona bakıyorum. O da bana baktı. Ve hiç kımıldamıyor.

Lanet olsun, bu kızın kendini koruma duygusu yok mu? Donarak ölecek.

"Ne yapıyorsun?" .

Sesim onu daldığı hayalden uyandırıyor ve bakışlarına uyanıklık giriyor.

Kapıyı iterek açarken, "İçeri girin," diyorum.

Bir adım öne çıkıyor ama sonra tereddüt ediyor.

"Polisler gelmeden içeri girin," diye bağırdım.

Yüzünde hala kararsızlık olsa öne doğru geliyor ve isteksizce yolcu koltuğuna kayıyor. Kapıyı kapatıyorum ve arabayı otoyola geri sürmeden önce ısıtıcıyı sonuna kadar açıyorum, o sürüngeyi arkamızda yerde kıvranırken bırakıyorum.

Sessizlik başladı.

Hiçbir şey söylemiyor. Ben de bir şey demiyorum.

Evimin bulunduğu yerden çok uzakta, yarım saat boyunca sürmeye devam ediyorum.

Sadece sürmeye devam ediyorum. Amaçsızca. Öfkeyle.

Kendimi neyin içine soktuğumu fark ettiğimde çenem sıkıştı. Arabamda bir yabancı var. Bir *kadın*.

Az önce halka açık bir yerde bir adamı ölümüne dövdüm ve bu pislik bana geri dönebilir.

Hay sikeyim. Otoyoldaki güvenlik kameralarını temizlemem ve belki de ruhsat numaralarımı değiştirmem gerekecek. Kim bilir o sürünge ne kadar

hatırlayacaktır.

Lanet olsun!

Bir noktada, küçük bir kasabanın eteklerine ulaştığımda, düşünmek için arabayı durduruyorum.

Kendimi sakinleştirmek için ellerimi yüzümde gezdiriyorum ve başka birinin daha olduğu gerçeğini görmezden geliyorum.

Bana çok yakın.

Bu bir ilk. Ve bundan hoşlandığımı sanmıyorum.

Ama onu yanımda götürdüm ve şimdi onunla ilgili bir şey yapmam gerekiyor. Sanırım onu her zaman bir yere atabilir ve kendi başına bırakabilirim. Yine de bu düşünce aklımdan geçer geçmez kaşlarımı çatıyorum.

Hayır, bu olmaz. Ben kadınları öldürmem, onlara zarar da vermem.

Onları kurtarmıyorum da, ama yine de buradayız.

Sikeyim.

Yumruğumu vuruyorum. Sikeyim. Siktir.

Siktir.

Ama zihnim kendimi bu karmaşadan nasıl kurtaracağımı bulmaya çalışırken, kız sonunda sesini buluyor.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Üç

"Uhm, nereye gidiyoruz?" diye soruyor küçük, yumuşak bir sesle.
Ona bakıyorum.

Aksanında bir tuhaflık var. Yerel değil. Biraz etkilenmiş.

"Nereye gittiğimizi sanıyorsun?"

Yutkunuyor.

"Bilmiyorum. Bana bir şey mi yapacaksın?" İçgüdüsel olarak koltuğuna doğru büzülüyor ve aramıza mesafe koyuyor.

"Hayır," diye . "Sana hiçbir şey yapmayacağım."

Gözleri büyüdü. Sanki böyle bir şeye inanamıyormuş gibi bana bakıyor.

"Eviniz nerede? Seni oraya götüreceğim."

Göz kırpıyor. Alt dudağını ısıyor, derin düşüncelere dalmış görünüyor.

Bu arada dakikalar geçiyor ve ben daha fazla zaman kaybediyorum.

kahretsin! Bunu kendime neden yaptım?

Kendi işime bakmak, eve gitmek ve programımı izlemek için zamanında orada olmak yerine, şimdi bu kıza bakıcılık yapmak zorunda kaldım.

Bu düşünceye kaşlarımı çatıyorum. Sonra kendime kaşlarımı çatıyorum.

Vücudumda hiçbir zaman fedakar bir kemik olmadı. Peki bu gece ne halt düşünüyordum? Kendi davranışlarım beni şaşırtıyor, bu da ayağımı arabanın zeminine bir delik açacak kadar agresif bir şekilde vurana kadar sinirimi .

"Efendim?"

Bakışlarımı ona çeviriyorum.

Bir şey söyledi mi? Önemli değil.

"Eviniz. Nerede?" Tekrar ediyorum.
Dudaklarını ıslatıyor. İri gözleri temkinli bir şekilde beni izliyor. "Bana bir şey yapmak istemediğine emin misin?"
"Elbette." Gözlerimi deviriyorum. "Üzgünüm ufaklık ama reşit olmayan kızlar bana göre değil."
"Reşit değilim," diye mırıldanıyor nefesinin altında.
Kaşlarımı kaldırıyorum.
"Yirmi beş yaşımdayım."
Yüz hatlarımda şaşkınlık ifadesi beliriyor ve bakışlarımdan onun üzerinde gezinmesine izin veriyorum.
Öyle görünmüyor.
Çok küçük ve çelimsiz, özellikle de paltom onu yutarken. Yüzünde makyaj yok, kirpikleri uzun ve inanılmaz derecede koyu. Masum bir görünüşü var. Sanırım ona baktıkça *o kadar* da genç olmadığını görebiliyorum.
Gözleri.
Lanet olası büyük gözleri yüzünden.
Onlarda rahatsız edici bir şey var.
"Hiçbir şey fark etmez." Gözlerimi deviriyorum.
Şimdi beni esrarengiz bir ifadeyle inceleme sırası onda. Ceketini omuzlarından silkiyor ve bana doğru eğiliyor. "Gerçekten mi?" diye soruyor, gözlerini tekrar tekrar kırıştıtarak.
Omuzlarından tutup onu koltuğuna geri itiyorum. "Gerçekten. Şimdi bana evinin nerede olduğunu söyle ki seni götüreyim." *Ve Ellerimi senden* temizleyeceğim. Ama ben demiyorum.
"Beni karşı konulmaz bulmuyor musun?" Kaşlarını çatıyor.
"Bu sorular da neyin nesi? Düştüğünde kafanı mı çarptın?"
Başını sallıyor.
"I düşündüm Bu neden sen kaydedildi
Ben. Bu yüzden sen olabilir..." Yutkunuyor.
"Böylece bana sahip olabilirsin."
Başımı yana eğip ona bakıyorum. Bu kıza. Sabrımı sınıyor.
"Neden senden kendim yararlanmak için seni kurtarayım ki? Bu hiç mantıklı değil," diyorum ona.
"Çok küfür ediyorsun," diye mırıldanıyor.
"Evet, yani?"
"Bundan hoşlanmadım."
"Neyi sevdiğin umurumda değil."

"Ama bu çok kaba," diye ediyor.

"Umurumda değil. Benim arabam, benim kurallarım. Beğenmiyorsan, kendin çık," diyorum ve yolcu kapısının kilidini açmak için düğmeye basıyorum. Koltuğuna uzanıp kapıyı iterek açıyorum.

Soğuk rüzgar hemen içeriye doğru yol alır.

Bana bakarken dudaklarını büzüyor, bakışlarında bir isyan belirtisi var. Kapının kolunu tutuyor ve kapatıyor.

Demek küçük tavşanda biraz cesaret varmış. "O zaman beni neden kurtardın?" diye sorar sonunda.

"Lanet ," diye inliyorum elimi yüzümde gezdirirken. "Şimdi ben de aynı şeyi merak ediyorum. Neden seni kurtarmak zorundaydım ki?" Nefesimin altında mırıldanıyorum.

"Başka kimse yapmadı," diye devam ediyor, tamamen bana dönerek. "Başka kimse durup neler olduğunu sormadı."

"Evet, ama bunu daha fazla bir şeye dönüştürme," diye mırıldanıyorum, yüzümde bir sıcaklık belirliyor.

"Beni gerçekten istemiyor musun?" diye soruyor inanamayarak. "Beni hiç karşı konulmaz bulmuyor musun?"

"Ne, teklif mi ediyorsun?"

"Uhm, hayır mı?" diye kekeliyor, bakışlarını kaçırıyor. Birden aklımdan başka bir düşünce geçiyor. Lanet olsun.

Bunu neden daha önce düşünmedim?

Otoyolun kenarında açık saçık giyinmiş. Bunu neden yaptığına dair bir açıklama daha var.

İşini yapmak için oradaydı. Ve o adam da, kadın onu reddettikten sonra biraz daha kabalaşan potansiyel bir müşteri olmalıydı.

Ona gizlice bir kez daha baktım.

Onun gibi biri nasıl fahişe olabilir ki? Bu kötü havada kıyafetlerinin olmaması bir yana, seks işçisi olduğunu gösteren başka hiçbir şey yok. Kıyafetleri normal, seksi değil. Hiç makyaj yapmamış. Ama belki de bu onun tarzıdır.

Zaten reşit olmadığını düşünmüştüm. Başkalarının da öyle düşüneceğinden şüphem yok.

Dudaklarım tiksintiyle geri çekildi.

Lanet olsun. Sakın bana pedofililere hitap etmeye *çalıştığını* söyleme!

İsimlerini öğrenip onları avlamak için içimde büyük bir istek var. *Bunlar* en iyi avlar. Kendilerinden daha zayıf olanları avlayan ve yavaş ve acılı bir ölümden başka bir şeyi hak etmeyen lanet olası korkaklar.

Ben de kendi payıma düşeni öldürdüm. Ancak üzücü gerçek şu ki, ne kadarını öldürürsem öldüreyim, dışarıda hala çok daha fazlası var, çoğu zaman bir normallik maskesinin arkasına saklanıyorlar ve hayatlarını hiç öğrenilmeden yaşıyorlar.

Bu dünyada korkaklardan -çaresiz insanları ve hayvanları istismar eden ve sömüren pisliklerden- daha fazla nefret ettiğim bir şey yok. Çocuklar, kadınlar ve hayvanlar her ne pahasına olursa olsun korunmalıdır. Onlara *asla* zarar verilmemelidir.

Gözlerimin önünde beyaz bir ışık dans ediyor.

Bir kez daha kendimi düşüncelerimin içinde kaybolmuş buluyorum. Gözlerimi kırıştırdığımda kızı neredeyse kucağımda buluyorum. Yüzü benimkinden birkaç santim uzakta.

-O kadar ki nefesini dudaklarımda hissedebiliyorum.

Gözlerim panikle açılıyor ve donup kalıyorum. Onun nesi var böyle?

Onun o unutulmaz gözlerine bakıyorum ve tatlı, misk kokusu burun deliklerimi işgal ediyor.

Güzel kokuyor, diyor beynim bu uyararı işlerken. Tanıştığım insanların yüzde yüzünden daha iyi kokuyor ve onu içime çekmekten kendimi alamıyorum.

Bu bir parfüm değil. Kokuda kimyasal hiçbir şey yok - ve ben her türlü kimyasala aşinayım.

Hayır, bu doğal bir şey. Koku tenine yapışıyor, etrafımızı saran sıcaklıkla daha da güçleniyor. Paltomu geride bırakmış, bu yüzden bir kez daha çıplak giyinmiş. Çıplak kolları beni içine hapsediyor ve yüzümü çevirecek olsam dudaklarımı tenine değdirebilirim.

Lanet , Marlowe. Hiçbir şekilde dudak fırçalama olmayacak!

Gözleri yakından daha da büyük. Kahverenginin sıcak bir tonu, başka bir gün olsa odunsu derdim. Ama şu anda, bu renk beni hipnotize etmeye çalışan büyülü bir kehribar gibi.

Ben de neredeyse .

Neredeyse.

"Peki ya şimdi?" diye soruyor boğuk bir sesle. Konuştuğu her kelimeyle birlikte sıcak nefesi yüzüme geliyor. Bu beni...

rahatsız edici. "Şimdi beni karşı konulmaz mı buluyorsun?" Kırpiklerini yavaşça bana doğru savuruyor - muhtemelen çapkın biri gibi görüldüğünü düşünüyor.

"Ne kadar istiyorsun?" Ben soruyorum.

Kaşları yukarı kalkıyor ve dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirliyor. "Bin dolar mı? İki mi?"

"Demek beni istiyorsun," diye mırıldanıyor, sesi bir oktav düşüyor.

"Beni rahat bırakması için," diye ekliyorum. Tenine dokunmamak için dikkatlice kollarından tutarak onu koltuğuna geri yatırıyorum.

Nefes nefese kalıyor, gözleri şoktan kocaman olmuş. Ona başımı sallıyorum.

"Sen bir fahişesin, değil mi? Para kazanmaya ihtiyacın olduğunu anlıyorum ama bunu yanlış yapıyorsun" diyorum. "Bu kıyafetle dışarı çıkamazsın yoksa donarak ölürsün ve o zaman hiç para kazanamazsın. Ve muhtemelen gözetleme alanını değiştirmelisin. Otoyolda her türden pislik var, kamyon şoförleri ve benzerleri. Pek hijyenik oldukları söylenemez. Ayrıca bir seri katille karşılaşma tehlikesi de var ve bir de bakmışsın ki parçalara ayrılmış ve bir yerlere atılmışsın," diye ekliyorum ciddiyle.

Yani, bilmem gerekir. Ben de onlardan biriyim. Ama *bu* seri katile rastladığı için şanslı, çünkü benim de standartlarım var. Ayrıca doğrama hayranı değilimdir. Kurbanlarımı akla gelebilecek en korkunç acıya sonra yakmayı severim.

Aval aval bana bakıyor, ağzı bir karış açık. "Ne?" diye kekeliyor.

"Seni yargılamıyorum. Bu ekonomide her şey mübah. Ama çok savunmasızsın. Ortalama bir kadından daha küçüksün ve"-onu incelerken duraksıyorum-"herhangi bir silahın yok gibi görünüyor. Bir tane edinmelisin."

"Sen ne-"

"Aslında, sana yardım edeceğim. Eminim sana bir çalışma evi ya da başka bir yer bulabilirim - genelev demek istiyorum - orada tehlikeden uzak bir şekilde mesleğini etmeye devam edebilirsin."

Başımı salladım, tatmin oldum.

Bu kadar cömert olduğumu kim bilebilirdi?

Annem bunu duysa sevinçten havalara uçardı.

Ne yazık ki, ona söylemeyi planlamıyorum. Bir fahişenin yakınında fark ettiği anda varsayımlarda bulunmaya başlayacak ve ben de bunun sonunu asla duyamayacağım. Sadece bir kez bir kadınla takıldığım gerçeği bile ona yıllarca konuşacak bir şeyler vermeye yetecek ve hep aynı soruyla bitecek - ona ne zaman torun vereceğim.

Hiçbir zaman.

Ama bunu ona söylemedim. Bu onun kalbini kırar. Hem küfürler hem de çocuk sahibi olmak gibi bir planım olmadığı gerçeği. Asla. Hayalinin bir gün gerçekleşeceğine dair hala biraz umudu olması daha iyi. Otuzlu yaşlarıma yaklaştığımdan beri bu konuda kesinlikle daha ısrarcı oldu.

"Benim bir... fahişe olduğumu mu düşünüyorsun?" diye yavaşça konuşuyor, ses tonu şoku ima ediyor.

"Alınmış gibi görünmene gerek yok. Sana söyledim, seni yargılamıyorum," diyorum elimi sallayarak.

"Ama değilim!" diye haykırıyor. "Bunu nasıl düşünebilirsin?" diye soruyor, kollarıyla göğsünü kapatarak.

"Nasıl ?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Sen... Sen..." Tükürürken hızla gözlerini kırptırıyor. "Sen bir pisliksin!" diye yüksek sesle bağırıyor ve parmağıyla beni işaret ediyor.

Gülümsüyorum, şimdi bu değiş tokuşla tamamen daha rahatım. "Oh, teşekkür ederim. Deniyorum," diye cevap veriyorum sertçe.

Derin bir nefes almadan önce birkaç dakika bana bakıyor. Koltuğunda arkasına yaslanıyor, ceketini omuzlarına çekiyor ve dizlerini göğsüne bastırıyor.

Ona kirli terliklerini deri koltuğumdan çıkarmasını söylemek dilimin ucuna geliyor. Ama kendimi tutuyorum.

Ah, evet. Artık yüce gönüllülüğün ötesindeyim.

"Ben fahişe değilim," diye devam ediyor. Bana bakmıyor, sadece ileriye bakıyor. Daha önceki tüm özgüveni gitmiş, yerini beni rahatsız eden bir kırılmalığa bırakmış.

"."

"!" diye tekrarlıyor.

"Peki. Sana inanıyorum."

"Sadece seni test etmek istedim," diye ekliyor. Merakım daha da arttı. "Benden faydalanıp faydalanmayacağını görmek için."

"Geçtiğimi varsayıyorum?"

Kıkırdıyorum. Bana sertçe başını sallıyor.

"Bunu kişisel algılama, tatlım. Eminim hoş bir kızsındır ama dediğim gibi-"

"Bunu senin için yapmıyor muyum?" Sözümlü kesti, sesi meydan okur gibiydi. Bakışlarını kaldırıp bana dik dik bakıyor.

"Kesinlikle."

Nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ve hemen gözlerini kaçırıyor.

Beni şaşırtıyor. Onu ya da tepkilerini anlamıyorum. Bir an beni baştan çıkarmaya çalışıyor gibi görünüyor, sonra dışarıdaki o lanet olası havadan daha soğuk oluyor. Ama sonra beni baştan çıkarmaya çalışmıyor, sadece beni test ediyor ve ben hala onu geri çevirdiğim için memnun mu yoksa üzgün mü olduğundan emin değilim.

Lanet olsun!

Kadınlar. Tuhaf yaratıklar.

Onlarla ilişki kurmak istemememde şaşılabilecek bir şey yok. Benden tamamen farklı bir frekansta çalışıyorlar.

Arabanın sessizliğinde yüksek bir ses patlak veriyor - hırıltı gibi şey.

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum.

Parmaklarıyla oynarken ellerine bakıyor. Sesli bir şekilde yutkunuyor ve ardından bir ses daha geliyor.

"En son ne zaman yemek yedin?" diye sordum. Sesim oldukça sert çıkıyor çünkü solgun yanakları kızararak ayağa fırlıyor.

"Uhm," diye mırıldanıyor, parmaklarıyla biraz daha kıpırdanıyor. Oturduğu yerde rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. "Birkaç gün önce." Cevabı o kadar yumuşak ki zar zor duyuyorum.

"Birkaç gün önce mi?" İnanamayarak tekrarlıyorum.

Çenesi ani bir baş hareketiyle aşağı eğiliyor. Bana bakmıyor.

Dudaklarım düzleşiyor.

Nasıl oldu da birkaç gün yemek yemeden durabildi? Ama bu soru aklıma gelir gelmez, onun zayıf yapısı aklıma geliyor.

Yetersiz beslenmiş.

Lanet olsun.

Onu bir yere bırakıp yoluma gitmem gerekiyordu. Zaten çok fazla zaman kaybettim. Yine de ona baktıkça, ne kadar zayıf ve çelimsiz olduğunu gördükçe, onu olduğu gibi bırakmaya kendimi daha fazla ikna edemiyorum.

Sinirli bir iç çekişle arabayı tekrar çalıştırıyorum. GPS'e baktığımda birkaç kilometre ötede açık bir lokanta olduğunu görüyorum.

Arabayı sürerken, gözlerimin ucuyla onun merakını fark ediyorum. Yine de tek kelime etmiyorum.

Nereye gittiğimizi ya da onunla ilgili planlarımın ne olduğunu sormuyor. Belki de ona bir şey yapmayacağımı çoktan anlamıştır. Ya da belki de hiçbir şeye hayır diyemeyecek kadar çaresizdir.

Bir kez daha kendime soruyorum - kendimi neyin içine soktum?

GPS'teki konuma ulaşmam yaklaşık on dakika sürüyor.

Binanın önünde neon harflerle *Wendy's Diner* yazıyor, bir tanesinin ışığı sönmüş. Arabayı otoparka doğru sürüyorum, başka arabalar da gördüğüme seviniyorum.

Güzel. Belki burası o kadar da çöplük değildir. "Hadi," dedim ve arabadan indim.

Yavaş tepki veriyor ve arabadan inmesi daha da yavaş oluyor. Ama bunu yaparken paltosunu içeride unutuyor.

İçimden küfrederek arabanın etrafında dolanıyorum, koltuğundan paltosunu alıyorum ve omuzlarına örtüyorum.

Bir şaşkınlık nefesi veriyor ve o kocaman gözlerini bana çeviriyor. Bakışlarında bir şey var. Tam olarak anlamlandıramadığım bir şey.

Ona bakarken ellerim omuzlarına yapışmış durumda.

Bu kadar yaklaşıncaya ne kadar küçük olduğunu fark ettim. Beş-iki tahminim yanlışmış. Boyu *ancak* bir metre. Benim 1.80'lik bedenime göre, kafası sadece göğsümün ortasına ulaşıyor.

Ona baktıkça göğsümde bir sıkışma oluşuyor.

Boğazımı temizleyerek, "İçeri girelim yoksa donarak öleceksin," diyorum.

Bununla birlikte, arkamı döndüm ve beni takip etmesini bekledim. Geldi de.

Yavaşça. Neredeyse isteksizce.

Yine de eski püskü lokantaya adımını attığında yüzünde bir şaşkınlık ifadesi var - sanki burası şimdiye kadar gördüğü en güzel yermiş gibi.

Girişte bizi bir garson karşılıyor ve ben homurdanarak "İki kişilik bir masa" diyorum.

Bize boş bir masa gösteriyor, ama benim zar zor giyinen küçük arkadaşıma olan ilgisini gizlemek için hiçbir çaba sarf etmiyor.

Ona sert bir bakış attım.

Koşarak uzaklaştı.

Şimdi tek yapmamız gereken sorun çıkarmamasını ummak. Gerçi bu arada aceleyle diğer personelin yanına gidiyor ve hemen fısıldamaya başlıyor,

durum böyle görünmüyor.

Tanrım, insanlardan nefret ediyorum. Neden bu kadar işgüzar olmak zorundalar ki?

"Otur," diye emrediyorum , karşısındaki kendi koltuğuma kayarken.

Söyleneni yapıyor ve paltosunu vücuduna daha sıkı sarıyor.

İçerisi soğuk değil. Ama sıcak da değil - en azından olmasını istediğim kadar sıcak değil.

Lanet olsun, bu küçük şey için yaptığım fedakarlıklar. Bunun için bana bir ödül verilmeli.

Garson kız hemen elinde iki menüyle döndü ve önümüze koydu. Sonra havada asılı kaldı.

Havada süzülüyor.

"Üşümedin mi tatlım?" diye soruyor kıza endişeli bir bakışla.

Gözlerini kaldırıyor ve yaşlı kadının bakışlarıyla buluşuyor. Başını hafifçe sallıyor.

"O iyi," diye .

"Size sormuyordum efendim," diye tersliyor beni.

Ona kaşlarımı kaldırıyorum.

"Ben iyiyim," diye konuşuyor kız sonunda, yüzüne bir gülümseme yerleştirerek. "Beni soğuktan kurtardı."

Garson kız gözlerini bize dikti.

Anlıyorum. Ben anlıyorum. O çok genç görünüyor ve ben de... şey, huysuz bir pislik gibi görünüyorum. Bir durumda görünüş aldatıcıdır, ama diğerinde o kadar da değil.

"İhtiyacınız olan bir şey varsa söyleyin," diye devam ediyor garson kız, elini kızın elinin üzerine koyarak. Kızın gözleri açılıyor. "Tanrım, çok sıcaksın. Böyle giyinmişken nasıl bu kadar sıcak olabiliyorsun? Ve ayaklarınız..."

"Ben iyiyim," diye tekrarlar kız.

Garsonun menüyü incelemek üzere bizi yalnız bırakması için birkaç kelime daha etmesi gerekiyor.

Küçük merhametler için Tanrı'ya şükürler olsun.

Kız menüye döner ama eline almaz. Sadece bakar.

"Ne alıyorsun?" Kayıtsızca sordum.

Dudağını ısıırıyor, tüm vücudu gergin.

"Hiç param yok," diye fısıldıyor, bakışları hâlâ menüde.

"Evet." Omuz silkiyorum. "Ve sen sormadan söyleyeyim, karşılığında hiçbir şey talep etmeyeceğim. Bunu iyi niyet olarak kabul edin."

Yavaşça bana bakıyor. Göz kırıyor. Sonra yutkunuyor.

Kulaklarım midesinden gelen başka bir sesi seçiyor.

"Bir şeyler seç. Ne kadar çabuk karar verirsen o kadar çabuk yeriz," diyorum ve kendi menüme bakıyorum.

Dudaklarım kıvrıldı. Hepsi bir lokanta için oldukça basit ve normalde yemeyeceğim şeyler.

Ama göz etrafa bakarken, buranın ne kadar sıhhi olduğunu ya da olmadığını düşünüp ürpermekten kendimi alamıyorum.

Sikeyim.

Kız ne kadar isteksiz olursa olsun, ben yemezsem bir şey yiyeceğinden şüpheliyim, bu yüzden krem peynirli simit ve omlette karar kıldım.

"Yani?" Tekrar soruyorum.

Hâlâ menüye bakıyor.

"Sen ne ben de ondan alacağım," diye yavaşça cevap veriyor, dudakları yarım bir gülümsemeyle çekiliyor.

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. Gerçekten mi? Açlıktan ölüyor ve bir şey seçmeye bile cesaret edemiyor mu?

Yine de onunla tartışmak yerine işaret ediyorum. "Size ne getireyim?" diye soruyor not defterini çıkarırken. "Menüdeki her şeyden bir tane" diyorum.

"Ne? Sen-" "Bu bir sorun mu?"

"Hayır, tabii ki değil." Siparişi not etmeden önce kıza kısa bir bakış atıyor. "Peki ya içecek?"

"Bir kahve alacağım. Buharlı sıcak. Sütsüz. Şekersiz."

Kızın ne istediğini bekliyorum ama o sadece menüye boş boş bakıyor.

"Çayınız var mı?"

"Elbette. Ne tür bir şey isters?" Bir an düşündü. "Naneli mi?"

". Hemen döneceğim."

Garson gittikten sonra dikkatimi kıza yöneltiyorum. "Adın ne senin?"

İlgilendiğimden değil. Ama ona *kız diye* hitap etmekten bıktım.

"M-Minnie," diye yumuşak bir sesle cevap veriyor.

"Minnie mi?" Tekrar ediyorum, şaşırdım. Şey, isim kesinlikle uyuyor.

Başını sallıyor. "Seninki ne?"

"Marlowe."

Tekrar başını sallıyor.

"Bu kıyafetle otoyolda ne yapıyordun?" diye sordum.

O bir merak konusu, yalan söylemeyeceğim. Anlam veremediğim o kadar çok çelişkisi var ki. Peki bir sorunla karşılaştığımda ne yapıyorum?

Çözene kadar kafama takıyorum.

Dudaklarını birbirine bastırıyor. Saniyeler geçiyor ve bana cevap vermiyor.

"Nerede yaşıyorsun?" Başka bir soruyla deniyorum.

Yine sessizlik karşılıyor beni.

"Seni için arayabileceğim biri var mı?"

Sorduğum her soruda konuşmaya daha da isteksiz görünüyor.

Ama tam sorularımı başka nasıl formüle edeceğimi düşünürken, sonunda cevap verdi.

"Benim bir evim yok. Arayabileceğin kimsem yok. I..." Sözüünü kesiyor.

"Sen mi?" Kaşlarını kaldırıyorum.

"Otoyoldan çok uzak olmayan bir parkta uyuyorum.

Bazen." Ona bakıyorum.

"Evsiz misin?"

Yavaşça yüzünü kaldırıp bana bakıyor ve başıyla küçük bir selam veriyor.

Kendime yardım edemedim elini çekiyorum ve kollarını kontrol edebilmek için montun kolunu katlıyorum. Kilosuna bakılırsa, bir kullanıcı olabilir.

Ama kısa sürede hatamı anladım. Kolları kusursuz. Neredeyse yarı saydam teninde yeşil damarları görünüyor ama kollarında tek bir iz bile yok.

Varsayımından dolayı içimde bir utanç dalgası oluştu.

Ama teninin sıcaklığını hissettiğimde bu his hemen kayboluyor. Garson kız haklıydı. O sıcak. Çok sıcak.

Kollarını tekrar aşağı çekerek masanın üzerine eğildim ve ateşini kontrol etmek için elimi alnına koydum.

Ateşi var. Çok yüksek bir ateş.

"Lanet olsun, Minnie. Neden bu kadar kötü yandığını söylemedin? Bir hastaneye gitmeliyiz."

Ben elimi çekmeye çalışırken o elimi tutuyor ve yerinde tutuyor.
Yavaşça başını sallar.

"Bu değil a ateş," o fısıldıyor. "Bu benim
normal vücut ısısı."

"Ne diyorsun sen? Kimsenin vücut ısısı *bu kadar* yüksek
değildir." "Benimki öyle. Lütfen... Hastane yok."

Aklımdan başka sorular da geçiyor. Hasta
mı? Bulaşıcı mı?

Sadece ona dokundum. Onun havasını soludum. Ya bir hastalığı
varsa ve bana bulaştırdıysa?

"Ben hasta değilim," diye mırıldanıyor sanki düşüncelerimi
okuyormuş gibi. "Ben hep böyleydim."

"Bu yüzden mi düzgün giyinmiyorsun?" Kaşlarımı çattım.
Bana başını salladı ve küçük bir gülümseme verdi. *Gerçek*
bir gülümseme. "Ben her zaman ateşliyim."

Ve ben asla yeterince sıcak değilim.

Sikeyim.

Bu düşünceler tehlikelidir.

"Peki. Sen öyle diyorsan," diye . "Ama daha hastalanırsan, teklif
ettiğimi unutma."

"Tamam." Yumuşak bir kıkırdama
çıkardı. Vücudum geriliyor.

Neredeyse... güzel mi?

Tanrı aşkına. Eğer şu anda bunu düşünüyorsam aklım başımdan
gidecek.

"Artık dışarıda uyumamalıydın. Kadınlar için sığınma evleri var.
Seni birkaç tanesiyle görüştürebilirim."

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Beni içeri almayacaklar," diye itiraf ediyor, neredeyse
utanarak. "Neden almasınlar ki?" Ben patladım.

Ellerini oynatıyor. Bir cevap hazırlarken gözleri çılgınca etrafta
dolaşıyor.

"Sabıkam var," diye kekeliyor. "Ağır saldırı. Ben... Ben birkaç
tanesine gitmeye çalıştım ama saldırı olayını öğrendikten sonra beni
kovdular. Bela istemediklerini söylediler."

"Sen mi? Saldırı mı?" İnanamayarak sordum.

Bu bir metre boyundaki küçük kız kime saldırdı?

Gülümsemeye zorluyor.

"On sekiz yaşına girdikten kısa bir süre sonra tutuklandım. Kısa süre önce serbest bırakıldım."

Pek çok şey beni şaşırtmaz. Ama Minnie beni şok etmeyi başardı.

Yüz ifademi görünce aceleyle ekledi: "Bu yeni tanışılan birine söylenecek bir şey değil, değil mi?" Sinirli bir şekilde gülüyor. "Gitmek istersen sorun değil."

Başımı yana eğip onu inceliyorum, aniden onu yeni gözlerle görüyorum.

"Kimdi o?" "Ha?"

"Kime saldırdın?"

Garson içeceklerimizi getirerek Minnie'ye sorudan kaçma fırsatı verdi. Bundan pek memnun görünmüyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor garson kız sahte bir gülümsemeyle. "İyiyim," diye bağıriyorum ama bakışlarım hâlâ Minnie'de.

Koltuğunda kıpırdanıyor.

Garson bir şeyler mırıldanıyor ama söyleyecekleri gerçekten umurunda değil. Şimdi olmaz. Son zamanların en ilginç şeyini bulmuşken olmaz. Tanrım, kovalamacanın heyecanını hissetmenin nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutuyordum. Bu sefer fiziksel olarak birini kovalamıyor olabilirim ama bilgiyi kovalıyorum. Bu iş görür.

Garson kız giderken Minnie sağa sola bakar, konuyu nasıl değiştireceğini düşünmektedir.

Daha hassas biri bunu görmezden gelirdi. Daha empati sahibi biri onun sıkıntısını görür ve daha iyi hale getirmeye çalışırdı. Ama ben ikisi de değilim. Bilmem *gerekiyor*.

"Kime saldırdın, Minnie?" Tekrar soruyorum, daha vurgulu.

Ver onu bana, Minnie.

Bana tüm sırlarını anlat.

"Üvey babam," diye fısıldıyor.

Gözlerim parlıyor.

"Sana zarar verdi mi?" Sorgulamaya devam ediyorum. "O... denedi," diye huzursuzca cevap veriyor.

"Ne yaptın sen? Ona nasıl zarar verdin?"

Şimdi en iyi kısma geliyoruz. Eğer kana susamışlığımı dindiremiyorsam, en azından bir başkasının yerine geçerek yaşayabilirim. Kimin aklına gelirdi ki, bunun için hapis yatmış bir kızın aracılığıyla olacağı?

Kalbim göğsümde çarpıyor.

Söyle bana, Minnie. Bilmem gerek.

"Onu bıçakladım." Duraksıyor. Yukarı bakarak tepkimi ölçmek için beni yakından izliyor. "On kez," diye ekliyor alçak sesle, tiksindiğimi görünce. Ah, keşke bilseydi.

"On mu?" Boğuk bir sesle tekrarlıyorum.

Kalbim patlamak üzere. "*Sadece on mu?*"

Gözleri şok içinde büyür. Ve kendini tutamadan gerçeği söylüyor: "Yirmi yedi kez."

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

"Ve ondan sonra hala yaşıyor muydu?"

Şaşırarak sordum. Dudaklarını büzüyor.

Elleri sıcak çay bardağına uzanıyor ve onu vücuduna yaklaştırıp buharını içine çekiyor. Kahvem orada, masanın üzerinde bir yerde. Ama bunu düşünecek vaktim yok. Tek odağım bir Amazon'un cesaretine sahip bu küçük kadinken olmaz.

Daha fazla. Daha fazlasını bilmem gerek.

Bardağı dudaklarına götürüyor ama içmiyor. Bunu sadece dudaklarının seğirmesi olduğunu fark ettiğim şeyi örtmek için kullanıyor.

"Onun ölmesini *istemedim*," diye mırıldanıyor. "Şimdi hayatının geri kalanında beni hatırlayacak."

Tanrım! Bir ihtimal cennete gittim ve bir meleklerle karşılaştım mı?

Ona daha da yaklaşıyorum, kalbimin çarpıntısı kulaklarımda bir yankıya dönüşüyor.

" zaman pişman , değil mi?"

Bir yudum alıyor. Nasıl, bilmiyorum, çünkü sıvı kavurucu derecede sıcak, çıkan buhardan anlayabiliyorum. Ama yüz hatları eskisi gibi dingin olduğu için bunu fark etmiyor.

"Öyle mi?" diye soruyor, dudakları tam bir gülümsemeye dönüşüyor. Kaşlarımı çatıyorum.

Ne?

Dört

"W Az önce ne dedin sen?" Sertçe sordum.
Dudaklarını ıslatıyor. "Pişman olur ?
Pişman olur muydun?" Gözlerimi ona
dikiyorum.

"Hayır, yapmazdım," diye yavaşça cevap veriyorum.

"Ben de bilmiyorum. O kötü bir adamdı." Omuz silkiyor. "Kötü
şeyler kötü adamların başına gelmeli."

Gerginlik bedenimden çıkıyor ve kıkırdayarak arkama
yaslanıyorum. "Bu konuda seninle tartışamam."

Bana tüm yüzünü aydınlatan ve onu başka bir şeye dönüştüren o
gülümsemelerden birini daha veriyor.

Garson kız geri dönüyor ve ilk turda masaya beş tabak koyduktan
sonra üç tabak daha getiriyor.

Masa tabaklarla doludur ve Minnie gözlerini dikmiş onlara
bakmaktadır.

Garson bir kez daha oyalanıyor ve ben ona sorgulayan bir bakış
attıktan sonra nihayet bizi yalnız bırakıyor.

"Ne istersen alabilirsin." Başımı yemeğe doğru eğiyorum.

Dudaklarını yalıyor ama hiçbir şeye uzanmıyor.

Sadece yemeğe, özellikle de yanında patates kızartması olan sulu
bir çizburgere bakıyor.

Masanın etrafındaki eşyaları karıştırıp tabağı ona doğru itiyorum.

Bakışları benimkilerle buluşuyor ve

yutkunuyor. "Ye," diyorum ona sertçe.

"I..." Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor, sonra iki eliyle çizburgere uzanıyor, ağzına götürüyor ve büyük bir ısırik alıyor.

Erimiş peynir ve sos dudaklarına bulaşıyor ama yerken fark etmiyor.

"Çok hızlı yeme. Hasta olursun."

Sözlerim üzerine aniden durdu. Bana bakıyor ve yavaşça yutkunuyor.

Kıkırdıyorum.

"Beğendin mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Hevesle başını sallıyor. "Yemek yemiyor musun?"

Önümüzdeki yemeği değerlendiriyorum ve burnum tiksintiyle kırışıyor. "Ben böyle iyiyim."

Kaşlarını çatıyor ama sonra omuz silkiyor ve patates kızartmasına geçmeden önce çizburgeri mideye indirmeye devam ediyor. Bu yemekle işi bittiğinde, tabağını krep içeren bir tabakla değiştiriyor.

Bu kadar küçük bir şey için kesinlikle çok fazla yiyebiliyor. "Teşekkür ," diye konuşuyor yemek lokmaları arasında. Dudaklarım kıvrılıyor.

İnsanların ağızları doluyken konuşmalarından *nefret* ediyorum.

Ama tam onu bunun için azarlayacakken, kolunu ağzına götürerek çizburger sosu, pudra şekeri ve akçaağaç şurubu karışımını temizledi.

Ceketimin koluyla.

Kollarımı göğsümde kavuşturup arkama yaslanıyorum, böylece onu boğmamış oluyorum.

Evsiz-kontrol. Yetersiz
beslenmiş-kontrol. Polis
kaydı-kontrol.

Terbiyesizlik... iki kere kontrol et.

Başımı sallıyorum. Belki de onu öldürmek için kendimi ikna edebilirim. Sadece bu seferlik.

Kendi sözlerine göre, dünyada kimsesi yok. Ne işi, ne evi, ne de akrabaları var.

Tüm niyet ve amaçlara göre, o en iyi aday.

Kimse onu özlemeyecek. Hatta bana teşekkür bile edebilir çünkü *gerçekten* ne için yaşaması gerekiyor ki?

Hiçbir şey.

Hiçbir şeyi yok.

Onu incelemeye devam ederken dilimi dişlerime vuruyorum - ve onun iğrenç yemek yeme seslerini duymamaya çalışıyorum.

Belki de bu kaderdi. Tam da eski cazibemi geri kazanmak için can attığım bir zamanda kucağıma düştü. O benim oyuna büyük dönüşüm olacaktı. Diğerleri gibi olmadığı *için* de en büyük olma fırsatını yakaladı.

Evet, Marlowe, bir değişikliğe ihtiyacın var.

Kendi kendime başımı sallıyorum. Gerçekten de öyle.

Daha önce ölüme olan açlığımı masumları avlayan adamlarla beslemiş olsam da, bu sefer bunu bir adım öteye taşıyabilirim.

Annem bilse kafamı koparırdı.

Ama bilmek zorunda değil. Kimse bilmeyecek. Gözlerimin tekrar onun üzerinde dolaşmasına izin veriyorum.

Küçücük boyuna ve ortalama görünüşüne rağmen, onda oldukça... büyüleyici bir şey var. Ne olduğunu bilmiyorum ama ondaki bir şey *dur ve bana bak* diye bağıyor.

Ve vallahi durdum.

Kahretsin, hala bakıyorum.

Bakışlarını kaldırıyor ve dudaklarını yalarken bana titrek bir gülümseme veriyor.

Şimdi şu gözler. Onun en çekici özelliği. Onlarda neredeyse uhrevi bir şey var. Uzun kirpiklerini bana fırlattığında sırtımdan aşağıya hafif bir titreme iniyor.

"Yemek istemediğine emin misin? Bu çok güzel," diyor bir kez daha ağzı doluyken.

Ona çıkışmamak ve düzgün yemesini söylememek için kendimi zor tutuyorum.

Ama ben reddettiğimi söyleyemedim bir parça krep kesiyor, şeker ve şuruba bulayıp çatalı dudaklarıma dayıyor.

Gözlerim açıldı.

Onunki umutlu bir ışıldıyor.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Bu çok iyi.

Dene," diye devam ediyor.

İsyankâr bir ifadeyle ona bakıyorum. Ne sanıyor bu?

Bu köhne lokantadan hiçbir şey yemeyeceğim, hele o çıldırtıcı derecede şekerli şeyi hiç yemeyeceğim.

Tatlı kokusu burun deliklerimi dolduruyor ve kendimi buluyorum. Beklentiyle bana gülümsüyor.

Başımı sallıyorum, dudaklarımı düzleştiriyorum, ama o bir lokma yemeği ağzıma doğru itmeye devam ediyor.

"Haydi," diye teşvik ediyor, masanın üzerine eğiliyor ve yemeğin üzerine yatıyor.

Göz ucuyla montumun ucunun yağlı yemeğe battığını fark ediyorum. Kolları çoktan sosla lekelenmişti. Şimdi tüm ceket kirleniyor.

Çatalı önümde sallıyor, sanki beni hipnotize etmeye çalışıyormuş gibi bir o yana bir bu yana hareket ettiriyor.

Şeker yemem. İşlenmiş gıda yemem.

Bu bir diyet meselesi değil. Bu sadece bir disiplin meselesi. Şeker bağımlılık yapar.

Tek bir tadın beni sonsuza dek mahvedeceğini bildiğim için bağımlılık yapan şeylere katılmıyorum. Takıntılı eğilimlerim nedeniyle her türlü bağımlılığa yatkınım - hayatımın erken dönemlerinde öğrendiğim ve terapinin daha sonra doğruladığı bir şey.

Alkol kullanmıyorum. Uyuşturucu kullanmam.

Tek kötü alışkanlıklarım cinayet ve değersiz televizyonlar; bunlardan ayrılmakta zorlanıyorum.

Krep ısırığından gelen çıldırtıcı tatlılık duyularımı karıştırıyor. Özellikle de Minnie'nin o baştan çıkarıcı gözleriyle bana bakışıyla birleşince daha da etkili oluyor.

Önce çatala, sonra *ona* bakarken yutkunuyorum. Lanet olsun.

Gülümsemesi neden bu kadar geniş? Dudakları neden bu kadar dolgun? Ve neden hala ağzının etrafına beyaz pudra bulaşmışken *o kadar* da iğrenmiyorum?

Çatalı bir uçak gibi hareket ettiriyor. Sanki ikna edilmeye ihtiyacı olan bir çocukmuşum gibi.

İkna edici olmaya *çok* yaklaştığını fark ettiğimde yüz hatlarım

"Hayır, teşekkür ederim," diye homurdandım.

Ama tam konuşmak için ağzımı açtığımda, bundan yararlanarak bir parça krep ağzıma tıkıyor.

Donup kaldım.

Bir ürperti bedenimi
sarıyor. Tatlıyı tadıyorum.
Krepin güçlü lezzeti dilimi yıkarken körelmiş tat alma
tomurcuklarım yeniden canlanıyor. Yumuşak. Çiğnenebilir. Ve tatlı.
Çok tatlı.
Hayır! Hayır!
Teslim olmamalıyım. Kendim üzerindeki kontrolümü korumalıyım.
Yine de çiğnedikçe kendimi uçurumun kenarına daha yakın ve
aşağı atlamaya daha hazır buluyorum.
İsteksizce yutkunuyorum.
"Güzel, değil mi?" diye konuşurken zihnimdeki çarklar dönüp
duruyor, bu tatlılığın tadını *çıkarmamak* için -tamamını tüketmemek
için- uygun bir bahane bulmaya çalışıyorum.
Dudaklarım kızgınlıkla seğiriyor.
Artık benim kurtardığım korkak kedi değil, coşkulu ve sıcak-çok
kabarcıklı.
Şampanyadan nefret ederim.
O da çok konuşuyor. Çok fazla *şey yapıyor*. Neden sessizce
yemiyor ve bu gece açlıktan ölmediğine şükretmiyor?
"Bunu da dene," diye aceleyle ekliyor ve bu kez üzerinde çikolata
sosu olan bir parça daha krep alıyor.
Sırtımdan aşağı bir ürperti
iniyor. Çikolatadan nefret
ediyorum.
Çok tatlı. Çok sütlü. Çok...lezzetli. Bir yanlış
adım yeter.
Elini tutup onu durduruyorum, gözlerimle sınırlarını aştığını
anlatıyorum. Ama o fark etmiyor. Bunun bir oyun olduğunu sanıyor.
Bu yüzden masanın diğer ucuna doğru eğildi.
Bana ulaşmaya çalışırken bir tabağı yere düşürdü. Soğan halkaları
ve mozzarella çubukları yere düşüyor. Yerdeki yiyeceklere bakarken
dudakları küçük bir O harfi oluşturuyor. Garsona gelip ortalığı
temizlemesini işaret etmek için elimi kaldırdığımda aniden yere
dizlerinin üzerine çöküyor, tabağı kapıyor ve yiyecekleri tekrar üzerine
koyuyor.
Onu yemez, değil mi? Çöpe atar, değil mi? Yanlış.
Önüne koyarken bir mozzarella çubuğu kapıyor, birkaç kez üflüyor
ve ağzına tıkıyor. Sonra da

Sanki var olan en lezzetli şeymiş gibi dudaklarını birbirine şapırdatıyor.

Gerçek korku beni sardı. Patlamamak için koltuğuma tutunuyorum.

O şey kirli zemine dokundu. Tanrı bilir en son ne zaman temizlendiğinden beri onlarca, belki de yüzlerce ayakkabı o zemine basmıştır.

Her türlü kiri, pisliği ve bakteriyi beraberinde taşıyan yüzlerce ayakkabı.

Midem protesto için gurulduyor.

Asit boğazıma doğru ilerliyor.

Ancak Minnie buna aldırmaz etmez, bir çubuk daha alır, sonra da bir soğan halkası. Daha önce olduğu gibi onlara üflüyor ve iştahla yiyor.

"Bunu nasıl *yiyebiliyorsun*?" Mırıldanıyorum, sesim şok dolu. Kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. Kirpikleri şaşkınlıkla dalgalanıyor. "Ne demek istiyorsun?" Kaşlarını çatıyor.

". Onu çöpe atmalıydın."

"*Yiyecekleri* çöpe mi atayım?" Yüz ifadesi dehşete kapılmıştı.

"Delirdin mi sen?" "Ben de sana aynısını sormalıyım," diyorum dişlerimi sıkarak. "Hiç

O zeminin ne kadar kirli olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Başını yana eğiyor, sonra omuz silkiyor.

"Daha kötülerini de yaşadım."

Ona aval aval

bakıyorum. "Daha

mı kötü?"

"Sana çöplük dalışından bahsetmek için iyi bir zaman olmayabilir."

Kıkırdıyor.

Aniden zihnime görüntüler hücum ediyor. Bu küçük şeyin mutlu bir şekilde kokuşmuş bir çöplüğe dalıp yiyecek aradığını, sonra da bulduğu iğrenç şeyi yediğini görüyorum.

Öksürüyorum, tıkanıyorum.

Kendimi kontrol altına aldıktan sonra ona sert bir şekilde "Bir daha çöplüğe dalmak yok," diyorum. "Artık yerden yemek yemek yok. Anlaşıldı mı?"

Bana şaşkınlıkla bakıyor.

"mı, Minnie?" Gözlerimi ona dikiyorum.

Sorum karşısında şaşırılmış görünüyor ama sonunda başını sallıyor.

Güzel. En azından eğitime yatkın. Ama ben onu eğitmeden önce kapsamlı bir detokstan geçmesi ve art arda banyo yapması .

bana ya da evime yaklaşmasına izin veremem. Arabamı dezenfekte ettirmem ve ceketimi dışarı atmam gerekecek kadar kötü.

O paltoyu çok sevdim.

Küçük bir dinsiz gibi davrandıkça - oldukça tatlı bir dinsiz olsa da - belki de teslim olup ona sahip olmam gerektiğini daha çok düşünüyorum.

Her ne kadar beni çıldırtmaya meyilli olsa da, kendime itiraf etmeliyim ki oldukça... eğlenceli biri. Ve hayatımda eksik olan şey de bu.

Hep aynı rutin. Aynı gösteriler. Aynı iş. Hep aynı tip kurbanlar.

Düzensizlikten kaçınmaya çalışıyorum.

İnsanları sevmem, hele insanların vücut parçalarını hiç sevmem.

Öldürmelerimi oldukça klinik bir şekilde, ölümden önce en fazla acıyı sağlayacak şekilde gerçekleştiriyorum. Sonrasında cesetleri fırınıma toza dönüştürüyorum ve tabii ki bunu değerli mahzenimde saklıyorum.

Belki de bazı şeyleri biraz değiştirmenin zamanı gelmiştir. Kabul etmeliyim ki bu kolay bir olmayacak, çünkü ben kendi yolumda ilerliyorum. Buna rağmen, içimden bir ses bunun özel olduğunu, hayatta bir kez karşıma çıkacak bir fırsat olduğunu söylüyor.

Nefret ettiğim ve kaçındığım her şey onda var.

Başımı yana eğiyorum.

Evet, ona işkence yapmazdım.

Onun acı çektiğini düşünmek bana doğru gelmiyor. Ama yaratıcı olabilirim. Onu kontrol arzumu tatmin edecek ama aynı zamanda vücudundaki tek bir saç teline bile zarar vermeyecek bir şekilde öldürebilirim - o tatlı siyah saçlarından oldukça hoşlanıyorum. Ve gözlerini.

Bu yeni projenin düşüncesi, daha önce sönmüş olan heyecanımı yeniden uyandırdı.

Mücadele edebilir.

Dudaklarım

kıvrılıyor.

Ah, iyi bir meydan okumayı severim.

Ayrıca, belki onun mücadele etmesini isterim.

Birazcık.

Damarlarımdaki o tanıdık uğultu yeniden ortaya çıkıyor ve daha önce unuttuğum neşe yüzeye çıkıyor - ya da belki de daha önce hiç yaşamadığım türden.

Yüzünde memnun bir gülümsemeyle koltuğuna geri yaslanmadan önce kirli yer yemeğinin son lokmasını yiyor. Dişleri görünüyor. Beyaz ve mükemmel biçimdeler. Ama bir şey de var... yakışksız.

"Dişlerinin arasına bir şey sıkışmış," diyorum sesimdeki tiksintiyi saklamak için elimden geleni yaparak.

Evet, nefret ettiğim şeylerin hiç bitmeyen listesine eklenecek bir şey daha. "Oh," diye nefes nefese kalıyor, eliyle ağzını kapatıyor.

"Kötü mü?" Kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum.

Gözleri açılıyor.

"Hemen döneceğim," diyor ve oturduğu yerden fırlayıp banyoya doğru koşmaya başlıyor.

Kendimi bir an için yalnız bulduğumda bir iç çekiyorum - küçük dinsizle uğraştıktan sonra hak ettiğim bir mola. Ama bu bile kısa sürüyor, çünkü gözlerim onun geride bıraktığı dağınıklığı görüyor.

Masanın üzerinde yemek kırıntıları, koltuğu da dahil olmak üzere her yere bulaşmış sos ve pudra şekeri var.

Günlerdir bir şey yemedi. Sanırım onu affedebilirim, ama bu onun kaba davranışlarını daha az iğrenç bulduğum anlamına gelmiyor.

Başımı sallayarak garsonu çağırıyorum ve masayı temizlemesini ve kalan yiyecekleri paketlemesini istiyorum. Bana bir kez daha ters ters bakıyor ama söyleneni yapıyor.

Tam kaşlarımın çatıldığı anda, düşüncelerim yeni küçük projeme döndüğünde yumuşuyor.

Düşüncelerim bir kez daha ona ve onun ölümünün nasıl görünebileceğine odaklandı.

Hayatımda ilk kez, kendi kendime en önemli kuralı çiğnemek üzereyim. Ve normalde çok iyi düşündüğüm yolumdan saptığım için endişelenmem gerekirken, beynimde gürültü yapan olağan yaratıklar bir kez olsun sessiz.

Endişe yok. Sadece beklenti.

Zavallı küçük şey. Bir kurttan kaçtı ve aslanın inine doğru koştu.

Dakikalar geçiyor ve saatime baktığımda banyoda çok uzun kaldığını fark ediyorum. Dişlerindeki yemek parçalarını çıkarmak ne kadar zor olabilir ki?

Gözlerim kısıldı.

Kaçmayı düşünmezdi, değil mi?

Niyetimi anlamış olabilir mi? Hayır, imkansız. Birincisi, oldukça iyi bir poker suratım var. Ve ona karşı nazık olmaktan başka bir şey yapmadım.

Aniden ayağa kalkıyorum ve doğruca tuvalete gidiyorum. Ancak kadınlar tuvaletine ulaştığımda, az önceki sinir bozucu garson bana yetiştiriyor.

"Oraya giremezsiniz efendim. Orası kadınlar tuvaleti!" diye seslenerek önüme geçti.

Kısık bir sesle, "Çekil," dedim.

Gözlerini kırptırıyor ve bir an için bakışlarına korku giriyor. Ama o, omuzlarını dikleştirerek ve gözlerimin içine bakarak yerinde duruyor.

İçimi çekerek onu omuzlarından tuttum ve birkaç metre öteye bıraktım.

Onu çok az bir çabayla havaya kaldırdığımda bana şaşkın bir ifadeyle bakıyor ve ben de bu dikkatsizlik anından yararlanarak tesislerin içine dalıyorum.

"Minnie?" Seslendim.

Lavabo alanı boş, ancak sağ tarafta üç kabin var. Tüm kapılar kapalı.

Başımı yana eğip sesleri dinliyorum. "Minnie, neredesin?" Tekrar soruyorum.

İşte orada. Küçük bir ses. Ne olduğunu anlayamıyorum ama bu içeride birinin olduğunu doğruluyor.

İlk bölmeye eğilip kulağımı kapıya dayadım. Hiçbir şey yok.

İkinciye geçiyorum.

Tam o sırada üçüncü durağın altından bir gölge görüyorum.

Bir adım ileri atıyorum ve hislerim bana bir şeylerin yanlış olduğunu söylüyor. Gölge Minnie'ye ait olamayacak kadar büyüktü. O anda havada alçak bir ses daha patlıyor. Burun deliklerim alevlendi.

Bir adım geri atarak tüm gücümü bacağıma veriyorum ve kapıyı tekmeliyorum.

Kilit hâlâ duruyor ama zayıf tahta ortadan çatlıyor. Bir tekme daha ve çatlak genişliyor.

İşte o zaman öfke beni ele geçiriyor.

İçeride, Minnie'nin ağzını eliyle kapatan pis bir adam var. Gömleği lime lime, bakışları taşlaşmış. Gözlerim ona gidiyor.

Kot pantolonun düğmesinin yırtık olduğunu ve pantolonun kalçalarından aşağı sarktığını fark ediyorum.

Adamın kemeri çözülmüş.

Kırmızı görüyorum.

Başka bir tekmeyle kilit kırılıyor ve kapı içeri doğru çarpıyor.

İçeri girip onu boynundan yakaladığımda adama tepki vermesi için zar zor zaman tanıyorum. Benden biraz daha kısa ama daha kilolu.

Önemli değil.

Benim küçük projeme dokunmaya cüret etti ve bu da tüm bahislerin kapandığı anlamına geliyor.

Onu öne doğru çekerek, Minnie'den ayırmaya yetecek bir güçle sıkıyorum.

"Minnie, dışarı," adamı boğazından tutup sürüklerken.

Titriyor, ama yolumdan çekilirken bana başıyla onay veriyor. Yine de gitmiyor. Duvara yaslanıp beni izliyor.

Tuvaletin kapısı ardına kadar açık ve personel, kadınlar tuvaletine girmem konusunda gevezelik edip duran önceki garsonla birlikte girişe dolmuş durumda.

Ama *bu* pislik içeri girdiğinde o hangi cehennemdeydi?

Adam kollarını sağa sola sallayarak bana yumruk atmaya çalışıyor. Eğer o pis ellerini Minnie'ye sürmeye cüret etmeseydi, aptalca girişimleri beni eğlendirirdi.

Diğer elimi yumruk yapıp yarı açık pantolonunun üzerine indiriyorum ve ona sertçe vuruyorum. Yine de bir kez yeterli değil. Acıdan inlemesi yetmiyor. Yumruğumu tekrar tekrar sikine sokuyorum. Ta ki piç merhamet için yalvarana kadar.

Dudaklarımda çarpık bir gülümseme beliriyor.

Merhamet mi? *Merhamet mi?* Güldürme beni.

Onu boynundan tutup lavaboya, aynanın önüne sürüklüyorum. Yüzünü aynaya çarpmadan önce onu neyin beklediğini anlaması için ona bir saniye veriyorum.

Bir

kere.

İki

kere.

Kan .

Yeterli

değil.

Onu saçlarından tutup geri çekiyorum ve yüzünü tekrar aynaya çarpıyorum.

Cam parçaları yere düşüyor. Bazıları çirkin suratına saplandı.

Ona tekrar vurdum.
Bir parça gözüne girmiş. Daha fazla kan.
Güzel. Şimdi bir yerlere varıyoruz.
Etrafta yardım birlikte dehşete kapılmış soluklar uçuşuyor. Ama hepsi daha önce hiç hissetmediğim bir öfke tarafından bastırıldı.
Bedeninin yere düşmesine izin verdim. Topallıyor. Şerefsizin acıya tahammülü yok.
Zar zor hareket ediyor.
Ama daha işim bitmedi.
Farklı boyutlardaki cam parçalarını değerlendirerek yerden uzun ve ince bir parça alıyorum.
Piçin üzerine binerek, iç çamaşırına ulaşana kadar kotunu kesiyorum.
Sikeyim. Bu çok iğrenç.
Eldiven giymeliydim.
Ellerimi kana bulamamalıyım.
Yakınımda kan olmamalıydı, parmaklarımla onun sümüklü saçlarına dokunmam da gerekmemeliydi.
Bir ton çamaşır suyu bile bu aşağılık herifin iğrenç çamurunu temizleyemez.
İğrenme orada. Ama öfke de var. Ve öfke kazanır.
Orospu çocuğunun cinsel organını külotunun üzerinden kavriyorum ve bardağın sivri ucunu kasıklarına saplıyorum. Çıkıntısına doğru indirerek, etin soyulduğunu hissedene kadar art arda hızlı kesikler atıyorum.
Daha fazla kan malzemeyi ıslatıyor. Ellerimi ıslatıyor.
Lanet olsun. Bundan nefret ediyorum.
Ama bu adamdan daha çok nefret ediyorum.
Kesecek bir şey kalmayana kadar kesiklerime daha fazla güç verdim. Adamdan başka ses gelmiyor. Bayıldı.
Zayıf herif.
Sert bir şekilde nefes alarak ayağa kalkıyorum, öfkem yavaş yavaş yok oluyor. Dudağım seğiriyor.
Her yerde kan var.
Duvarlarda, yerde, üzerimde.
Ama başımı kaldırıp Minnie'nin perişan halini gördüğümde, içimi yeni bir öfke dalgası kaplıyor.

Kolumu geri çekiyorum ve cam parçasını adamın göğsüne, tam kalbinin olduğu yere fırlatıyorum.

Söylemem gerekirse iyi nişan alırım.

Ama camın yeterince derin olduğundan emin olmak için, göğsünün içine tamamen gömülene kadar ayağımla üzerine bastırıyorum.

"Minnie, gel," diye sesleniyorum, cesedinin üzerinden atlayarak. Başını salladı ve beni takip etti.

Koridorda fısıldaşan bir kalabalık var ama ben banyodan çıkarken hepsi sessizleşiyor ve gitmemiz için yer açıyorlar.

Güzel.

Bugün için planlanmamış bir cinayet yeterli.

Tezgâhı toparlarken, yemek artıklarımızın olduğu poşetleri görüyorum ve çıkarken onları alıyorum.

Minnie arkamdan geliyor. Biz çıkarken, onun küçük elinin benimkinin içine girdiğini hissediyorum.

İrkildim.

Ama beynimin diğer tarafı oyalanacak zaman olmadığını biliyor.

Arabamı açtım, yiyecekleri arkaya attım ve Minnie'ye kemerini bağlamasını emrettim. Araba kükrüyor ve o lanet olası kasabayı geride bırakarak otoyola geri dönüyoruz.

Bir ormanın kenarını bulup kenara çekmeden önce yarım saat boyunca orada burada birkaç garip dönüş yaparak sürüyorum.

Tüm bu süre boyunca Minnie tek kelime etmedi. Arabadan indim ve bagajımı açtım.

İçeride birkaç acil durum plakası var ve onları değiştirmek için işe koyuluyorum.

İşim bittiğinde gömleğimi çıkarıp bagaja atıyorum ve bagajı kapatıp sürücü koltuğuna geri kayıyorum.

Kahretsın, hava soğuk.

Zor nefes alıyorum.

Adrenalinin etkisi azalıyor ve hatalarımın boyutunu fark ediyorum.

O kadar çok ki, sayamıyorum bile.

Minnie'ye dönüp ona bakıyorum. "O ne yaptı?" Tersledim.

Koltuğunda zıplıyor, yüz ifadesi dehşet içinde.

"O... O hiçbir şey yapamadı... Ama üzereydi..." Sesi çok hafif ve yumuşak. Çok melodik.

Ona biraz daha bakıyorum, sanki bakarak bu cep boyutundaki kızda bu gece pek çok kuralımı çiğnememe neden olan şeyin ne anlayabilirmişim gibi - daha da fazlasını çiğnememe neden olacak.

"Bana ne yaptığını ayrıntılı olarak anlat." Yutkunuyor.

Ses tonumu yumuşatmalıyım. Belki onu yatıştırabilirim.

Ama yatıştırıcı hakkında hiçbir şey bilmiyorum, o yüzden bu kadarla yetinmek zorundayım.

O kocaman gözlerini kaldırıp bana bakıyor. Hay sikeyim. Gözlerinde ne var böyle?

"Beni tuvaletin dışında köşeye sıkıştırdı," diye başlıyor. Elleri kucağında ve yine parmaklarını oynatıyor. "Tuvaletin boş olduğunu görünce beni içeri çekti ve kabini kilitledi. Beni biraz elledi ve pantolonumu çıkarmaya çalıştı. Ama sonra sen geldin..."

"Hepsi bu mu?" Talep ediyorum. Başını sallıyor.

"Bana doğruyu söylediğine emin misin?" Bir baş sallama daha.

"Sanki geri dönüp onu tekrar öldürebilirmişsin gibi," diye ekliyor gergin bir kahkahayla. "Onu sen öldürdün, değil mi?"

Omuz silkiyorum.

"Belki de." Göz kırpmıyor.

"Bu seni korkutuyor mu?" Ben soruyorum.

Cevap vermek için zaman ayırırken dudaklarını ıslatıyor. Yine de nedense, onun *doğru* olabileceğini düşündüğü politik olarak doğru bir cevap istemiyorum.

Onu ensesinden tutup yaklaşıtıyorum. Yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta -tanıdık, değil mi? Boğazımda kuru bir kahkaha fokurduyor. Üç saat önce birine isteyerek böyle dokunabileceğimi asla hayal edemezdim. Ama üç saat önce hala kendi kendime uyguladığım öldürme sürgünümdeydim ve kesinlikle rastgele bir adamı döverek öldürmeyi ve herkesin içinde bir başkasını öldürmeyi planlamıyordum.

Kanlı bir şekilde öldürün onu.

İğrenme duygusu beni tekrar sarıyor. Ama sadece o pis adama dokunduğum için.

Ona yönelik değil. Şimdi. İlginç.

Belki de yeni bir öldürme tekniği geliştirebilirim ve o da mükemmel bir ilham perisi olur.

Belki de terapi hiçbir zaman anahtar değildi.

Öldürmeyi bırakmama gerek yoktu. Sadece mükemmel kurbanı bulmam gerekiyordu.

"Gerçek, Minnie. Seni korkutuyor muyum?" Başını sallıyor.

"Beni kurtardın," diye fısıldıyor. "Kötü adamlar kötü şeyleri hak eder."

Dudaklarımda bir gülümseme kıvrılırken göz temasını birkaç saniye sürdürüyorum.

"Gerçekten." Kıkırdıyorum. "İyi bir , değil mi Minnie?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor. Arabanın loş ışığında gözleri o kadar karanlık ki, beni içine çekmek için çabalayan iki sonsuzluk havuzu gibiler.

Bir an düşündükten sonra "Olabilirim," diyor. "Eğer istersen..."

"Güzel." Başımı salladım ve onu bıraktım.

Elime bakıyorum. Tenimin onunkine değdiği yerde garip bir karıncalanma hissi var.

Kaşları

mı

çattım.

Tuhaf.

O garip biri. Ona verdiğim tepki tuhaf.

Bugün olan her lanet şey tuhaftı.

Yine de bir kez olsun, düzen takıntımın beni yönetmesine izin vermek yerine, kaosu kucaklamaya karar verdim.

"Benimle eve geliyorsun," diye ilan ediyorum.

İtiraz etmesi için ona zaman vermiyorum, gerçi o da istemiyor gibi görünüyor.

İşte o an geldi. Hayatım boyunca beklediğim an.

Mükemmel cinayet.

Onu öldüreceğim.

Ve her anının tadını çıkaracağım.

Beş

W Akşam dokuz gibi evime varıyorum.

Yatma saatime sadece iki saat kaldı.

Supernatural'dan keyif almamın mümkün olmadığı iki saat Bölümler.

Dudaklarım hayal kırıklığı içinde düzleşiyor.

Araba durduğunda küçük yolcuma bakıyorum.

Etrafına bakarken gözleri geniş ve merak dolu.

Şaşırtıcı bir şekilde, korkmuş görünmüyor.

Bugün iki saldırının kurbanı oldu ama yine de bir yabancıyla eve gelmeyi isteyerek kabul etti.

Bu kafa karıştırıcı.

Hiç mi kendini koruyamıyor?

Dünyanın kadınlar için nazik bir yer olmadığının farkında değil mi?

Kendi itirafına göre, geçmişte bazı zor durumlar yaşamış - onu dünyaya karşı sertleştirmiş ve her şeye ve herkese karşı güvensiz hale getirmiş olması gereken şeyler.

Ama bana baktığında, bunların hiçbiri yok. Sadece tuhaf, tereddütsüz bir güven var, sanki ben söylesem bir binanın tepesinden atlamaya hazırmış gibi - ama atlamayacağım.

Belki de. Onunla ne yapacağıma henüz karar vermedim.

Hapse girdiğini iddia ediyor. Ama yüz hatlarında bunu yalanlayan bir yumuşaklık var. Onda neredeyse sarhoş edici bir masumiyet var ve belki de onu avcılar için böylesine bir mıknaatıs yapan da bu.

Başka bir gün olsa, buna karşı başışıklığım olduğunu söyledim.

Şimdi mi? Pek emin değilim.

"Burası senin evin mi?" diye soruyor o yumuşak sesiyle.

Homurdanıyorum.

"Gel," diyorum kapıyı açarak. Evin girişine doğru ilerlerken o da arkamdan geliyor.

"Vay canına," diye fısıldıyor fuayenin ortasında dururken. "Burası bir kale mi?"

"Konak," diye

düzeltiyorum. "Viktorya

dönemi mi?"

"Nereden biliyorsun?" Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı.

"Eski şeylere karşı bir ilgim var." Bana utangaç bir gülümseme veriyor. Yüz hatlarım sertleşiyor ya da daha doğrusu ben onları sertleşmeye zorluyorum.

Tepki verme, Marlowe. bile geçirme.

"Gerçekten mi?" Ben çekiyorum.

Başımı sallıyor, yüz hatları aniden hareketleniyor.

"Nasıl yani?" Bunu sorarak kendimi şaşırtıyorum. Onun hakkında bir şeyler öğrenmek istememeliydim ama yine de merakım beni ele geçiriyor.

Dudakları titriyor.

"Eski evler genellikle terk edilmiş olur." Bana titrek bir gülümseme veriyor.

Ona bakıyorum. "Terk edilmiş evlerde mi uyuyordun?" "Bir tane bulabildiğimde." Omuz silkiyor.

Küf ve diğer haşarattan bahsetmiyorum bile, içinde uyumuş olması gereken toz ve kiri düşündükçe omurgamdan aşağı inen ürpertiye belli etmemek için elimden geleni yapıyorum. Düşündükçe daha da dehşete kapılıyorum.

"Minnie." Boğazımı temizliyorum. "En son ne zaman banyo yaptın?"

Cevabı düşünürken o kocaman gözlerini kaldırıp bana bakıyor.

Hemen soruma pişman oldum.

Bilmek istemiyorum.

Bunu bilmek, bu yaratığın arabamda, paltomun içinde olduğu gerçeği konusunda beni daha da endişelendirecek. Hay sikeyim! Eliyle bana dokundu.

"Kış mevsimindeyiz. O kadar terlemiyorum" diye utangaç bir şekilde cevap veriyor. Doğru ya. Cevap uzun zaman önceydi.

Burnumu tiksintiyle kırıştırıyorum.

O benim evimde, benim mabedim. Yıkanmamış küçük bir kâfir.

Bunu derhal düzeltmeliyiz.

"Gel," diye emrediyorum, onu atlayıp merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

Arkamdan gelmediğini fark edene kadar tam beş basamak çıktım.

Yarım dönüyorum ve bakışlarımla onu kısıtırıyorum.

Parmaklıkların arkasında duruyor, kollarıyla kendini sararken dişleri dudaklarında geziniyor.

"Fikrini mi değiştirdin?" diye soruyor yavaşça bana bakarken.

Kaşlarımı kaldırıp soruyorum.

"Benimle birlikte olman hakkında," diye mırıldanıyor usulca. "Hayır," diye çıkışıyorum.

Ses tonum karşısında gözleri büyüdü.

"Öncelikle, seninle ilgili bir planım olmadığını zaten söyledim. Ve ikincisi..." Dudaklarımı büzerek duraksıyorum. Genelde sözlerimi sakınmadan doğrudan söylerim. Ama bunun nedeni insanların duygularını önemsememem. Onları kırıp kırmadığım umurumda değil. Ama ... Dünyadan istencesine kendini tutma şekli beni tereddüte düşürüyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve devam ediyorum: "Öyle bile olsam, en son ne zaman banyo yaptığını bile bilmediğini düşünerek sana zerre kadar dokunmazdım."

Dudakları ayrılıyor. "Oh."

"Evet, oh," diye tekrarlıyorum kuru bir sesle. "Gel. Sana odanı göstereyim."

"Benim... Benim odam mı?" Kirpikleri şaşkınlıkla titriyor.

"Evet. Artık farelerle yatmayacaksın. Bana teşekkür edebilirsin," diyorum başımı sallayarak.

Merdivenleri peşimden çıkarken adımları cilalı zeminde davul gibi çalıyor. Ağzı coşkulu bir gülümsemeyle sonuna kadar açık.

Ama sonra bir adım arkamdayken aniden durdu ve kaşlarını çatı.

"Ama yılın bu zamanında hiç sıçan olmaz," diye mırıldanıyor, sanki hayal kırıklığına uğramış gibi. "Gördüklerimin hepsi donarak ölmüştü."

"Küçük mucizeler için Tanrı'ya şükürler olsun," diye homurdanıyorum nefesimin altında. "Hey, bu hiç adil değil!"

Koluma hafifçe vuruyor. "Sıçanlar onların da kullanım alanları var."

Başımı eğiyorum ve eğlenen bir sırtıyla onu izliyorum.

"Gerçekten mi? Bana hastalıklı haşarat olmaktan başka ne işe yaradıklarını söyleyin."

Özellikle New York büyüklüğünde sıçanlar. Lanet bir rakun boyutuna ulaşabilirler. Bana bu şeylerin iğrenç ya da hijyenik olmadığını söylemeyin. Tanrı aşkına, gevşek bir mesaneleri var! Eğer bir sıçan bir yeri kendine ev edinirse, işemeyeceği yer yoktur.

Bakışlarımı Minnie'nin üzerinde gezdiriyorum.

Hayır, farelerin onun üzerine işediğini düşünemem. Bu beni fiziksel olarak hasta eder.

"Şey," diye başlıyor. Omuzlarını dikleştirirken çenesini öne doğru çıkarıyor - bu onun için önemli bir şey söylemek üzere olduğunu işaretli. "Onlar diğer yırtıcılar için yiyecek. Doğada her şeyin bir faydası vardır."

Haklı olduğu bir nokta var. Ancak hayvanları sevmeme rağmen, kendi pislikleri içinde yaşayanlara sınırı çizeceğim.

"Kullanımlarını takdir edebilirim, ancak bu onları evimin ya da benim yakınımda istediğim anlamına gelmez."

İç çekiyor.

Gözlerimi ona diktim.

"Lütfen bana hayatta kalmak için fare yemediğini söyle," diye ekliyorum kendimi tutamadan.

Bu, bilmeme gerek olmayan çok fazla bilgi. O zaman neden bundan bahsediyorum ki?

Dudakları düzleşti.

"Biliyor musun, yapma. Bana söyleme. Bilmeme gerek yok," diyorum hızla, elimi yüzümde gezdirerek.

İfadesine bakarak, öyle olduğunu tahmin ediyorum ve bunu sesli olarak teyit etmek haftalarca kâbus görmeme neden olacak.

"Tuhaf bir adamsın Marlow," diyor başını sallayarak.

"Bence sen daha da tuhafsın, çöpçü Minnie," diye karşılık veriyorum.

Bana bakıyor.

Ben de ona

bakıyorum.

Neredeyse ikisi arasında en tuhaf olanın kim olduğunu belirlemek için bir irade savaşı gibi.

Ve ben. Vermem. Vermem. Vermem.

Bakışma yarışması dakikalarca sürüyor ve tam da olacağını bildiğim gibi, hafif bir kıkırdama kaçtığında önce o çatlıyor.

Gerginlik bedenimden dışarı sızıyor ve isteksizce gülümsüyorum. "Fareler hakkında bu kadar konuşma yeter. Hadi gidelim."

Merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve o da beni takip ediyor.

İkinci kata ulaştığımızda, onu misafir yatak odalarının olduğu sağdaki koridora götürüyorum.

Bu evle ilgili bir başka harika şey daha. Ebeveyn yatak odası, ofisime dönüştürdüğüm bir oda ile birlikte sol kanatta yer alırken, diğer üç yatak odası sağ kanatta yer alıyor. Ailem kötü bir şans eseri adresimi öğrenip ziyaretime gelse bile, özenle hazırladığım rutinimi bozmamaları için onları kendimden uzakta bir yere bırakabilirim.

Saatime baktığımda yarım daha geçtiğini gören bu küçük kâfir de bunu yapmak üzere.

Derin nefes al, Marlowe. Sadece iyi bir yardımsever oluyorsun.

İki yatak odası orta büyüklüktedir, ancak üçüncüsü neredeyse bir ana yatak odası büyüklüğündedir. Kendine ait özel banyosu ve terası vardır.

Kapının önünde durup kilidi açıyorum. İçeri adım atıp Minnie'yi de aynısını yapmaya davet ediyorum.

Odayı incelerken gözleri şok içinde açılıyor. Kendi kendime gülümsüyorum.

Bu yatak odaları dolu olmayabilir ama bu, taşındığımda onları tamamen yenilemediğim anlamına gelmiyor. Yarım kalmış şeyleri sevmem.

Odanın ortasında kral boy yatak ve her iki yanında birer komodinin bulunmaktadır. Dış duvarın karşısında bir çalışma masası ve bir sandalye, onun yanında da terasa açılan bir kapı bulunmaktadır. Banyo da küvet ve duş ile tamamen işlevseldir.

"Anladığım kadarıyla hoşuna gitti?"

Başını sallıyor, dudakları titriyor.

Terasa bakarken odanın içine doğru bir adım daha atıyor.

Sonra banyoyu incelemeye gider.

Kararını beklerken kapıya yaslanıyorum.

"Burada yaşamama izin verecek misin?" diye soruyor yavaşça bana doğru ilerlerken.

"Duruma göre değişir."

Tedirginlik yüz hatlarına yansıyor. "Açık mı?"

"Benim kurallarına uymak zorundasın,"
diyorum ona. "Oh, tamam. Neymiş
onlar?"

"Birincisi, her gün duş alacaksın. İkincisi, daha fazla kirli yiyecek
yemeyeceksin. Üçüncüsü, akşam on birden sabah yediye kadar gürültü
yapmayacaksın. Dördüncüsü, ben çalışırken beni rahatsız
etmeyeceksin. Beşincisi, evin içinde dolaşmana izin var ama odama
gelmen yasak. Altıncısı-"

"Neden odana girmeme izin verilmiyor?" Sözümlü kesiyor.

"Çünkü kişisel alanıma yabancıların girmesinden
hoşlanmıyorum," diye cevap veriyorum. Sözlerimi
değerlendiriyor.

"Karı var mı?" "Hayır."

"Kız arkadaşın
var mı?"

"Hayır."

"Bir sevgili mi?"

"Hayır." Kaşlarını çatıyorum. "Bu sorular da
neyin nesi?" Omuz silkiyor. "Merak ettim."

"Çok meraklısın," diye .

"Kimsenin ayağına basmak istemem," diye ekliyor.

"Yukarıdaki şeylerden herhangi birini yaparsan benimkine basmış
olursun," diye karşı çıkıyorum. "Ben çok özel bir adamım ve değer
veririm. Sen zaten bu rutini bozuyorsun." Saatime tekrar bakarken
duraklıyorum. On dakika daha geçti. Bu işi bir an önce bitirmeliyim
ki gidip sıcak bir banyo yapayım ve üzerimdeki kirden arınayım. O
sürüngekin kanı cildimde kurumuş durumda ve bunu düşünmek bile
midemi bulandırıyor.

"Madem bu kadar kötüyüm, o zaman neden bana yardım
ediyorsun?" diye soruyor küçük bir sesle.

"Çünkü belli ki kendinize bakamıyorsunuz. Bunu senin için
yapacak başka birine ihtiyacın var ve neyse ki bugün beni yardımsever
bir ruh halinde yakaladın, bu yüzden şimdilik o kişi ben olacağım,"
diye açıklıyorum. Ama kelimeler ağzımdan çıkarken zihinsel olarak
kendimi azarlıyorum. Nasıl oldu da yardımsever bir ruh haline girdim
ki? Ben *asla hayırsever* değilimdir, en azından insanlara karşı.

Bana aval aval bakıyor. Elimdeki kanıtlar aksini kanıtla da, onun
kendi başına bir birey olduğunu ve kendi başının çaresine
bakabileceğini söyleyen feminist bir haykırış bekliyorum.

"Tuhafsın," diye
mırıldandı. "Öyle
demiştiniz."

"Ve biraz da kontrol manyağı," diye ekliyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Şunu bir kontrol manyağı yapalım." Kıkırdıyorum. Bu bir hakaret değil. Ben neysem oyum ve hayatımın her alanında tam kontrole ihtiyacım var. Artık onunki de öyle.

Bana dolu dolu bir gülümseme hediye etti.

"Siz de çok nazıksınız. Teşekkür ederim. Ama burada bedavaya yaşamaya vicdanım el vermiyor."

"Hiç paranız olmadığını hatırlatabilir miyim?"

"Evet, ama size başka yollarla ödeme yapabilirim-"

"Hayır," diye sözünü kestim ve elimi kaldırdım. "*Onlara* ihtiyacım yok

Senden gelen hizmetler," diye ekliyorum, yüzüm tiksintiyle vidalanıyor.

Şimdiye kadar onunla fiziksel olarak ilgilenmediğimi anlamadı mı? Erkeklerin ondan bunu talep etmesine o kadar alışmış olmalı ki, hala onu kabul etmemde art niyetim olduğundan şüpheleniyor.

"Teklif etmiyordum!" diye , bir adım geri çekiliyor ve elleriyle göğsünü kapatıyor. Yüzünde gerçek olduğunu düşündüğüm bir skandal ifadesi var, ancak şu ana kadar tam olarak böyle yaşadığından şüpheleniyorum.

Dudaklarım kaşlarımı çatarak geriliyor. Her nasılsa, onun pis bir piçle birlikte olduğu düşüncesi tatsız. Yeni bir ürpermeme neden oluyor, ama bu sefer derimin altında sürünen türden, rahatsızlığın tüm izlerini gidermek için cildimi keskin tırnaklarla ovma ihtiyacı duyana kadar.

"Temizlikle ilgili bir şeyler düşünüyordum. Temizliği seviyorsun, değil mi? Bunu senin için yapabilirim," diye ekliyor hevesle.

Teklifini düşünmek için bir an ayırdım.

Hizmetçim ya da temizlikçim yok. Hiç olmadı. Evimde başka bir varlığın olması düşüncesi, buna izin veremeyeceğim kadar korkunç. Ama bu aynı zamanda temizlik takıntımın hayatımı ele geçirmedikten emin olmam gerektiği anlamına geliyor, bu yüzden fırçalamak için çok fazla zaman harcıyorum. Belki bir yardım eli o kadar da kötü . O zaten burada olacak.

Kendi kendime başımı salladım. Evet, bu mantıklı bir fikir gibi görünüyor. Ancak önce *nasıl* temizlendiğini öğrenmeliyim.

"Ortak alanları ve mutfakı temizleyebilirsiniz. Birinci katın tamamı bu kadar" diye cevap verdim.

Gözleri iyimserlikle parlıyor.

"Ancak..." Parmağımı kaldırdım. "Önce yeteneklerinizi değerlendirmem gerekecek. Yarın başlayabilirsin."

"Tamam. Bunu yapabilirim." Başını sallıyor ve bana parlak bir gülümseme sunuyor. "Yemek yapabilir misin?"

Gözlerini kırıştırıyor ve dudaklarını yalıyor. "Tabii ki yemek yapabilirim."

Başımı salladım. "Güzel. O zaman seni yemek pişirmekten de sorumlu yapacağım. Neyi ne zaman yiyeceğim konusunda çok titizimdir. Yarın sana bir program çizelgesi vereceğim."

"Teşekkür ederim! Teşekkür ederim!" diye coşkuyla haykırıyor. Bir anda bana sarılmak için kendini bana doğru fırlattı.

Kendimi sabit tutarken gözlerim dehşetle açılıyor.

Kirlenmiş. Günlerdir yıkanmadı, belki daha fazla. *Dışarıdan* bir şeyler yedi.

Sadece baş ve işaret parmaklarımı kullanarak omuzlarından tutup onu geriye itiyorum.

"Dokunulmaktan hoşlanmıyorum," diye .

"Oh," diye fısıldıyor, kafası karışmış bir halde.

"Bir de senin... durumun var," diyorum başımla vücudunu işaret ederken.

"Benim durumum mu?" Kaşlarını çatıyor.

Bariz olanı söylemem kabalık olur ama göre sessizliğimi kısa sürede anlıyor.

"Ama sen de kirlisin. Her tarafın kan içinde!" diye ediyor.

Dudaklarım düzleşiyor.

"Belki de. Ama bu sokaklarda yaşadığın gerçeğini ortadan kaldırmaz ve sen..." Nefesimin altında küfrederek sözümü kesiyorum.

"Ya ben?"

"Başka bir şartım daha var," diye ekliyorum aniden. Kaşları birbirine çarpıyor.

"Ayrıca herhangi bir hastalık taşımadığınızdan emin olmak için tıbbi muayene yaptırmanız gerekecek."

"Ne? Hastalık mı?" diye kekeliyor, şaşkına dönmüş bir halde. Her ihtimale karşı bir adım geri atıyorum.

"Sokaklardan herhangi bir şey kapmış olabilirsin." "Ama-"

"Bir de çamurlu geçmişiniz meselesi var. Aynı mekânı paylaşacağımız için -bir dereceye kadar- hastalıksız olduğunuzdan emin olmak istiyorum. Bu beni daha rahatlatacak, çünkü küçük bir temas bile

Vücut sıvılarınızla temas etmek ölümcül olabilir - yine de beni yanlış anlamayın, vücut sıvılarınıza yakın bir yerde olmayı planlamıyorum. Bu sadece bir güvenlik önlemi" diye açıklıyorum.

"Ne tür hastalıklarım olduğunu düşünüyorsun?" diye soruyor, sesi bir oktav aşağı iniyor. Elleri iki yanında yumruk şeklinde kıvrılmış ve tüm vücudu gerginlikle dolu.

Omuz silkiyorum.

"Zührevi hastalıklar ve bulaşabilecek diğer enfeksiyonlar."

"Zührevi mi? Ne demek istiyorsun?" Kaşlarını çatıyor, bilmediği kelimenin üzerinde tökezliyor.

"Bunun ne anlama geldiğini düşünüyorsun?" Bakışlarımın vücudunda gezinmesine izin verirken sertçe soruyorum.

"Sen..." Hızla göz kırpmıyor. "Az önce şunu mu ima ettiniz..." Sesli bir şekilde yutkunuyor. "Bu ne cüret?" diye haykırdıktan sonra bir metre boyuyla üzerime yürüdü. Parmağını göğsüme saplayarak beni koridora doğru itti.

Lanet olsun, bu küçük yaratık çok güçlü.

"Kişisel algılama, tatlım," diyorum, parmağını kenara itip elimi pantolonuma silerek. "Bunu yaparsan sana karşı kullanmayacağım, ama o zaman bu durumu yeniden değerlendirmek zorunda kalacağız."

"Benim hiçbir hastalığım yok," diye devam ediyor, ses öfke dolu. Tabii ki öyle. Kadınsı hassasiyetlerini rencide etmiş olmalıyım. Ama sonradan sorunlarla karşılaşmaktansa açık sözlü olmak daha iyidir.

"Buna doktor karar verecek." Ona sahte bir gülümseme verdim.

"Ama... Ama..."

Uyumak için planladığım zamandan bir saat öncesine geldim bile. Bunu çabucak bitirip yoluma devam etmeliyim.

"Zührevi hastalıklar şu demek..." diye kekeliyor.

"Cinsel aktiviteler yoluyla bulaşırlar. Evet," diye ekliyorum gözlerimi devirerek.

"Karanlık geçmişimle kastettiğin bu muydu?" Gözleri şok içinde parlıyor.

Sadece gülümsüyorum.

"Benim bir çeşit fahişe olduğumu mu düşünüyorsun? Sana zaten . fahişe *değil!*"

"Ve bu bir fahişenin söyleyebileceği bir şey," diye hatırlatıyorum ona sakince. "Ama fahişelik bir kadınla evlenmenin tek yolu değil.

hastalık. Ne de olsa bunun için her zaman para almanıza gerek yok" diye devam ediyorum.

Neden bu konuyu açtım ki? Kendimi bu durumdan daha hızlı kurtarmanın bir yolunu bulmam gerekirken neden bu konuda tartışmaya devam ediyorum? Yine de bu konu tuhaf bir şekilde ilgimi çekiyor, *o* ve geçmiş. Neden? Bunu söyleyemem. Ama birbirimize söylediğimiz her kelimedede kendimi daha da meraklı buluyorum.

Bir geçmiş olmalı. Herkesin vardır, sanırım ben de istisnalardan biri olabilirim. Ama pis bir adamın ona iğrenç ellerini sürmüş olabileceği düşüncesi bile beni rahatsız ediyor.

"Sen..." Vücudu öfkeyle titriyor. "Lanet olsun sana! Ben asla başka biriyle cinsel ilişkiye girmedim! Benim hakkımdaki önyargılarını al ve bir yere yapıştır," bağılıyor ve beklenmedik bir şey yapıyor. Dönüp gitmeden önce topuğuyla ayağıma sertçe vuruyor.

Şok içinde ona bakıyorum. Söylediklerini sindirecek zamanım bile olmuyor çünkü bu lanet olası küçük kâfir gidiyor.

Gidiyor lan.

"Minnie!" diye seslenip peşinden koşuyorum ve onun çoktan birinci kata çıkıp çıkışa doğru ilerlediğini görüyorum.

Hızlı, hakkını vermeliyim. Bu kadar küçük bir şey için oldukça çevik.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Ona ulaşıp kolundan tuttuğum gibi talep ediyorum.

O iri gözlerini bana çeviriyor ve gözleri kin dolu. Dudakları kızgınlıkla birbirine sıkıca bastırılmış ve bana vurup vurmayacağını merak ediyorum.

Hak etmediğimden değil. Muhtemelen hak . Neredeyse bana vurmasını *istiyorum*.

Çenesini yukarı kaldırırken, "Bu gece uyumak için başka bir eski ev bulacağım," diyor.

"Hayır. . Burada kalacaksın."

"Neden? Beni daha fazla aşağılayabilmek için mi? Sana fahişe *olmadığımı* zaten söyledim, ama sen benim kirli ve hastalıklı biri olmam gerektiği fikrine saplanıp kalmışsın..."

Haksız sayılmaz ama bunu yüzüne karşı bir kez daha teyit etmeyeceğim. "Neden bana kalacak bir yer teklif ediyorsun ki? böyle bir pislik olmak?"

"Pislik olmak benim uzmanlık alanım," diyorum ve ona gülümseme gösteriyorum.

Bu onu etkilemişe benzemiyor.

Beynimin bir kısmı bana belki de bunun daha iyi olduğunu, gitmesine izin vermem ve ellerimi ondan temizlemem gerektiğini söylüyor. Ne de olsa o, ne zamanım ne de eğilimim baş belası küçük bir şeyden başka bir şey değil. Ben teklif ettim, ben de görevimi yaptım. Eğer reddederse, bu onun suçu.

Yine de kendimi bunu yapmaya ikna edemiyorum. Bu kolay bir çıkış yolu olurdu.

Ama ona baktıkça, soğuk ve pis yerde uyduğunu ya da çöplükten yemek yediğini hayal etmek istemiyorum.

İçinin rahat etmesi için, Marlowe.

Bu doğru. Eğer buradaysa, rahatça yaşıyorsa ve temiz, sağlıklı yiyecekler yiyorsa, o zaman günlerce, belki haftalarca, belki de aylarca onun durumunu takıntı haline getirmek zorunda kalmayacağım.

Bu *akıllıca* bir seçim.

"Etrafında bulunulması en hoş kişi ben değilim. Kabul ," diyorum isteksizce. "Ve eğer sizi herhangi bir şekilde kırdıysam özür dilerim."

İşte oldu. O kadar da zor değilmiş. En son ne zaman birinden özür dilediğimi hatırlamıyorum. Ama işte buradayım, bu sözleri yeni tanıştığım birine, hiçbir şekilde borçlu olmadığım birine .

Tuhaf. Ama bu da bir dizi tuhaf olay içinde başka bir tuhafılık. Bir başka daha girmeyi engelleyebildiğim sürece, bu tavizi vermek zorundayım.

Gözlerini bana dikti. "Ciddi misin?"

Gülümsüyorum. Ama ben başka bir şey söyleyemedi o devam ediyor.

"Sanırım aşırı tepki gösterdim," diyor alçak sesle. "Ama imalarınız hoşuma gitmedi."

"Not edildi. Gelecekte benzer varsayımlarda bulunmayacağım."

Başını sallıyor. "Temizliğe çok önem veriyorsunuz, değil mi?"

"Öyleyim."

"Bir velet gibi davranıyordum, değil mi?" İç çekiyor. "Bana evinizi açtınız ve uyuyacak bir yer verdiniz ama ben burada nankörlük . Özür dilerim."

Göz kırıyorum.

Bu mı? Şimdi özür dileyen o mu?

"Benim için yaptığın her şey için minnettarım." Gülümsüyor. "Ve tüm şartlarınıza uymak için elimden geleni yapacağım."

"Güzel. O zaman geri dönelim mi?"

Bir an bana bakarken dudaklarını ıslatıyor. Bakışlarında bir şey var, parmağımı koyamadığım bir şey.

"Tamam."

Merdivenlerden çıktık ve onu kapısına bıraktım.

"Sınırsız sıcak su var. Bundan yararlanın," diyorum göz kırparak. İşte, ona yıkanması gerektiğini söylemenin daha lezzetli bir yolunu buldum - hem de *uzun* bir süre için.

Kendime mecazi bir sırt sıvazlaması yapıyorum.

Minnie kıkırdıyor ve kapıyı kapatmadan önce başını sallıyor.

Evin kendi kanadına geçtikten sonra odama girip kirli kıyafetlerimi atıyorum ve hemen duşa giriyorum.

Yeni kıyafetlerimi giymeden önce otuz dakika boyunca üzerimdeki tüm kirleri temizliyorum.

Saatime baktığımda yatma saatime daha on dakika olduğunu görüyorum ve telefonumu alıp sekreterimi arıyorum.

"Giles, Wendy'nin lokantasında bir sorun çıktı," diyorum ve ona yeri kısaca tarif ediyorum. "Hiçbir şeyin dışarı çıkmamasına dikkat et."

"Ne tür bir durumdan bahsediyoruz?" diye soruyor o havalı tavrıyla.

"Kod turuncu. Belki de kırmızı. Tanıklar vardı."

"Anlıyorum." Duraklıyor. "Bununla ilgileneceğim."

"Teşekkürler, Giles. İyi geceler."

Telefonu kapatıp şarja koyduktan sonra ipeksi çarşafların içine girip gözlerimi kapatıyorum.

Değerli rutinim olmadan ne yapardım?

ALTI

T zemin gıcırıyor.

Ayağa fırlıyorum ve gözlerim yatağımın karşısındaki masanın üzerinde duran elektrikli saate çarpıyor.

Saat dörtte. Gecenin bir yarısı. Daha fazla gürültü.

Adımlar yerde gümbürdüyor ve ardından merdivenlere doğru hızlı bir iniş başlıyor.

Yüz hatlarım sertleşti.

Daha bir gece bile olmadı ve şimdiden kurallarımı çiğnemeye başladı.

Yataktan kalkıp bir eşofman altı ve bir tişört giydim ve araştırmak için aşağıya indim.

Merdivenlerin başına ancak ulaştığımda yüksek bir patlama ve ardından boğuk bir inilti duyuyorum.

Bir iniltiyi bastırıyorum.

Bu kız bu sefer ne yaptı?

Kuralları çiğnediği için ona uzun bir nutuk çekmeye ve belki de onu karların içine atmaya hazır bir şekilde, kararlılıkla merdivenlerden aşağı iniyorum. Gürültünün kaynağı mutfaktan geliyor.

Ama tam mutfağın girişine geldiğimde duruyorum, gözlerim şaşkınlıktan kocaman açılıyor.

" da ne..." Sözümlü kesiyorum. Doğru gördüğümünden emin olmak için bir, iki kez göz .

Benim küçük kafirim mutfağın ortasında, kırık bir tabağın yanında duruyor. Ama dikkatimi çeken yerdeki porselen parçaları değil.

Çıplak olduğu gerçeği.

Tamamen çıplak.

Doğduğu günkü gibi .

Vücudum donuyor, gözlerim göğüslerine odaklanıyor.

Bu kadar ince bir kadına göre göğüsleri daha ağır. Dolgun ve yuvarlaklar, açık pembe meme uçları var. Muhtemelen avuçlarıma sığarlardı. Ve benim avuçlarım büyüktür.

Rahatsızca

yutkunuyorum.

Isı

boynumdan

yukarı

çıkıyor.

Kendimi göğüslerinden başka bir yere bakmaya zorluyorum ama bakışlarımı tamamen kaçırmak yerine gözlerim vücudunun hatlarını takip ediyor. Karnı gergin ve karın kasları görünüyor. Yine de bunun egzersizin değil, açlığın bir sonucu olduğunu düşünüyorum. Kaburgaları da dışarı çıkmış.

Lanet olsun!

Artık aç kalmayacak - bu kendime verdiğim bir söz. Bunun nereden geldiğini ya da kendim için koyduğum her kurala karşı çıkan bu kıza karşı neden bu kadar korumacı hissettiğimi bilmiyorum.

Kan tutkumu tatmin etmek için onu öldürmenin yollarına odaklanmalıyım, onu korumanın ve her türlü rahatını sağlamanın yollarına değil.

Aşağıya baktığımda gözlerim bana bir kez daha ihanet ediyor. Uyluklarının birleştiği yerde, en mahrem yerini gizleyen koyu renkli bir saç üçgeni var.

Kendimi hiçbir zaman böyle bir manzaradan etkilenecek biri olarak görmedim, ama bir yanım onun sakladığı sırları bilmek istiyor.

Tekrar yutkunuyorum ve sefer boğazımda bir düğüm oluşuyor sanki.

Çıplaklığını fark etmemeliydim. Buna *hiçbir* şekilde tepki vermemeliyim-daha önce hiç böyle bir rahatsızlığa eğilimli olmamıştım. Yine de ona baktıkça, vücudumun alışılmadık şekillerde canlandığını hissediyorum. Giysilerim kısıtlayıcı hale geliyor. Bol eşofman altım bile tepkilerimi kontrol altında tutmak için çok az şey yapıyor.

Lanet olsun! Bu kafirlik!

Ve neden kendini örtmüyor?

Orada öylece duruyor, o kocaman gözleriyle bana bakıyor. Kolları iki yanında ve *hiçbir* yerini korumak için çaba sarf etmiyor.

Bunu mi yapıyorsun?

Gözlerimi ona diktim.

Bunu beni baştan çıkarmak için bilerek mi yapıyor? Biri ona bunu mu yaptırdı?

Ailem mi?

Neden mutfağında, çıplak ve gözlerinde davetkâr bir bakışla bana bakıyor olabileceğine dair sayısız neden düşünürken düşüncelerim dönüp duruyor.

Bana birçok kez onu karşı konulmaz bulup bulmadığımı sorduğunu ve ondan fiziksel bir şey bekleyebileceğim gerçeğini nasıl tekrar tekrar gündeme getirdiğini düşünüyorum. Bir de dokunulmamış olduğunu iddia var.

Eğer annemin bu işte parmağı varsa, temizlik konusundaki takıntısına hitap edeceğini düşünerek ona böyle söylemesini tembihlemiştir. Annem yıllardır bana bir kadın ayarlamaya çalışıyor, tüm girişimleri başarısızlıkla sonuçlandı. Ama bu vazgeçtiği anlamına gelmiyor. Belki de sadece taktik değiştirmiştir.

Ama ona yardım etmek için duracağımı nereden bilebilirdi ki? Bu bile benim davranışlarıma ters. Ben insanlara yardım etmem. *Nazik* olmak için yolumdan çekilmem. Sıcak arabamdan inip soğuğa çıkma ve beni ilgilendirmeyen bir işe karışma riskini kesinlikle almam.

Ama sen tam olarak bunu yaptın.

Kaşlarımı çatıyorum.

Bu çok garip. Minnie'de şüpheli bir şeyler var ama ne olduğunu bilmiyorum.

Ne yazık ki bu şüphe beraberinde merakı da getiriyor. Ve ben hiçbir zaman merakım uyandığında taş üstünde taş bırakmayan biri olmadım.

"Ne yapıyorsun?" .

Göz kırıyor. Kırık tabağa baktı, sonra bana döndü.

İki pembe nokta yanaklarını lekeliyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor. "Acıkmıştım ve arabada kalan yemekleri getirmemiştin, ben de buzdolabında bir şeyler bulmaya çalışıyordum. Seni uyandırdıysam özür dilerim."

"Çıplaksın Minnie," diyorum, çünkü hâlâ örtünmek için herhangi bir çaba göstermiyor.

Kaşları çatıldı.

Vücudunu işaret ediyorum.

"Üzerinde kıyafet yok."

"Oh," diyor çıplak vücuduna bakarken. "Kirli oldukları için giyecek kıyafetim yoktu. Onları duşta yıkadım ama..."

"Hiç mi utanmıyorsun?" "Neden?"

Kaşlarını çatıyor.

"Çünkü çıplaksın."

"Bunu söyleyip duruyorsun." Burnunu kıvrıyor ve bu çok sevimli.

"Çünkü çıplaksın!" Kollarımı öfkeyle havaya kaldırıyorum.

"Ve? Bu neden bir sorun olsun ki?" Kafası karışmış gibi görünüyor, bu da benim kafamı daha da karıştırıyor.

Ne haltlar dönüyor?

"Yabancıların evlerinde hep çıplak mı dolaşırsın?"

"Şey, hayır," diye boş boş cevap veriyor. "Sen yabancı değilsin." Bana parlak bir gülümseme veriyor.

İç çekiyorum ve elimi yüzümde gezdiriyorum. Bu işe yaramıyor.

"Başkalarının yanında çıplak dolaşır mısın?" Sorumu tekrar soruyorum.

Başını sallıyor.

"O zaman bunu bir daha yapmazsan memnun olurum. Üstüne bir şeyler giy."

"Ama ıslaklar," diye dudak bükerek cevap veriyor. "Ve çıplaklığımıza neden bu kadar takıldığını anlamıyorum. Bu doğal bir durum. Utanılacak bir şey yok," diye azarlıyor.

"Minnie!" Yüksek sesle inliyorum.

"Ne? Bana neden bu kadar kızgın olduğunu anlamıyorum."

Başımı sallayarak gömleğimi çıkardım ve ona fırlattım.

"Giy şunu."

Nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ama söyleneni yapıyor. Boyu sayesinde gömleğim onun üzerinde daha çok bir elbise gibi duruyor ve sonunda beni azgın bir ergen gibi aval aval bakmaya teşvik edebilecek her şeyi örtüyor. Elbette hala bacakları var ve gerçekten de çok güzel bacaklar.

Odaklan, Marlowe! Bacaklarına hayran olmanın zamanı değil.

Belki de hapishanede geçirdiği zaman çıplaklık konusundaki görüşlerini değiştirmiştir, çünkü orada fazla mahremiyeti olmazdı.

Üstünü örttüğünde, nihayet ona yaklaşmaya cesaret edebiliyorum. Kırık tabak parçalarını toplamak için eğiliyorum ki kendini kesmesin. Temizlememe yardım etmek için dizlerinin üzerine çöküyor ve bu yakınlık sayesinde kokusu bana doğru yayılıyor.

O... temiz.

Derin nefes alıyorum.

Sabun kokusu var ama başka bir şey daha var. Duyularımı gıdıklayan tatlı bir koku.

"Özür dilerim," diye tekrar fısıldıyor.

"Bu sadece bir tabak." İç çektim. "Yiyecek bir şey bulabildin mi?" Başını sallıyor.

Kırılan parçaları çöp kutusuna atıyorum ve buzdolabına gidiyorum. Önceden hazırlanmış birkaç sandviç çıkarıp ona uzatıyorum.

Onlara bakarken dudaklarını yalıyor.

Aman Tanrım! Daha birkaç saat önce tam bir öğün yemek yemişken sonsuza kadar yemek yememiş sanırsınız. Ama tam bu düşünce aklımdan geçerken kendimi azarlıyorum. Muhtemelen o kadar uzun zamandır bir şey yememiştir ki sürekli açtır.

Buzdolabıma dönüp , yakında yeniden doldurmam gerekeceğini fark ediyorum. "Çok teşekkür ederim," diye haykırıyor onları alırken.

Onları çabucak açıyor ve birkaç lokmada mideye indiriyor.

Ve işi bittiğinde, kalan izler için parmaklarını yalıyor. "Yarın daha fazla yiyecek alırsınız," derken buluyorum kendimi. "Yarın Market alışverişine git ve ne istersen alabilirsin." Kızın gözleri merakla açılır.

"Gerçekten mi? Ben o kadar seçici değilim. *Çoğunlukla* her şeyi yiyebilirim." "Bunu görebiliyorum," diye mırıldandım.

Dalga fark etmiyor, hâlâ parmaklarını emiyor. "Benimle gel," diyorum mutfaktan çıkmak için dönerken.

Bir gün içinde bininci kez kendime ne halt ettiğimi soruyorum. Çoktan onun cinayetini planlıyordum olmalıydım -yeni ve heyecan verici bir şey- ama bunun yerine, yeni fantezim onu şişmanlatmak gibi görünüyor.

Takip etmediğini fark ettiğimde mutfaktan . Döndüm, kaşlarını kaldırarak.

Eli ağzını kapatıyor, tüm vücudu eğlenceden titriyor.

"Peki bu kadar komik olan ne?" Başımı yana eğerek soruyorum.

"Sen," diyor ve parmağıyla beni işaret ediyor. Yüksek sesli bir kıkırdama patlak veriyor ve kahkahalarla eğilirken bir kolunu karnına doluyor.

Dudaklarım birbirine yapışıyor. "Ben mi?" diye yavaşça soruyorum.

Kuvvetle başını sallıyor.

"Şimdi çıplaksın!" Bir kıkırdama daha.

Göz kırpıyorum ve kendime bakıyorum. Gömleksizim, bu doğru. Ama buna çıplak demek zor.

"Bu farklı," diye mırıldanıyorum.

"Nasıl yani?" diye soruyor, yüzünde hâlâ alaycı bir gülümseme var.

"Ben bir erkeğim. Göğüslerim... yok." Sıcaklık yüzüme tırmanıyor.

Neden

Göğüsler kelimesini yüksek sesle söylediğim için kızarıyor muyum? Sanki hala kötü bir kelime söylediğim için annem tarafından azarlanan bir çocuk gibiyim. Ne yazık ki, belki de ağzımı sabunla yıkamak işe yaramıştır.

Minnie ayıldı. Bana doğru yürüyüp önümde durdu. Ben daha ne yapacağını anlamadan parmağıyla göğsümü dürtüyor, tam meme ucunun üzerine.

Bana zar zor dokunuyor ama teni o kadar sıcak ki neredeyse içimde bir delik açacak.

Sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor.

"Evet, öyle," diyor kendinden oldukça memnun bir şekilde. "O zaman neden utanmıyorsun?"

"Sana söyledim. Bu farklı bir şey. Ben bir erkeğim," diye tekrarlıyorum parmağını -isteksizce- üzerimden çekerken.

"Hayır, değil" diye yineliyor, ellerini kalçalarına koyuyor ve meydan okurcasına bana bakıyor. "Sen sadece mi-mi-mi'sin..." Kaşları birbirine çarpıyor. Beni aşağılamak için kullanacağı kelimeyi düşünürken ağzı açık kalıyor.

"Kadın düşmanı mı?" Ben teklif ediyorum.

"O kelime! Yanlış kullanıyorsun-"

"Kadın düşmanı," diye tekrarlıyorum, gülerek.

"Bak, tam şuradaki." Suçlayıcı bir şekilde beni işaret ediyor. "Neden senin çıplak olmana izin veriliyor da benimkine verilmiyor?" diye soruyor mırıldanarak.

"Çünkü burası benim evim ve kuralları ben koyarım. Şimdi bakalım, küçük kâfir. Bu gece için seni giydireceğim," dedim ve bir kez daha dönüp merdivenlere yöneldim.

Dudaklarım eğlenen bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor, özellikle de nefesinin altında duyulamayan bir şeyler mırıldandığını duyduğumda -muhtemelen bana biraz daha küfrediyor.

"Sadece kayıt için. Ben kadın düşmanı *değilim*. Ama kurallar konusunda titizimdir. Sen namusuna sahip çıkabilesin diye kendi kıyafetlerimden vazgeçtim."

"Senden bunu istemedim," diye mırıldanıyor kısık bir sesle.

Başımı sallıyorum. Eğlenceli küçük bir şey.

Evin benim kanadına geldik ve ondan beni kapımın dışında beklemesini istedim. Nedenini sormak üzereydi, ama daha fazla anlamsız argüman üretmeden kapıyı yüzüne kapattım - gerçekten bir an önce uyumaya dönmem gerekiyor.

Dolabımı karıştırdım ve giyilmemiş bir çift boxer külot ve birkaç beyaz gömlek buldum. Ona bir çift pantolon da verirdim ama ne yazık ki muhtemelen boynuna kadar uzanacaktı.

Lanet olsun. Sanırım kendimi onun sorumlusu yaptığıma göre, onu giydirebilirim de.

Kapıyı açtım ve kıyafetleri ona verdim.

"Yarın kıyafet almaya gideceğiz. Ama bunlar o zamana kadar iş görür. Pantolonun hâlâ duruyor, değil mi?"

Kıyafetleri inceliyor ve bana dalgın bir şekilde başını sallıyor.

"Islaklar. Ama sabaha kadar kururlar," dedi.

bahseder, gözleri hâlâ kıyafetlerdedir - özellikle de şüpheyile baktığı boxer külotlardadır.

"Onları hiç giymedim," diye eklemek zorunda hissediyorum kendimi.

Dudaklarını büzüyor ve yemin ederim neredeyse *acıma* dediğini duyuyorum. Ama kim giyilmiş bir iç çamaşırı için böyle bir şey söyler ki?

İğrenç.

Düşüncesi bile sırtımı ürpertiyor.

"Teşekkür . Çok ." Gülümsüyor, sonra gitmek için dönüyor.

"Bekle!" Seslendim.

Vücudunu bana doğru çevirirken kaşlarını kaldırıyor.

"Çamaşır odasında çamaşır makinesi ve kurutma makinesi var. Pantolonunu al ve beni takip et. Sana göstereceğim."

"Ama eninde sonunda kuruyacaklar," diyor kaşlarını çatarak.

"Olabilir ama olmayabilir de. Duşta ne kadar iyi yıkayabildiğinizden emin değilim. Tekrar yıkayıp düzgünce kurutursanız daha iyi olur, hem de birkaç saat içinde."

Söylemediğim şey, kot pantolonunun düzgün yıkandığını bilsem kendimi daha iyi hissedeceğim. Kim bilir ne zamandır giyiyordur? Duşta hızlı bir yıkama sayılmaz. Bu noktada muhtemelen çamaşır suyu ya da dezenfektana ihtiyaçları vardır. Eğer bu onun tek pantolonu olmasaydı, hemen çöpe atardım.

Ne yazık ki.

Derin bir nefes alıyorum.

Sadece birkaç dakika daha. Ona amaşır odasını göstereyim de kendi başının çaresine baksın. Daha da iyisi, evin sağ kanadında, yatak odasının altında olduğu için gürültüyü minimumda tutacak ve uykuma geri dönmeme izin verecek.

Açıkçası hala kirli görünen ıslak kıyafetlerini alıyor ve beni çamaşır odasına kadar takip ediyor.

Kapıyı açarken "İşte," dedim.

İki amaşır makinesi ve iki kurutma makinesi var. Temizliğe başladığımda yoluma çıkan her şeyi yıkıyorum, bu yüzden bir tanesi asla yeterli olmazdı. Ne yazık ki biri kişisel kıyafetlerim için, diğeri ise ev eşyaları için.

Arka taraftaki dolapları açıp değerli deterjan zulamı ortaya çıkartıyorum.

"Hangi kokuyu istediğinizi seçebilirsiniz."

Zulamı kullanmasına bile izin veriyorum. Bu başlı başına bir devrim.

"Burada da kurutma çarşafları var," diye devam ediyorum bir başka dolabı açarken.

Minnie kocaman gözlerle bana bakıyor ve yavaşça başını sallıyor.

"Bunu kullanacaksın," diyorum, ev eşyaları için ayrılmış makineyi göstererek. En azından bu şekilde iim *biraz* rahat olacak. "amaşır makinesinin nasıl kullanıldığını biliyorsun, değil mi?" Emin olmak için soruyorum.

Dudaklarını ıslatıyor.

"Tabii ki. Bir parça kurabiye!" "Kek."

Kaşlarını çatıyor.

"ocuk oyunağı," diye düzeltiyorum.

Başını sallamadan önce ağzında küçük bir O harfi oluşuyor. " oyunağı," diye tekrarlıyor, ışıl ışıl gülümseyerek.

Gitmeden önce kendimi, "Ağır kir ve çift durulama ayarını tercih etmelisin. Deterjan konusunda da çok cimri olma."

O kıyafetlerin her türlü yardıma ihtiyaı var. Yeni bir gardırobu olduğu anda yakılacak olsalar bile.

"Marlowe?" Tam odadan çıkmak üzereyken adımı . Kapı aralığında durdum ve döndüm.

"Teşekkür ederim. Her şey için. Bunun benim için ne anlama geldiğini tahmin bile edemezsin." Bana utangaç bir glmsemi verirken bacak bacak üstüne atıyor ve

Kulağının arkasındaki saç telini.

Artık temiz olduğu için, gözlerimin yüzünde önceki tiksinti olmadan dolaşmasına izin verebiliyorum - buna tiksinti bile diyemem, ki bu bile başlı başına şaşırtıcı. Onda çarpıcı bir şeyler var. Ona geleneksel anlamda güzel demezdim. Ama varlığında sıcak bir şeyler var, fiziksel görünüşünün ötesine geçen bir şeyler. Beni rahatlatan bir şey ve ben diğer insanlarla asla rahat olamam.

Homurdanıyorum, tutarlı bir cümle kuramıyorum ve pişman olabileceğim bir şey söylemeden önce odadan çıkıp kapıyı arkamdan kapatıyorum. Yerde hafif bir ıslaklık izi görünce bir paspas alıp her şey yeniden tertemiz olana kadar -denge yeniden sağlanana kadar- silerek temizliyorum.

*Uyumalısın, Marlowe. Sekiz saatlik uykuna ihtiyacın var.
Aksi takdirde, ertesi gün mahvolur.*

Mutfağın ve oturma odasının temiz olduğundan emin olduktan sonra -başka türlü uyuyamayacağım için- kendimi odama ulaşana kadar bir adımı diğerinin önüne koymaya zorluyorum. Kapıyı kilitliyorum - hem benim hem de onun güvenliği için- eşofmanlarımı çıkarıp çarşafların arasına giriyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve uykunun geleceğini bilerek saymaya başlıyorum.

Yüz seksen dokuz, yüz doksan, yüz...

Tam kirpiklerimin uykuyla ağırlaştığını hissederken, yüksek sesli bir çığlık evin sessizliğini delip geçiyor.

Ayağa fırlıyorum ve gözlerim bir kez daha saatle çarpışıyor. Neredeyse şafak söküyor.

Lanet olsun! Bu noktadan sonra hiç uyuyamayacağım.

Yataktan kalkıyorum, eşofmanımı ve tişörtümü giyiyorum ve *bu* sefer neyin yanlış gittiğini araştırmaya gidiyorum.

Yine de çamaşır odasına yaklaştığımda, kapıdan sızan ıslaklığı ve ardından küçük baloncukları fark ediyorum.

Gözlerim dehşet içinde

açıldı. Kesinlikle hayır...

Kapıyı itip açarken sertçe yutkundum. "Ne oluyor, Minnie!" Gümbürdüyorum.

Çamaşır odasının tüm zemini baloncuklarla kaplı. Minnie yerde oturuyor, tepeden tırnağa sıırılsıklam. Saçları da ıslak ve daha önce ona verdiğim beyaz gömlek şimdi tenine , bir kez daha hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor.

Makineden daha fazla kabarcık çıkmadan önce havada bir patlama sesi yankılanır.

Ve daha da kötüsü, bu delilikle ilgili bir şeyler yapmaya çalışmak yerine, bu lanet olası küçük dinsiz parmağını alıp balona sokuyor ve sonra kıkırdıyor.

Sonra bana döndü, tüm yüzü neşeyle aydınlanmıştı.

"Baloncuklar, Marlowe! Bir sürü baloncuk!"

Aman Tanrım! Onu bir anlığına yalnız bırakmanın sorun olmayacağını düşündüğüm için beynimde baloncuklar olmalı.

"Doğru. Çok fazla var," diye . Onu öldürmek için çok geç değil, değil mi?

OceanofPDF.com

Yedi

M Yüz hatlarım hissettiğim öfkeye ihanet ediyor olmalı çünkü gülümsemesi dudaklarında kayboluyor.

Yumruklarımı sıkıyorum.

Çamaşır makinesinin suyu dışarı sızmaya devam ediyor, şimdi ayak bileklerime sürtünüyor.

Bu küçük kafiri boğmalıyım. Ellerimi boynuna dolamalıyım, ta ki yüz hatlarından hayat sızana kadar.

Ya da daha iyisi, onu olduğu gibi bir bez parçası gibi ıslak bir şekilde yakalayıp dondurucu soğuğa atmalıyım. Sonra penceremin önünde durur ve su damlacıklarının yavaş yavaş buz sarkıtlarına dönüşmesini ve solgun renginin maviye dönüşmesini izlerdim.

Bu onun hak ettiğinden daha azı olmaz.

Bir adım öne çıkıyorum, onu omzuma atmaya ve onunla yoluma devam etmeye hazırım - sadece şüphesiz istediği şekilde değil.

Bana bakarken dudakları titriyor ve bana güven verici bir gülümseme vermek için elinden geleni yapıyor.

İşe yaramayacak.

Öfkeliyim, uykusuzum ve zihinsel bir çöküşün eşiğindeyim. Hepsi bu kızın evimin altını üstüne getirmeye karar vermesi yüzünden. Ve asıl mesele *benim* ona izin vermiş olmam.

Hay sikeyim. En başta ona hiç bulaşmamalıydım. O yolda kendi işime bakmalı ve onun sıkıntı belirtilerini görmezden gelmeliydim.

Ama ben .

Bunun yerine, şimdi sakinliğimi kaybetmeme bir adım kaldı - genellikle ne pahasına olursa olsun kaçınmaya çalıştığım bir şey.

Çamaşır makinesinin yanında bir havlu görüyorum ve onu boğmak için kullanabileceğimi düşünerek alıyorum. Ancak ona doğru bir adım attığımda, havluyu boynuna dolamak ya da onu boğmak yerine kucağına bırakıyorum.

"Saçın ıslak."

Bana bakarken ağzı şok içinde açık kaldı. Tepkisi gecikiyor ama sonunda havluyu alıp saçlarına sarıyor ve kısık bir *teşekkür* mırıldanıyor.

"Bütün gece bu su birikintisinde mi oturacaksın?" Hareket etmek için çaba göstermediğini fark ettiğimde yorum yapıyorum.

"Uhm..." Sağına soluna bakıyor. Kararsız kalacak ne var ki?

Başımı sallayarak eğildim ve ona elimi uzattım.

Gözleri genişliyor. İsteksizce uzanıp elini benimkine koyarken alt dudağını ısıyor. Onu yukarı çekiyorum. Ama baloncukların istilasının başka planları var.

Onu yukarı çekerken ayağımı hareket ettirmiş olmalıyım çünkü bir an yarıya kadar yukarı çıktı, sonra topuğumun kaygan sıvıda kaydığını hissettim. Dengemi sağlamaya çalışırken onu da kendimle birlikte aşağı çektim ve ikimiz de yere çakıldık.

Su yüksek sesle sıcıyor.

Giysilerim de onunki gibi sıırıslıklam oluyor, su malzemenin içine sızıyor. Kabarcıklı sıvı cildime ulaşıyor ve rahatsız edici bir tabaka halinde cildimin üzerine yerleşiyor.

Sırt üstü yatıyorum, tavana bakarken gözlerimi kırıştırıyorum.

Minnie yanımda, vücudunun yarısı . Ağırlığını ve nefes alıp verirken göğsünün inip kalkışını hissedebiliyorum.

Hâlâ nefes alıyor. Çünkü onu öldürmem öldürmedim.

Ve şimdi buradayım. Sadece destansı boyutlarda bir felaketin ortasında değil, aynı zamanda iliklerime kadar ıslağım.

Temizlik takıntım ne olursa olsun, deterjanla seyreltilmiş suyla banyo yapmak daha önce hiç yapılacaklar listemde yer almamıştı. Ve cildime nasıl yapıştığını düşünürsek, asla da olmayacak.

Elleri göbeğimin üzerinde geziniyor. Kendini bana yaklaştırmak gömleğimin ıslak kumaşını yumrukluyor. Başını göğsüme yaklaştırmak ve yüzünü açıkta kalan tenime yaslıyor.

Bu kadın ne halt ediyor?

"Minnie," diyorum adını, sesim sert çıkıyor. "Evet?" diye soruyor masumca.

Yan tarafımı tutuyor ve tüm vücudunu üzerime taşıyor, başını göğsüme yaslıyor ve kirpiklerinin altından beni izliyor.

O da çırpınıyor. Tekrar tekrar.

Gözlerimi ona diktim.

"Ne halt sen?" Diye bağırdım.

Kirpiklerini kırptırmaya devam ederken bana gülümsüyor.

Üstüme çıktı. Vücudu benimkiyle aynı hizada.

O ıslak. Ben de öyle.

Giydiği beyaz gömlek bu noktada neredeyse şeffaflaşıyor ve kıpırdandıkça kıcının şeklini seçebiliyorum.

Lanet olsun.

Deliriyor olmalıyım çünkü bir an için gözlerimi o manzaradan ayıramıyorum.

Sadece bir an için.

Kendimi silkeledim ve onu yakaladım. Birkaç saniye içinde pozisyonlarımız değişti. O sırt üstü yatıyor ve ben onun üstündeyim. Bu sefer elim en başından beri olması gerektiği gibi boğazında. Baskı uygulamaya başlamadan önce parmaklarım nabzına masaj yapıyor.

Ama tepki vermiyor.

Aksine, merak ve masumiyet karışımı bir bakışla bana bakmaya devam ediyor. Tanrım, içinde bulunduğu tehlikenin farkında değil mi? Bir saniyeden kısa bir süre içinde onun ince boynunu neredeyse hiç çaba harcamadan kırabileceğimin farkında değil mi?

Bana bakıp duruyor.

Derinden. Nüfuz ediyor.

Gözleri benimkilerde.

Ne gözünü kırptıyor, ne de hareket ediyor. Sadece bakıyor.

Sanki onun bir bakışı kelimelerin anlatamadığını anlatabilirmiş gibi.

Gözleri karanlık. Çok, çok karanlık. Yukarıdan yansıyan ışıkla bile, iki dipsiz katran çukuru gibiler.

Sanki onun işaretini takip ediyormuş gibi, benim gözlerim de hareket etmiyor. Ne göz kırptıyorum ne de hareket ediyorum.

Öylece kalıyorum, elim boğazında ve gözlerim onunkilerde.

Arka planda her şey bulanıklaşıyor, ta ki benim irislerimden onunkilere uzanan tek bir dikey temas çizgisi kalana dek. Sanki retinalarımızın ardında konuşmak ve dinlenmek isteyen bambaşka bir dünya varmış gibi.

Artık nefes alıp almadığımdan emin olamayana kadar nefes alışım bile yavaşlıyor.

Kıpırtısızlığımda doğal olmayan bir şeyler var - o güzel boynunu sıkıca kavrayıp onu sonsuza dek öldürecek gücü kendimde bulamamam.

Kaslarımı tepki vermeye zorluyorum ama başarısız oluyorlar. Kapana kısıldım.

İçimdeki ruhu emen iki siyah göz tarafından .

Sonunda gözlerini kırptığında büyü bozuluyor ve bir kez daha kontrol bende oluyor. Yine de bu boşuna, çünkü kısa süre sonra bu pozisyonun, niyetim onu öldürmekken iyi bir fikir olsa da, şimdi bana karşı çalıştığını fark ediyorum. Bacaklarını açmış ve bedenimi kalçalarının arasına sıkıştırmış.

Çok sıcak .

Isı o kadar güçlü ki, pantolonumun ıslak malzemesinden geçerek tenime ulaşıyor.

İçimden bir inilti
kaçıyor. Bu çok
tehlikeli.

O tehlikeli biri.

Boynunu sıkıca tutuyorum. Dudakları ayrılıyor ve dudaklarıma sıcak hava üflüyor.

Gözlerim açılıyor ve kendimi bir kez daha çıldırtıcı bir büyüünün içinde buluyorum.

Bir kez daha toparlanıp planımı hayata beni şaşırtıyor.

Tekrar.

Birdenbire bir avuç dolusu köpüklü su kaptı ve bana fırlattı. Bunu bir kıkırdama izliyor. Sonra daha fazla su sıçradı.

"Ne..."

Gözlerimi ederek onu serbest bırakıyorum. Kabarcıklı saldırısına devam ediyor ve ben hareket edemeyecek kadar şok olduğum için buna dayanmaktan başka bir şey yapamıyorum.

"Sen kaybettin," diye ekliyor kıkırdamalar arasında.

Her nasılsa kendimi yükselen su birikintisinin içinde buluyorum, bedenim olduğu yerde donup kalıyor ve öfkem içten içe kaynıyor.

O buna devam ederken su vücuduma sıçramaya devam ediyor. ama artık baloncuklardan kaçmaya bile çalışmıyorum.

Çünkü aniden farkına vardım. Kaybediyorum.

Bu lanet olası küçük kafirin evimi ve rutinimi alt üst etmesine izin veriyorum ve en iyi yaptığım şeyi bile yapamıyorum-öldürmek.

Tanrı aşkına. Benim neyim var böyle?

Bir avuç dolusu köpüklü su daha atmaya hazırlanıyor ama tam kolunu geri atarken bileğini yakalıyorum. Onu öne doğru çekiyorum, bakışlarım buz gibi.

Dudağım sıkıntıyla seğiriyor.

"İşin bitti mi?"

Tembelce omuz silkerken masummuş gibi davranıyor ve kirpiklerini bana doğru savurmaya devam ediyor.

"Öyle *misin*?" diye karşı çıkıyor.

"Sen neden ?" Kaşlarımı çattım.

Bileğini elimden kurtarmadan eğildi. Burunlarımız neredeyse birbirine değiyor.

"Rahatlanan gerek Marlowe," diye fısıldıyor, sesi aniden öncekinden farklı bir tada bürünüyor - hâlâ tatlı ama bir şekilde güvenle örtülü. "Çok gerginsin. En son ne zaman eğlendin?"

Bu beni .

Gözlerimi ona diktim.

"Ben *eğlenmem*," diye bağıriyorum ve onu itiyorum. Bir sıçramayla su birikintisine düşüyor.

Sonunda bu anlık delilikten kurtuldum, kalktım ve gömleğimi kuruladım.

"Kapının yanına bir paspas ve kova koyacağım. Bu pisliğin bir saat içinde temizlenmesini istiyorum," dedim sertçe.

Merakla bana bakıyor ama cevabını duymak için etrafta dolaşmıyorum. Arkamı dönüp çamaşırhaneden çıkıyorum, duş almak ve bu kirliliği cildimden temizlemek için doğruca odama gidiyorum.

Tam bir saat geçtikten ve yeni duş alıp temiz kıyafetler giydikten sonra Minnie'nin durumunu kontrol etmek için aşağı iniyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, tüm çamaşır odası tertemiz ve Minnie yarı yarıya kurumuş görünüyor. Benim giydiğim gömleklerden birini giymiş.

verdi ve çamaşır makinesi yeniden normal bir şekilde çalışmaya başladı.

İsteksiz bir onay homurdandım.

Belki de tüm umutlar

kaybolmamıştır.

Ancak kaybolan şey uykum.

Güneş çoktan ve ben güneş doğarken uyumaktan nefret ederim. Bu da güne uykusuz başlayacağım anlamına geliyor.

Yüksek sesle i çektim.

Nazik olmaya çalıştığım için başıma gelen bu.

"Gel," diyorum ona, mutfağa doğru işaret ederek.

Bir an bana bakıyor, belki de bir övgü bekliyor ama bu gelmeyecek. Sonunda arkamdan geliyor.

Ben mutfakta kahve makinesini çalıştırırken o tereddütle masaya oturuyor.

"Kahve?" Ona dönüp bakarak soruyorum.

Tezghın üzerinde parmaklarını oynatıyor.

"Kahve ister misin?" Tekrar soruyorum.

Dudağını ısıırıyor.

"Daha önce hiç içmedim," diye yavaşça cevap veriyor.

Başımı sallıyorum, sonra iki fincan kahve yapıyorum. Ben kendiminkini sade alıyorum ama her ihtimale karşı biraz süt ve şeker bulup masaya koyuyorum. Kahve bittiğinde bir fincanı ona uzatıyorum ve karşısına oturup kendi fincanımı içiyorum.

Sıvıyı koklamak için eğilmeden önce garip merakla fincandan yükselen buharı izliyor. Burnunu sıkıyor.

Bir dakika düşündükten sonra fincanı dudaklarına götürüyor ve bir yudum alıyor.

"İğrenç," diye bağırıyor, yüzünü buruşturuyor ve bardağı kendisinden uzaklaştırıyor.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Bunu bekliyordum. Belki de onu bilerek uyarmadım - dağınık küçük bir kafir olmanın intikamı.

"Bunu nasıl iebiliyorsun?" Elinin tersiyle ağzını siler.

Dudağım seğiriyor.

Görgü kurallarından haberi yok mu?

"İşte," diyorum ve süt ile şekeri gösteriyorum. "ve süt ekleyebilirsin."

şphecisi ama pes etmediği için ona bonus puan vereceğim.

Şekeri alıyor ve kabın neredeyse yarısını kahvenin boşaltıyor. Sonra sütü alıyor ve fincanı ağzına kadar dolduruyor.

Gözlerim açıldı.

Bu diyabetik koma da ne böyle?

Tatmin olmuş bir şekilde fincanı bir kez daha alır ve bir yudum içer.

Tekrar tiksintiyle yüzünü buruşturmasını bekliyorum. Normal bir insan bu kadar şekerden sonra böyle yapardı.

"Oh, bu çok güzel!" diye haykırıyor. İki elini bardağın üzerine koyarak uzun bir yudum daha alıyor ve sanki var olan en lezzetli şeymiş gibi dudaklarını birbirine şapırdatıyor. Sonra da hepsini tek seferde mideye indiriyor.

Bardağıma bakıyorum. Daha birkaç yudum almıştım ki o çoktan bitirmişti.

Bir kez daha elinin tersiyle ağzını siler ve tatmin olmuş bir inilti çıkarır.

"Biraz daha alabilir miyim?" "Biraz daha mı?"

"Çok güzel. Tatlı. Tatlı şeyleri severim."

Ben *sevmem*.

"Sanırım bir tane daha alabilirsin," diye homurdanarak kalktım ve ona bir fincan daha hazırladım.

Daha önce olduğu gibi, ağzına kadar süt eklemekten önce şeker kabının geri kalanını döküyor. Sonra da büyük, açgözlü yudumlarla içiyor.

O ikincisini bitirdiğinde ben bardağımı yarılamıştım. "Ben-"

"Bu kadar yeter Minnie," diye kestim sözünü, zaten sorusunu tahmin ediyordum. "Daha önce hiç kahve içmediysen, muhtemelen kafeine nasıl tepki verdiğini bilmiyorsundur. Daha sonra biraz daha içebilirsin."

Sonunda başını sallamadan önce suratını asıyor.

Çamaşır makinesi programını tamamlıyor ve ben de ona kurutucunun nasıl çalıştırılacağını gösteriyorum.

Ondan sonra ona günün planını anlattım.

"Önce senin için kıyafet alışverişine çıkacağız."

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama ben onu susturuyorum.

"Para konusunda endişelenmene gerek yok. Şimdiye kadar göz ardı ettiğin kurallarına uyman dışında senden hiçbir karşılık beklemeyeceğim."

"Özür dilerim," mırıldanıyor, bakışlarını kaçırarak.

"Haftanın her günü için tam bir kıyafet, kalın paltolar, botlar ve ihtiyacınız olan diğer her şeyi satın alabilirsiniz."

Kızların çok fazla eşyaya ihtiyacı var, değil mi? Uzman olduğumdan değil ama annemin iki yatak odalı bir daire büyüklüğünde bir dolabı var.

"Bu kadar çok şeye ihtiyacım var mı?" Sesinde bir parça şaşkınlık var. "Bir daha kirli kıyafetler giymene izin vermeyeceğim," diyorum ona.

sertçe.

"Ama-"

"Aması yok. Kotlarınız kurur kurumaz gidiyoruz."

Ve böylece konuşmayı sonlandırıyorum. Kurutma işleminin yarım saat daha süreceğini bildiğimden, o günkü kıyafetlerimi değiştirmek için odama gidiyorum. Bir çift , beyaz bir elbise gömleği ve üzerine siyah bir kazak giyiyorum. Komodinden saatimi alıp bileğime takıyorum, sonra da kolonyamı sürüyorum.

Dışarı çıkıp insanlarla iletişim kurmayı sevmiyor olabilirim. Ancak mecbur kalırsam, en azından şık görünmek için çaba sarf etmeliyim.

Minnie'yle buluşmak için aşağı inmeden önce dolabımdan merinos yününden bir hırka alıyorum. Benim kazaklarım ona büyük gelir ama bu iş görür.

Sürpriz bir şekilde, Minnie merdivenlerin dibinde beni bekliyor. Kot pantolonunu giymiş ve benim beyaz gömleğimi pantolonunun paçasına sıkıştırmış. Hâlâ büyük görünüyor ama bir şekilde şık görünmesini sağlıyor.

"Al," diyorum ve hırkayı ona uzatıyorum. "Sadece gömlekle dışarı çıkmak için hava çok soğuk."

Hırkayı elimden alırken kısık bir teşekkür mırıldanıyor. Ama giymek yerine önce burnuna götürüyor ve derin derin içine çekiyor. Gülümseyip omuz silkmeden önce beş saniye boyunca yüzünü hırkaya yaklaştırıyor.

Tuhaf.

O *çok* garip.

Belki de temiz olduğundan emin olmak istemiştir?

Ne yazık ki. Onun o dağınık beyninin içinde neler olduğunu bilmek istediğimi sanmıyorum.

Hırka dizlerine kadar uzanıyor ama bir şekilde ediyor. Sadece bir sorun daha var.

Ayakkabıları ya da ayakkabılarının olmaması. Hâlâ önceki ayakkabılarını giyiyor ama bu havada bu kabul edilemez.

Ne yapabileceğimizi düşünürken dudaklarım düzleşiyor.

"Ayakkabı numaran kaç?"

"Uhm..." diye kekeliyor. Slaytlarından birini eline alarak tabanındaki numarayı okuyor. "Beş."

Başımı sallıyorum ve bu bilgiyi ileride kullanmak üzere dosyalıyorum. Ancak o zamana kadar, ona ödünç verecek kadar cömert olduğum çoraplara ihtiyacı var. En azından bu şekilde ayak parmakları donmayacak.

Bu iş bittikten sonra garaja gidip arabama bindik.

Sonraki durak, bir mağaza.

Minnie tüm yolculuk boyunca oldukça sessizdi. Saf bir merakla pencereden dışarı bakıyor. Otoyoldaki her bir şeye hayret ediyor.

Lanet otoyolda. Görecek ne var ki?

Etrafına tepki verdikçe kaşlarımı çatarken buluyorum kendimi ve kaşlarımı çatmamın sebebinin onun cahil bir çocuk olmasından değil, dikkatinin *benim üzerimde* olmamasından kaynaklandığını anlamam biraz zaman alıyor.

"Minnie," seslendim.

Başını bana çeviriyor, kaşları soru sorar gibi kalkıyor.

"Soyadın ne? Hiç bahsetmedin."

"Ah." Gözleri endişeyle parlıyor. "Benim ..." Elleri kucağında, parmakları hırkanın düğmelerini açıp kapamak için öfkeyle çalışıyor.

Gergin.

Neden?

Bunu ona daha önce sormalıydım, böylece geçmişini araştırabilirdim. Bunu neden dün gece düşünmedim? O küçük evimde uyumasına izin verdim, Tanrı aşkına. Bu kadar önemli bir şey için daha fazla önlem almam gerekirdi.

Yine de bu bir kez bile aklımdan

geçmedi. Ellerim direksiyonda

sıkılaşıyor. "A-A..."

"A?" Kaşımı

kaldırıyorum.

Yutkunuyor. "An'yan."

"Minnie An'yan?"

Başını sallıyor.

İlginç.

İnternetin senin hakkında neler söyleyeceğini görmek için sabırsızlanıyorum, Minnie An'yan.

Şehre vardık ve Bloomington'e park ettik.

Annem oradan alışveriş yapıyor. Hiç değilse onun moda seçimlerine güvenebiliyorum.

Arabamızı almak için bir vale geliyor, ama indiğimizde gözleri Minnie'ye yapıştığı için görevini unutmuş gibi görünüyor.

Ona doğru ilerlerken yüzünde aptalca bir gülümseme var. Ne oluyor lan?

Minnie'nin gözleri açılıyor ve bir adım geri çekiliyor, beni kalkan olarak kullanması beni şaşırtıyor.

"Çok güzelsiniz hanımefendi," diyor mide bulandırıcı derecede tatlı bir sesle. Beni neredeyse hiç fark etmiyor ya da fark etse bile umursamıyor. Odağı tamamen Minnie'de. "Hayatımda gördüğüm en güzel kadın," diye devam ediyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve ona bakıyorum.

En güzel kadın mı? Alay ediyorum. Bu adamın gözlerini kontrol ettirmesi gerek. Yüz hatları hoş ve yeni duş aldığında ona güzel bile diyebilirim, ama en güzeli? Bu biraz zorlama oldu.

Minnie parmaklarını koluma doluyor ve bana endişeli bir bakış atıyor.

Aynı anda vale de bize doğru yürümeye devam ediyor. Sanki tüm odağı Minnie ve hiçbir şey bunu sarsamıyor. Arabaların korna sesleri ya da benim ona sesimi yükseltmem bile. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Beni görmezden geliyor.

Minnie'nin ne kadar güzel olduğu hakkında saçmalamaya devam ederken sanki büyülenmiş gibidir.

"Sana dokunmalıyım," diyor aniden. Kolunu ileri uzatıyor ama ona bir şey yapacak zaman bırakmadan kolunu yakalayıp arkasından büküyorum, bu arada Minnie'yi de arkamda ve ondan uzakta tutuyorum.

"Dokunacağın tek şey, eğer şanslıysan, tahta bir tabut olacak," diyorum alçak sesle. "Şimdi seni canlı canlı gömmeye karar vermeden önce kaybol, sana tabut yok."

Minnie bu noktada vücudum tarafından tamamen korunuyor ve adamın sonunda aklının başına geldiğini fark ediyorum. Bana bakarken gözleri şoktan fal taşı gibi açılmıştı.

"Özür dilerim. Bana ne oldu bilmiyorum," diye kekeliyor.

Bakışlarımla onu kıstırdım ve bu onu harekete geçirmeye yetti. mesafe koyuyor, bir yandan da özür dileyip

davranışları için bahaneler.

Birkaç adım uzaklaştığında, hemen içeri daldı. Başka bir valenin bize yardım etmek için dışarı çıkması birkaç dakika alıyor, bu sefer bir kadın.

O da iş arkadaşı için özür diliyor.

Ona arabanın anahtarlarını veriyorum ve gevezeliklerini duymazdan geliyorum. Minnie'nin elini elime alarak onu mağazanın girişine götürüyorum.

"İyi misin?" Lobiye geldiğimizde sordum. Hafta içi sabahın erken saatleri olduğu için etrafta çok fazla insan yok.

Gülümsemeye çalışıyor.

"Evet. Sadece biraz sarsıldım," diye fısıldıyor.

"Merak etme. Benimle olduğun sürece sana hiçbir şey olmayacak. Kimse sana dokunmayacak, tamam mı?"

Düşüncesiz aptal! Ona ne vaat ediyorsun?

Ama yüzünün aydınlanması bile bu sözleri söylediğime memnun olmamı sağlıyor ve hemen içimdeki sesi bir kenara itiyorum. Belki de bir kez olsun, aklım yerine içgüdülerimin beni yönlendirmesine izin vermeliydim.

"Çok nazıksın," diye mırıldanıyor utangaçça, bir tutam saçını kulağının arkasına çekerek. "Ama..." Derin bir nefes alır. "Sen benimle olduğun sürece, bu olmaya devam edecek."

"Ne demek istiyorsun?" Şaşkınlıkla sordum.

"Erkekler," diye cevap veriyor yenik bir omuz silkmeye. "Beni görüyorlar ve... beni istiyorlar."

Ne?

Göz

kırpyo

rum.

Sonra başımı arkaya atıp gülüyorum.

Bu küçük kafirin oldukça espri anlayışı var.

Sekiz

"W Neden gülüyorsun? Ben ciddiym," diyor Minnie kaşlarını çatarak. "Elbette, tatlım, ." Omuzlarını okşadım. "Biz de Önce sana bir ayakkabı alayım. Seni o lanet ayakkabıların içinde görmek

slaytlar beni fiziksel olarak rahatsız ediyor."

"Ama-"

"Gel," diyorum ve elini tutuyorum.

Kadın markalarına çok aşına değilim ama girişe yakın bir ayakkabı mağazası görüyorum ve oraya gidiyoruz.

Mağazaya girdiğimizde tüm gözler birden üzerimize çevriliyor. İçeride çoğunlukla kadınlar var, ama eşleri alışveriş yaparken etrafta bekleyen birkaç erkek açıkça Minnie'ye bakıyor.

Sanırım onun hırpalanmış slaytlarından da aynı derecede rahatsız olmuşlardır.

"Şimdilik sana birkaç spor ayakkabı ve bot alacağız. İlgin çeken bir şey olursa daha fazla ürün seçebilirsin," diye yorum yapıyorum ona spor ayakkabı vitrinine kadar eşlik ederken.

Eli hala benimkinde. Bana inanılmaz derecede yakın, biri ona doğru baktığında daha da yaklaşıyor. Belki bu da yaşadığı travmanın bir işaretidir. Zaten çok şey yaşadı. Ve nedense beni güvenli buluyor.

Göğsüm gururla doluyor ve onun güvenli sığınağı olma ihtimalinden ne kadar memnun olduğumu fark edince şaşırıyorum. Yabancıların kişisel alanıma girmesiyle ilgili bir sorunum olmasına rağmen, onunlayken bunu pek umursamıyorum.

Onu daha yakına çekiyorum.

Bana utangaç bir gülümseme veriyor. İşte.

Akıllı kız.

Bir süre spor ayakkabı seçeneklerine göz gezdiriyoruz ama Minnie ne seçeceğini bilemiyor.

"Nelerden hoşlanırsın?" Sonunda ona sordum. "Beyazı severim. Ve kırmızıyı."

"Ne tür ayakkabılardan hoşlanırsın?" Gülerek değiştiriyorum. Kaşları çatıldı.

"Sadece rahat bir şey istiyorum."

Tam o sırada bir satış görevlisi yanımıza gelerek boğazını temizliyor.

"Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye soruyor mide bulandırıcı derecede tatlı bir gülümsemeyle.

Ayakkabıların kadın reyonuna bakıyor olmamıza rağmen, Minnie'ye bakmıyor ya da soruyu ona yöneltmiyor bile. Onun yerine, beni kandırmaya çalışıyor.

Ah, muhtemelen ödemeyi benim yaptığımı düşünüyor, bu yüzden benim gözüme girmesi gerekiyor.

Ne yazık ki, benim küçük dinsizimi görmezden gelmesinden hoşlanmıyorum. Ne de olsa müşteri o.

"Beş numara neyiniz var?" Kaba bir şekilde sordum.

"Beş beden mi?" diye tekrarlıyor, kaşlarını çatarak. "Çoğu markanın en küçük bedeni altı. Çocuk reyonuna gitmelisiniz."

Sonra gülümsüyor. Aynı sahte gülümseme.

Minnie ona aval aval bakar.

Gözlerimi kısıyorum, yanağım kızgınlıkla seğiriyor.

"Peki ya bunlar?" Görsel olarak en küçük gibi görünen spor ayakkabıyı elime alıyorum. Tabanına bakınca otuz beş numara olduğunu fark ediyorum; Avrupa'da beş numaraya denk geliyor.

"Uhm..." Satış görevlisi boğazını temizliyor.

"Bunun için bize diğer çifti getirin."

Kadın başka bir şey söylemek ister gibi görünüyor ama dilini tutuyor ve "*Geri döneceğim*" diye mırıldanıyor.

Minnie ayakkabıyı görebilmek için parmak uçlarında yükseliyor. Ayakkabıyı göremeyeceği kadar yüksekte tuttuğumu fark ediyorum ve ayakkabıyı ona uzatıyorum.

"Oh," diye mırıldanıyor. "Kırmızı *ile* beyaz."

Sesinin temposunda nefesimi kesen bir şey var. Bu, bir ayakkabı kadar sıradan bir şey için hissettiğimi hiç sanmadığım bir merak ve heyecan kombinasyonu. Ama tam bu düşünce aklımdan geçerken kendimi azarlıyorum.

Varlıklı bir ailede doğduğum için şanslıydım ve on sekiz yaşına geldiğimde aldığım mirasla işimi kurabildiğim için daha da şanslıydım. Hayatım boyunca hiçbir şey istemedim. Bunu söyleyebilecek çok fazla insan yok.

Minnie muhtemelen hayatı boyunca elden düşme giysiler giymiştir, özellikle de sistem içinde büyüdüğü için. Kendine pek çok yeni şey aldığından şüpheliyim.

Mutluluğuna gölge düşürmek istemediğimden, kendini kötü hissetmemesi için fiyat etiketinin üzerinde bir parmak tutuyorum.

"mi?"

"Tabii ki istiyorum! Çok güzeller! Ve bak, yüksek topukları var," diyor heyecanla, tahminlerime göre yaklaşık iki ila üç inç uzunluğunda görünen platformu işaret ederken.

"Bu bir platform, evcil hayvan. Ama beğendiğine sevindim. Otur ve dene," diyorum satış görevlisi diğer ayakkabıyla geri dönerken.

Minnie yuvarlak bir mindere oturuyor ve yıpranmış ayakkabılarını çıkarıp dikkatlice bir kenara koyuyor. Bu hareketin kendi başına göğsümde neden keskin bir ağrıya yol açtığını bilmiyorum.

Sol ayakkabıyı alıyor ve bağcıklarını çözdükten sonra ayağını yavaşça içeri kaydırıyor. Aynı şeyi diğer ayakkabı için de yapıyor ve ardından bağcıkları geri bağlama konusunda tamamen başarısız oluyor.

"İzin ver," diye mırıldanıyorum ve önünde diz çöküyorum. Önce bir ayakkabı bağını, sonra diğerini bağlıyorum.

"İyi oturdular mı?" İşim bittikten sonra soruyorum.

Ayağa kalkıp birkaç adım yürümeden önce ayakkabıyı test etmek için ayaklarını hareket ettiriyor.

"Oh, evet!" diye haykırır. "Ve bak, Marlowe. Daha uzunum," diyor önüme geçip bana şimdi *biraz daha* uzun olduğunu gösterirken.

"Evet, öylesiniz," diye kıkırdıyorum. "Bunları alacağız," diye not ediyorum satış asistanına.

Başını sallıyor.

Minnie bir pirouette yapıyor. Etrafımda zıplarken dudaklarında coşkulu bir gülümseme var ve yeni ayakkabıları için bana bol bol teşekkür ediyor.

Eğer onu memnun etmek bu kadar kolaysa.

Etrafta onun numarasında başka ayakkabılar arıyorum ve bir çift yağmur çizmesi, bir çift normal deri çizme, beyaz deri bir mokasen buluyorum,

ve kırmızı bir çift düz ayakkabı.

Onları aldım ve Minnie'ye geri , böylece onları deneyebilecekti. Ama ona doğru döndüğümde, etrafının bir grup erkek tarafından sarıldığını fark ettim.

Ne oluyor lan?

Birkaç dakika arkamı döndüm ve bu oldu. ", bayan. Bize adınızı söyleyin."

"Lütfen gidin," diye fısıldıyor Minnie, gözleri yere yapışmış bir halde. "Bayanı duydun. Git buradan," diye bağıriyorum onun yanına ulaştığımda.

İçeri girdiğimizde ona bakan adamlarla aynı kişiler. Ve işleri daha da kötüleştirmek için, eşleri birkaç adım ötede, uygunsuz davranışlarına patlamaya hazır.

"Ama daha önce hiç bu kadar güzel birini görmemiştim," diyor adamlardan biri, bakışları Minnie'nin vücudunda gezinirken.

"Ve eğer kımıldamazsan bir daha *göremeyeceksin*." Sesimi alçalttım, tehdit açtım.

"Marlowe," diye inliyor Minnie kendini kollarıma atarken. "Lütfen onları uzaklaştır."

Adamlar gözleriyle onu takip ediyor, sanki onu görünce sarhoş olmuşlar gibi. Bir adım daha yaklaşıyorlar. Lanet olsun, tüm mantık kapasitelerini kaybetmiş zombilere benziyorlar.

"Güvenlik!" .

Aynı zamanda, eşler kocalarını uzaklaştırmaya çalışıyor, şehvetli kocaları yerine Minnie'*me* hakaret etmeye cüret ettikleri için tiz sesleri mağazada yankılanıyor.

"Hanımefendi, kapa çeneni," diye çıkıştım ve Minnie'yi bir kez daha korumak için arkama çektim. "Onun hakkında bir kelime daha edersen senin bir kadın olduğunu ve benim de bazen bir beyefendi olduğumu unuturum."

Bu onu susturmuş gibi görünüyor. Minnie gözden kaybolur kaybolmaz, erkekler birdenbire kendilerine gelirler. karşısında dehşete düşmüş gibi görünürler ve dırdır etmeye ve azarlamaya devam eden eşlerinin onları yönlendirmesine izin verirler.

Güvenlik az önce kaslı bir adam şeklinde geldi. Ama Minnie'yi gördüğünde gözlerinin nasıl açıldığını düşününce herhangi bir şekilde yardım etmesi gerekiyor mu bilmiyorum. Tüm vücut dili değişiyor. Profesyonel bir duruştan, bize doğru ilerlerken aşık bir aptal gibi görünüyor.

"Dur!" Minnie'yi tekrar saklayarak ona emrediyorum.

Gözlerini kaplayan sır kayboluyor ve gözlerini kırptırıyor.

"Bizi yalnız bırakın."

Bir şeyler mırıldanıyor ama söyleneni yapıyor.

Herkes kadar şaşırmış olsa da hâlâ yanımızda duran satış görevlisine dönerek, "Şu ayakkabıları paketleyin," diyorum. Daha önce seçtiklerimi gösteriyorum. "Bu platform spor ayakkabılar onda kalacak."

Bana bakıyor. "Acele et!" diye .

Başını sallayarak ayakkabıları elimden alıyor ve arkaya doğru koşuyor. Minnie elimi sıkıyor.

"Şaka yapmıyordum," diye fısıldıyor, o duygulu gözleriyle bana bakıyor. "Erkekler beni görüyor ve..."

"Anladım," diye cevap veriyorum sıkıca.

Bunun *neden* olduğunu hâlâ anlayabilmiş değilim. Güzel, evet ve gözlerinde uhrevi bir kalite var. Ama erkekleri arzudan çıldırtacak bir tip değil.

Bir kişi şans eseri olabilirdi. Ama aynı anda üç adam ona yaklaşmaya çalışıyor ve ona gördükleri en güzel kadın olduğunu söylüyor? Onu kurtardığım iki saldırıyla birleşince?

Bir tuhaflık var.

Ve bundan hoşlanmadım. Hem de hiç.

"Lütfen bana kızma," diye fısıldıyor, elimi çekiştirerek. "Sana kızgın değilim, tatlım. O lanet olası eziklere kızgıyım."

"Bu hep olur," diyor iç çekerek. "Bence eve dönmeliyiz. Başını daha çok belaya sokacağım."

"Hayır." Sesimin sertliğine şaşırdım. "Buraya *senin* sevdiğin şeyi almaya geldik. Ve tam olarak bunu yapacağız. Eğer biri sana yaklaşmaya çalışırsa, önce beni geçmesi gerekecek."

Gözlerini kocaman açmış bana bakarken dudağını ısırıyor.

"Farkında olduğunu sanmıyorum, tatlım. Ama ben geçilmesi kolay bir adam değilim."

"Sen güçlüsün," diye mırıldanıyor. "Beni koruyabilirsin." "Çok doğru." Başımı sallıyorum.

Akıllı kız. Belki de onunla ilgili ilk değerlendirmem tam olarak doğru değildi. Birçok konuda cahil olabilir ama en azından onu koruyabilecek *tek* kişinin ben olduğumun farkında.

Çünkü onun hayatını da talep edebilecek tek kişi benim.

"Beni koruyabileceğini biliyordum Marlowe," diyor kollarını göbeğime dolayarak sıkıca sarılmadan önce. "Sen gelmiş geçmiş en iyisin."

"En iyisi," diye düzeltiyorum, ancak ses tonum eskisi kadar sert değil. "Zaten çok üstün."

Başını göğsüme doğru sallıyor.

"Üstünlük asla yeterli olmayacak."

Tuhaf küçük yaratık.

İç çekiyorum.

Ardında bıraktığı tüm sorunlara rağmen, oldukça eğlenceli küçük bir şey olduğunu kanıtlıyor. Belki de onu öldürmeyi bir süreliğine erteleyebilirim - sadece ondan eğlence elde ettiğim sürece.

Terapistim haklıydı. Yeni insanlarla tanışmalıyım, çünkü ancak bu şekilde büyüyebilir ve öğrenebilirdim. Ve bir bakıma, onun tavsiyesine uydum.

Onunla tanıştım. Minnie'yi öldürmek her *zamanki yöntemimin* yakınından bile geçmeyecek. Bu görkemli bir yeni başlangıç olacak ve her anının tadını çıkaracağım.

Kurbanlarımı daha önce hiç şahsen tanımamıştım.

Eski komşum Bay Rhodes hariç, gerçi onun sayıldığından emin değilim. O sadece yakınımda olan biriydi, etkileşimde bulunduğum biri değildi. Bir de... Hayır, o da sayılmaz.

Minnie farklı. O *her şeyi* değiştirecek.

"Kalbin neden bu kadar hızlı atıyor, Marlowe?" Minnie'nin sesi düşüncelerime bir son veriyor.

Dudaklarımda yavaş, sinsi bir gülümseme yayılıyor.

"Heyecan verici bir şey düşünüyordum, tatlım," diye mırıldanıyorum. Bana bakmak için arkasına yaslanıyor ve merakla gözlerini kırıştırıyor.

"Ne?"

"Sen," diye cevap

verdim. "Ben mi?"

"Evet. Sen, ."

O zaman gülümserim. Avı cezbedecek bir gülümseme. Onu rahatlatmak için bir gülümseme.

O da gülümsüyor.

Ah, benim küçük kafirim, senin için büyük planlarım var. O kadar büyük ki, içimde kabaran baş dönmeye engel olamıyorum.

Bu benim için yabancı bir duygu.

Heyecan.

Yine de ona bakarken, o kadar küçük, o kadar güven dolu ki, yardım edemiyorum ama geleceği hayal ediyorum.

O, hareketsiz. O, sergileniyor.

Hepsi benim için.

"Efendim, siparişiniz hazır," diye satış görevlisi. O heyecan verici görüntü dağıldığında iç geçiriyorum.

Eğer kadınları öldürseydim, o sinir bozucu satış asistanını gözümü kırpmadan öldürürdüm.

Ama benim yok.

Minnie hariç.

O olacak. *Benim* .

Çünkü o özel biri. *En* özel.

Minnie'yi kasaya götürüp ayakkabıların parasını öderken kendi kendime kıkırdıyorum.

Kendimi onun koruyucusu olarak gizlediğim sürece, onu gerçekten neyin beklediğini asla bilemeyecek.

Ayakkabıların parasını ödedikten sonra ayrıldık. Biz diğer mağazalara göz atarken aldıklarımızın arabama götürülmesini rica ediyorum.

Minnie yeni ayakkabılarına bakmaya devam ederken neredeyse mutluluktan havalara uçuyor. Ancak yürüyen merdivenden yukarı çıktığımızda ve daha fazla erkek gözlerini ona çevirdiğinde her şey değişiyor. Yanıma sokuluyor ve küçük elini benimkinin içine gömüyor.

Biri yaklaşmaya karar verirse diye dikkatimi keskin tutuyorum. Erkeklerin sanki büyülenmiş gibi gözleriyle onu nasıl yediğini fark ettiğimde, iddiaları artık o kadar da gülünç gelmiyor.

Nedense başkalarının onu bu şekilde izleme ihtimali beni öfkeliendiriyor.

Benim gözetimimde ona dokunamayacaklar. Ama ona bakışları bile dayanabileceğimden daha fazla ve içimdeki şiddet kıpırdanıyor.

Derin bir nefes

alıyorum.

Sakinleşmeliyim.

İstediğim *ya da* ihtiyacım olan son şey, lokantadaki gibi bir sahne daha yaratmak. Neyse ki o olay uzak bir yerde olmuştu. Aynı bok New York'un ortasında uçmaz.

Bir şapka dükkânı görünce Minnie'yi yanıma alıp ona bir şapka alıyorum ve şapkayı yüzünde düşük tutmasını söylüyorum - belki bu dikkat çekmememize yardımcı olabilir.

Ne yazık ki. Hafifletebilir ama tamamen durdurmaz. "Özür dilerim," diye tekrar fısıldar.

"değil, tatlım. Sana kıyafet alıp ." Başını sıkıca sallıyor ama pek de rahatlamış görünmüyor.

Daha fazla erkeğin dikkatini çekmemek için bir kadın giyim mağazasına giriyoruz. Hala orada burada eşlerinin peşinden giden bir çift var, ama umarım kendi işlerine bakarlar.

Minnie'yi yanımda tutmak için elimden geleni yapıyorum ve başka bir adam ona doğru bakmaya çalıştığı anda, gözlerini hızla kaçırmalarını sağlayan özel bakışımı onlara veriyorum.

İlk olarak katmanlar için alışveriş yapıyoruz: taytlar, taytlar ve atletler.

"Gerçekten o kadar çok şeye ihtiyacım var mı?" diye soruyor arabamızda biriken giysi yığınına fark ettiğinde.

Ona kaşlarımı kaldırıyorum.

"Param var," dedim ona sertçe.

"Sen istiyorsun ama ben istemiyorum. Nezaketinizden faydalanmak istemiyorum," diye mırıldanıyor.

Onu durdurdum.

"Minnie, bu nezaket *değil*. Bunu kendim için yapıyorum çünkü seni kıyafetsiz gördüğüm an üşüyorum. Yani hayır. Hiçbir şeyden faydalanmıyorsun."

Dudakları düzleşiyor ve bakışlarını yere indiriyor.

"Biraz kontrolcüsün," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

"Neydi o?" Soruyorum ve çenesini yukarı kaldırıyorum.

"Sen... kontrolcüsün," diye kelimeleri daha yüksek sesle söylüyor.

"Her zaman Minnie buraya gel, Minnie oraya gidelim, Minnie şunu yap, Minnie beni takip et diyorsun-"

"Çok doğru," diye kestim sözünü. "Benim evim, benim kurallarım."

Uzun bir iç çekmeden önce gözlerini bana diyor. "Sanırım haklısın."

"Bu konuda çok üzülme. Emirlerle uyma konusunda oldukça iyisin," diye ekliyorum göz kırparak.

Bakışlarını kaçırmadan önce yanakları kıpkırmızı kesiliyor. Ama dudaklarında beliren küçük gülümsemeyi kaçırmıyorum.

"Kot pantolon, gömlek, kazak ve birkaç elbiseye ihtiyacınız var. Bir de palto. Ve iç çamaşırı..."

"Oh, bunlar gibi mi?" Ben daha cevap veremeden, iç çamaşırlarının olduğu koridorun diğer tarafına koşuyor ve gelişigüzel birkaç parça alıyor. Seçtikleriyle oldukça gurur duyuyor gibiydi. Beyaz ve kırmızı fırfırlı şeylerin bir karışımı, dantel iç çamaşırı ve oldukça kışkırtıcı bir sütyen de dahil.

"Bu uymaz," diye not düşüyorum az önce arabaya attığı sütyene. "Ne?" Gözlerini kırıştırıyor.

"Sanırım daha büyük bir fincana ihtiyacın var."

Sütyene bakıyor ve sonra tekrar bana dönüyor.

"Öyle mi düşünüyorsun? Daha önce hiç sütyen giymedim," diye ekliyor düşünceli bir şekilde. "Hiç mi?" Dehşete kapılarak soruyorum.

Başını sallıyor.

"Ama güzel görünüyor, bu yüzden bir tane istedim." Duvardaki iç çamaşırılı modellerin yer aldığı reklam resimlerini işaret ediyor.

Ona bakıyorum. Beni daha fazla şaşırtabileceğini düşünmemiştim ama işte burada.

"Birkaç beden al ve onları deneyebilirsin" diyorum.

Söyleneni yapıyor ve sonra arabayı denemesi için daha fazla kıyafetle dolduruyoruz. Arabada yer kalmadığında, nihayet soyunma odalarına gidiyoruz.

Daha önce de annemle alışverişe çıkmıştım. Aslında birçok kez. Ailemin evinden ayrılmadan önce, bu onun en sevdiği eğlenceydi.

Hep nefret .

Sıkıcı ve sıkıcıydı ve annemin saatlerce kıyafet denedikten sonra kasada fahiş miktarda para bırakmasından ibaretti.

Bundan benim *de* nefret etmem gerekirdi. Ama nedense, erkeklerin yoğun ilgisi dışında oldukça ilginç buldum. Açıkçası, bunların hiçbiri olmadan da yapabilirdim.

Ama Minnie'yi gözlemlemeyi seviyorum. Nelerden hoşlanıp nelerden hoşlanmadığını, onu neyin harekete geçirdiğini öğrenmem için bir fırsat bu. Bir noktada işe yarayacaktır.

Ne kadar çok şey bilirim, onu manipüle etmek ve istediğim gibi davranmasını sağlamak o kadar kolay olacaktır.

Minnie soyunma odasına girerken ben oturuyorum.

Birbiri ardına kıyafetleri deniyor ve fikrimi almak için dışarı çıkıyor.

Ona dürüstçe hangilerinin ona yakışıp hangilerinin yakışmadığını söylüyorum. Açık sözlülüğümden pek etkilenmiş görünmüyor ama ne yazık ki. Eğer faturayı ben ödüyorsam, onun ucuz ve kötü giysilerle dolaşmasına izin vermeyeceğim.

Minnie seçtiği sütyenlere kadar indiğinde kıyafetleri incelemeyi neredeyse bitirmiştik.

"Uhm, Marlowe?" diye sesleniyor, sesinde biraz endişe var. "Bunun işe yarayacağını sanmıyorum," diye ekliyor yenilmiş bir tonda.

"Ne demek istiyorsun?"

Dışarı çıkmıyor, ben de peşinden gitmek zorunda hissediyorum. Perdeyi kenara çekip, olduğum yerde duruyorum.

Bu benim hatam. Kendi ayaklarımla bu tuzağa düştüm.

Bir ya da iki beden küçük dantelli kırmızı bir sütyen giymiş, göğüsleri kuplardan dışarı taşıyor. Neyse ki -akıl sağlığım için- hâlâ pantolonunu giyiyor.

"Elimdeki en büyük beden bu ama yine de sığmıyor." Bana dönerken iç geçiriyor ve şimdi doğrudan görüş alanımda olan cömert göğüs dekoltesini işaret ediyor.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, Minnie çıplaklığı konusunda hiç utangaç değil. Neredeyse kasıtlı olarak gözlerimi varlıklarına ziyafet çekmem için beni baştan çıkarıyor, ki sonsuz utancıma rağmen bunu yapıyorum.

Burası aniden çok mu ısındı?

"Gidip daha büyük bedenlere bakabilirim. Bu modeli ve rengi mi istiyorsunuz?"

Başını sallıyor.

"Evet, lütfen. Çok güzel," diye fişkırıyor.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Dünyanın en güzel kadını olmayabilir ama en sevimlisi de o değil. Benim yorgun gözlerime bile görmezden gelinemeyecek kadar çekici geliyor. Ben de başka sütyen bedenleri aramaya koyuldum.

Etraftaki kadınlar beni gezinirken gördüklerinde tuhaf tuhaf bakıyorlar, yaşlı bir kadın fısıldayarak "Şu sapıklardan biri olmalı" diyor.

Kırmızı sütyenin üç büyük bedenini seçip dönüyorum. En iyi gülümsememi takınarak gözlerinin içine bakıyorum.

"Bunu senden daha iyi giyebilmem benim suçum değil, sevgilim," diyorum tiz bir sesle, kırmızı sütyeni sallayarak. Ona göz kırpıyorum ve soyunma odasına geri dönüyorum. Arkamdan gelen yaşlı hanımların öfkeli çığlıklarını duyarken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Tanrım, insanlardan nasıl da nefret ediyorum.

"Çok Marlowe," diyor Minnie kıkırdayarak. Omuz silkiyorum.

"Eğer durum bunu gerektiriyorsa..."

Diğer bedenleri denemeye devam ederken gülmeye devam ediyor.

"Ee? Kararın nedir?"

"Bir . onlar uyuyor!" o haykırıyor
heyecanla. "Oh Marlowe, bak!"

Perdeyi geri çeker ve dışarı çıkar, *herkesin* o lanet sütyenin üzerinde ne kadar iyi durduğunu görmesini sağlar.

Beynim yetişmeden bedenim harekete geçiyor.

Ben onu kabine geri itip perdeyi çekerek üzerimizi örtmeden önce açık alana doğru bir adım bile atmamıştı.

Onu herkesin görebileceğini fark ettiğimde gerginlik şiddetli dalgalar halinde üzerimden yuvarlanıyor. Hem erkekler hem de kadınlar ve nedense diğer kadınların da onu bu şekilde görmesini sorun ediyorum.

Ellerim omuzlarında, parmaklarım sıcak etine giriyor.

Erkeklerin onun yüzüne bakınca çıldırması yeterince kötü. Vücuduna bir göz atsalar muhtemelen bir milyon gemi fırlatırlar.

Bana endişeyle bakarken sırtı aynaya çarpıyor. "Marlo-"

"Çıplaklığınızdan rahatsız olmadığınızı anlıyorum. Ama ben rahatsız oluyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Fısıldarken dudakları titriyor. Yüzünde incinmiş bir beliriyor. Hoşuma gitmeyen bir şey daha.

"Anlaşmamıza bir kural daha ekliyorum," diye ekliyorum gergin bir sesle. "Çıplak vücudunu ya da çıplak vücut parçalarını *asla* kimseye gösteremezsin."

Dili dışarı çıkıyor ve alt dudağını yalıyor.

Bu manzara sinir bozucu ve sıcaklık vücuduma orman yangını gibi yayılıyor.

Garip, değil mi? Onun yanındayken hep sıcak oluyorum. Hayatım boyunca soğuk olan ben.

"Kimse yok mu?" diye mırıldanıyor usulca.

"Herhangi biri," diye onaylıyorum. Gözleri parlıyor. "Benden başka herkes."

Dokuz

S Bana bakıyor, kıpırdamadan.

Birkaç dakika önce bedenim istemeden de olsa hareket edebilecek durumda olmasına rağmen ben de hareket edemiyordum gibiyim.

Yanakları kızarmış.

Her nefes alışında göğsü inip kalkarken gözlerim göğüslerinin kabarıklığına takılıyor.

Bu çok tehlikeli.

Çok tehlikeli.

Dudaklarını yaladığını görmek için bakışlarımı bu kışkırtıcı görüntüden ayırıyorum.

Pembe dili dışarı çıkıyor ve nabzım hızlanıyor.

Ancak telefonumun yüksek sesle çalması o anı mahvediyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve ara verdiğim için rahatlamış olsam da geri çekiliyorum. Ta ki arama kimliğini görene kadar.

Gözlerimi kapatıyorum ve toparlanmadan önce uzun bir iç

çekiyorum. "Anne," diye homurdanıyorum. "Neden arıyorsun?

Meşgulüm." "Marlowe, canım, annenle böyle konuşamazsın."

azarlıyor. "En sevdiğim oğlumun nasıl öğrenmek için

arayamaz mıyım?" "Ben senin en sevdiğin oğlun

değilim ve bunu sen de biliyorsun," diye karşı

çıkıyorum. "Şey, ikinci en sevdiğin. Ama sayılmalı,

değil mi?"

"Anne," diye inledim. "Bir işim olduğunu biliyorsun. Canın sıkılıyor diye beni her gün arayamazsın."

"Sıkılmadım. Belki yalnızım. Ama bunun nedeni ne senin ne de kardeşlerinin benimle vakit geçirmeye zahmet etmemeniz" diye sızlanıyor.

"Sen emekli zengin bir yaşlı kadınsın. Eminim yapacak zengin yaşlı kadın işleri bulabilirsin."

"Marlowe!" Skandal yaratan bir ılık attı. "Seni on sekiz yıl boyunca ben büyüttüm. En azından aradığımda cevap verebilir ve bana eşlik . Senin işin çok zaman alan bir iş değil ki. Tek yaptığın bilgisayar başında oturup görev dağılımı yapmak," diye devam ediyor.

Gözlerimi deviriyorum. İşte başlıyoruz. Tüm kardeşlerim avukat ve doktor gibi standart kariyerlere sahipken, annem kendi teknoloji şirketimi kurmak için eğitimimi yarıda bıraktığım için beni asla affetmedi. Bunun soyadımıza *yakışmadığını* düşünüyor. *Sadece* bilgisayar başında oturarak ve onun deyimiyle işleri delege ederek tüm kardeşlerimin toplamından daha fazla kazandığım gerçeğini boş verin.

"İyi. Ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Soyunma odasından çıkıp koltuğa oturmadan önce Minnie'ye bir kez daha bakıyorum. Sanırım Minnie üstünü değiştirene kadar annemi bir süre eğlendirebilirim.

Homurdanmalarıma rağmen anneme karşı zaafım var.

"Giles aradı," diye başladı.

"Ne zaman değil?" Ben de karşılık verdim. "Seni neredeyse her gün ziyaret ettiğini bildiğimi unutuyorsun anne. Neden onunla açıkça çıkmıyorsun, hiçbir fikrim yok."

"Ne? Giles'la çıkmak mı? Delirdin mi, Marlowe? İnsanlar ne düşünür?"

"Sizi temin ederim ki çoğu insan onunla yıllardır yattığınızı zaten biliyor."

"Marlowe!" Nefes nefese kalmış. "Sen neden ?"

Tabii ki bilmiyormuş gibi davranacaktı. Son yirmi yıldır açık bir sırdı, bu yüzden neden hala inkar etmeye kararlı olduğunu bilmiyorum.

"Elbette anne. Böyle bir şeyi ima ettiğim için beni affet. İlişkinizi göz önünde saklamaya devam edebilir ve kimsenin bilmediğini düşünebilirsiniz."

"M-M-Marlowe..." diye kekeliyor. "Seni aradığım için başıma gelen bu," diye mırıldanıyor.

"Hizmet edebildiğim için mutluyum." Kıkırdıyorum.

" dönersek," diye devam etti sert sesiyle. "Giles bana senin *olayını* anlattı. Olayı hallettiğini söyledi ama yanında bir kadın olduğunu da söylemedi mi?"

Nefesimin altında küfrediyorum. Tabii ki Giles bunu anneme söyleyecekti. "O bir arkadaş."

"Senin arkadaşın yok ki. Hele karşı cinsten hiç yok," diye cevap veriyor.

"Artık var."

"Muhteşem! Aman Tanrım, bu günü ne kadar uzun zamandır beklediğimi tahmin bile edemezsin. Bunun asla gerçekleşmeyeceğini sanıyordum. Giles'ı duyduğumda inanamadım elbette ama sonra bana o lokantadaki görüntülerden bazılarını gösterdi."

"Ondan kurtulması gerekiyordu," diye mırıldanıyorum. "Kurtuldu, tabii ki bana gösterdikten sonra." "Ve hiçbir şekilde bu işe karışmadığını söylüyorsun."

"Bu ne burada ne de orada, canım. Kızın halini görünce şaşırdığımı söylemeliyim. Tanrı aşkına, zar zor giyinmişti. Onu nerede buldun, Marlowe? Şikayet ettiğimden değil. Tanrı korusun. Seni başka biriyle gördüğüme çok sevindim, küçük bir sokak çocuğu olsa da olmasa da. Değil, değil mi?"

"Peki ya ?" Sadece onu yemlemek için soruyorum.

Şimdi ona yalan söylemenin bir anlamı yok, çünkü Giles ona tüm detayları çoktan anlatmış olmalı. İşinde bu kadar iyi olmasaydı, annemle ilişkisini öğrendiğim anda onu kullanmayı bırakırdım.

Ne yazık ki. Her ne kadar ailemle arama mesafe koymayı tercih etsem de, günün sonunda ailemizde olan orada *kalır*.

"Şu anda seçici olamam tabii ki. Eğer istediğin buysa..." Sesi titriyor. Derin bir nefes alır ve devam eder. "Onunla tanışmak istiyorum. Ay sonu için Atera'da rezervasyon yaptırdım bile."

"Dur bir dakika. Az önce ne dedin sen?" Ayağa kalktım ve etrafta dolanmaya başladım.

"Bu dünyada hiçbir şey için kaçıracağımı düşünmüyorsun, değil mi? Seni ölmeden önce kimseyle göremeyeceğimi çoktan kabullenmiştim," diyor dramatik bir tonda. "Bu yüzden seni bir kadınla görmekle kalmayıp *el* ele tuttuğunuzda yaşadığım şaşkınlığı hayal et! Sana dokunmama bile izin vermiyorsun ve o genç bayanla el ele mi tutuştun? Onunla tanışmalıyım."

"Anne." Derin bir nefes alıyorum. "Herhangi bir toplantı olmayacak. Gelecek ay doğum günü partinde görüşürüz. Bu kadar yeter."

"Bunu nasıl söylersin? Yılda bir kez asla yeterli değildir, canım. Hayır, almayacağım. Rezervasyon bu yılın son çarşambası için.

akşam yedide. Sizi orada göreceğim, genç hanımınızla birlikte."

"Peki ya ?" Söylüyorum.

"O zaman Giles'tan ev adresini alırım ve ölene kadar seni asla yalnız bırakmam. Evinin önüne bir çadır kuracağım ve beni ."

"Az önce beni hayatının geri kalanında rahatsız etmekle mi tehdit ettin?" "Kesinlikle." Yüksek sesle mırıldanıyor.

"Çadırdaki bir gün bile dayanamayacağınızı hatırlatabilir miyim?"
Gülüyorum.

"O zaman bu bir irade savaşı olacak," diye cevaplıyor kendinden emin bir şekilde. "En güçlü olan kazansın."

Lanet olsun. Minnie'yle tanışana kadar ondan asla kurtulamayacağım, bu kesin.

"Peki," diye kabul ediyorum sonunda. "Ama . O *sadece* bir arkadaş. Onu rahatsız etmeyeceksin."

Annem kıkırdamadan önce hatta bir duraksama oluyor.

"Elbette canım. Edep timsali olacağım. Sadece daha uygun bir şeyler giydiğinden emin ol."

Başımı sallayarak aramayı sonlandırıyorum ve telefonu cebime koyuyorum.

Minnie soyunma odasından çıkıyor ve merakla bana bakıyor. "Annem seninle tanışmak istiyor," diyor ona.

Göz kırpıyor. "O...öyle mi?"

"Seni bir şekilde öğrendi ve şimdi akşam yemeğinde seni tanımak istiyor. Ama gelmek istemezsen de sorun değil," diye hemen düzeltiyorum.

Kendimi bu karmaşadan kurtarmak için neler vermezdim ama gerçek şu ki bunu yapabilmem pek mümkün değil.

Annem bir şeyi kafasına koyduğunda, onu vazgeçirmek imkansızdır. Evimin dışında bir çadırdaki kamp yapma tehdidini yerine getireceğinden hiç şüphem yok.

Dudaklarım kızgınlıkla düzleşiyor.

"Hayır, hayır. Çok isterim," diyor Minnie, dudakları yavaşça gülümsemeye başlıyor.

"Gidelim," diyorum ona, giysilerini taşımasına yardım ederken.

Yüz hatlarını gizlemek için şapkasını indiriyor ve arkamdan geliyor.

Kasaya gidiyoruz ama önümüzde en az on kişi var.
Nefesimin altında küfrediyorum.

Başka birinden onunla birlikte alışverişe gelmesini istemeliydim - kişisel stilist ya da kadınların kullandığı her neyse. Belki de ona internetten bir şeyler sipariş etmeli ve bu işi bitirmeliydim. Ama siparişin ulaşması günler sürerdi ve şimdi kıyafetlere ve ayakkabılara ihtiyacı var.

Derin bir nefes
alıyorum.

Beklemekten nefret
ediyorum.

Göz ucuyla Cadılar Bayramı indirim reyonunu görüyorum ve bir şey dikkatimi çekiyor.

Bir hizmetçi kostümü.

Minnie'nin temizlik yaparken evin içinde bunu giydiği bir an gözümün önüne geliyor ve onaylayarak mırıldanıyorum.

Bu hiç de kötü bir görüntü olmazdı.

Bu onun iş üniforması olmalı, değil mi?

"Burada bekle. Bir şey almam lazım," diyorum kuyruktan ayrılmadan önce.

Hizmetçi kostümlerinin birçok çeşidi vardır. Bazıları düpedüz cimri, etekleri avucumun genişliğinden daha uzun değil.

Hayır, bu olmaz.

Daha fazla günaha ihtiyacım yok.

Daha muhafazakâr bir tane bulana kadar kostümlere göz gezdiriyorum. Siyah elbise diz hizasında, eteklerinde, kollarında ve yakasında beyaz dantel detayları var. Beyaz bir önlük de var.

Arka etiketi kontrol ediyorum ve yüzde yüz pamuktan yapıldığını görüyorum.

Güzel. Bu onun cildine nazik davranmalı.

Onlardan birini alıp sıraya geri dönüyorum.

Birkaç adım uzaklaşmışım ki başka bir kadının Minnie ile konuştuğunu fark ettim. Henüz ne dediğini duyamıyorum ama Minnie'nin vücut dili bana bunun hoş bir etkileşim olmadığını söylüyor. Kadın onun elini tutuyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor.

Yanına gittiğimde sadece tek bir cümle duyabiliyorum.

"Senin için gelecekler. Gitmen gerek-"

Dudağım seğiriyor.

"Bir sorun mu var?" Kadının elini kenara iterken soruyorum. Hemen Minnie'yi yanıma çekip onu sıkıca kendime doğru tutuyorum.

Vücudum.

Söz konusu kadın bize ters ters bakıyor. Saçları kırmızının koyu bir tonunda ve koyu renk gözleri de kırmızı parlıyor.

Göz kırıyorum. Ne oluyor lan?

"Senin kim olduğunu bilmiyor, değil mi?" Kadının dudakları bir gülümsemeye dönüşür.

Minnie'ye bir bakış attığımda omuzlarının nasıl sertleştiğini görüyorum. Dudakları titriyor ve yemin ederim kirpiklerine nem yapıştığını fark ediyorum.

"Gitmen gerekiyor. Şimdi," diye bağırdım.

Bizden kadının kahkahası arkasında yankılanıyor. Ama hiçbir noktada gözlerini Minnie'den ayırmıyor, bakışları da daha az tehditkâr değil.

"Bu da neydi şimdi?"

Minnie omuz silkiyor.

"Bilmiyorum. Beni korkuttu," diye mırıldanıyor yanıma sokulurken.

Bir kolumu omuzlarına doladım.

"Bununla ne demek istedi? Senin için kim gelecek?" Bir omuz silkme daha, ama bu seferki daha az inandırıcı.

"Bazı insanlar çok tuhaf, değil mi?" Gülmeye çalışıyor.

Gözlerimi ona dikiyorum.

Korkmuştu. Bundan hiç şüphem yok. Ama bu etkileşimde görüldüğünden daha fazlası var ve nedense Minnie bana gerçeği söylemeyi reddediyor.

Hmm.

Ona bu konuda baskı yapmıyorum. Onu derinlemesine incelediğimde kendisi ve tüm hayatı hakkında çok fazla bilgiye sahip olacağım.

Tezgâha ulaştık ve arabamızı boşalttım.

Kasiyer ürünleri taramaya başlıyor ve toplam beş haneli bir rakama ulaşıyor. Ona siyah kartımı veriyorum ve o da ödemeyi tamamlıyor.

Minnie'nin gözleri açılıyor ve kolumdaki tutuşu sıkılaşıyor.

"Bu çok fazla, değil mi?"

"Öyle," diye kabul ediyorum.

"Sana bir şekilde geri ödememi istemediğine emin misin?" Küçük kâfir tuzağıma düştü.

"Bana ödeme yapmak zorunda değilsin. Ama," diyorum çantalarından birinden hizmetçi kostümünü çıkarırken. "Bu senin üniforman. Şu itibaren,

bunu giyerek evimi temizleyeceksin."

Paketi elimden alıyor ve kaşlarını çatarak .

"Oh. Bunu yapabilirim." Kendinden emin bir şekilde başını sallıyor. "Çok da güzel." "Tabii ki öyle. Kendim seçtim."

Homurdanıyorum.

Beklediğimden daha iyi gitti. Birden kafamda Minnie'nin hizmetçi üniforması giydiği görüntüler beliriyor; derhal son vermem gereken doğal olmayan görüntüler.

Ne yazık ki. Bu manzaraya sadece uzaktan hayran kalacağım.

Belki de onda karşı konulmaz bir şey vardır. Aksi takdirde, onun rahatlığı için onlarca yıllık inançlarımı neden değiştireceğimi anlamıyorum.

Mağazadan çıkarken yine aynı şey oluyor. Erkekler dönüp bakıyor. Teker teker, yüzlerinde anlaşılmaz bir ifadeyle Minnie'ye bakıyorlar. Onu daha iyi görebilenlerin gözlerinde de aynı donuk ifade oluyor ve her ne yapıyorlarsa bırakıp bizi takip ediyorlar.

"Erkeklerin aniden seni istediğini söylerken şaka yapmıyormuşsun," diye ekliyorum kuru bir sesle.

Durup olay çıkarmamak, belki de peşimizdeki adamlardan birini ya da ikisini eşek sudan gelinceye kadar dövmemek için kendimi zor tutuyorum. Yumruğumun yüzlerine temas edeceğini düşünmek bile kanımı kaynatıyor. Ve ilk kez, onlara çıplak elle dokunmaktan ve kanlarıyla temas etmekten duyduğum tiksintiyi zar zor hatırlıyorum. Aslında, neredeyse bunu arzuluyorum.

Arkama bakıyorum ve şu anda peşimizde beş adam olduğunu fark ediyorum. Bir tür trans halinde gibiler çünkü insanlara çarpıyorlar ama bunu fark etmiyorlar bile. Gözleri sadece Minnie'nin üzerinde ve tek odak noktaları ona yaklaşmak.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor, arkasına bakarak. Sırtından aşağı bir ürperti iniyor.

"Her zaman midir?" Sesim amaçladığımdan biraz daha sert ama yine de aklım almıyor.

O lanet olası bir siren mi? Çünkü artık sadece erkeklerin üzerinde garip bir etkisi olduğunu değil, benim üzerimde de garip bir etkisi olduğunu inkar edemiyorum. Sığınağımda yaşamasına izin vermemi, kurallarımı çiğnemesine göz yummamı ya da onu alışverişe götürmemi başka kim nasıl açıklayabilir ki?

Ya da en çirkin şey, onu *sevimli* bulmam.

Hayal kırıklığım arttıkça kaşlarımı çatıyorum - kendime ve onu takip etmeyi düşünen o lanet olası eziklere.

Bana suçlu bir şekilde başını sallıyor.

"Kalabalık bölgelerden uzak durmaya çalışıyorum," diye yanıtlıyor. "Ama bu her zaman mümkün olmuyor."

Evsizse tabii ki mümkün değil. Tanrım, bu kadıncağız sokaklarda yaşarken nelere katlanmak zorunda kalmış? Hayal bile edemiyorum ve şaşırarak göğsümde bir koruma duygusu belirliyor.

Hızımızı arttırıyoruz. Valeden arabamın anahtarlarını alır almaz çantaları bagaja yükleyip içeri giriyoruz.

Adamlar çok geride değiller, ben arabayı çalıştırıp park yerinden çıkıyorum.

"Ve sen bana hiç bir erkekle birlikte olmadığını mı söylüyorsun?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Onun bu kadar ilgi çekmesi bile başlı başına garip. Ama daha da tuhafı, onun başka biriyle birlikte olduğu düşüncesine verdiğim tepki.

Hemen başını sallar.

"Neden olmasın? Yirmi beş yaşındasın. Bu senin yaşında alışılmadık bir durum, değil mi?"

Dikkatim yolda ama yine de arada bir göz ona bakıyorum.

"Öyle mi?" Omuz silkiyor. "Bu tür bir yakınlık sadece özel biri için ayrılmıştır."

"Özel biri mi?" Kaşlarım soru sorar gibi kalktı.

Yüzünde hüznü bir gülümseme belirliyor.

"Ruh eşim," diye devam ediyor. "Sadece ruh eşim için ayrılmıştır."

Gözlerimi ona diktim.

Kanım agresif bir şekilde şakaklarıma çarpıyor.

"Onun kim olduğunu zaten biliyormuş gibi konuşuyorsun," diyorum yavaşça.

Gülümsemesi daha da parlaklaşıyor.

"Biliyorum. O benim geçmişimden biri. Bir noktada onunla tekrar bir araya gelmeyi umuyorum" diye tatlı bir şekilde cevap veriyor. Ondan bahsettiği anda sesinin temposu değişiyor.

Ve bundan hiç

hoşlanmadım. Hem de hiç.

"Kim?" Soru agresif bir şekilde geldi. Benim hatam. Ses tonumdan irkildi ve bana endişeyle baktı. "Madem kim olduğunu biliyorsun, neden ondan yardım istemiyorsun?"

Derin bir nefes alır.

"Bu... karmaşık." Burun deliklerim alevlendi.

"Bunun ne karmaşık olduğunu anlamıyorum," diye ısııyorum.

"Eğer o senin

Ruh eşiniz ya da her neyse, size bir şekilde yardım etmeliydi, değil mi?"

Dudaklarını büzüyor ve elleriyle kıpırdanmaya başlıyor, bu da gerginleştığının bir işareti.

"Bilseydi yapardı," diye mırıldanıyor alçak sesle.

"Eğer ben olsaydım, bunu bilmek benim işim olurdu. Bilmemek bir mazeret değildir," diye devam ediyorum, ancak bunun geldiğine dair hiçbir fikrim yok. Ancak kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz bunun gerçek *olduğunu* anlıyorum.

Eğer böyle birine sahip olsaydım, ona ulaşmak için dağları ve denizleri aşardım. Zaten benim için kaybolmuş olmazdı çünkü onu asla gözümün önünden ayırmazdım.

"Onu tanımıyorsun." Bana ters ters baktı.

Omuz silkiyorum.

"Hiç aşık oldun mu Marlowe?" diye soruyor aniden. Dönüp ona bakıyorum.

"Hayır," diye yanıtlıyorum

hemen. "Neden?"

"Ne tür bir soru bu?"

"Basit bir tane. Yeterince yaşlısın. Neden şimdiye kadar aşık olmadın?"

Bu sorgulamanın gittiği yeri sevmiyorum. "Buna ne ilgim ne de eğilimim var."

Başını yana eğiyor ve beni inceliyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, sanki bana ciddi olduğunu söylemek ister gibi.

"Peki bu ne tür bir eğilim olabilir?" "Ben duygusal bir tip değilim."

Olan oldu ve bunun için herhangi bir bahane üretmeyi planlamıyorum. Yalnızlık ve gizlilik içinde yaşamayı tercih ediyorum, ancak o etrafımdayken bu daha zor olacak.

Bu küçük yabancının hayatımı bu şekilde istila etmesine neden izin verdiğimi kendime bir kez daha sorarken kaşlarımı çatıyorum.

"Hiç ilişkiniz oldu mu?" diye başka bir soruyla karşılık veriyor.

"Minnie. Tanrı aşkına, bu sorular da neyin nesi?" Öfkeyle sordum.

"Yine küfrediyorsun." Başını bana doğru sallıyor. "Bana özel sorular sordun. Sanırım ben de sana aynısını sorsam daha adil olur."

"Ne yani, şimdi de bana kaç kadınla yattığımı mı soracaksın?" Ona gözlerimi deviriyorum.

"Kaç tane?" diye ısrarla soruyor. Koltuğunda kıpırdanıyor ve bana yaklaşıyor, gözleri içimde bir delik açıyor.

"Bu seni hiç , " diye bağırdım.

"Kaç tane, Marlowe?" diye tekrarlıyor, bu sefer daha vurgulu bir şekilde. Gözleri bana dikiliyor ve ne olduğunu anlamadan direksiyonu sola kırarak neredeyse başka bir arabayla doğrudan çarpışmamıza neden oluyor.

Yüksek sesle küfrediyorum ve arabayı kenara çekip yolun kenarına park ediyorum.

"Senin derdin ne lan?" Onu omuzlarından tutup sarsarak seslendim.

"Neredeyse bizi öldürüyordun, Minnie. Tanrı aşkına."

Bana meydan okurcasına bakarken dudakları sımsıkı bir çizgi halinde. Gözlerinde o kadar sıcak bir ateş var ki, vücudum farkında olmadan tepki veriyor.

Kızgın olmalıyım.

Öfkeden kuduruyor olmalıydım.

Ama bunun yerine, sadece daha fazlası için ateşli bir arzu var. Benim neyim var böyle?

"Kaç tane, Marlowe? Söyle bana," diye talep eder.

Minnie'nin uysal versiyonuna alışmışım - dış görünüşüne uyan yumuşak mizacına. Yine de onu şimdi bu şekilde görmek, bunun ne kadarının doğru olduğunu merak etmeme neden oluyor. Onun tatlı yüzünün ardında gerçekten ne saklanıyor?

"Vücut puanın kaç?" diye soruyor öne doğru eğilirken. Ciddiyetin timsali ama sürekli yanlış deyimler kullanırken onu nasıl ciddiye alabilirim?

"Ceset sayısı mı demek istiyorsun?" Şakayla karışık tekrarlıyorum.

Gülmüyor. Sadece açıkça bana bakıyor. "Ceset skoru, ceset sayısı. Her neyse. Ne ?"

"Bilmek istediğine emin misin?" Kaşlarımı ona doğru imalı bir şekilde oynatıyorum.

"Anlat bana!" diye sabırsızca soruyor.

"Yüz elli yedi," diye cevap veriyorum düz bir suratla.

Şok içinde ağzı açık kalıyor. Tekrar tekrar göz kırptırıyor, zorlukla yutkunuyor.

Yavaşça benden uzaklaşıyor, koltuğuna geri yerleşiyor ve boşluğa bakıyor. Omurgasından aşağı inen yavaş bir titreme var ve ellerini kucağına koyup oynatıyor.

"Şimdi tatmin oldun mu?" yumuşatmaya çalışıyorum.

Bana bakmıyor bile. Uzaklara bakmaya devam ediyor ve bana acı dolu olduğu belli olan sıkı bir baş selamı veriyor.

Kaşlarımı çattım.

Tepkisi garip ve ne yapacağımı bilmiyorum.

Yine de ona gerçeği söyleyemem. Ceset sayım yüz elli yedi. Öldürdüğüm yüz elli yedi kişi gibi.

Ama bunu bilmesine gerek yok.

On

S günün geri kalanında benimle konuşmadı.

Ona temizlik işlerinin listesini verdiğimde bile, sadece başını sallıyor, listeye bakıyor ve sonra hizmetçi kostümünü giyip temizliğe devam ediyor.

Temizliğinde bile kusur bulamıyorum. Talimatlarıma harfiyen uyuyor, yerleri pırıl pırıl olana kadar fırçalıyor ve mobilyaların tozunu tek bir kir zerresi kalmayana kadar alıyor.

Gün boyunca ona nasıl olduğunu sormaya çalışıyorum ama temizlik işlerine devam etmeden önce bana ters ters bakıyor.

O meşgulken biraz iş yapmaya karar veriyorum ama hiçbir şeye odaklanamıyorum. Bilgisayarına boş boş bakarken, ne yaptığını merak ettiğim için düşüncelerim ona kayıyor. Vazgeçmeden önce çalışma zihniyetine girmem birkaç kez üst üste denememi gerektiriyor.

Daha da kötüsü, bir *Supernatural* filmine bile odaklanamıyorum. Çalışmadığım zamanlarda her zamanki eğlencem.

Onun yerine, tek düşünebildiğim o.

Kendime kaşlarımı çatıyorum.

Ona ayakkabı ve kıyafet aldım ama şimdi benimle konuşmuyor.

Onun nesi var böyle?

Kızlar böyle şeyleri sevmez mi?

Bana bol bol teşekkür etmeli, belki de dizlerinin üzerine çökmeli. Bu o kadar da kötü bir görüntü olmazdı. Özellikle de hizmetçi kıyafetiyle.

Ona olan takıntımın eşyalarımı nasıl mahvettiğini düşünmeden önce, ne yaptığını görmek için kamera akışına tıklıyorum.

Belki de bir önseziydi ama birinci kattaki banyoda dizlerinin üzerine çökmüş, yerleri fırçalıyordu. Görünüşe bakılırsa daha yeni başlamış. Diğer kirli fayansların arasında sadece küçük, parlak bir fayans parçası var. Ne yazık ki, işi başından aşkın.

Elbise vücudunun büyük bir kısmını örtüyor olsa da, kameranın açısından ince ayak bileklerini görebiliyorum. Bakışlarımı vücudunda gezdirirken, gözlerim kışına takılıyor.

Temizlik bezini ileri geri savururken onu geriye doğru itiyor.

Dudaklarımdan bir inilti

geçiyor. Bu delilik.

Saf ve basit.

Arkasına yaslanıp elinin tersiyle alnını silerken derin bir nefes alıyor. Normalde bu beni rahatsız ederdi çünkü elleri hiç şüphesiz pislik ve deterjan karışımıyla ıslanmıştı. Ama nedense hiç tiksiniyorum.

Yaptığı her küçük hareketi izlerken nabzım hızlanıyor.

Ayağa kalkıyor ve temizlik bezini yere atıyor. Ellerini kalçalarına koyarak başını sallar ve etrafına bakınır.

Yorulmuş olmalı.

Zemin katın çoğunu temizledi bile. Bunun ne kadar enerji tükettiğini ilk elden biliyorum. Ama bir kez bile şikayet etmedi.

Bugün her şeyi temizlemesine gerek yoktu. Ama yaptığım her şeye isyan etmenin bir yolu görünüyor.

Ve ben hala ne halt ettim ya da yanlış bir şey mi söyledim kafamı kaşımaya devam ediyorum.

Bu sabah alışverişe gittiğimizde çok mutluydu. Ama arabayla eve döndükten sonra, aniden bir-sekiz yaptı.

Ruh eşi hakkında söylediklerime mi kızdı? Belki de öyledir.

Ama bunu düşündüğüm anda tüm vücudum geriliyor. Bu zavallı küçük kıızı kendi başının çaresine bakmak zorunda bırakan o pısrık da kim? Dünyada kimsesi yok. Erkeklerin ona nasıl akın ettiğini ve istemediği ilgiyi gösterdiğini görünce, büyük olasılıkla her zaman başının üzerinde beliren tehlikeyle yaşıyor. Saldırı suçundan hapse girmesine şaşmamak gerek; bana kalırsa hak ettiği bir saldırı.

Tüm hayatının birbiri ardına gelen mücadelelerle geçtiği açık.

Peki şu parlak zırhlı şövalyesi nerede? Eğer kim olduğunu biliyorsa, neden ona gitmedi? Ve adam neden onu bulmaya çalışmadı?

Ben olsaydım.

Hayır. Kendi düşüncelerime karşı başımı sallıyorum. Oraya gitmeyeceğim. O benim sorumluluğumda değil, beni ilgilendirmiyor.

Ama içten içe onun öyle olmasını istiyorsun.

Bu kısmen doğru. Minnie'yle bu kadar ilgilenmemin tek nedeni daha önce onun gibi biriyle hiç tanışmamış olmam. Ve o mükemmel yüz elli sekizinci kurban olmak için tüm özelliklere sahip.

Bir istisna dışında.

Hayatında hiç kötü bir şey yapmadı. Evet, onu özleyecek kimsesi olmay. Ama ben masumları öldürmem. Ve onun hakkında daha çok şey öğrendikçe, gerçekte ne kadar acınası bir yaratık olduğunu daha iyi anlıyorum.

Dudaklarım kızgınlıkla düzleşiyor.

Bu çözmem gereken bir ikilem, hem de yakında.

Sanırım onu hizmetçim olarak tutabilirim. Kıyafetinin içinde gözlere de fena görünmüyor. O temizlik ve yemek yapabilir, geri kalan her şeyle ben ilgilenirim.

Karnını doyurup giydireceğim ve ürkütücü erkeklerden asla zarar sağlayacağım.

Kendi kendime yavaşça başımı sallıyorum. Bu o kadar da kötü bir fikir değil, mi?

Ve hala işime yaradığından emin olmak için, onu gelecekteki katillerimi çekmek için kullanabilirim - tabii ki güvenli ve kapalı bir ortamda.

Belki başlangıçta aklımda olandan biraz farklı ama yine de işe yarayacak.

Al , pısrık ruh !

Her şeyin büyük planında, ben kazandım. Kendi kendime kıkırdıyorum.

Ve eğer bir ihtimal ortaya çıkarsa, o zaman elbette ondan kurtulmalıyım. Ne de olsa, bu zavallı kızı tek başına acı çekmeye bıraktıysa masum değildir. "Harika bir fikir," diyorum kendi kendime, yüzümde memnun bir gülümseme beliriyor

Yüzüm.

Onu öldürmeyeceğim. Onun yerine ruh eşini öldüreceğim.

Kamera yayını aniden kesilir ve ekranda bir parazit belirir.

Kaşlarımı çatıyorum ve yenilemeye çalışıyorum ama işe yaramıyor.

Yayın tekrar gelmeden önce toplam saniye sürüyor. Şok içinde göz kırpıyorum.

Minnie, daha önce yüzde doksan dokuzu kirli olan pırıl pırıl banyoya bakarken kendi kendine gülümsüyor.

Bu da ne...

Ekranıma bakıyorum, ne gördüğümden emin değilim.

Her şeyi on saniyede temizlemiş olamaz. Kesinlikle mümkün değil.

Bir lanet mırıldanarak kalktım ve araştırmak için aşağı indim. Ancak zemin kattaki merdivenlerin sahanlığına ulaştığım anda güçlü bir koku bana doğru yayılıyor.

Burun deliklerim açılıyor.

Yine bir şeylerin peşinde olduğuna inanarak mutfağa yürüdüm. Ancak beni şaşırtacak şekilde, yanlış bir şey yapmıyor.

Yemek yapıyor.

Ocağın üzerinde büyük bir tencere var ve yemeği karıştırırken o çekici hizmetçi kostümüyle bir o yana bir bu yana sallanıyor.

Yemek yapmaya ne zaman vakti oldu ki?

Banyoyu bitirdiğini gördüğümden bu yana sadece birkaç dakika geçmiş olmalı.

"Minnie," diye .

Belki de temizlik yaparken tencereyi ocağa koymuştur? Ama bu banyodaki hızlı değişimini açıklamıyor. Ve eğer ben delirmediysem, ki açıkçası delirdiğimi sanmıyorum, burada bir terslik var.

İrkiliyor, dönüp bana bakıyor. Gözleri büyüdü ve yutkundu. Sonra yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi.

"Ne yapıyorsun?"

"Yemek pişirmek." Omuz silkiyor. "Bu benim sorumluluk sayfamda var." Gözlerimi ona dikiyorum.

Ses tonu da cevabı gibi küstahça ve vücut dili beni yakınında istemediğini söylüyor.

Kaşlarımı çatıyorum.

"Temizliği nasıl bu kadar çabuk bitirdin?" diye sordum. "Bitirdiğimi nereden biliyorsun?" diye karşı çıkıyor.

"Kontrol ettim," diye yalan söylüyorum otomatik olarak. Dili dişlerine çarpıyor.

"Hoşunuza gittiğini varsayıyorum?" Mutfak tezgahına yaslanırken kaşlarını kaldırıyor.

Kim bu Minnie ve benim küçük tatlı kafirime ne yaptı?

Benim değil. O benim değil.

Ama , değil mi?

O benim evimden. Bu farklı bir şey.

Hayır, değil. kaybediyorsun, Marlowe.

Alaycı kahkahasının sesi beni şimdiki zamana geri getiriyor.

"İyi iş çıkardın." Boğazımı temizliyorum ve etrafıma bakıyorum.

"Ne pişiriyorsun?"

"Dana ," diye cevap veriyor, sonra da tenceresini karıştırmaya ve beni görmezden gelmeye devam ediyor.

Koku şimdi daha güçlü ve içgüdüsel olarak dudaklarımı yalıyorum.

Henüz yemeklerinin tadına bakmadım, ama bu kokuya dayanarak, dört gözle beklediğimi söylemeliyim.

İki tabak ve kaşık alıp masaya koyuyorum ve oturuyorum.

Bana yan gözle bakarak yarım dönüyor.

"Bütün gün beni görmezden geldin," diyorum. "Neden?"

Cevap vermiyor. Ocağı kapatıyor ve eldivenlerini giyerek tencereyi masaya getiriyor. Kendi tabağına biraz güveç koyuyor ama benim tabağımı görmemiş gibi davranıyor.

Ah, küçük, anlıyorum.

Tabağıma biraz güveç eklerken tekrar "Minnie, seninle konuşuyorum," diyorum.

Hâlâ nedenini bilmediğim kavgamıza rağmen yemekler ağız sulandırıcı kokuyor.

"Ve seninle konuşmak istemiyorum." Yüksek sesle bir huff salıyor.

"Neden?"

"Çünkü sen ikiyüzlüsün." Bana ters ters bakıyor. "Ve bir h-hoe."

"Ne? Çapa mı?" Tekrarladım, doğru duyduğumdan emin değildim.

"Evet. Sen bir fahişesin. Beni fahişe olmakla suçladın ama asıl çapkın sensin."

Göz kırpıyorum.

Bu yüzden mi bu kadar sinirlendi? Ceset sayısı sorusuna verdiğim cevap yüzünden mi?

Ama azarlamasını bitirmedi. Ellerini masanın üzerine koyup gözlerimin içine bakarak devam ediyor.

"Bir insan nasıl olur da yüz elli yedi cesede ulaşır? Bu ne zaman oldu? Onları nerede buldunuz? Daha da iyisi, kimdi onlar? Söyle bana!"

Dudaklarım seğiriyor.

"On sekiz yaşında başlamış olsaydınız, bu..." Konsantrasyon içinde yüzünü vidalarken duraksıyor. yapmak için parmaklarını kullanıyor ve kısa süre sonra bir sonuca varıyor. "Yılda neredeyse on altı. Nasıl?"

"On yedi," diye düzeltiyorum. "On yedi yaşında başladım." Aslında teknik olarak biraz daha gençtim ama onu saymıyorum.

Ağzı şok içinde açık kaldı.

"On yedi mi?" diye tekrarlıyor, şaşkınlıkla. "Kimdi o?"

Arkama yaslanıp omuz silkiyorum.

"Bir komşu."

Başına gelecekleri hak eden bir pislik.

Hızla göz kırpmıyor. Nefes alış veriş hızlanıyor ve kaşığı eline aldığı anda, onu ikiye bölmesinden korkuyorum.

Nedense bu beni eğlendiriyor. Özellikle öfkesi değil. Ama öfkesinin nesnesi. Sakın bana kıskanç olduğunu söyleme.

"Marlowe!" diye haykırıyor skandal yaratan bir ses tonuyla. "Kıskandın mı?" Kaşlarımı soru sorar gibi oynatıyorum.

"Sen..." Dudakları isyankâr bir çizgi halinde. Bana biraz daha bakıyor, sonra aniden güveç kâsesini alıp bana sırtını dönüyor.

Davranışına karşı başımı sallıyorum. Bunun nereden kaynaklandığını anlamamak beni ne kadar rahatsız etse de, oldukça eğlenceli. Eğer kıskançlıksa, o zaman ruh eşi ne olacak? Onu çoktan unuttu mu?

"Saçmalıyorsun, Minnie. Neden benim ceset sayıma takılıyorsun? Sanki senin üzerinde bir etkisi varmış gibi."

Bu noktada, oyuna çoktan başladım, bu yüzden geri adım atıp ona her şeyin bir yalan olduğunu söyleyemem - daha doğrusu bir yanlış anlaşılma. O zaman gerçeği bilmek isteyecektir ve benim bir *fahişe* olduğumu düşünürken benimle kalmaya devam etmeyi kabul edebilir, ancak bir katil olduğumu bilseydi aynı fikre sahip olacağından şüpheliyim.

Lokantadaki sürüngeyi eşek sudan gelinceye kadar o kadar kötü tepki vermemiş olabilir ama adam ona zarar vermeye çalışmıştı. Bu farklı bir şey. I

Bodrumda kurbanlarımın küllerini içeren kavanoz koleksiyonumu görseydi bana aynı lütfu göstereceğini sanmıyorum.

Bana bakıyor. Zar zor.

"Senin ahlak anlayışına katılmıyorum." Başını sallar. Ancak bu kez yüz ifadesi öfkeden hayal kırıklığına dönüşüyor. Ve bu bir şekilde hedefi vuruyor çünkü göğsüm rahatsızlıkla geriliyor.

"Yirmi birinci yüzyıldayız, evcil hayvan. Modernliğe hoş geldin." Durumu hafifletmek için ona göz kırpmıyorum.

Burnunu tiksintiyle kırıştırıyor.

"Uygun bir bahane." Kılanıyor. "Hiç aşık olmadığınızı söylemişsiniz. Peki neden?"

Sorusuna kaşlarımı kaldırdım.

"Eğer onları umursamıyorsan, o zaman neden..." Ağzını kapatıyor, çenesini aşağı eğiyor ve bana saldırgan bir şekilde bakıyor.

"Doğru ya. Ruh beklediğini unutmuşum."

Bu söz üzerine dişlerini gıcırdatıyor. "Belki onu da unutmalı ve ceset sayımı artırmalıyım. Yirmi birinci yüzyıl, değil mi?" Küçümsüyor. "Gönüllü bulmak zaten o kadar da zor olmazdı."

Kelimeler ağzından daha yeni çıkmıştı ki yerimden kalktım, kendimi onun önüne attım ve kollarımla onu kafesledim.

"Denemeni görmek isterim," diye .

Yavaşça gözlerini kaldırıp bana bakıyor ve gözlerinde fark ettiğim katıksız hüznü beni çarpıyor. Kirpiklerinde sanki ağlamasına az kalmış gibi bir nem var.

"Şartlarımı unutma, tatlım. Hiçbir erkeğin önünde çıplaklık olmayacak."

Başını yana eğiyor.

"Eminim çıplaklık olmadan da halledilebilir, değil mi? Otoparklarda insanlar gördüm, biliyorsun. İşe gitmek için kıyafetlerini çıkarmalarına gerek yoktu."

İş. İşe koyulmak istediğinden oldukça eminim. Ama an onu düzeltmem için çok gergin, özellikle de üzerime atlamak üzereymiş gibi görüldüğü için - kelimenin tam anlamıyla.

Küçük vahşi kedi. Bir şekilde, onun bunu denediğini görmek isterdim.

"O zaman anlaşmamıza bir şart daha ekliyorum. Hiçbir erkekle görüşmeyecek ya da eğlenmeyeceksin. Bensiz dışarı çıkmayacaksın,

ve toplum içindeyken dikkat çekmemek için yüzünü her zaman kapalı tutacaksın."

Alay ediyor.

"Sen ve senin koşulların. Bunlardan herhangi birini yaparsam sana ne? Nasıl ben senin geçmişini önemsemiyorsam, sen de *benim* ne yaptığımı önemsememelisin."

"Beni sınaama Minnie," diyorum alçak bir sesle.

"Ya da ne?" Sandalyesinden kalkarken kaşlarını kaldırıyor. Yüzünü benimkine yaklaştırıyor, o kadar yaklaştırıyor ki, o tatlı kokusunun yeniden burun deliklerime doğru süzüldüğünü hissedebiliyorum.

"Yoksa sonuçlarından hoşlanmayacaksınız. Artık burada yaşıyorsun." "Senin evin, senin kuralların, değil mi?"

Gülüyor.

"Kesinlikle. Ve buraya hastalık getirmenize izin vermeyeceğim," derken buluyorum kendimi. Çok gülünç bir şey. Ama onu başka bir erkeğin yakınında istemememin gerçek *nedenini* kabul etmekten daha iyi.

"Konuşacak biri misin? O yüz elli yedi cesetten hastalık kapmadığınızdan nasıl emin olabilirim?"

Sırıyorum.

"Her zaman koruyucu giyerim."

Ne de olsa vücut sıvılarıyla hiç etkileşimim olmadı.

Kana bakmayı seviyorum. Tenimi boyadığını hissetmek hoşuma gitmiyor. Çok yapışkan. Çok...kişisel.

"Onu da giyebilirim," diye karşı çıkıyor.

çiğnemen lazım.

" "

"Beni

durduramazsın." "Oh,

güven bana. "

"Denediğini görmek isterim. Ne yapacaksın? Beni buraya mı kilitleyeceksin? Beni bodrumda bir yere mi zincirleyeceksin?"

Gerçeklerden çok da uzak değil. Dudaklarımdan kuru bir kahkaha dökülüyor.

"Beni kışkırtma, tatlım."

"Ya yapmak istediğim buysa, Marlowe?" diye sorar tatlı tatlı. "Ne? Beni baştan çıkarmak mı?"

"Uh-huh," diye mırıldanıyor, yaklaşıyor. O kadar yakın ki, dudakları yanağımın yüzeyini sıyrıyor.

Sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor. Dudakları yumuşak. Sıcak. Çok sıcak.

Ve bir kez daha kendimi donarken ve ısınmaya ihtiyaç duyarken buluyorum. "Ne yaptığını sanıyorsun, Minnie?" Törpülüyorum.

"Ne yapıyor gibi görünüyorsun, Marlowe? Seni baştan çıkarıyorum," diye fısıldıyor ve yanağıma sıcak hava üflüyor.

Vücudum geriliyor. Beynim arızalanıyor.

"İşe yaramayacak," diye cevap veriyorum. Sesim sert ve kontrolümün kaybolduğunu hissediyorum.

Yılların zihinsel eğitimi boşa gidiyor. Aynen . Gözlerinde parıldayan memnuniyetle arkasına yaslanıyor.

"Sanırım öyle oldu." Vücuduma doğru başını sallarken kıkırdıyor. Kaşlarımı çattım.

Ama sonra ne demek istediğini anladım.

Pantolonumu işaret ediyor.

Çünkü ben zor biriyim. Onun için.

Lanet olsun!

Bir dizi küfür mırıldanıyorum ve kendimi onun yanından .

Muzaffer bir şekilde gülümsüyor ama yüz hatlarında hâlâ bir hüzün var. Açıklayamadığım bir hüzün.

Boğazımı temizleyerek bir kez daha masaya oturuyorum ve yemeğe odaklanmaya karar veriyorum. Belki de bu pantolonumdaki rahatsızlığı hafifletir - daha önce hiç endişelenmem gerekmeyen bir şey.

Güveç çoktan soğumuştur ama kokusu daha az davetkâr değildir.

Kaşığımı yahniye daldırıyorum ve yemeği dudaklarıma götürüyorum. Donuyorum.

Ne oluyor ?

Bir kaşık daha almadan önce zar zor yutkunuyorum, sonra bir tane daha, ta ki kasenin dibini kazıyana kadar.

Hayatımda yediğim en güzel şey. Lezzet ve baharat açısından zengin olan sos tam anlamıyla mükemmel. Yumuşak sığır eti ile birleşince şimdiden ikinci kez yemek için ağzım sulanıyor.

Bu normal değil.

Ben saniye yapmam.

Yemek yerken çok disiplinliyimdir. Günde üç öğün, iki ara öğün. Her öğün doğru miktarda besin içerecek şekilde mükemmel bir şekilde porsiyonlanır.

Aşırılık yapmam.

Ama anlaşılan bu da onun yüzünden çiğnediğim bir başka kişisel kural, çünkü artık kâseyle uğraşmıyorum bile. Tencerenin tamamını alıp önüme koyuyorum, içine dalmaya hazırım.

"Yemeklerimi beğeniyor musun?" diye soruyor sonunda.

Gözlerimi kaldırdım. Bir an için onun orada olduğunu unuttum. Kendimi o kadar kaptırmışım ki etrafımdaki her şeyi unutmuşum.

Onaylayarak mırıldanıyorum.

"Bu benim onayladığım tariflerden biri değildi," diye not düşünüyorum, yine de en ufak bir kızgınlığım yok.

"Hayır, bu benim kendi tarifim," diye bahsediyor.

"Bu iyi." Hayır, *çok* iyi. Orgazmın sınırında. Sikeyim.

Yemeği daha önce hiç bu şekilde düşünmemiştim. Aslında bunun, hayatlarındaki her şeyi seksle isteyen azgın insanlar tarafından uydurulmuş aptalca bir deyim olduğunu düşünüyordum.

Ama şimdi .

" ne koydun? Bu çok... benzersiz."

Gülümsüyor.

"Bu bir sır."

"Hayır, ciddi. Nasıl bu kadar güzel yaptın?" Lokmalar arasında soruyorum. Kendimi durduramıyorum.

"Ya sana söylesem" -dirseklerini masaya çenesini avuçlarının arasına alarak bana bakıyor- "içine sihir kattığımı?"

. "Büyü mü? Gerçekten mi? mi düşünüyorsun?" "Bana inanmıyor musun?"

"Büyü diye bir şey yoktur," diyorum ona kararlılıkla.

"Bundan emin misin, Marlowe?"

"Bana söylemek istemiyor musun? İyi o zaman. ." Ona gözlerimi deviriyorum. "Neden bu kadar şüphecin? Büyü her yerde," diye mırıldanıyor. "Ben şüpheli değilim. Ben gerçekçiyim. Sihir diye bir şey yoktur kurgu dışında."

Kıkırıyor.

"Ya da belki bunu göremeyecek kadar körsünüzdür."

Kaşığımı yere bırakıyorum. Tencere artık boş.

Derin bir nefes alıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum.

"Eğer bu dünyada sihir olsaydı, neden her yerde acı çeken insanlar olsun? Neden acı çektiren insanlar olsun?"

hiçbir ceza almadan özgürce dolaştıklarında acı çekiyorlar mı? Eğer dışarıda bir yerde sihir varsa..."

Gözleri açılıyor, dudakları şaşkınlıkla yavaşça aralanıyor.

"Eğer bu dünyada büyü varsa, o zaman neden bu kadar berbat?"

OceanofPDF.com

On bir

Tvin etrafında dolanıyorum.

Amaçsızca.

Deli gibi.

Minnie görevinin başında, yerleri fırçalıyor ve benim varlığımı görmezden geliyor.

Bunu geçen haftadan beri yapıyor. Bir haftadır.

Bir hafta boyunca benimle tek kelime bile konuşmadı.

Ve şimdi bir kez daha kendi lanet nefesimin sarsıcı sesini dinlersem delireceğim.

Merdivenlerin başında durdum. Saat neredeyse on.

Sokağa çıkma yasağım yaklaşıyor, ancak bu ilk kez kaçırdığım bir şey olmayacak.

Minnie hayatıma girdiğinden beri, rutinim öyle ya da böyle büyük ölçüde zarar gördü. En çok da uyku.

Artık ne belirlediğim saatte uyuyorum ne de vücudumun ihtiyaç duyduğu kadar uyuyorum.

Onunla her konuşmaya çalıştığımda yüzündeki küçümseyici ifade rüyalarımın giriyor, öyle ki artık yeni bir kabus korkusuyla gözlerimi kapatmaya çekiniyorum.

Kendimle alay ediyorum.

Şunu dinle. Ben, bir kız hakkında kabuslar görüyorum çünkü beni görmezden geliyor.

Sanırım görmezden gelinmekten hoşlanmadığımı söyleyebilirsiniz, ancak bu, insanlarla bunu gerektirecek kadar etkileşimde bulunduğumu varsayar.

Görmezden gelmek.

Bilmiyorum.

En fazla, görevleri delege ediyorum ve iş ihtiyaçlarımı çevrimiçi olarak veya gerekirse Giles aracılığıyla iletiyorum.

Bu nedenle, görmezden gelindiğimi hiç deneyimlediğimi söyleyemem.

Belki de bu yüzden bu kadar çarpıcı. Bu sadece yeniliği. Kendi kendime başımı salladım. Evet, bu olmalı.

Sırtımı dikleştirip merdivenlerden inmeye başladım.

Minnie koridorda, dizlerinin üzerinde. Ayak seslerime tepki vermiyor. Sadece orada değilmişim gibi davranıyor.

Lanet olsun.

Görünüşe göre bu görmezden gelinme işinden hoşlanmıyorum. Derhal düzeltilmeli.

"Geç oldu," diye yorum yapıyorum, bunun onu konuşmaya çekeceğini umarak.

Cevap vermiyor.

"Kaça kadar çalışacaksın?" Sorumu yeniden ifade ediyorum, çünkü şimdi cevap vermesi gerekecek.

Boş salonda küçük bir ses patlak veriyor, alay ile homurtu arasında bir şey. Gözlerini kaldırıp bana bakıyor, bakışları öldürücü.

Eğer bakışlar öldürebilseydi, ölmüş ve gömülmüş olurdum. Hatta belki de ölmeden önce işkence görürdüm.

Boğazımı temizliyorum.

"Bu kadar geç saate kadar çalışmak zorunda değilsin."

Bana ters ters bakıyor, sonra yüksek sesle ofluyor ve bana sırtını dönüyor.

Düzelتيyorum, dizlerinin üzerinde olduğu için kıcını bana doğru çeviriyor.

Koyu renk çorapları düzgün bacaklarını sarıyor. Üniforması vücudunu sarmış, etekleri kıcını zar zor örtüyor.

Lanet olsun.

Bakışlarımı ondan ayıramadığım için kendimi olduğum yere çakılmış buluyorum. Sanki büyülenmiş gibiyim. Başka bir açıklaması yok.

Hayatımda başka hiçbir zaman bir kadına bu şekilde tepki verdiğimi hatırlamıyorum.

Yerleri fırçalamaya devam ediyor, görünüşe göre çırpınışlarımdan bihaber.

Derin bir nefes alıyorum.

Başka tarafa bakmalıyım. Belki de gitmeliyim. Bakmaya devam ediyorum.

Öne doğru hareket ediyor ve elbisesi kışında daha da toplanıyor, o kadar ki külotunun rengine dair bir ipucu alıyorum.

Tanrı aşkına! Onu çıplak gördüm. Neye benzediğini bilmediğimden değil. Ama onu izlemeye devam ettikçe, kendimi küçük bir bakış daha isterken buluyorum.

Kendi kendime bir dizi küfür mırıldanarak dönüyorum ve evden dışarı çıkıyorum. Bu küçük dinsize karşı giderek artan saplantımla başa çıkabilmemin tek yolu aramıza biraz mesafe koymak. Aksi takdirde, evin içinde volta atmaya devam edecek ve bir nebze ilgi için yalvaran zavallı bir piç kurusuna dönüşeceğim. Maalesef, sanırım o köprüyü çoktan geçtim.

Kaşlarımı çatıyorum.

Acınası mı? Ben mi?

Buraya nasıl geldim ben?

Hepsi onun suçu.

Kendimle olan zihinsel savaşım, arabamın direksiyonuna geçtiğimin ya da onu garajdan çıkardığının farkında bile değilim.

Sadece otoyolda amaçsızca *bir yere* doğru giderken durumun biraz farkına varıyorum.

Vücudum beni daha iyi tanıyor gibi görünüyor, çünkü beni ondan uzaklaştırıyor, ne kadar zayıf ve *zavallı* olmak üzere olduğumu biliyor, zaten olduğumdan daha da fazla.

Dudaklarımdan daha fazla küfür dökülüyor ve arabanın ön paneline birkaç yumruk atıyorum.

Eskiden sakın ve soğukkanlı olduğum günler çoktan geride kaldı. Kaos hayatıma girerek her şeyi altüst etti ve beni kendi derimin içinde lanet bir yabancı gibi hissettirdi.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi görünen bir hedef olmadan araba kullanıyorum. Arabayı geri döndürüp Minnie'den bir açıklama istemek için geri dönme ihtiyacı konulmaz bir hal alıyor. Ama buna karşı savaşıyorum. Hiçbir sonuç vermeyecekti.

Küçük bir kasabadan geçerken kendimi bir barın otoparkında dururken buluyorum. Benim tarzım değil ama ilk defa düşüncelerimi uyuşturacak bir kadeh bir şey kulağa çok hoş geliyor.

Arabamdan inip bara girdim ve barda oturdum.

Barmene sert bir sesle, "Bana en sert malını ver," diyorum.
Ben pek içki uzmanı sayılmam. Ailede bu konuda uzman olan babamdı.

Karşılaştırıldı için en çok Gençler, I asla
vardı a faz deneyler.

Evde kaldım, içime kapandım ve ders çalıştım.
Sıkıcı, biliyorum.

Annem kadehlerini başıboş bıraktığında sadece bir iki yudum şarap içmiş olmalıyım, ama hepsi o kadar. Tadını hiç almadım. Yani benim burada oturup kendi isteğimle alkol istemem... duyulmamış bir şey.

Ama sanırım babam da kendi düşüncelerine daha fazla dayanamadığında böyle hissetmiş olmalı. için numb Onlar. Ya da, Belki de, ve içki güçlendirilmiş düşünceler?

Mesafemi korumaya çalıştığım için gerçekten söyleyemem.
Yaşlı adam, kemiklerini sağlam tutmanın tek yolu buydu.

Barmen bir bardak kehribar rengi sıvı koydu. Ona baktım.

Bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu fark etsem bile, kendi duygularımdan kaçmak için duyduğum bu doğal olmayan dürtüden kaçamıyorum.

Çok fazla ve hepsi bir .

Uykusuzum, sinirliyim ama duramayacak kadar da yatırım yaptım.
Bu benim şu anki durumumu tarif ediyor. Ve hepsi onun suçu.

Minnie.

Beni ya da ilgisizliğiyle kontrol etmeyi düşünen o küçük kafir. O kızcağız çok acımasızca kin tutabiliyor. Bu da benim saplantılı tarafımı daha çok ortaya çıkarıyor, ona ulaşmak, kafasının içinde neler olup bittiğini, onu neyin harekete geçirdiğini öğrenmek istememe neden oluyor.

Ve bunu yapacağım.

Benimle tekrar konuşmaya karar verdiğinde.

Lanet . Ben var olan en acınası piçim. Bardağı kendime doğru çekerken yüksek sesle inliyorum.

Kendini en azından ortalamanın üzerinde bir zekâyâ sahip olarak gören biri için bile üzücü bir bahaneyim.

Ama bugünlerde? Bir köpek IQ testinde beni yenebilir. Durum o kadar vahim.

Bir yudum almak için bardağı dudaklarıma götürürken "Lanet olsun sana," diye mırıldanıyorum. "Lanet olsun sana, Minnie!"

Kırk yaşlarında bir adam yanımdaki koltuğa kayarak oturduğunda sıvı dilime zar zor değiyor. Saçları jöleli ve geriye doğru taranmış, onu daha genç göstermeyi amaçlayan kaygan bir stile sahipti, ama başarısız oldu. Daha iyi günler görmüş koyu lacivert iki parçalı bir takım elbise giyiyor, bileğinde gerçek bir Rolex gerçeği göz önüne alındığında bu şaşırtıcı.

"Kadın sorunu mu?" diye soruyor tembel bir sesle.

Bardağımı yere bıraktım ve gözlerimi ona diktim. Benimle konuşmasına izin verdim mi?

Onun tavsiyesine ihtiyacım varmış gibi mi görünüyorum? Saç jölesinin eski usul şampuan ve temiz saçın yerini tutmayacağını söyleyen birinden daha çok fayda görür.

Hoşnutsuzlukla burnumu kırıştırıyorum. Şampuan ve sabunla arası pek iyi değil sanırım ve sürdüğü iğrenç parfüm de bunu gizlemeye yetmiyor.

"Anlayabiliyorum dostum." Adam devam ederken uzun bir iç çekiyor. Bir el hareketiyle benim içtiğimden bir bardak istiyor. "Kadınlar değerlerinden çok daha fazla sorun çıkarıyor."

Tekrar soruyorum, neden benimle konuşuyor?

Yaklaşılabilir görünüyor muyum? Bundan şüpheliyim. Yıllarımı yüz kaslarımı dinlenen orospu suratının erkeklerdeki karşılığını örnekleyecek şekilde eğitmek için harcadım, ki ben buna dinlenen düşünceli surat diyorum - bakın, kısaltması bile aynı.

Konsept basit. Bir bakış ve insanlar etrafımdan kaçıyor.

Görünüşe göre bu adam değil.

"Bu yüzden hep derim, fırsatınız alın."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Hala tek bir onay sesi bile çıkarmadım ve bu adam sanki uzun zamandır kayıp arkadaşmışız gibi devam ediyor.

Ölmek mi istiyor?

"Bizim için çok iyi olduklarını düşünüyorlar. Bize sinyaller gönderiyorlar ve biz onlara yanıt verince de şikayet ediyorlar..."

Ona bakmak için döndüğümde dudaklarımı düzleştiriyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Senin kızın adı ne?" diye soruyor. Ona ters ters bakıyorum.

Kaçmak yerine ceketinin içine uzanıyor ve bir kartvizit çıkarıp önüme koyuyor.

Alpha Akademisi.

Baş Eğitmen, Paul Barnes.

"Kalp kırıklığını bir mil öteden tanıyabilirim. Yardım edebilirim."
Göz kırıyor.

Göz kırıyor.

"Öyle mi?" Ben çekiyorum.

Harika. Tam da ihtiyacım olan şey. Lanet bir tavlama sanatçısı bana kadınlara nasıl kur yapılacağını öğretmeye çalışıyor. Kabul, o konuda biraz derse ihtiyacım olabilir. Ama ders almayı düşüneneğim en son kişi buradaki jöleli saçlı adamdır.

Eminim sadece bu saç modeli bile tüm kadınlar için itici bir unsurdur.

"Bana sorunun ne söyle," diye devam ediyor ve bana o satıcı gülümsemesini takınıyor.

"Bunun bir kadınla ilgili olduğundan oldukça eminsin," diye not ediyorum.

"Bir erkeğı bu saatte buraya getiren sadece iki şey vardır. Kadınlar ve para. Ve unutmaya çalıştığın şeyin para olduğunu sanmıyorum." Yine göz kırıyor.

Sanırım bu zor bir varsayım değıl. Doğru olması tamamen şans.

Ben yine konuşmayınca devam etti.

"Kadınlarla fazla deneyimin yok, değıl mi?" Cevap vermedim, sadece ona baktım.

Hay sikeyim. Alnımda *deneyimsiz* kelimesi dövmesi mi var?

İnsanlardan nefret ediyorum.

"Ne kadar çok yakışıklı ve başarılı erkeğın istediğı kadını elde etmekte zorlandığını bilseniz şaşırırsınız. Özellikle de onlar için söyleyebilirim, çünkü bir kadının kendileriyle mi yoksa paralarıyla mı birlikte olduğunu bilmeleri mümkün değıl." İçkisinden bir yudum alırken devam ediyor.

"Evet, benim öyle bir sorunum yok," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Bardağıma bakıyorum. Neredeyse hiç dokunulmamış. Ne yazık ki, içmenin bana göre olduğunu sanmıyorum. Kalkıp bu deliyi terk etmek üzereydin ki tekrar konuştu.

"Ah, anlıyorum." Kıkırdıyor. "O zaman istekli değıl mi?"

Donup kalıyorum. Ses tonundaki bir şey beni yanıltmış. "Ya değılse?" Yavaşça ona dönerek soruyorum.

Dudakları . Eğilerek fısıldıyor: "Bunu da düzeltebilirim." "Peki bunu nasıl yapacaksın?"

Konuşmadan önce çevresini dikkatle değerlendirir.

"O bakmıyorken içkisine birkaç damla damlatırsanız elinizde oyuncak olur," diye fısıldıyor. "Piyasadaki eski ürünlerden bile daha etkili yeni bir ürünüm var"

Kanım donuyor.

Açık açık tecavüz ilaçlarından bahsediyor. Daha birkaç kelime bile etmedik ama şimdiden bana bu boku satmaya çalışıyor. Eğer durum buysa, bunu daha önce sayısız kez yapmış olmalı. Konuşması düzgün, prova edilmiş.

Sikeyim.

"İlgimi çekti," diye yavaşça cevap veriyorum.

"Milimi iki yüz dolar," diyor. "Bu on kız üzerinde ya da isterseniz bir kız üzerinde on kez kullanmak için yeterli." Gülüyor.

Dudaklarımı gülümsemeye zorluyorum ama kaynıyor. Bu lanet olası pislik.

"Söylediğiniz gibi çalıştığını nereden bileceğim? Kendin denedin mi?" Ne kadar pislik olduğunu görmek için daha fazla araştırarak soruyorum.

"Tabii ki." Alay ediyor. "Şuradaki kızı görüyor musun-" Bir masada gözlerini açık tutmak için elinden geleni yapan genç kızı işaret ediyor. Kız yana doğru sallanıyor, başı masaya çarptığında sırtıyor. "O benim bu geceki aracım."

Yine o göz kırpma.

"İşe yaradığını görüyorum," diye cevap veriyorum, kelimelerimi ölçerek. "Tabii ki işe yarıyor!" diye kükrüyor, gücenmiş bir halde.

Gülümsüyorum.

Bu onu daha rahatlatıyor gibi görünüyor.

"Yanımda o kadar nakit yok. Arabama gel de sana vereyim."

İşildi.

"Başka bir şey söyleme." Kıkırdıyor. "Biz de çıkıyoruz."

Barmene içkimin parasını ödüyorum ve Alfa Akademisi'nden Paul'un de aynısını yapmasını bekliyorum. Bardan çıkarken, uyuşturduğu kızı yakalıyor ve aşağı yukarı onu binadan dışarı taşıyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, kimse kıpırdatmadı.

Dönüp bakarlar ama kadının istekli olup olmadığını sorgulamazlar. Omuz silkip yollarına devam ediyorlar, ne de olsa bu sıradan bir olay.

Öfke içimde kaynıyor.

Bugün, tüm gün boyunca, öfkem beni en iyi şekilde tehdit ederken, bu piç kurusuna rastladım.

Yüzüme sinsi bir gülümseme yayılıyor.

Ne yazık ki, belki de bu kaderdi ve şimdi Minnie ve onun sihirli konuşması gibi konuşmaya başladım. Ama bu güzel bir dikkat dağıtıcı ve biraz stres atmam için bir fırsat olabilir.

Paul kızını arabasına götürüp arka koltuğa bıraktıktan sonra beni arabama kadar takip etti.

"Pişman olmayacaksınız, söz veriyorum. Tüm müşterilerim daha fazlası için geri gelir," diyor arabamın ön çekmecesini açtığımı gördüğünde. "Kartım sende var. Her zaman arayabilirsin..."

Benim duymadığım bir şeyler daha söylüyor. Yaptıklarıyla ilgili dinlemek istemediğim gereksiz ayrıntılar.

Bunun yerine, torpido gözünü açtığımda, etrafı kolaçan etmek için zaman ayırdım.

Dışarıda insan yok. Güzel.

Barın önünde ve yan tarafında birer kamera var. Hızlı bir hesaplama yapıyorum.

Arabamı her zaman kameranın dış yarıçapına park ediyorum, ancak arabanın *yanında* duruyor, bu yüzden ani bir hareket onu kameranin kapsama alanına geri getirebilir.

Sinirle dilimi dişlerime vuruyorum. Bunu yapmanın tek yolu onun mücadele etmemesini sağlamak.

"İşte," diyorum parlak bir sesle, onu güvende hissettirerek.

Tam ona para sandığı şeyi vermek için döndüğümde, saldırıyorum.

Avucumun tersiyle çenesine, onu sarsacak kadar kuvvetli bir darbe indirdim. Zar zor bir ses çıkardı.

Ayaklarının üzerinde sallanırken onu yakaladım, kendime doğru çektim ve kollarımı boynuna doladım. Onu arabama sessizce bırakmadan önce bayıltmaya yetecek kadar güç uyguluyorum.

Bu oldukça kolaydı.

Yine de bir sorun var. Arabasındaki kız.

Pes edip Giles'ı aramadan önce birkaç dakika ne yapacağımı düşündüm.

"Orada uyuşturulmuş bir kız var..." GPS'teki barın adına ve adresine bakmak için duraklıyorum. "Araba, plakası yedi-üç-dokuz ile biten siyah bir SUV. Eve sağ salim döndüğünden emin olun."

Bir duraklama.

"Oraya nasıl düştüğünü bilmek istiyor muyum?" diye soruyor zamanki sıkılmış sesiyle.

"Hayır. Ama o arabanın sahibiyle ilgileniyorum."

Kıkırdıyor.

"Yeterince adil. Yola çıkıyorum."

Telefonu kapattıktan sonra Giles birkaç dakika uzaklaşana kadar etrafta takılıyorum ve gidiyorum. Yeni tutsağımın hapishanesine girmeden önce uyanmasına veremem, değil mi?

Eve dönerken Minnie'nin nerede olduğunu görmek için evin kamera görüntülerine girdim. Neyse ki tavsiyemi dinledi ve çalışmayı bıraktı. Şimdi odasında uzanıyor.

Odasına başka bir kamera yerleştirdim mi? Evet, kurdum. Ve bunun için üzgün değilim.

Hatalı görüntü olayından sonra ona karşı daha temkinli oldum. Onu tanımanın en iyi yolu odasının mahremiyetinde ne yaptığını görmek değil de nedir?

Ürkütücü mü? Belki de. Ama en azından arkada oturan ve ucuz parfümüyle döşemelerimi kokuttuğundan hiç şüphem olmayan jöleli saçlı adam kadar ürkütücü değilim.

Başımı tiksintiyle sallıyorum. Sanırım yarın arabayı yıkamaya götürmem gerekecek.

Minnie geçen hafta ona aldığımız giysileri denerken odasında bir aşağı bir yukarı kasılıyor.

Bir podyumda manken gibi yürüdüğünü fark etmem birkaç dakikamı alıyor.

Kıkırdıyorum.

Çok tatlı. Çok tatlı. *Rahatsız edici derecede* sevimli.

Hay sikeyim. Belki de bay jöleli saç haklıydı. Bir sorunum var.

Ve henüz bir çözüm bulamadığım bir konu.

Sorumlu bir sürücü gibi dikkatimi yola vermek yerine, gözlerim Minnie ve onun maskaralıklarında.

Diğerlerini giymek için bazı kıyafetlerini çıkardığında daha da kötü oluyor çünkü tamamen çıplak olmasa da, kıyafetlerimin çok daraldığını hissetmeme yetecek kadar çıplak.

Lanet olsun. Sapık oldum.

Son zamanlarda uyumak yerine ne yaptığımı bir bilse.

Gelly Paul arkada inliyor. İç çekiyorum. Eve gitmeme on dakika daha var.

Kenara çekip arkama yaslanıyorum ve bodruma ulaşana kadar yerinde ve sessiz kalmasını sağlamak için kafasına bir darbe daha indiriyorum.

O tekrar uyuduktan sonra eve varana kadar sürmeye devam ediyorum.

Arabayı her zamanki gibi park ediyorum ve bir elimde kamera görüntüsü olan telefonumu tutarken diğer elimle Paul'ü sürükleyerek bodruma gitmek için gizli girişimi kullanıyorum.

İlk oda bir çeşit yem. İşlevsel bir şömüne -öksürük, fırın, öksürük- ve bir şarap mahzeni var.

Kilerin arkasında ise benim oyun odam var.

Paul'ü oyun odasına sürüklüyorum ve ben onun *rahatı* için her şeyi ayarlamaya çalışırken onu yere bırakıyorum.

Oyun odamı *çok* sıcak bulacaktır. Geçmişte tecavüz ettiği kızlar kadar misafirperver.

Her ne kadar izimi kaybettirmeye çalışmış olsam da yaptıklarım yine de pervasızcaydı çünkü burada Gelly Paul ile aynı yere konulabilirim.

Son zamanlarda bu kadar gergin olmasaydım, gitmesine izin verirdim.

-Kız hariç tabii ki ve bir hafta boyunca onu takip etti, bir yandan da mükemmel bir kaçırma ve cezalandırma planı yaptı.

Bu haliyle, ona uygun bir ceza düşünmek için yeterli zamanım olmadığından hak ettiği kadar yaratıcı olamayabilirim.

Takım elbisemi ve eldivenlerimi giyerken, "Sana söz veriyorum Paul, sana unutamayacağın bir gece yaşatacağım," diye mırıldandım.

Duvardaki ekranı Minnie'nin odasını gösterecek şekilde ayarladıktan sonra Paul'ü çıırılçıplak kalana kadar soymaya başlıyorum ve sonra vücudunu en sevdiğim sandalyeye sürüklüyorum - o yatağa dönüşebilir!

Arka planda Minnie'nin coşkulu güzelliği varken, kötü Paul'ün cinsel organlarına bakmak zorunda kalmak neredeyse saygısızlık gibi geliyor, ama sanırım bu evimin duvarlarının ötesinde neler olduğunu hatırlatmak için iyi bir şey.

Minnie de pekâlâ sümüklü bir Paul'le karşılaşabilir ve yaralanabilirdi.

Öfkem tavan yaptı.

Buradan başka hiçbir yerde güvende değil, benimle.

Dış dünya ona zarar *verecek*. Erkekler ona zarar *verecek*. Paul gibi erkekler.

Bu düşünce beni deli ediyor.

Uyuşturduğu meçhul kızı görmek yerine Minnie'yi görüyorum.

O kadar nazik bir ruhu var ki, tüm ahlaksız piçler ona pervane gibi .

Ama bu olmayacak. Onu
ilk ben buldum.

O artık bana ait, yani ben dahil kimse ona zarar veremez.

Daha bir hafta önce onu öldürme fikrini aklımdan geçirdiğimi düşününce. Kabul edilemez.

Bu kadar utanç verici bir şeyi nasıl düşünebildim, aklım almıyor.

Dudaklarımı büzüyorum, zihinsel olarak bunun için kendimi azarlıyorum. Ama sonra başka bir düşünce ortaya çıkıyor.

Bay jöleli saç bir şeyi doğru yaptı. Kadınlara nasıl davranmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Tek bildiğim cinayet.

Belki de ilk düşüncem onu öldürmektir çünkü ona olan ilgimi başka nasıl ifade edebileceğimi bilmiyordum. Ne de olsa, on yıldan uzun bir süredir tek ilgi alanım -saçma sapan televizyonun yanı sıra- öldürmektir.

Başından beri profile uymuyordu. O masumdu, kurtarılmaya ihtiyacı olan biriydi, lanetlenmeye değil.

Zihnimde berraklık patlıyor.

Gözlerim açılıyor ve
duruyorum.

Dudaklarım yavaşça gülümsemeye doğru kıvrılıyor. Minnie, Minnie. Minnie benim.
hoş geliyor, değil mi?

Keskin bir bıçak alıyorum ve yeni favori melodimi mırıldanırken işe koyuluyorum; bu melodi onunla aynı adı taşıyan bir çizgi film karakterinin *Carried Away*'i olabilir de olmayabilir de.

On iki

T İlk kesik onu uyandırdı, ılık atmaya hazırdı. Tabii ki bağıramıyor, çünkü iğrenç ağızını çoktan tıkamıştım.

Bu özel görev için eldivenlerimi iki katına çıkardım. Gevşek aletini tutarak, proksimal bölgeden distale doğru enlemesine kestim.

"Uyandığın iyi oldu, Pauly oğlum. Şimdiye kadarki çalışmalarım hakkında ne düşünüyorsun?" Onun kesilmiş aletini işaret ederken gülümseyerek soruyorum.

Şimdi bir İtalyan sandviinin somunu gibi açılmış, lezzetli salam, közlenmiş biber ve mozzarella ile doldurulmayı bekliyor. Ne yazık ki, onun hastalıklı aletini neden İtalyan sandviine benzettiğimi bilmiyorum... Belki de o boşluğu aşındırıcı bir maddeyle doldurarak ona başkalarına çektirdiği acıya rakip olacak bir acı çektirmeyi amaçladığım içindir.

Midem açlıktan gurulduyor.

Ah. Bu da açıklıyor. Umarım Minnie benim için yiyecek bir şeyler bırakmıştır çünkü bu eforu bitirdikten sonra oldukça aç olacağımı tahmin ediyorum.

Paul koltuğunda kıpırdanıyor. Sandalyesini eğimli bıraktım, böylece bu dünyada hâlâ vakti varken yaptıklarımı hayranlıkla izleyebilecek.

Ben *dolgu* için gerekli malzemeleri toplamakla meşgulken, Paul çırpınmaya devam ediyor, belki de gerçekten kaçma şansı olduğunu düşünüyor.

Malzemelerimi alıp önündeki masanın koyuyorum.

Sadece üç malzeme var: bir şişe su, bir şişe klor ve bir paket beton karışımı.

Paul eşyaları görünce gözleri fal taşı gibi açılır ve bu kez daha büyük bir gayretle çabalarını yeniler.

İşe yaramaz.

Bu kayışlar onun iki katı büyüklüğündeki birini sorunsuzca taşıyabilir.

Cılız Paul onları .

Ancak eşyalara verdiği tepki çok eğlenceli olduğu için ona son bir söz söyleme şansı vermeye karar verdim - ya da belki de gecikmiş bir özür.

"Seni lanet psikopat," diye haykırıyor ağzındaki tıkacı çıkardığımda. "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Seni tutuklatacağım. Siktiğimin sürüngeni."

"Şimdi, Pauly, sanırım yerleri değiştirdin. Sürüngen olan sensin, ben değil." Gülümsüyorum.

"Sen hastasın," diye mırıldanıyor, acıdan alnında ter birikiyor.

Aleti hâlâ kanıyor ve kasıklarındaki pisliğe bakmaya bile zor dayandığını fark ediyorum.

Yavaş titremeler vücudunu ele geçirir.

Çamaşır suyunu döktüğüm an muhtemelen tekrar bayılacak.

İç çekiyorum.

Bu hiç eğlenceli değil.

"Kaç kadına ilaç verip tecavüz ettin?" Kaşlarımı kaldırıp soruyorum.

Sadece bana bakıyor.

"Eğer cevap verirsen, sana acıyabilirim..." Yalan söylüyorum. Tabii ki onun gibi birine asla acımam. Ama belki de vereceği cevap beni cezalandırma konusunda *daha* da yaratıcı olmamı sağlayacak kadar öfkeliendirir.

"Bilmiyorum..." diye kekeliyor. "Hiç saymadım."

"Hiç saymadınız mı? Buna inanmakta güçlük çekiyorum. Sizin gibi bir adamın kendini erkek gibi hissetmesi için onaylanmaya ihtiyacı vardır, değil mi?"

Dudakları düzleşti.

"On, yirmi?" Bunların düşük tahminler olduğunu düşünsem de soruyorum. Öte yandan, uyuşturucuyu temin ettiği insanların sayısını da hesaba katarsak rakamlar çok daha yüksek olacaktır.

Alay ediyor.

Sırıtiyorum. İşte gidiyor.

"Elli mi?"

"Sanki," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Görünüşe göre hâlâ bunu yapabilecek gücü var. Belki de buna bir çare bulmalıyım.

Klor şişesini kaptığım gibi, yarılmış aletinin üzerine bolca döküyorum. Açık yaralarına temas ettiği anda

Çılgılığını bastırmak için ağzını tıkadı.

Sonra, her ihtimale karşı, Minnie'yi odasında gösteren ekrana bakıyorum.

Moda geçidini bitirdi ve şimdi pijamalarını giyiyor. Saçları da yeni yıkanmış gibi görünüyor, bunu takdir ediyorum.

Geçen hafta benimle pek konuşmamasına rağmen, anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirdi. Her gün yıkandı.

Kontrol ettim tabii ki. Yani ona koklayacak kadar yaklaştım.

Bir daha düşündüm de, belki de biraz ürkütücüyüm, ama kötü niyetli bir şekilde değil. Sadece her gün yıkanıp yıkanmadığını kontrol etmek için. Ayrıca onun doğal kokusu her zaman aklımı başımdan alıyor. Gördüğünüz gibi, buradaki sümüklü Pauly'nin aksine, benim onurlu niyetlerim var.

Pijaması ipeksi beyaz bir şort ve düğmeli bir gömlekten oluşan sevimli bir takım. Pantolon bacaklarını vurgulayacak kadar kısa ve bir an için bir tecavüzcüye işkence ediyor olmam gerektiğini unutuyorum.

Minnie, Minnie... Neden bu kadar dikkat dağıtıyorsun, küçük kafir?

Paul'ün çırpınışları azalırken bir dakika daha onu izliyorum. Tahmin ettiğim gibi, acıdan bayıldı. Ne yazık ki, amacım buydu.

Çamaşır suyu enfeksiyonu önlemeye yardımcı olsa da, aynı zamanda dokuyu, özellikle de açık bir yarayı yakan oldukça yakıcı bir maddedir.

Ben çimento karışımını hazırlarken Pauly'nin birkaç saniye dinlenmesine izin vereceğim.

Çok yüce gönüllü biliyorum.

Küçük bir kasede su ve çimento tozunu homojen bir madde haline gelene kadar karıştırırken mırıldanmaya devam ediyorum. Yine de göz ucuyla Minnie'yi izlemeye devam ediyorum, özellikle de yüz hatlarına odaklanıyorum.

Şu anda yatağında kitap okuyor. İfadesi saf bir kendinden geçme hali ve ben hemen hangi kitabı okuduğunu merak ediyorum.

Ona kitaplara zarar vermediği sürece kütüphanemden yararlanabileceğini söyledim - köpek kulağı, işaret veya yırtık sayfa yok. Şimdiye kadar uslu durdu, ki bunu takdir ediyorum.

Karışım hazırlandıktan sonra, sertleşmeden önce zaman çok önemlidir.

Elektrikli değneğimi kaptığım gibi fişe takıp çalıştırıyorum. Sümüksü Pauly'nin vücudunun en nemli kısmına bastırarak, birkaç

güçlü şoklar onu irkilterek bilinç durumuna geri döndürür.

Bir kez daha çılgılık atmaya çalışır. Ve bir kez daha yapamıyor.

"Bu seansın en önemli kısmını kaçırmama izin veremem, Pauly. Senin gibi korkak bir orospu çocuğundan daha fazla nefret ettiğim bir şey yok. Ve en çok neyden nefret ederim biliyor musun? Kadınlara zarar veren sürüngenlerden," diyorum yüzümde bir gülümsemeyle.

Tecavüzcülerden her zaman nefret etmişimdir ama Minnie hayatıma girdiğinden beri onlara karşı duyduğum nefret yeni bir boyuta ulaştı. Belki de iki kez neredeyse kurban olduğu içindir. Ya da belki de onun erkekler ve onların vicdansız arzuları için bir mıknaş olduğunu bildiğim içindir.

Bu çamur torbasının incittiği her bir kadın potansiyel bir Minnie'ydi ve bu beni daha da öfkeliyor.

"Suçunu işlemek için bu özel organı kullandığına göre," diye başlıyorum, dokuya sızan klor yüzünden şimdi kırmızı ve şişmiş olan yarık aletini işaret ederek. "Önce onu cezalandırmam gerekecek."

Kaseyi kaptığım gibi sikinin üzerine koydum ve yavaşça eğdim. Madde aletinin iki yarısı arasından aşağı dökülüyor ve bana hatırlattığı sandviç gibi dolduruyor.

Bu hızlı kuruyan bir betondur, bu nedenle sertleşmesi yaklaşık yarım saat sürecektir.

Paul'un gözleri bir kez daha dehşetle irileşir ve sınırlarını zorlamaya çalışır.

Bilinci yerinde değil ve yarılan aletinden sıvı akıyor, kan değil, başka bir şey. Görünüşe göre idrar yolu patlamış ve bu da idrar.

Başımı sallıyorum.

"İğrenç." Ona cilveleniyorum. "Bu bir cezayı hak ediyor, Pauly oğlum."

Dehşete kapılmış tecavüzcüyü arkamda bırakarak dolaplarımdan birine yöneliyorum ve açıyorum. Aklımdaki şey için en uygun olanın ne olduğunu düşünürken alet seçimine göz atıyorum.

Sanırım bir testere? Hmm.

Ama Pauly'yi nasıl parçalara ayıracağımı düşünürken, gözüm bir huniye takılıyor. Bakışlarım ona sabitlendi.

"Aha!" diye haykırıyorum, içimde bir sersemlik patlıyor.

Burası tamamen yeni bir bölge. Ve son zamanlardaki dalgın halime rağmen, Pauly'nin avı uzun zamandır yediğim en iyi avdı.

bakarsanız, iki yıl öncesinden beri.

Belki de sonunda büyümü geri kazandım.

Huniyi alıp masaya geri döndüğümde ruh halim yükseliyor. Kaseye daha fazla çimento tozu döküyorum ve karışımı daha sulu hale getiriyorum.

Ağızındaki tıkaçı çıkarıp huniyi ağzına yerleştirdiğimde Pauly korkudan ne yapacağını şaşırıyor. Hareket etmeye çalışıyor ama nafile. Hatta huninin dar ucunu ısırmaya bile çalışıyor - bunu yapacak gücü nereden buluyor, bilmiyorum.

Ne yazık ki, biraz daha fazla güçle, boğazından aşağı itmeyi başarıyorum, böylece çıkaramıyorum. Bu pozisyondan yararlanarak kasedeki karışımı boğazından aşağı döküyorum.

Bekleneceği gibi boğulma sesleri çıkarıyor. Kusuyor ve biraz daha çırpınıyor. Sanırım kurbanları da bu uyuşturucuyla aynı şeyi yaşadı.

"Çaresiz olmak nasıl bir duygu, Pauly oğlum? O kadar da harika değil, değil?"

Çimentonun vücudunun içinde güçlenmesi ne kadar sürer bilmiyorum. Ne de olsa orada çok fazla ıslaklık var. Ama umarım çok uzun sürmez. Hâlâ birkaç saat uyumak istiyorum. Vücudunu kesip parçalarını fırına atmam da epey zaman alacak.

Derin bir iç çekiyorum.

Görünüşe göre bu gece uzun bir gece olacak.

Ekrana bir kez daha bakınca gülümsedim. Minnie, yorganın üzerinde karnının üzerinde, iki eliyle kitabı tutmuş okuyor.

Çok şirin. Çok şirin.

Ona hayranlıkla bakarak birkaç dakika geçiriyorum, bu da bu küçük haşereden kurtulma kararlılığımı güçlendiriyor. Bu şekilde, dünya o ve onun gibi kadınlar için daha güvenli olacak.

Çimentonun içinde sertleşmesini beklemek zorunda kalacağım için -*Supernatural*'ın bir bölümünü izlemeye karar verdim. Bu gecikmiş bir bölümdü ve diziyi izlerken ne kadar çok beklediğimi fark ettim. Tabii bu Minnie'den önceydi. O hayatıma girdiğinden beri, daha önce mükemmel olan rutinimin ne kadar berbat olduğunu hatırladığım zamanlar hariç, neredeyse hiç düşünmedim.

Filmin bitiş jeneriği ekranda belirdiğinde esnemeye başladım. Bu işkence işi için çok mu yaşlandım?

Sürdüğü sürece eğlenceli olduğunu kabul etsem de, şimdi onu temizlemek ve parçalara ayırmak zorunda olduğum için neredeyse... isteksizim.

Geç oldu. Minnie de yatmış gibi görünüyor.
Belki bu işi çabucak bitirebilir ve birkaç saat uyuyabilirim.
Alet dolabıma gidip orta boy bir testere aldım ve Paul'ün yanına döndüm.

Bakalım o çimento çorbasından sonra hâlâ hayatta mı?
Yanına ulaştığımda aletin düştüğünü fark ettim. Çimento, onu bir arada tutan deri için çok ağırdı, bu yüzden yerçekimi işini yaptı.

Pauly de yaşam belirtisi
göstermiyor. Nabzını kontrol
ettim.

Hiçbir şey.
Karnı şişmiş. Boynu da dokunulamayacak kadar sert.
Umarım çimento cesedini kesmemi zorlaştırmaz.
Testereyi takıp, alttan başladım. Önce ayaklarını bileklerinden kestim. Yeterince kolay.

Sonra yavaş yavaş yükseliyorum.
Ne kadar yorgun olursam olayım, Paul'ün kemiklerini keserken testerenin sesi kulaklarıma müzik gibi geliyor. Önlüğümün ve gözlüklerimin üzerine kan sıçırıyor ve yaptığım işin sonucuna gülümsüyorum.

Kesilen vücut parçalarını ayaklarımın dibindeki kovaya atıyorum, kova da tam kalçaları içine atarken doluyor. Geriye sadece gövdesi ve kafası kaldı ama görünüşe göre yeni bir kovaya ihtiyacım olacak.

Başka bir kova bulmak için küçük bir mola verdikten sonra Minnie'nin ne yaptığını görmek için -ya da daha çok uyumasını izlemek için- tekrar monitöre bakıyorum.

Olduğum durdum.

Yatağında değil. Aslında, odasında değil.

Telefonumu aldım ve onu bulmak için evdeki farklı kameraları inceledim. Ve nerede olduğunu gördüğümde, gerçek bir dehşet kaplıyor içimi.

Bodrumda, fırın odasında. Etrafına bakıyor, ifadesi gergin. Yavaşça gözlerini kaldırıyor ve doğrudan kameraya bakıyor.

Hiç bilmediğim bir panik içimde kabarıyor ve hızla tüm kanıtları saklamaya çalışıyorum.

Bizi ayıran kocaman bir çelik blok olması önemli değil. Benim hakkımdaki gerçeği öğrenebileceği düşüncesi bile

beni terk etmeye karar vermesi beni mantıksız davranmaya itiyor.

Paul'ün alt bedeninin bulunduğu kovayı bir havluyla örtüyorum ve gövdesini biraz daha kesmeye zahmet etmeden başka bir kovaya atıyorum - testerenin sesini duyabilir.

Ama bu düşündüğümünden daha zor. Düzgün bir şekilde içeri girmek yerine, ağırlığımı kullanarak içeri doğru itmek zorunda . Tam biraz ilerleme kaydettiğimi düşündüğüm anda havada gürültülü bir çatırtı patlıyor ve boynu kırılıyor.

Paul'un kafası yerde yuvarlanıyor. Hay sikeyim!

Peşinden koşuyorum, yakalıyorum ve başka bir havluyla örtmeden önce kovaya geri koyuyorum.

Bir de yerdeki dağınıklık var. Çok fazla kan var.

Bunu zamanında temizleyemeyeceğim.

Lanet olsun.

Neden bodrumda? Ve neden şimdi bodrumun *diğer* tarafındaki gizli girişi kurcalıyor?

"Marlowe? Orada mısın?" diye . Daha fazla panik.

Burada olduğumu nereden biliyor? Bir çıkış yolu bulmak için sağa sola bakıyorum.

Ya bir şekilde içeri girmenin yolunu bulursa? Ya beni sterilize edilmiş, kanla boyanmış, kesilmiş vücut parçaları kovalarda duran bir odanın ortasında dururken görürse?

Hayır. Buna izin veremem.

O zaman korkardı. giderdi. Ve gidecek hiçbir yeri yok.

-Hiçbir yer güvenli değil.

Böyle bir şey olamaz. O gidemez.

Şimdi değil, hiçbir zaman.

Çaresizlik içinde beyaz bir çarşaf alıp yere seriyorum. Paul'ün vücudunun alt kısmına doğru ilerliyorum ve içinde hala bol miktarda kan olması gereken uyluğunu tutuyorum.

İç uyluğun yanında birkaç stratejik noktayı delerek, Pollock desenini taklit ederek kanı çarşafın her tarafına püskürtüyorum.

Hiçbir zaman sanatçı bir tip olmadım, ama bunun bir Pollock olabileceğini düşünüyorum.

Başka bir şey yoksa, modern saçmalıklarla devam edeceğim. Kimse bunların da ne anlama geldiğini bilmiyor.

"Marlowe? ?"

Minnie'nin sesi bodrum katının önündeki odada dolaşırken daha da yükseliyor. Etrafı incelerken, tam *benim* odamın kapısının önünde duruyor.

Gözleri şüpheyle kısılıyor ve ellerini kapının yüzeyine koyup yokluyor.

Biyometrik bilgi gerektirdiği için kapı benden başka kimseye açılmayacak. Ama bunun bir kapı *olduğunu* öğrenirse, ne için, ne sakladığımı bilmek isteyecektir.

Şüphelenmeye başlayacak ve bu da benimle ilgili olumsuz duygularını besleyecek. Benden korkmaya başlaması ve benden uzakta çok daha güvende olduğuna karar vermesi uzun sürmeyecek.

Hayır. Hayır. Hayır.

O .

O burada kalacak. Benimle birlikte. Evimi temizleyecek, yemeklerimi pişirecek ve bana bakacak güzel şeyler verecek. Biraz kadın düşmanı, biliyorum, ama bana böyle hissettiren tek kişi oysa, bu benim hakkım mı?

Muhtemelen

hayır. Lanet

olsun.

Panik içinde, bir kez daha düşüncelerimde ve birçok kayboluyorum.

Belki beklersem gider. Ben de

beklerim.

Dakikalar akıp gidiyor. DEHB'im ortalığı kasıp kavuruyor, beni deli gibi koşturuyor - deli olmadığımın değil.

Minnie kapının önünde duruyor, kapıyı inceliyor. Beynindeki çarkların döndüğünü söyleyebilirim.

O akıllı bir kız. Eğer elini kapının sağ sürterse, giriş bilgilerini soran bir ekran yanacaktır.

Sikeyim.

O zaman gerçekten boku yerim.

Son endişemin polise gidebileceği gerçeği olması garip. Hayır, *tek* endişem bu yönümü öğrenirse nasıl tepki vereceği.

Peki ya geçmişte birine zarar verdiyse? Bu meşru bir nefsi müdafaaydı. Burada yaptığım şey teknik olarak

Onu ve onun gibi kadınları savunduğum için vekaleten nefsi müdafaa yapıyorum ama gerekçemi anlayacağından şüpheliyim.

Son zamanlarda de zar zor anlıyorum.

Kapıya tekrar dokunur, tehlikeli bir şekilde ekrana yaklaşır.

İşte bu kadar. Bir karar vermem gerekiyor.

Gözlüklerimi, eldivenlerimi, ameliyat önlüğümü ve tüm lekeli ekipmanımı çıkarıp kovalardan birinin üzerine atıyorum ve üzerlerini havluyla düzgünce örtüyorum.

Plan, bu odayı sormadan geri dönmesi onu ikna etmektir. Pollockvari maskaralık son çare.

İyi görüldüğümünden ve vücudumda ya da kıyafetlerimde bir damla bile kan olmadığından emin olduktan sonra dışarı çıkıyorum.

Kapıyı açıp arkamdan kapatıyorum, Minnie'ye içeride ne olduğunu görmesi için zaman tanımıyorum.

"Marlowe!" Minnie ciyaklıyor, beni görünce geri sığıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Neden buradasın, Minnie? Uyuyor olman gerekirdi."

"Eve geldiğini duymadım," diye bahseder. "Neredeydin?"

"Bir yere gittiğimi kim söyledi?" Ben de karşı çıktım. "Araban gitmişti."

Sırıyorum.

Küçük kâfir hareketlerimi mi izliyormuş? Bu kayıtsızlık görüntüsünün altında biraz ilgi yatıyor.

"Dışarıdaydım."

Omuz silktim. Bana

ters ters bakıyor.

"Nereye?" diye soruyor alçak bir sesle.

"Bu hafta benimle neredeyse hiç konuşmayan biri için çok fazla soru soruyorsun Minnie," diye not ediyorum.

"Neredeydin?" diye daha ısrarlı bir şekilde tekrarlıyor ve bana doğru bir adım atıyor. Gözleri öylesine parlıyor ki, her an üzerime atlayacakmış gibi hissediyorum.

"Sana nerede olduğumun bir özetini vermek zorunda mıyım?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Nerede?" diye tekrar soruyor, ses tonundan saldırganlık sızıyor. Gözlerimi deviriyorum ve iç çekiyorum.

"Bilmeniz gerekiyorsa, bir bardaydım."

"Sen içki içmezsin," diyor, gözleri kısılmış. "Peki bunu nereden biliyorsun? Belki de biliyorumdur."

". Olmadığını biliyorum."

Bunu nereden bildiğini düşünmeye fırsat bulamadan devam ediyor.

"Kiminleydin? İçki içmiyorsun, o halde başka bir nedenle orada "

"Minnie..." İnledim.

Onun nesi var böyle? Bu sabah bana zar zor bir bakış atabildi ve şimdi nerede olduğumu sorguluyor.

"Bir kadın mıydı?" diye soruyor ayağını karo zemine vururken. Ayağında sadece terlikleri ve aşağıya bakarken, giydiği küçük ipekli pijamaya da göz atma hatasını yapıyorum.

Büyük. Hata. .

Bakışlarım onun bacaklarına sabitlenince düşüncelerim bir anda karışıyor. Gerçekten de çok güzel bacaklar.

"Buraya bir kadın mı getirdin? Nerede o?" Onun hırçın sesi beni şimdiki zamana geri getiriyor.

"Ne?"

"Orada bir kadın saklıyorsun, değil mi? Kenara çekil" diye bağıyor.

"Orada kimse yok, Minnie." İç çektim.

"Sana inanmıyorum. Çok ketumsunuz, bir şeyler saklıyor olmalısınız. Kim o?"

"Kimse yok," dedim. "Hadi yukarı çıkalım. Acıktım ve akşam yemeği için ne hazırladığınızı bilmek istiyorum."

Gecenin bir yarısı olduğu düşünülürse akşam yemeği için biraz geç ama belki bu onun dikkatini bodrumu unutacak kadar dağıtabilir.

Ona ne oldu böyle? Neden burada bir kadın olduğuna bu kadar inanıyor? Misafir ağırlamadığımı görecektense kadar uzun süredir benimle birlikte.

Ama belki...

Onun yerine geçmeye çalıştığımı mı düşünüyor?

Elbette, temizliği yüzde doksan oranında doğru, ama yemekleri bu yüzde onu fazlasıyla telafi ediyor. Ondan daha iyi bir aşçı bulabileceğimi hiç sanmıyorum. Restoran yemeklerinin tadı bile onun kadar güzel değil.

Belki de sadece işi konusunda güvensizdir. Sonuçta gidecek bir yeri yok ve bana karşı pek samimi olmasa da konumunu korumak istiyor olmalı.

"Hayır," diyor kararlılıkla, ben hareket etmeye çalışırken önüme geçiyor. "Göster bana," diye tekrarlıyor, kapıyı işaret ederek. "Kendi gözlerimle görmek istiyorum. Sen ve senin yüz elli yedi cesedin. Bu koleksiyona bir tane daha eklesem ne olur?" diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Dudaklarımın kenarları kıvrılıyor ve kıkırdamamak için kendimi zor tutuyorum. Teknik olarak haklı. O koleksiyona bir beden daha ekledim. Ama bunu söylersem beni bir kez daha yanlış anlayacak - zaten bu yanlış anlamayı *gidermek* için hiçbir şey yapmadım.

Gitmek için etraftan dolanıyorum ama inatçılığının sınırı yok gibi görünüyor.

Sırtını kapıya dönerek kendini yere bırakıyor.

"Gitmiyorum. Sen kapıyı açıp bana gösterene kadar burada kalacağım," diyor kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak.

"Minnie, çirkinleşıyorsun."

"Senden daha fazla değil. Bana sadece gösterebilirsin ve ben de seni rahat bırakırım."

"Başka bir kadınla birlikte olup *olmamam* neden bu kadar umurunda?" Açıklamasını beklerken kanım kulaklarıma hücum ediyor.

Gözleri açılıyor. Ağzı açık kalıyor ve bir an cevap vermiyor.

"Eee?" Tekrar ediyorum.

"Umurumda değil," diye mırıldanıyor, telaşla. "Hepsi senin hatan ve senin kuralların. Benim başka erkeklerle görüşmeme izin yok ama sen barlara gidip başka dişiler bulabiliyorsun, öyle mi? Siz insanların tek gecelik konaklamalarınızı orada bulduğunuzu bilmediğimi mi sanıyorsunuz?"

"Sanırım tek gecelik ilişki demek istedin," diyorum, dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. "Peki bu *siz insanlar* da neyin nesi? Nesiniz siz? Uzaylı mı?"

Şok içinde göz kırpmıyor.

"Uhm...erm... Her neyse, bana o kapının arkasında ne olduğunu gösterene kadar gitmiyorum. Ve eğer o bir kadınsa..."

"Eğer bir kadınsa...?"

"O zaman olacaktan hoşlanmayacaksın," diyor soğuk bakışları benimkileri bulduğunda. Onun bu tavrına şaşırdığımı söylemek hafif kalır. Ama bu ilk kez olmuyor, değil mi? Minnie hem yumuşak ve sevimli hem de keskin ve çekici olabiliyor. Ölümcül bir kombinasyon, kendi adıma söylemem gerekirse, özellikle de benim için.

Ona bakıyorum.

O da bana bakıyor.

Sessiz bir irade savaşına ve dakikalar geçtikçe onun pes etmeyeceğini anlıyorum.

Daha doğrusu, doksan sekiz dakika geçtikten sonra kaybetmekte olduğum bir savaş verdiğimi fark ediyorum. Ve acıktım. Ve yorgunum.

Cinayet insanlara bunu yapar.

Yorgun bir iç çekişle kapıya doğru yürüyorum ve kilidi açıyorum.

Minnie içeri girerken muzaffer bir gülümseme takınıyor, gözleri geniş odanın her santimetresini inceliyor.

"Kadın falan yok," diye mırıldanıyor kendi kendine. "Sana söylemiştim." Kıkırdıyorum.

"Ama bu ne?" diye soruyor gözleri odanın ortasında duran sahte Pollockvari resmime odaklandığında. "Resim mi yapıyorsun?" diye soruyor kirpiklerini kırıştırtarak.

Bu oldukça...dikkat
dağıtıcı. Boğazımı
temizliyorum. "Ara sıra,"
diye yalan söylüyorum.

"Peki ne olması gerekiyor?" Resme doğru yürüyor ve büyük bir ilgiyle onu inceliyor.

Ancak yaklaştıkça bir şeye takılıyor ve dengesini kaybederek yere düşüyor.

"Ne..." diye fısıldıyor.

Ayağının takıldığı şeye dehşetle bakıyorum ve beynimi bir bahane bulmaya zorluyorum.

"Nedir bu?"

"Dokunma ona!" Bağırıyorum, ileri atılıyorum ve o daha dokunamadan yakalıyorum. Paul'ün sikine dokunacağı düşüncesi bile kanımı kaynatıyor ve onu tekrar öldüremiyorum bile. "Bu silikon ve çimento," demek için acele ediyorum. "Ve çimento hâlâ ıslak. Ellerine bulaşmasını istemiyorum."

Yavaşça başını sallıyor.

"Başka bir sanat projesi
mi?"

"Evet... gibi bir şey," diye beceriksizce mırıldanıyorum.

"Oh." Dudaklarını büzüyor. "O zaman seni suçladığım için özür dilerim. Gizli bir sanat odanız olduğunu bilmiyordum."

"Bu doğru. Resim yaptığımı kimse bilmiyor," diyorum. Yalanlar ağzımdan giderek daha kolay akıyor. "Bu insanlarla paylaştığım bir şey değil."

"Anlıyorum." Ayağa fırlıyor ve dikkatini odanın ortasındaki lekeli çarşafa yöneltiyor. Çimentolu aletten kurtulduğuna sevinerek, çarşafı hemen yakındaki bir çöp kutusuna atıyor ve arkasından gidiyorum.

"Çok iyi olmadığın için mi?"

"Affedersiniz?" Öksürüyorum, onu doğru duyduğumdan emin değilim.

"Sanırım ben de böyle resim yapsaydım başkalarının bilmesini istemezdim," diyor düşünceli bir şekilde, sanki yüzüme karşı beni azarlamıyormuş gibi. *Tuvalin* etrafında dolaşıyor, farklı açılardan bakıyor ve burnunu hoşnutsuzlukla kırııştırıyor.

Tekrar tekrar göz kırpiyorum.

"Bu modern sanat. Sen anlamazsın," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. Bu benim sanatsal bir ilk karşılaşmam olmasına rağmen, kendimi kan sıçramalarım karşı oldukça korumacı buluyorum. Onların arkasında bir niyet, bir amaç vardı.

Yarım dönüyor, sanki *gerçekten* soruyormuş gibi kaşlarını kaldırıyor. Kötü olduğunu biliyor ve bunu yüzüme söylemekten çekinmiyor. Ben de kötü olduğunu biliyorum. Ama iyi bir için, değil mi? Yani, bu sanat eserini yapmak için dünyayı bir tecavüzcüden kurtardım. Sırf bunun için bile bir değeri olmalı.

"Peki o zaman bu ne anlama geliyor? Aydınlat beni."

"Can kaybı. Dökülen kan. Bu bir metafor." Aklıma ilk ne gelirse onunla cevap veriyorum. Yine de itiraf etmeliyim ki tamamen yanlış değil.

Kaşlarını çatıyor.

"Gerçek kanla mı?" diye soruyor kışkırtıcı bir tonda. "Tabii ki hayır."

"Hmm..."

Çömelerek parmağını çarşafın üzerinde gezdiriyor ve biraz kan topluyor. Burnuna götürüyor.

"Bana kan gibi kokuyor," diye yorum yapıyor.

"Peki kanın koktuğunu biliyor musun?" Ben de karşı çıkıyorum. "Herkes bilmiyor mu?"

"Hayır."

Bana gülümsüyor. Bilinçli bir gülümseme. Baştan çıkarıcı olduğu kadar gizemli de. Minnie hakkında ne kadar çok şey bildiğimi ilk kez merak etmiyorum. Bir an başka biri, bir an bambaşka biri oluyor.

"Üvey babana olanlar yüzünden mi? Onu bıçakladığında kan kokusunu aldın mı? Kaç , yirmi sekiz mi?"

kaç kez?" Sayıyı bilerek yanlış söyleyerek soruyorum.

Omuz silkiyor ama beni düzeltmiyor.

İlginç.

"Benim doğurgan bir kadın olduğumu unutuyorsun, Marlowe. Kan kokusunu çok iyi bilirim."

Dudakları baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

O kadar baştan çıkarıcı ki, vücudumun garip tepkiler vermesine neden oluyor.

Neden bu şekilde ifade etmek zorundaydı ki? Ve neden *doğurgan* kelimesi

beynimde tekrar tekrar yankılanıyor?

Tam olduğum yere çakılmış, ona bakarken ve onu çok *doğurgan* bir şekilde görürken, kanlı parmağını dudaklarına götürmeden önce sallıyor.

"Hayır," diye bağırdım. Yanına koşup parmağını tutuyorum ve onu durduruyorum. Dudakları seğirdi.

"Yani kan. Kimin kanı?"

"Hayvan kanı," diye yalan söyledim.

"Anlıyorum." Tüm bunların yalan olduğunu bildiğini anlatmak istercesine bakışlarımla yüzleşiyor. "Demek kanla resim yapmayı seviyorsun," diye düşünüyor. "Bu senin büyük, kötü sırrın mıydı?"

"ne olmuş?"

"Bu kadar savunmacı olma, Marlowe." kırıyor. "Hoşuma gitti.

Çok ateşli." Ateşli mi?

Bu daha önceki Minnie mi?

Yavaşça ayağa kalkıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Elini uzatıyor ve yanağımı avuçluyor.

"Saklanmamalısın, Marlowe. Ben seni görüyorum.

Gerçek seni." Donup kaldım.

Ne kadarını biliyor?

ON üç

Minnie An'yan.

Düşünceli bir şekilde bilgisayar ekranına bakıyorum.

Sıfır isabet.

Yeryüzünde onun adını taşıyan kimse yok. Doğum kayıtları yok, iddia ettiği gibi koruyucu aile kayıtları yok ve kesinlikle hapishane kayıtları da .

Tüm niyet ve amaçlar için, Minnie An'yan diye biri yok.

Ya öyle ya da bana sahte bir isim verdi. Bu da şu soruyu akla getiriyor: Ne saklıyor?

Bana verdiği isimle ilgili bir şey bulamayınca polis veri tabanını denemeye karar verdim. Bazı özelliklerini giriyorum ve aramayı çevreye doğru daraltıyorum. Bana sahte bir isim verdiyse, saklayacak bir şeyi olmalı. Ve başlamak için en iyi yer polis kayıtlarıdır.

Program kriterlerimi kaydediyor ve aramayı başlatıyor. Sonuçları beklerken parmağımı masama vuruyorum.

Normalde böyle bir aldatmacayı öfkeden deliye dönerdim. Neredeyse iki haftadır bu küçük kâfirle yaşıyorum. Kim olduğu hakkında *yalan* söyleyen biriyle haftalarca birlikte yaşadım. Bu bile onu cinayet listeme eklemem için beni yeterince öfkeliendirmeli. Özellikle de hayatıma girdiğinden beri neredeyse *hiç* gerçek iş yapmadım.

Tek yaptığım bilgisayarımın başına oturup evin yayınını izlemek ya da onu görebilmek için evin içinde doğaçlama yürüyüşler yapmak, sonra da bakarken yakalandığımda telaşlanmak.

Neden telaşlanıyorum ki? Burası benim evim. Evimde dolaşmaya iznim var, değil mi?

İyi hazırlanmış rutinimi alaya aldığı ve verimliliğimi sıfıra indirdiği gerçeği bile onu oracıkta öldürmeye hazır olmamı gerektiriyor. Bunun yerine, kendimi sadece onun ve sakladığı sırların daha fazla ilgisini çekerken buluyorum.

O bir muamma. Ve ne kadar zor görünürse görünsün, çözülmemiş bir bulmacadan asla vazgeçemem.

Garip, değil mi?

Beni rahatsız eden her şeyden kurtulmaya o kadar alıştım ki, Minnie'nin sadece hala benimle yaşaması değil, katı kurallarımı çiğnediğinde bile pek çok ayrıcalığa sahip olması kesinlikle akıllara durgunluk veriyor.

Evet, temizlik yapabiliyor. Ve ah, kız yemek yapabiliyor. Ama bunun dışında, sakarlığıyla bir felaketin yaşanmasını bekliyor.

Geçen gün mutfakta dolaşıyordum - tabii ki yemeklerini kontrol etmek ve belki de o lezzetli yemeklerin sırrının ne olduğunu öğrenmek dışında başka bir nedenim yoktu. Küçük sakar benim varlığımdan ürktü ve parmağını kesti.

Orada şok içinde durdum, eti kirlettiği için onu azarlasam mı yoksa parmağındaki kanı yalayıp daha iyi yapacağımı mı söylesem bilemedim.

Gülünç. Biliyorum.

Sonunda ikisinin karışımını tercih ettim. Dikkat etmediği ve yemeğimi ve mutfagımı kirlettiği için onu azarladım, bir yandan da parmağını nazikçe tutup dezenfektan sürdüm. Sonra, tabii ki, başka bir şeyi kirletmemesi için bandajladım.

Doğru yapmam bir saatten fazla sürmüş olabilir. Vücut parçalarını nasıl ayıracağımı biliyorum, nasıl birleştireceğimi değil. Ama sonunda, bir kutu bandajın tamamını bitirdikten sonra, iyi bir iş çıkarmayı .

İyi tarafından bakarsak, onun kanından biraz tattım, gerçi fark ettiğinden şüpheliyim.

Oh, lanet olsun. Lanet bir sürüngen gibi konuşuyorum.

Ama oradaydı, kesiğinden dışarı sızıyordu, almak için serbestti.

Fırsat önüne çıktığında bir erkek ne yapmalıdır?

Ayrıca, kanın sıcak olduğunu söyleyen o değil miydi? Eminim aldırılmaz. Eğer bu açarsa, ona bunun

Kira.

Bu anıyı hatırlayınca kendi kendime gülümsedim. Vücut sıvılarıyla temastan her zaman kaçınmama rağmen, kanının kırmızılığı oldukça hipnotize edici bir manzaraydı. Bordoya yakın koyu bir kırmızı, daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Ve Tanrım, çok tatlıydı.

Ne kadar tatlı ve etkili olduğunu itiraf etmekten neredeyse utanıyorum.

Daha önce hiç kötü alışkanlığı olmamış biri için -bar cinayeti ve takıntılı temizlik- bu tehlikeli bir bağımlılığın başlangıcı gibi görünüyordu.

Bandajla oynayacak kadar kendimi ondan nasıl ayırdığımı ya da dikkatimin açıkça başka bir yerde olduğunu nasıl fark etmediğini bilmiyorum. Ama sonunda, artan arzumu başka bir kaba yorumla gizlemeyi başardım -bu noktada benim yöntemim- ve tabii ki bunu takdir etmedi.

En azından bir teşekkür beklerdim. Belki yanaktan bir öpücük daha, ilkinden o kadar hoşlandığımdan değil. Ama bu sağduyulu bir davranış olmalı, değil mi? Onu iyileştirdim. Karşılığında en azından *bir şeyi* hak ediyorum.

Bana sadece ters ters baktı, nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ve sonra yemek yapmaya devam ederken beni görmezden gelmeye devam etti.

Çünkü bana hala kızgın.

O küçük kafir kesinlikle kin tutabiliyor.

Bodrumda benimle konuştuğunda işler düzelir gibi oldu ama ondan sonra beni görmezden gelmeye devam etti.

Acaba onun yerine başka birini koyacağımdan mı endişeleniyor? Yaptığı işlerde daha az hata yapıyor ve temizlik için daha fazla çaba harcadığı çok açık. Hatta son zamanlarda iş ahlakından ve her şeyi göre temizlemek için ayırdığı saatlerden çok etkilendim. Ve benim gibi biri için, bırakın temizliği, herhangi bir şeyden etkilenmek bile *zor*.

Belki de onu kovacağımdan endişeleniyordu. Her ne kadar onu bodrum katına bu kadar kızdıran şeyin kıskançlık olmasını dileysem de, bu konu hakkında düşündükçe, pozisyonu hakkında endişelendiğinden daha fazla emin oluyorum.

Güvenlik istiyor, bunu söyleyebilirim. Ama benim gözüme girmenin en iyi yolunun benimle gerçekten *konuşmak* olduğunun da farkındadır herhalde. Her gün bana yönelttiği kelimelerin sayısı iki elin parmaklarını geçmez.

Onu evin içinde gizlice takip etmeye başlamam şaşırtıcı mı? Ya da ben yokken ne yaptığını görmek için bilgisayar ekranıma yapışmış olmam?

Ama benimle konuşmayarak daha da ilgimi çekiyor. Hay sikeyim. Meraktan ölüyorum.

Bilgisayar yüksek bir bip sesi çıkarıyor ve ekranda eşleşmelerin bir listesi beliriyor. Kadının fiziksel tanımına uyan bir düzineden fazla sonuç var ama sabıka fotoğraflarına bakarak bunları kolayca filtreleyebiliyorum.

Ve sonunda *onu* buldum.

Kimliği bilinmiyor. Jane Doe olarak listelenmiş ve geçtiğimiz birkaç hafta içinde bir dizi ceza davasında şüpheli kişi olarak yer almıştır.

Ceza davaları küçük hırsızlıktan saldırıya kadar uzanıyor ve hepsi farklı yargı bölgelerinde. Ama o sadece potansiyel tanıklar listesinde.

İlginç.

İlk vakaya tıklıyorum; yaşadığım yerden birkaç kasaba ötedeki bir marketten yapılan hırsızlık vakası. Vaka açıklamasında, birisinin saat 22:00'de markete girdiği ve bir haftalık yiyecek ile bazı Noel süslerini çaldığı belirtiliyor. Ancak raporda, belirli bir marka çikolatalı kurabiye'nin olağandışı miktarlarda çalındığı ve beş yüz doların üzerinde bir zarara yol açtığı vurgulanıyor. Kasiyer hırsızlık için içeri giren kişinin kim olduğunu hatırlayamamış ve CCTV kameraları kısa bir süreliğine - tam da hırsızlığın gerçekleştiği sırada - arızalanmıştır.

Olay öncesi ve sonrasına ait tek görüntü Minnie'nin eşkaline uyan bir kızın kameralar arızalanmadan kısa bir süre önce dükkana girdiği ve kameralar tekrar çalışmaya başlamadan bir süre önce de çıktığı görülüyor. Bu nedenle polis, dükkânı soyan kişinin potansiyel tanığı olarak onu araştırıyor.

Hmm.

dışından çekilen görüntülere tıklıyorum.

Gece oldu. Yoğun kar yağıyor ve marketin önündeki zemin buzla kaplı. Zaman damgası tarihi iki buçuk hafta öncesi olarak gösteriyor. Minnie kadrajda görüldüğünde saat 21:55. Otoparkta birkaç kişi daha var ama onlar da dükkândan ayrılıyor gibi görünüyor.

Videoyu durduruyorum, gözlerim dehşetle büyüyor.

Onu bulduğumda o dondurucu havada bu kadar açık giyindiği için deli olduğunu düşündüysem, videoda giydiği şey çok daha kötü. Daha doğrusu, ne söylemeliyim. Üzerinde ince bir tabaka var. Yalınayak. Saçları uzun, neredeyse ayak bileklerine kadar uzanıyor. O zamandan onu bulduğum zamana kadar yarısını kesmiş olmalı.

Kaşlarımı çatıyorum. Bu kız... Birinin sinirlerini nasıl bozacağını gerçekten biliyor.

Dondurucu soğuklarda üzerinde sadece ince bir kumaş tabakası varken ve ayakkabısız nasıl dolaşıyor?

Soğuk da görünmüyor. Vücut dilinde bunu gösteren hiçbir şey yok. Kollarını vücuduna yakın tutmuyor ya da sarılmıyor. Gayet iyi görünüyor.

Dükkana giriyor.

Hemen ikinci videoya, içeriden olana tıklıyorum. Dükkanâ girişini yakalıyor ama kafasını kaldırıp neredeyse doğrudan kameraya baktığında görüntü anlaşılmaz hale geliyor. Ekranda statik bir görüntü belirliyor ve on dakika sonra video yenilenene kadar da kesilmiyor. Kasiyer görevinin başındadır ve şaşkın görünmektedir. Minnie'den eser yok.

Gözlerimi kısıyorum. Bu... ilgi çekici.

Bir sonraki vaka birkaç gün sonra başka bir kasabada meydana geldi. Küçük bir giyim mağazasının önündeydi. Üç parça çalınmış. Bir kot pantolon, bir gömlek ve bir çift kaydırak.

Yanağım seğiriyor.

Minnie'nin tarifine uyan kişi gece mağazanın etrafında görüldü, ancak bir kez daha kameralar arızalandı. Bu kez mağazaya girerken ya da çıkarken yakalanmamış, bu yüzden sadece bir şey görüp görmediğini sorgulamak istiyorlar.

Bunların hepsi küçük kasabalardaki küçük hırsızlık vakaları olduğu için fazla aciliyet yok. Aslında, onu bulmak için o kadar da uğraşmadıklarına bahse girerim.

Üçüncü vaka ise en ilginç olanıdır.

Üç adam bir sinema salonunun önünde saldırıya uğradı. Bir kez daha aynı şablon ortaya çıkıyor. Sinemanın dışındaki kameralar tam da olayın gerçekleştiği anda arızalanmıştı. Daha da ilginç, adamların hiçbiri kendilerine ne olduğunu tam olarak hatırlayamıyordu. Sadece güzel bir genç bir gördüğünü hatırlıyordu.

siyah saçlı ve siyah gözlü bir kadındı ve hatırladıkları son şey buydu.

Adamlardan birinin iki kolu da kırılmıştı.

İkincisinde çok sayıda lezyon, kırık kemikler vardı ve boyunluk takılması gerekiyordu.

Üçüncüsünün kafası defalarca sert bir yüzeye çarpmış, bu da kafa içi basınca neden olmuş ve acil ameliyat gerektirmiştir.

Hepsinin tamamen iyileştiği söylendi.

Bu sefer, polis daha ilgili görünüyor. Sadece çalıntı mallar değil. Üç iri yarı adam hastaneye kaldırıldı.

Videoya tıklıyorum ve Minnie'nin çok az görüntüsü var, her zaman sinema salonundan uzakta yürüyor. Ancak raporun devamını okuduğumda, mekanın içindeki CCTV'nin bir haftadır ve her zaman geceleri arızalı olduğunu öğreniyorum.

Parmağımı çeneme vuruyorum.

Soğuk gerçekler benim uzmanlık alanımdır. Yalan söylemezler. Ve bu durumda, videolardaki kişinin Minnie *olduğundan* eminim. Ama bundan da öte, kameraların bir şekilde arızalanmasını sağlayanın da o olduğundan eminim. Burada da yaptı, değil mi? Hem de birçok kez.

Kendi kamera akışımı açarak, son bir hafta içinde herhangi bir durağanlığı taramak hızlı bir kod yazıyorum.

Tam da beklediğim gibi, gün boyunca kameranın kaydı durdurduğu çok sayıda örnek var. Tek bir münferit olay değil. Onlarca, hatta yüzlerce.

Lanetleneneğim.

Tatlı şeyleri seviyor. İlk dükkana girdiğinde, bir sürü çikolatalı kurabiye çaldı. İkinci eve girdiğinde, onunla ilk tanıştığımda giydiği kıyafetleri çaldı. Ve üçüncü olayda.

O adamları dövemezdi, bu kesin.

Ancak sinema salonunun etrafında sık sık görülmesi, özellikle de kameraların kayıt yapmadığı geceler bana tek bir şey söylüyordu - sinema salonunda uyuyordu.

Ancak bunlar, yakınlarda olduğu için şüpheli kişi olarak adlandırıldığı vakalardan sadece birkaçı. Kim bilir bunu daha önce kaç kez yaptı ve hiç yakalanmadı.

Kamera mı? Kendi itirafına göre uzun süredir sokaklarda yaşıyormuş.

Dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor.

Benim küçük kafirim akıllıdır. Çok, çok zeki. Ve potansiyel bir suçlu.

Kimliği ve geçmişi hakkında yalan söylemiş olsa da, kızgın bile değilim. CCTV kayıtlarını bu şekilde hackleyebiliyorsa, çok iyi bir hacker olmalı.

İçimde coşku kabarıyor.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Sanki sonunda bir eşim varmış gibi.

-Karşı çıkabileceğim ama aynı zamanda düşüncelerimi paylaşabileceğim biri. Beni anlayacak biri.

Ah, ama birlikte yapabileceğimiz şeyler... Yaratabileceğimiz kaos...

Minnie, Minnie. Benim küçük sevimli yalancım.

Şanslısın ki senin hilekârlığına ve eşsiz aşçılık becerilerine karşı bir düşkünlük geliştirdim.

Şimdi tek yapmam gereken, her şeyi kendi başına ortaya çıkarana kadar onu tuzağa düşürmek. Sonuçta, kovalamaca çok daha heyecanlı olacakken onunla yüzleşmenin ne eğlencesi var?

Yine de o zamana kadar annemin izini kaybettirmem gerekecek. O berbat yemeğe sadece iki gün kaldı ve hiç şüphem yok ki Minnie'ye bir sürü soru soracak ve sonra da bunları doğrulamaya çalışacak.

Annem ikimizden daha duygusal olabilir ama o da en az benim kadar dikkatli ve kurnazdır.

Bilgisayarımı kapattıktan sonra aşağıya indim.

Minnie mutfakta öğle yemeği hazırlıyordu.

İçeri adımımı atar atmaz, ağız sulandıran koku burun deliklerime çarpıyor ve yutkunuyorum.

Yemeklerine ne koyduğunu bilmiyorum ama neredeyse bir hafta boyunca onun yemeklerini yedikten sonra, sihirli olduğunu söylediğinde ona inanabilirim bile.

Başka türlü açıklayamam. Yaptığı her şey mükemmel oldu. Öyle bir noktaya geldi ki, ilk gün ona verdiğim tarif sayfasından kurtuldum ve onun yerine ne isterse pişirmesini söyledim.

Aslında, belki *de* sihirdir çünkü onun tüm kişiliğine olan takıntımın tek açıklaması beni büyülemiş olmasıdır. Nasıl

Ona olan doğal olmayan ilgimi başka nasıl haklı çıkarabilirim? Davranışlarımda kesinlikle eşi benzeri görülmemiş değişikliği başka nasıl haklı çıkarabilirim?

"Ne yapıyorsun?"

Bana bakmak için dönmüyor. Dikkati ocağa, sosun kaynamasını izliyor.

"Mercimekli köri," diye cevap veriyor donuk bir sesle.

Sanırım bana gerçek yüzünü göstermeden önce yapmam gereken ilk şey onun tekrar girebilmek. Ve sanırım onu biraz olsun tatlandırarak bir şey biliyorum.

"Bitti mi?"

"Beş dakika içinde. Ama soğuması gerekecek," diyor, hâlâ bana bakmadan.

Gerekli beş dakikayı bekledim. Ocağı kapattığında ona söylerim.

"Gel."

İşte o zaman sonunda *dönüyor*.

O iri gözleriyle temas kuralı birkaç saat oldu ama her seferinde ilk kez karşılaşıyormuşum gibi hissediyorum. O kadar çarpıcıydılar ki, onları görünce sarsılmamak mümkün değildi.

Başlangıçta sevimli, belki de güzel olduğunu söyleyebilirdim, şimdi onun hakkında daha fazla şey bildiğim için - ve yemeklerini tattığım için - güvenle onun... çarpıcı olduğunu söyleyebilirim.

Ona bakıyorum, körinin kokusunu aldığım beş dakika öncesinden daha fazla salyalarım akıyor.

Ama bu yeni bilgi bana onun yeni bir yönünü gösterdi. Daha fazlasını keşfetmek için sabırsızlanıyorum.

Minnie önlüğünü çıkarır, katlar ve bir sandalyenin üzerine örter. Arkamdan geliyor ve "Nereye gidiyoruz?" diye soruyor.

"Güzel kıyafetler giyeceksin," diye talimat verdim.

"Neden?" Koridorun ortasında durdu, ellerini kalçalarına koymuş bana bakıyordu.

Nedense, onun bu isyankar bakışları beni büyüledi. Oldukça sevimli. Her ne kadar beni görmezden gelmesinden hoşlanmasam da, sinirlendiğinde çok sevimli olduğunu kabul etmek zorundayım - onu daha fazla kızdırmak istediğimden değil. Tam tersine. Şu andan itibaren, Minnie'yi mutlu etme operasyonu başlıyor.

"Biraz tatlı alacağız."

Heyecanını dizginlemeye çalışmasına rağmen gözleri parlıyor.

Aha, haklıymışım. Tatlı şeyler onun kalbine giden yol.

"Tatlı?" diye tekrarlıyor, dudaklarını yalayarak.

"Evet. Bir kasabada gerçekten iyi bir kurabiye dükkânı var. Biraz alıp yemeğe geliriz." Bildiğimden değil. Ama hızlı bir arama beni doğru yola soktu. Ve bir kez olsun, çikolata günahına bile razı oldum - yeter ki o da benimle birlikte razı olsun.

Dudaklarını birbirine vuruyor ve gözlerine yansıyan kurabiye işaretlerini şimdiden görebiliyorum.

"Sanırım bu iyi bir fikir. Tatlıya ihtiyacımız var," diye mırıldanıyor. Çok hevesli görünmemeye çalışıyor ama muhtemelen o tatlılığı çoktan tattığını biliyorum.

Hemen odasına koşar ve on dakikadan kısa bir süre içinde giyinmiş ve gitmeye hazır bir şekilde aşağıya döner.

Kendi kendime gülümsüyorum.

Şimdiye kadar aldığı yeni kıyafetleri giyme fırsatı bulamadı. O zamandan beri evden çıkmadık.

Üzerinde koyu renk bir kot pantolon, krem rengi kaşmir bir kazak ve platformlu spor ayakkabıları var. Garaja doğru ilerlerken montunu giyiyor ve boynuna gelişigüzel bir şekilde uzun bir eşarp takıyor.

Onu durdurdum.

"İzin ver," diye mırıldanıyorum, eşarbı alıp boynuna doluyor ve önünde düzgünce bağlıyorum.

Hızlı hızlı göz kırıyor, ama gözlerim onunkilerle buluştuğunda bakışlarını kaçırıyor. Yanaklarında bir kızarıklık belirliyor.

"Gidelim," diye mırıldanıyor nefesinin altında, arabaya doğru koşarken.

Arabaya bindik ve ben sürmeye başladım.

Onunla bu kadar yakın bir ortamda bulunmayalı uzun zaman olmuştu ve havanın giderek ısındığını ve beni boğmakla tehdit ettiğini fark ettim. Özellikle de bu sağır edici sessizlikle.

Minnie pencereden dışarı bakıyor, beni görmezden geliyor.

Boğazımı temizlediğimde evden birkaç mil uzaktaydık. "Sana bir şey getirdim," diye ekliyorum, oldukça kararsız hissederek.

Dönüp kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. Kahretsin, çok güzel.

Düşüncelerimi unutarak bir an ona bakıyorum. "Ne?" diye soruyor. Derin bir nefes alıyorum.

Bunu , Marlowe.

"Şu kompartımanı aç," diyorum ve önündeki kompartımanı işaret ediyorum.

Söyleneni yapar ve içinden küçük kırmızı bir çanta çıkarır. Kaşlarını çatıyor.

"İçeri bak," diye ekliyorum.

Üstteki beyaz yavaşça çeker ve parfüm kutusunu çıkarır.

Bunu onun için günler önce sipariş etmişim ama varlığımdan neredeyse hiç haberdar olmadığı için vermek için uygun zamanı bulamamıştım.

Annemle akşam yemeğinden önce ona vermeyi planlıyordum ama sanırım şimdi de iyi bir zaman.

O sadece kutuya bakarken "Bu bir parfüm," demek zorunda hissediyorum kendimi.

Gözlerini kırıştırıyor, dudaklarını ıslatıyor ve sonunda konuşuyor.

Kendimi onun dudaklarından duymayı beklediğim teşekkür için hazırlıyorum.

"Kurallarınıza göre her gün yıkanıyorum," diyor.

"Biliyorum ama-"

"Hâlâ koktuğumu söylemenin yolu buysa, hayır, teşekkür ," diye . Ben başka bir şey söyleyemeden kutuyu çantaya geri koyuyor ve bölmeye yerleştiriyor.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Niyetim bu değildi..." Mırıldanıyorum, yine çuvalladığımın farkındayım.

Yüz ifademi fark etmiş olmalı çünkü hemen fikrini değiştirdi.

"Sanırım parfümü deneyebilirim," diye mırıldanıyor. Hediye poşetini tekrar eline alıp kutuyu çıkarırken yüzüne sıkı bir gülümseme yerleştiriyor.

Bunu beni yatıştırmak için yapıyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor.

Minnie parfüm şişesini kutusundan çıkarmak için mücadele ediyor. Bir elimi direksiyonda tutarken, diğer elimle ona yardım ediyorum.

"Karamel kokulu," diyorum kendimi toparlamaya çalışırken beceriksizce.

Tatlı şeyleri sever. Bunu da sevmeli. "Oh."

Kapağı çıkarır ve parfümü sıkar.

O düşünürken nefesimi tutuyorum, begeneceğini umuyorum. Burun delikleri açılırken kaşları . Burnunu kıvırıyor.

Sonra hapşırır.

Tekrar

tekrar.

Birbiri ardına hapşırmayı kesmiyor. Gözlerim açılıyor.

Kenara çekip arabanın camlarını açtım.

Tüm yüzü kızarmış ve burnunun ucu parlak kırmızı. "Bundan hoşlanmıyorsun." Derin bir iç çekiyorum.

"Bu "değil" -sneeze- "o." *Hapşırık.* "Bu j-just t-too"-sneeze

-"Güçlü."

" değil. Takmak zorunda değilsin," diyorum ona.

Gülümsemeye çalışıyor ya da ben öyle olduğunu düşünüyorum çünkü hapşıрма nöbeti yeniden başlıyor.

Arabadan inip kapısını açmaya gidiyorum, sonra onu dışarı çekiyorum, böylece taze, berrak kış havasını içine çekebiliyor. Ağız dolusu hava alıyor, bir yandan da burnunu ovalayarak daha da kızarmasına neden oluyor.

Soğuğu ya da etrafımızda on beş santim kar olması gerektiği gerçeğini unutuyorum. Ellerimi yüzünün önünde sallayarak zehirli dumanı çevresinden uzaklaştırmak için elimden geleni yapıyorum.

Lanet olsun. Kadınların parfüm sevmesi gerekir. En güzel parfümü bulmak için saatlerce internette araştırma yaptım ama bir kez bile alerjisi olabileceğini düşünmedim.

Yaklaşık on dakika hapşırdıktan sonra "Sanırım iyiyim," diye mırıldanıyor. Gözleri nemli ve çok fazla hapşırdığı için yanaklarından birkaç damla yaş süzülüyor.

Nemi silmek için başparmağımı yüzüne bastırıyorum. Kirpiklerinin altından bana bakıyor ve belli belirsiz bir gülümseme veriyor. Burnunu çekiyor ve burnundan daha fazla nem damlıyor. Kolum yüzünün yanında ve kazağım mendile en yakın şey.

Burnunu silmek için kıyafetlerimi kullanmadan önce tepki bile veremedim.

Vücudum titrerken ona sadece şok içinde bakabiliyorum.

"Teşekkür ederim," diyor işi bittiğinde, burnunu kazağımın kumaşına birkaç kez daha silerek. "Çok düşüncelisin."

Sonra hiçbir şey olmamış gibi dönüp arabaya geri biniyor.

O küçük kafir.

OceanofPDF.com

On dört

W Sonunda mağazaya ulaşırız.

Eve dönüp duş almak ve üzerimi değiştirmek için arabayı nasıl geri çevirmedim, bilmiyorum.

Bunu düşündüm.

bir adım kalmıştı. Ama sonra bana baktı.

Ve gülümsedi.

O iğrenç parfümle ona alerji nöbeti yaşattıktan sonra bir daha hata yapamazdım. Hâlâ dikkatsizliğim için zihinsel olarak kendime lanet ediyorum. Belki de sırf internette öyle yazıyor diye almak yerine önce ona sormalıydim.

Arabayı park ettim ve etrafa bakındım. Sokaklar kalabalık.

Küçük bir kasaba olmasına rağmen, Aralık ayının ortasındayız ve insanlar caddede bir aşağı bir yukarı yürüyor, hediye almak için mağazaları geziyor.

Dışarı çıkmak için *en kötü* zaman. Minnie'ye baktım.

Dükkânları ve ağaçları süsleyen güzel Noel ışıklarına bakarken gözlerinde yıldızlar var. Dışarı çıkıp keşfetmeye hevesli, bunu söyleyebilirim.

Ama yapamaz.

"Burada kal. geliyorum," diyorum ona.

Şaşkınlıkla kirpiklerini kırıştırıyor. "Ama-"

"Etrafta insanlar var, Minnie. Erkekler," diyorum ısrarla. "Dışarı çıkamazsın."

"Ama, Marlowe, ben-"

"Sana tatlı getireyim. Sadece ne istediğini söyle."

"Hangi seçeneklere sahip oldukları hakkında hiçbir fikrim yokken size nasıl söyleyebilirim?" Surat asıyor.

Bir an için tereddüt ettim. Ama sonra kaldırımda yürüyen ve arabama bakan bir grup adam görüyorum. Onu kendime doğru çektim, böylece sadece sırtını görebileceklerdi.

Bu gece cidden birini öldürmeme gerek yok. Ve geçen haftaki pek de ideal olmayan gelişmelerle birlikte, mağazaya yaptığımız ziyaret sırasında olduğum kadar nazik olacağımı sanmıyorum. Bir erkeğin şehvet dolu bir bakışı muhtemelen beni harekete geçirecek ve bu da ya haberlere çıkmamla ya da karakola gitmemle -ya da her ikisiyle- sonuçlanacak zincirleme bir reaksiyon başlatacak. Her nasılsa, onun yakınlığı beni duyularımdan uzaklaştırıyor ve cinayet işlerken - *mükemmel* bir cinayet- kişinin duyularının varlığı son derece önemlidir.

Talihsiz gerçek şu ki, o hayatıma girdiğinden beri kesinlikle beyin hücrelerimi kaybettim. Daha aptalım, daha aptal hissediyorum, daha aptalca şeyler yapıyorum.

Beni gaf yapan bir aptala dönüştürdü. Bu gelişmeden rahatsız olsam da, ne zaman bununla mücadele yollarını düşünsem, onu fark ediyorum ve aptal, ilkel bir erkek olmaya geri dönüyorum.

Asıl mesele de bu. Yalnız olduğum sürece ondan kurtulmak için sayısız yol planlayabilirim ve beni duygusal gözleriyle, orgazmik yemekleriyle ve temizlik yaparken sürekli salladığı o küçük kıcıyla büyülemeye devam ettiği saçma yollardan kurtulabilirim. Ama onunla yüz yüze geldiğim anda tüm planlarımı unutuyorum ve geriye tek bir hedef kalıyor.

Onun onayını almak.

Lanet olsun. Onu götürmemeliydim. Ama ona bir sürpriz yapma ihtimali beni o kadar heyecanlandırmıştı ki bunun ne anlama geldiğini uzun uzun düşünmedim - o hayatıma girdiğinden beri yapmayı bıraktığım bir şey daha.

Baştan çıkarıcı yüzüne bakarken dudaklarım ince bir çizgi halinde düzleşiyor. Bana köpek yavrusu gibi bakıyor.

Çifte lanet.

Buna nasıl karşı koyabilirim? *Kim* buna karşı koyabilir *ki*? "Çikolata seviyorsun. Başka ne seversin?"

Kaşlarını çatıyor ama kısa süre sonra kararından dönmeyeceğim için benimle tartışmanın anlamsız olduğunu fark ediyor.

"Vanilyayı da severim. Oh, ve kırmızı kadife. O ." Başımı salladım.

Arabamdan inip "Hemen döneceğim," diyorum.

Yüz ifadesi şimdi yaralı bir köpek yavrusuna dönüştü ve onu üzdüğüm için kendimi tekmelemek istiyorum. Bunun bana tatlı bir puan kazandıracağından şüpheliyim.

İç çekiyorum.

Kollarıma sığdırabildiğim kadar çok kurabiye alsam iyi olur ve umarım şekerin etkisiyle beni farklı bir gözle görmesini sağlarım.

Dükkanın içinde seçkilere göz atıyorum ve tezgâhtara iki düzine çikolatalı ve vanilyalı paketlemesini söylüyorum. Şansıma kırmızı kadife de varmış, ondan da bir düzine alıyorum. Siparişimi paketlemelerini beklerken bir de kırmızı kadife cheesecake görüyorum ve kendi kendime gülümsüyorum. Bu iyi bir sürpriz olacak. Kendisi için hazırladığım tatlı yemeği görünce beni tekrar iyi niyetine kabul etmekten başka çaresi kalmayacak.

Faturayı ödedikten sonra tezgâhtar dört kutuyu kollarıma yerleştiriyor ve arabaya dönüyorum.

Bir şeylerin ters gittiğini fark ettiğimde kutuları yerleştirmek için bagajı zar zor açıyorum.

Minnie arabada değil.

Panik göğsümde alevlendi. Bagajı çarparak kapattım ve etrafıma bakındım.

"Minnie?" Sesleniyorum, sesim herkesin duraksamasına neden olacak kadar yüksek. "Minnie, neredesin?"

Hiçbir yerde görünmüyor.

O... O beni terk mi etti?

Benim beceriksiz hediye girişimim onu o kadar mı soğuttu ki, sonsuza dek gitmeye karar verdi?

Ama hayır, bu .

Nereye gidebilirdi? Nerede uyuyacaktı? Hiç parası yok ve sahip olduğu tek şey sırtındaki giysiler.

"Minnie!" Sokakta bir aşağı bir yukarı koşarken bağırmaya devam ediyorum.

Kalbim hızla çarpıyor ve görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor. Hiç bilmediğim bir korku içimi kaplıyor ve sinir bozucu bir endişeye kapılmama neden oluyor.

Onun adını sayıklayıp dururken sağda solda insanlara çarpıyorum. Nerede o? Hangi cehennemde o?

olamaz. Hayır. Buna inanmayı reddediyorum.

Aniden durduğumda yanımdan geçen insanlar arka planda bir bulanıklığa dönüşüyor. Nefes nefese kaldım. Başım çarpıyor ve kalbim göğsümde patlamakla tehdit ediyor.

Rahatsızlığımı hafifletmek için yumruğumu göğüs kafesime vuruyorum. Ama onun benim için kaybolmuş olabileceği düşüncesi bile beni hiperventilasyona sürüklüyor.

Ya kendi isteğiyle gitmediyse? Ya biri onu kaçırdıysa?

Ya bir *adam* onu kaçırdıysa?

Erkek türüne olan cazibesi bir lanet. Birisi onu pencereden kolayca görebilir ve ona takıntılı hale gelebilirdi. Bir hafta önce gülüp geçebileceğim bir kavram ama şu anda gerçek olabilir, hem de korkutucu bir gerçek.

Lanet olsun!

Ya üşürse? Ceketini arabada unutmuş. Sadece bir kazak giyiyor.

Ya kaybolur ve bana nasıl ulaşacağını ya da eve nasıl döneceğini bilemezse? Telefonu yok - ki bunun benim açımdan bir dikkatsizlik olduğunu ve en kısa zamanda düzeltmek istediğim bir şey olduğunu şimdi anlıyorum.

Ne kadar çok dolaşırsa o kadar üşüyecek. Sonra acıkacak.

Aç kalamaz.

Yutkundum ve o rahatsız edici düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştım. Korkunun beni ele geçirmesine izin verirsem hiçbir şeyi çözemem.

Ya Minnie'ye bir şey olursa? Ya onu bir daha göremezsem?

Damarlarım şakaklarımdan patlamak üzere ama kendimi odaklanmaya zorluyorum.

Çok uzağa gitmiş olamaz. Dükkanda sadece birkaç dakika kaldım.

Tekrar etrafıma bakıyorum, etrafımı daha net bir zihinle görmeye çalışıyorum. Zihnimi ele geçirmeye çalışan sisi dağıtmak için birkaç derin nefes almam gerekiyor.

Birkaç metre ilerledikten sonra keskin bir çığlık duydum.

Minnie!

Kalabalığın arasından ilerliyorum, onun sesinin beni yönlendirmesine izin veriyorum. Bu noktada diğer insanlara sürtünmem umurumda bile değil.

ve bana srtnmelerine izin veriyorum. Onu bulamazsam bir ömür boyu duyacağım pişmanlığın yanında bu acı geçici kalıyor.

Kalabalık daha seyrekleşir ve Minnie bir çığlık daha atar.

Son sürat koşuyorum, köşeyi dönünce iki yüksek bina arasına sıkışmış bir ara sokağa giriyorum. Karanlık ve gözden uzak.

manzara karşısında gözlerim açılıyor.

İşte oradaydı.

Dizleri buz gibi kara batıyor. nndeki adama dik dik bakarken küçük tüylü bir şeyi göğsüne sarıyor. Kırklı yaşlarının ortalarında ya da sonlarında, orta fiyatlı bir parka giymiş ve yüzünü kapatan yn bir şapka takmış.

"Minnie," diye mırıldanıyorum, sesim sert ve nefes nefese.

Bana bakmak için dönüyor, dudakları titrek bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor.

Gözleri parlıyor.

"Marlowe. Yardım etmelisin!"

Yanına gidip onu kolundan tuttum ve yukarı çektim. Onu ve küçük tüylü arkamda bırakıyorum ve onu tehdit etmeye cüret eden adama bakmak için dönüyorum.

"Ne oldu?" İyi olduğundan emin olmak için ona üstünkörü bir bakış atarken soruyorum. Kollarındaki yeni eklenti dışında, zarar görmemiş görünüyor.

"Bak, Marlowe," diye mırıldanıyor alçak, gergin bir sesle. Kucağındaki küçük köpeği işaret ediyor. Onu yavaşça göğsünden çekerek sırtındaki yaraları gösteriyor. Dudaklarımı sıkı bir çizgi halinde bastırıyorum. Yarıkların uzunluğu ve genişliği, bir kemerin derisine çarpmasıyla uyumlu. Köpek, sanki onu kollarından bırakacağından korkuyormuş gibi bir viyaklama sesi çıkartıyor. Daha da yaklaşıyor, burnunu onun boynuna dayıyor.

Titriyor. Ve bu şdğu için değil. Bunun tek bir anlamı olabilir.

"şimdi beni dinleyin bayan. Kpeğimi öylece kaıramazsınız," diye araya giriyor adam.

"eneni." Bir parmağımı önünde tutarken ona ölümcül bir bakış attım.

Minnie'ye "Devam et," diyorum, hikayesinin geri kalanını duymak istiyorum ki cezayı ona göre ayarlayabileyim.

"He"-she ıslatır onu dudaklar-"o tekmeledi ve köpek çünkü Hareket etmedi. İşte zaman peşinden koştum. Ve o grdğunde

Ben..." Derin bir nefes alıyor. "Önce polisi aramakla tehdit etti, ama sonra bana daha iyi baktı ve parasını ödersem köpeği alabileceğimi söyledi..." Sözüünü kesiyor ve ben de adamın ona neyle ödeme ima ettiğini anlıyorum.

Adamın sifonu çekme nezaketi var.

"Benim suçum değil," diye . "Bana ne bilmiyorum, yemin ederim. Etrafta dolaşıp genç kızlara teklifte bulunmam."

Kuru bir kahkaha attım.

"Ama sen etrafta dolaşıp hayvanlara kötü davranıyorsun?" Kaşlarımı kaldırıyorum. Bakışlarını kaçırıyor.

"Ona kötü davranmıyordum. Onu terbiye ediyordum. Öğrenmesi gerek-"

"Hayır, öğrenmen gerek. Köpek bana gayet uslu göründü."

Minnie'nin göğsüne sıkıca sarılıyor ve bir an için, O küçük yaratığı kıskanıyorum. İşte bu vücuda sürtünmek istemezdim. Ama bana hala kızgın olduğu için bunun yakın zamanda gerçekleşmesi pek olası değil.

"Hayır, anlamıyorsunuz," diye haykırır adam. "Dışarıda işemez. Sadece içeriye işer."

"O küçük bir köpek!" Minnie haykırır. "Küçük bir mesanesi var. Senin de var, değil mi küçük bebeğim?" diye mırıldanıyor, ondan gördüğü ilgiye sevinen köpeğe. Bir kıskançlık bıçağı daha göğsüne saplanıyor.

Tanrı aşkına, Marlowe! Bir köpeği kıskanmak senin için bile alçakça.

"Onu daha sık gezdirirseniz ve cezalandırmak yerine öğretmek için çaba gösterirseniz belki dışarıda işlemeyi öğrenir," diyorum.

"Buna hakkınız yok! O benim köpeğim! Polisi arayacağım!"

"Lütfen yap. Al, sana yardım bile edeceğim," diyorum telefonumu çıkarıp 911'i ararken.

"B-bekle..." diye mırıldandı adam ve sonra telefonu elimden almaya çalışmak için üzerime atladı.

Ondan en az bir baş daha uzunum, bu yüzden sadece kolumu kaldırıyorum. Telefonu almak için bir aşağı bir yukarı zıplamaya çalışmasını izlerken dudaklarım seğiriyor.

"Ne diyorsun, Minnie? Ona şüpheyle yaklaşmalı mıyım?"

"Hayır," diye cevap veriyor hemen. Aferin kızıma.

"Bir evcil hayvan sahibi olmayı hak etmiyor," diye devam ediyor. "Bayanı duydunuz." Sırıttıyorum ve aramaya basıyorum.

İşlediği suçlar yüzünden onu oracıkta öldüremeyebilirim ama kesinlikle bir şeyler yapabilirim. Yetkilileri olaya dahil etmek en azından ona küçük bir yaratığa vermeyi çok sevdiği cezayı tattıracaktır. Ayrıca Minnie'nin gözünden düşmeme de yardımcı olur, zira soğukkanlılıkla birini öldürdüğümü görürse bana ısınacağından şüpheliyim.

Her ne hata yaptıysam affetmesini istiyorum. İhtiyacım olan son şey, bu işi ne kadar ileri götürebileceğimi öğrenirse korkudan geri adım atmasıdır - yani, cesedini küçük parçalara ayırıp vahşi hayvanlara yedirmeye kadar. Bu korkak kadar tatsız bir şeyi yemek söz konusu vahşi hayvanlar için bir hakaret olabilir, ama bu bir tür şiirsel adalet olacaktır.

"Dokuz-bir-bir, acil durumunuz nedir?" operatör konuşur.

Adamın beti benzi attı ve tam ben olanları anlatmaya başladığımda kaçmaya hazırlandı.

Birkaç adım atmıştı ki ben üzerine atıldım, ceketinden tutup geri çektim ve yarı yarıya yerden kaldırdım.

Cılız korkak.

Kendini kurtarmak için kıvranıyor ve kıpırdanıyor ama bu noktada sadece havayla mücadele ediyor.

Operatöre yerimizi söyledikten sonra "Bir araba göndereceğiz" dedi.

Adam onu bırakmam için bana yalvarıyor, sözleri her geçen an daha da hararetleniyor.

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum.

Yine de Minnie'ye bir bakış attım ve bu alçak korkağın cezasını bulmasını sağlamak için şiddet içermeyen bir yöntemle başvurduğum için bilinen bilinmeyen tüm tanrılara şükrediyorum.

Yüz ifadesi yumuşak ve bana bakarken dudaklarında tatlı bir gülümseme belirliyor - sanki onun kahramanıymışım gibi.

Sonunda olmak istediğimin tam olarak bu olduğunu ve belki de başından beri bilinçaltımda olmaya çalıştığım şeyin bu olduğunu anladım.

Onun kahramanı.

Çaresizce kaçmaya çalışan adam beni tekmelemeye çalışıyor ama ıskalıyor. Ona ve zayıf girişimlerine karşı başımı sallıyorum. Ona asla veremeyeceği bir ders verebilmek için neler vermezdim.

unutmak. Ama tam bu düşünce giderek daha cazip hale gelirken, siren sesleri tüm fantezilerimi yok ediyor.

Lanet olsun.

Polis geldi ve iddialarımızın doğruluğunu teyit ettikten sonra adamı tutukladılar ve korkmuş küçük köpeği acil bakım için bir veterinere götürdüler.

Minnie köpeği kadın polise teslim etmek zorunda kaldığında suratını asar, ancak bunun köpeğin iyiliği için olduğunu öğrenince sonunda razı olur.

Polis arabası uzaklaşırken hemen Giles'a mesaj atıp davayı benim için takip etmesini istiyorum. Tecrübelerime göre, polis çok fazla bir şey yapmaz, bu yüzden bir noktada müdahale etmem gerekecek. İki ya da on yıl sonra olması fark etmez. Eğer adaletin yerini bulması anlamına geliyorsa, bunu yapacağım.

"Hayvanları sever misin?" Minnie'yi arabaya geri götürürken ona soruyorum. Diğer insanlar tarafından fark edilmesini önlemek için onu yanımda tutuyorum.

"Tabii ki. Kim istemez ki?" diye soruyor sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi.

"Az önce meydana gelen olayın sorunuza cevap vereceğini düşünüyorum."

"Bunlar insan değil," diyor burnunu tiksintiyle kırıştırarak. "Bana kalırsa hayvanlardan çok daha aşağıdalar."

Kararlı ifadesi karşısında şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum.

"Öyleler," diye katılıyorum. "Ne yazık ki yasalar onları kontrol altında tutmak için yeterli değil."

Başını sallıyor.

"İnsan hukuku bana çok tuhaf geliyor," diye düşünüyor kendi kendine.

"İnsan hukuku mu?" Eğlenerek tekrarlıyorum. "Sanki dışarıda başka bir hukuk türü varmış gibi konuşuyorsunuz."

Gözleri kısa süreliğine büyür ve boğazını temizler.

"İdeal hukuk nasıl olurdu diye düşünüyordum. Okuduğum bir kitap vardı," diye bahsediyor bana bakmadan. "Kitapta, bir duruşma yapılacağı zaman, sanığın suçlu olup olmadığını tespit etmesi için bir hakikat tanrısı çağrılırdı. Sonra da o kişi idam edilirdi."

"Bir hakikat tanrısı mı? Bu çok ilginç. Sanırım büyülü bir kitapta yer alıyor, çünkü büyüye oldukça düşkün görünüyorsunuz."

Gülümsüyor.

"Gerçeğin ilahları gerçeği ortaya çıkarmakla görevlidirler. Gerçeğin aynası adı verilen ve katıksız gerçekleri gösteren eski bir kalıntı kullanırlar" diye devam ediyor.

"Yani aynanın onlara gösterdiklerini mi yorumluyorlar?" diye sordum. "Evet, bunu yapmak için eğitildiler."

"Ama bu *nesnel* gerçeğin anlamını çarpıtmıyor mu? Büyücüler aynanın söylediklerini tercüme etmek için eğitimlerini ve kişisel deneyimlerini kullandıklarına göre. Bu da gerçekleri manipüle etmenin başka bir yolu değil mi?"

Olduğu yerde durdu. Yavaşça bana baktı.

"Ne yazık ki nesnel gerçek duyguları açıklayamaz, değil mi?"

"Nesnel gerçek diye bir şey olduğuna inanmıyorum, tatlım. İnsan merceğinden geçtikten sonra gerçek, sahip olabileceği her türlü nesnelliği kaybeder."

"Ama onlar ilah. İnsan değiller..."

"Fark etmez." Omuz silkiyorum. "Onlar hala bilgi ve duyguları işleyen varlıklar. Bir bilgisayar bile sadece eğitildiği kadarını yapar ve kodlamadan kaynaklanan önyargı nihai üründe görünür hale gelir."

"Çok zekisin, Marlowe. Haklısın. Gerçekten nesnel bir gerçek yok, ama bunu öyle gösteriyorlar." Başını sallıyor. "Hep merak etmişimdir, dışarıda gerçek bir adalet var mı, yoksa bu sadece onu tanımlayanların adaleti mi?"

Ağzım orantısız bir gülümsemeye kıvrılıyor.

"Hayır." Omuz silkiyorum. "Bana kalırsa gerçek adalet yoktur, tıpkı gerçeğin olmadığı gibi. Ama ben bencil bir piçim ve *diğer* insanların doğruları umurumda değil. Benim kişisel adalet sistemim bir dizi faktöre dayanıyor, en önemlisi de ilk elden kanıtlar. Az önce tanık olduğumuz şey gibi. Bu benim için bir karara varmak için yeterli, oysa adalet sistemi için bu, mahkemeye çıkmak için bile yeterli olmayabilir."

"Ancak herkes kişisel adalet kurallarına göre hareket etseydi, kaos ortaya çıkardı. Bitmek bilmeyen bir intikam döngüsü olurdu. Bu bir şeyi çözer mi?"

"Böyle bir şey asla olmaz," diyorum kendimden emin bir şekilde. "İnsanlar çok fazla rahat, çok fazla kayıtsız. Çok az insan adalet olarak gördükleri şeyi elde etmek için meseleleri kendi ellerine alacak kadar cesur."

Arabaya ulaştık ve içeri girdik. Sessiz ve sanki konuyu düşünüyormuş gibi dudağını ısıtıyor.

"Bilmiyorum, Marlowe." İç çekiyor. "Uyguladığınız bu yasa yoruma çok fazla yer bırakıyor. Şu ilahi yasa mı? Korkarım çok az şey bırakıyor. Keşke ben de senin gibi güçlü inançlara sahip olabilseydim, ama bazen..." Derin bir nefes alır. "Bazen bu sadece hayatta kalma meselesidir."

Yavaşça ona doğru dönüyorum. Bana titrek bir gülümseme veriyor.

Ona bakıyorum, gülümsemesine kendi sinsi gülümsememle karşılık veriyorum.

Evet. Bu bir hayatta kalma meselesi. *Onun* hayatta kalması. Onun yanında ne kadar çok zaman geçirirsem, benim için o kadar vazgeçilmez oluyor - sonuçta kim onun muhteşem yemeklerinden vazgeçmek ister ki?

Minnie küçük, nazik, yumuşak. Onu korumama ihtiyacı var; onu güvende ve mutlu tutmama. Ona zarar vermek isteyen erkekleri ondan uzak tutmak anlamına geliyorsa, hem yargıç hem de cellat olmaya razıyım. Her türlü ilgiyi üzerine çekmeye meyilli olduğu için, onunla dünya arasında bir tampon görevi görmeme ihtiyacı var. Ve bunu yapacağım.

Onun için öldürmeye devam edeceğim, bu zor bir şey değil. Ama onun için kurallarımı bile çiğnerim.

Arabaya bindiğimizde ona bagajdan bir kutu kurabiye uzatıyorum.

Açıyor ve içindekileri gördüğü anda tüm yüzü aydınlanıyor.

Benim de göğsüm aydınlanıyor. Garip bir şekilde.

Akıl almaz bir yol.

Kendime ait birini isteyeceğimi hiç düşünmemiştim.

Ama Minnie? O mükemmel bir evcil hayvan. Mükemmel bir arkadaş. Tatlı, sadık ve eğlenceli.

Kurabiyelere verdiği tepkiyi izlerken dudaklarım tatmin olmuş bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor; sanki bu onun başına gelen en iyi şeymiş gibi.

Ve zihnimde adaletin yeni bir tanımı *oluşt*u. Şu andan itibaren, adalet için benim standardım o olacak.

On beş

U Ne yazık ki kurabiyeler durumuma pek yardımcı olmuyor. Eve geldik, kutuları açtı, kurabiyelerin yarısını yedi, sonra bana Böylece tok bir mideyle uyuyabilecekti. Hatta dudaklarını yalayıp karnını okşayarak küstahça ayrılacağını duyurdu.

Yarısı boş kutulara bakakalıyorum. Bir dizi küfür mırıldanarak bir kurabiye kapıyorum ve ağzıma .

Yumuşak, çtır ve çikolatalı. Nefret ettiğim her şey. Bir tane daha yiyorum.

Hepsi onun suçu. Hayatım boyunca şeker bağımlılığından kaçınmışken bana çikolata ve tatlı yedirmek.

İlk kutuyu bitirip ikincisine geçiyorum, bir yandan da bunun için onu suçluyorum.

Onu etkilemek zorunda olmasaydım, önümde beni yemeye çağıran bu kurabiyeler olmazdı. Ve eğer birkaç dakika önce onu bu kurabiyeleri büyük bir iştahla yerken izlemeseydim, şu anda bu kadar cazip olmazdım.

Ama ben .

Ve daha da kötüsü, her tadışta, kurabiyeyi ısırırken dudaklarını hayal edebiliyorum. Onları çiğnerkenki tatlı ağzı.

Sikeyim.

Durmam lazım.

Ayağa kalkıp kurabiye kutularını kapattım ve kaldırdım. Sonra merdivenlerden çıkıp onun odasına gidiyorum. Kapının önüne dikilip kapıyı çalıyorum.

Saniyeler akıp gidiyor ve nabzım kulaklarımda çınlamaya başlıyor.
Sonunda Minnie kapıyı açtı.

Büyük hata.

Üzerinde buraya ilk geldiğinde ona verdiğim siyah büyük boy bir gömlek var, başka bir şey yok.

Bacakları çıplak ve bakışlarımın doğru kaydığını fark edince ayak parmaklarını oynatıyor. Küçük ve zarifler. Tıpkı onun gibi.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyor monoton bir sesle.

Var mı? Buraya *neden* geldiğimi hatırlayamıyorum.

Söyleyecek bir şey bulmak için beynimi zorlarken -zaten kendimi aptal gibi hissetmeme neden olmayacak bir şey- o devam ediyor.
"Mutfağı temizlememi istiyorsan, bunu daha sonra yaparım. Kısa bir şekerleme yapmama karşı olduğunu sanmıyorum, değil mi?"

Gözlerini bana dikti. Benim ne kadar zalim olduğumu düşünüyor?

Sırtımı dikleştiriyorum ve duruşuma biraz güven aşılamaya çalışıyorum, ancak onu süzmek dışında neden burada olduğumu bile bilmiyorum. Gerçi dürüst olmak gerekirse, onu süzmek oldukça hoş ve bu bile başlı başına ziyaretime değer.

Hay sikeyim. Aklımı kaçırıyor olmalıyım çünkü bende açıkça yanlış olan bir şey olmasa böyle bir düşünceye kapılmamın imkanı yok. Büyü gibi bir şey.

Bu kız... Ya beni büyülediyse? Çünkü hiçbir koşulda birkaç dakika içinde tüm hayatım boyunca yediğimden daha fazla şeker yemezdim.

Midem onaylarcasına gurulduyor ve yüksek şekerin yüzeye çıktığını hissedebiliyorum, ki zaten kötü DEHB'si olan biri için bunun tek bir anlamı olabilir.

Kaos.

Bir şeker hayaleti tarafından ele geçirilmediysem, bunu isteyerek yapmamın hiçbir yolu yok. Hayatımda daha önce hiç kadın görmemiş gibi burada durup Minnie'yi izlemem de. Gerçi onun gibi birini daha önce hiç görmedim ama belki de sorun budur.

Bana bir şey yapmış olmalı, mantığın açıklayamayacağı bir şey.

Evime kadar girmeyi başardı ve bu da yetmedi, zihnimi de ele geçirmek için bir şeyler uydurdu.

Ya onun yemeğiyse? Ya beni, onun varlığına bağımlı hale gelmemi sağlayacak şekilde beyin kimyama değiştiren bir şeyle besliyorsa?

"Marlowe? Bütün gün orada durup kara kara düşünecek misin?" "Kara kara düşünmüyordum," diye yalan söyledim.

Ellerini kalçalarına koyuyor ve başını yana eğiyor.

"Ne istiyorsun?" diye soruyor iç çekerek. "Gerçekten kestirmek istiyorum."

Dilimin ucunda *size katılabilir miyim* diye sormak var. Ama bu benim için bile alçakça olurdu. Onun yerine daha kötü bir şey mırıldanıyorum.

"Bana büyü mü yaptın?"

Ben daha düşünemedim kelimeler ağzımdan dökülüyor.

Gözleri hafifçe açıldı. "Ne?"

"Beni duydun. Bana büyü mü yaptın?" Onu kısık gözlerle izleyerek soruyorum.

Yanaklarında hafif bir kızarıklık belirir. Şüpheli.

"Bu fikri nereden buldun?" diye mırıldanıyor ama gözlerini kaçırıyor.

Daha da şüpheli.

"Zenginim, objektif olarak yakışıklıyım ve yuva kurmak için doğru yaştayım. Senin *büyün* için mükemmel bir hedefim."

"Sen..." Dudakları neşeyle titriyor. "Ne için büyü kullandığımı düşünüyorsun?"

"Sana kafayı takmamı sağlamak için tabii ki. Parmağında bir yüzük istiyorsun. İtiraf et," diyorum ona açık açık. "Benim üzerimde kurnazlık yapmayı seçerek kötü bir kumar oynadığını söylemek zorundayım."

Bir kahkaha patlatmadan önce birkaç kez göz kırpmıyor.

"Şunu açıklığa kavuşturalım. Benimle evlenmeni istediğim için bana saplantılı hale gelmen için sana büyü yaptığımı mı düşünüyorsun?"

"Aynen öyle. Ve size bunun işe yaramayacağını söylemek için buradayım."

"Demek bana takıntılısın?" diye soruyor dudaklarını ıslatıp bir adım öne çıkarken.

Bir adım geri çekildim. "Ne dediğimi duymadın mı? Benim üzerimde işe yaramayacak."

"Eğer işe yaramıyorsa, o zaman size bir şey olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü sen bir cadısın," diyorum suçlayıcı bir şekilde.

"Marlowe, kusura bakma ama," diye ciddi bir tonda söze başladı. "İzlemeyi en sevdiğin dizinin *Supernatural* olduğunu biliyorum ama bu etrafındaki her şeyin doğaüstü bir açıklaması olduğu anlamına gelmez."

Bunu nereden biliyor? Ona bundan bahsettiğimi hatırlamıyorum.

"Büyüden ilk bahseden sendin."

"Şaka olarak." Kıkırdıyor. "Sana zaten olan bir şey için bir açıklama bulmaya çalışmadığına emin misin? Başına gelmesini istemeyeceğin bir şey?"

Bir kez daha öne doğru bir adım atıyor. Bu sefer hareket etmiyorum, göğsünün benimkine değmesine izin veriyorum. Bir iniltiyi zar zor tutuyorum.

"Benden hoşlanabileceğin gerçeği gibi bir şey mi?" Kirpiklerini bana doğru savurdu.

Ellerimi omuzlarına koyuyorum.

Yüz hatlarında umut çiçekleri açıyor.

Onu kaldırıp odasına bırakıyorum ve aramıza biraz koyuyorum.

"Senden *hoşlanmıyorum*, Minnie. Sana sadece tahammül ediyorum," diye homurdanıyorum odasının kapısını kapatırken, yüzündeki kederli ifadeyi görmezden gelmeye çalışarak.

Ertesi gün MINNIE'NİN DAVRANIŞI bana işleri bir kez daha berbat ettiğimi söyledi. Bu sefer daha da kötü. Daha önce bana en azından bir şeyler mırıldanıyor ya da varlığını kabul ediyordu - bazen - şimdi doğrudan görünmezmişim gibi davranıyor.

Peki ya ben? Açıkçası, onu neden cadı olmakla suçlama ihtiyacı hissettiğimi bir kenara bırakın, en başta neden odasına gittiğime dair hiçbir fikrim yok. Şeker sersemliğim geçtikten sonra, bu suçlamaları yaptığım sırada yetilerimin tam olarak kontrolümde olmadığını görebildim ve bu gerçeği ona da ilettim.

Cevap vermedi.

Daha doğrusu cevap verdi ama doğrudan değil.

Arkasında, üzerinde kan kırmızısı bir beşgen olan ve ortasında benim adımın yazılı olduğu bir kağıt parçası bıraktı.

Şimdi *sadece* beni görmezden gelmiyor. Benimle alay da ediyor.

Ben de öyle yapardım, çünkü ona söylediğim her şey saçmalıktı.

Bunun da ötesinde, arama geçmişine bakmaya gittiğimde, *her şey seni nasıl sağlayacağına* dair büyülerle ilgiliydi, ama aynı zamanda *onu nasıl kurbağaya dönüştüreceğine* dair bir arama da vardı.

Cadı olmadığını rahatlıkla söyleyebilirim. Öyle olsaydı, onu kızdırdığım ya da doğrudan hakaret ettiğim zamanları göz önünde bulundurarak uzun zaman önce bir kurbağa olurdum.

Ne yazık ki, hasar çoktan verildi. Şimdi bunu düzeltmenin bir yolunu bulmalıyım. Özellikle de annemle akşam yemeği yarın olduğu için.

Lanet olsun!

Bütün günümü evimin merdivenlerini hüzünlü bir şekilde inip çıkarak geçiriyorum; bunun yarısı Minnie'nin yiyeceklerle yaptığı *sihri* görebilmek için, yarısı da ikilemime bir çözüm bulmak için: onun affını kazanmak.

Sonunda kafamı toparlamak ve Minnie'ye beni görmezden gelmeyi bırakması için bir hediye almak amacıyla arabama atlayıp evden uzaklaşıyorum.

Parfüm kötü bir fikirdi, bu yüzden onu listeden çıkarıyorum.

Kıyafetleri ve ayakkabıları var ama kızlar *bu* tür şeyleri sever, bu yüzden daha fazlasını umursamayacağından eminim - özellikle de bu durum için özel bir kıyafeti olmadığı için. Şimdi de, ona bir çanta almadım, değil mi?

Buna da bir çare bulmalıyım. Kızlar tasarım çantalara bayılır.

Mağazaların kapanış saati yaklaşıyor, ben de aceleyle onun hoşuna gidecek bir şeyler bulmaya çalışıyorum.

En sevdiği renkler beyaz ve kırmızı. Bu renklerde bir şey alacağım.

Söylemesi kolay, çünkü beyaz elbiselerin çoğu gelinlik, kırmızı olanlar ise onunla bu şekilde rahatça dışarı çıkabilmem için fazla seksi ve boğucu. Annem bütün bir mekânı kiralamış olsa bile, restorana girip çıktığında onu gören insanlar ve servis personeli olacaktır.

Kızgınlıkla

küfrediyorum. Bu hiç

iyi gitmiyor.

Sonunda, mütevazı bir uzunluğa ve yakaya sahip, ancak yine de vücudunu düzleştirecek kirli beyaz bir elbisede karar kılıyorum. Birilerinin onu bu şekilde görmesini istemesem de, kabul edilebilir bulduğum ve onun da hoşuna gidebilecek tek şey bu.

Güzel bir çift beyaz topuklu ayakkabı bulmak yeterince kolay ve tüm kıyafeti beyaz olduğu için bence kırmızı bir çanta ekleyebilir - bu şekilde en sevdiği *iki* renge de sahip olur.

Şansıma vitrinde mükemmel kırmızı Chanel çantayı görüyorum ve satın almak için içeri giriyorum. Satış görevlileri ilk başta pek yardımcı olmuyor, vitrindeki ürünlerin satılık olmadığını söylüyorlar. Ama birkaç telefon görüşmesinden sonra kırmızı çantayla dışarı çıkıyorum.

Çok uzun süre yok olmak istemiyorum, bu yüzden arabama atlayıp eve dönüyorum. Bu hediyeleri gördüğünde vereceği tepkiyi düşündükçe içimde bir heyecan kaynıyor. Gülümseyecek, bundan eminim.

Ya da en azından umarım
öyle olur. Gülümsemesini
seviyorum.

Gülümsemesini yüzüne yerleştiren kişi ben olursam onu daha da çok
seveceğim.

Hız sınırının biraz altında radyodaki şarkıya mırıldanıyorum - bir
ilk daha.

Döndüğümde hava tamamen kararmıştı.

Arabayı garaja park ettikten sonra hiç vakit kaybetmeden, hediye
çantalarım yanımda, doğruca onun odasına gidiyorum.

"Minnie?" Kapısını çalarken sordum.

Cevap yok.

Kapıyı çalmadan önce birkaç saniye daha bekliyorum ve adını
tekrar, bu sefer daha yüksek sesle söylüyorum.

Cevap yok.

Kaşlarımı çatarak kapı kolunu yana çektim. Kapı kayarak açıldı.

İçeri girdiğimde odayı boş buldum. Çantaları yatağının üzerine
koydum ve odanın içinde dolaştım.

"Minnie?" Tekrar sesleniyorum, banyonun önünde durup herhangi
bir ses var mı diye dinliyorum.

Hiçbir şey.

O burada değil.

Bu noktada, fazla endişelenmiyorum. Temizliğe geri dönmüş
olabilir.

Çantaları yatağının üzerine bırakıp ofisime gidiyorum ve evdeki
kamera kayıtlarını açıyorum.

Her bir kareyi tarayıp arıyorum ama hiçbir yerde bulamıyorum.

.

Bir şey derimin altından kayıyor, epidermisimin yüzeyinin hemen altına doğru ilerliyor. Rahatsızlık içimin derinliklerine yerleşiyor.

Gitmezdi. Nereye ki?

Burada hiçbir yerin ortasındayız. Otoyola ulaşmak için kilometrelerce yürümesi .

Bir kez daha, panik her zamanki sakin tavrımı dürtüyor ve onu - onun herhangi bir izini- bulma çabamda çılgına dönmeme neden oluyor.

Evden çıktığını görene kadar video kaydını geri sarıyorum. Dışarıdaki kameraların görüntülerine erişiyorum, ama onlar da onu sadece arka alana girerken gösteriyor, sonra ekranda önceki gibi aynı parazit belirliyor.

Sikeyim.

Sistemi kontrol ettirmem gerekiyor. Sayısız güncellemeden sonra bile bu kadar sık statik görünmesi normal değil.

Teknolojinin beni hayal kırıklığına uğrattığı gerçeğine lanet ederek dışarı çıkıyorum ve Minnie'yi en son gördüğüm yerde, tarlada arıyorum.

Dışarısı soğuk.

Beklediğimden çok daha soğuktu. Hatta o kadar soğuktu ki, Minnie'nin sadece benim eski gömleğimi giyerek nasıl dışarı çıktığını merak ettim. Evden çıkarken bacakları ve kolları çıplaktı. Gömleğin dayanıksız malzemesi soğuk rüzgâra karşı neredeyse hiçbir sınır oluşturmazdı.

Lanet olsun. O küçük kafiri elime geçirdiğim an, boynunu kırabilirim.

Tarlada kararlı adımlarla ilerliyor, sağıma soluma bakarak onu . Tarlanın tamamı beyazla kaplı, bu yüzden küçük, siyah bir nokta kesinlikle oldukça dikkat çekici olurdu.

Ama gördüğüm şey sadece bir değil, iki küçük siyah nokta.

Onu uzaktan görebiliyorum, yaklaşık beş yüz metre .

Arazimi çevreleyen çitlere yakın. Ama yalnız değil.

Yanında başka biri daha var. O kadar da küçük olmayan biri.

Erkeğe benzeyen biri.

Ona *sarılan* bir adam.

Boyu, posu ve tamamen siyah giydiği gerçeğinden daha fazlasını seçemiyorum.

Soğuğa rağmen kanım damarlarımda kaynıyor. Hızımı arttırıyorum.

Minnie sanki beni duyuyormuş gibi yarım bir dönüş yaptığında yaklaşık üç yüz metre uzaktaydım - ama o mesafeden bunu yapmak imkansızdı. Elleriyle bazı işaretler yapıyor ve ben gözümü kırparken diğer kişi kayboluyor.

Saf öfke beni ele geçirirken, inançsızlığımı sindirmeye bile fırsatım olmuyor.

Başka bir adamla konuşuyordu. Benim arazimde. Benimle yaşarken.

Kimdi o?

Buraya geleceğini nereden biliyordu? Onu buraya o mu çağırdı?

Bu onun ruh eşi mi yoksa başka biri mi? Belki bir sevgili. Belki de başından beri bana yalan söylüyordu ve ben bunu göremeyecek kadar kördüm. Belki de bunların hepsi büyük bir tuzaktı. Bana yakınlaştı, evimle ilgili her şeyi öğrendi, sonra sevgilisini getirdi, böylece ikisi de beni soyabilecekti.

Bu çok uzak bir senaryo değil.

Çok özel bir insan olabilirim, ancak ne yazık ki, yüksek profilli ailem sayesinde hakkımda pek çok kamusal bilgi var. Sadece soyadım her türlü dikkati çekebilir, çoğunlukla da olumsuz türden. Sanırım yolun kenarından bir yabancıyı almadan önce bunu .

Tanrı aşkına, internette onunla ilgili hiçbir kayıt yok. Hem de hiç.

Bunu bildiğim halde, beynimin bana bunun gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket olduğunu bağırarak mantıklı tarafını görmezden gelmeye karar verdim. İlk günden beri bir sorumluluktan ve hikayesindeki tutarsızlıkları öğrendikten sonra onu herhangi bir noktada kovabilirdim.

Düşündükçe kendime daha çok kızıyorum. Ama ona ve *bu* ihanete kızdığım kadar değil.

Yine de Minnie'nin kimliği hakkında bana yalan söylediği düşüncesi değil, bu planını gerçekleştirmek için başka bir *adamla* işbirliği yapmış olabileceği gerçeği - her ne ise.

Onu ve o karanlık figürü birlikte düşündükçe kendimi çok kayarken buluyorum.

Ben öfke yapmam.

Hayal kırıklığı yaşamıyorum çünkü zaten hiçbir şey beklemiyorum.

Duygularla hiç işim olmaz, çok zahmetlidirler.

Yine de o hayatıma girdiğinden beri, kendim için koyduğum tüm kurallar boşa gitti.

Ona doğru yürürken parmak eklemlerimi kırıyorum. İçimdeki, damarlarımdaki, her organımdaki gerilimin düğümlenmesinden *nefret ediyorum*. Yumruğumu sert bir yüzeye vurma dürtüsü *neredeyse* karşı konulmaz. İçimde fokurdayan bu tarifsiz duyguyu anlamlandırmanın bir yolu olarak fiziksel acıyı hissetmeye ihtiyacım var. Çünkü fiziksel acı, tanımam gereken tek acı, acının tanımına uyan tek acı.

Bu değil.

Ona yaklaştıkça içim acıyla doluyor. "Marlowe, burada ne yapıyorsun?" Minnie bana yumuşak bir sesle soruyor, Ona ulaştığımda titreyen bir sesle.

"Benim de *sana* aynı şeyi sormam gerekirdi," diye veriyorum. "Gittiğini sanıyordum..."

"Kimdi o?" Sesimdeki öfkeyi zorlukla bastırarak soruyorum.

Kirpikleri şaşkınlıkla dalgalanıyor.

"... kimdi?"

Harika bir oyuncu, vermeliyim.

Sorum karşısında gerçekten şaşırmış görünüyor.

"Görüştüğün adam. Kim o?"

"Hangi adam?" Kaşlarını çatıyor.

"Kes şunu, Minnie. Seni gördüm. Kimdi o? Şu ruh mi? Eski bir sevgili mi? *Şimdiki* sevgilin mi? Kimdi o?"

O masum gözleriyle bana bakıyor ve kalbim göğsümde kıpırdamıyor. Yine de onun o adamın kollarındaki görüntüsü zihnimde taze - o kadar taze ki, kanımı yeniden öfkeyle kaynatıyor.

Omuzlarını tutuyorum. Teni sıcak. Sıcak. Bu dondurucu havada üzerinde sadece bir tişört var ama dokunmak bile sıcak geliyor.

Beynimin bunu sorgulayacak mantıklı kısmı çoktan yok oldu. Bu kadar kızgın olmasaydım, kendime bunun nasıl mümkün olabileceğini sormak için duraksayabilirdim - özellikle de bu ilk kez olmadığına göre. Ama bu sinir bozucu durumdan başka bir şey hakkında nasıl tutarlı düşünebilirim? *O* benim tek odak noktamken beynimde nasıl hala herhangi bir düşünceye sahip olabilirim? Onun bir sevgiliyle buluşup buluşmadığını öğrenmeye bir sonraki nefesimi almaktan daha çok ihtiyaç duyarken?

Derin bir düzeyde büyüleyici - belki de bunu terapistime sormalıyım. Önce başka bir terapist bulmam gerekiyor sanırım.

Ve oldukça acilen.

Minnie'nin duygularıyla oynayabilmesi tehlikeli, hem de çok tehlikeli. Ve bu sadece zihinsel huzurumla ilgili değil - gerçi o hayatıma girdiğinden beri hiç huzur bulamadım - aynı zamanda dürtülerimi kontrol altında tutmakla da ilgili. Bu eskiden iyi olduğum şeydi.

Daha

önce.

Şimdi

mi?

Sürekli ölümcül bir ruh hali içinde olduğum sürece çevremdeki hiç kimsenin güvende olmamasından korkuyorum. Ama her şeyden öte, onun üzerimde bu kadar kontrol sahibi olmasına izin verdiğim sürece güvende değilim.

"Kim. Kim. O mu?" Tekrar talep ediyorum, sesim düşük bir oktava düşüyor. Titriyor ama bu soğuktan değil.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum Marlowe," fısıldıyor. "Beni korkutuyorsun."

"Güzel. Seni korkutmalıyım," diye bağırdım. "Seni korkutmalıyım, Minnie. Çünkü lanet olası sevgilinle evimde buluşabileceğini düşünüyorsan sana karşı çok gevşek davranmışım demektir."

"Ne aşığı? Delirdin mi sen?" İnkâr etmeye çalışırken başını sallıyor.

Kollarındaki tutuşumu sıkılaştırıyorum, pelüş teninin morartıcı kavrayışımı nasıl şekillendiğini hissediyorum.

Ağzım hastalıklı bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Oh, ben deliyim. Belki de bunu daha önce fark etmeliydin. Zihnimle oynamaya başlamadan önce. Beni *bu hale getirmeden önce*."

"Marlowe..."

"Kim. Kimdi? Kimdi?" Tekrar ediyorum.

"Sana söyledim. Neden bilmiyorum," mırıldanıyor ve bana endişeyle bakıyor.

"Yalan söylemeyi kes, Minnie," diye bağırdım. "Yüzüme karşı yalan söylemeyi kes. Ne gördüğümü biliyorum."

Bakışlarımın onun arkasındaki çevreyi taramasına izin veriyorum ve yeterince eminim, bir çift yabancı ayak izi var.

"Bu nedir o zaman?" Onu komşu araziye giden ayak izlerine doğru çekerken soruyorum.

Dengesini kaybediyor ve karda dizlerinin üzerine düşüyor. Bana bakarken göğsü inip kalkıyor.

"Marlowe, beni endişelendiriyorsun. Orada hiçbir şey yok," diyor küçük bir sesle. Bir elini kaldırarak tertemiz karı işaret ediyor.

Göz kırpıyorum.

Hayatta olmaz.

" ne lan..." Nefesimin altında mırıldanıyorum.

"Sana neler oluyor bilmiyorum Marlowe, ama burada kimse yoktu. Erkek yoktu. Ne de kadın. Hiç kimse yoktu. Kesinlikle hiç kimse," diye sakın bir sesle devam eder.

Kolunu bıraktım ve bir adım geri çekildim. Ne oluyor lan?

Ne oluyor?

Karda açıkça parmak izleri vardı, tıpkı dakikalar önce yanında bir adam olduğu gibi. Onu gördüm. Gördüğüme eminim.

Ama...

Minnie yavaşça ayağa kalkıyor ve vücudundaki karın tozunu alıyor. Hareketleri yavaş ve hesaplıdır. Titremiyor. Soğuktan yüzünü buruşturmuyor.

Yüz ifadesi her zamanki gibi dingin, sanki soğukluk ona hiç ulaşmamış gibi.

Kalbim göğsümde çarpıyor. Daha hızlı ve daha hızlı. Şakağımda bir damar zonkluyor.

Kafam karışıyor. Bana doğru bir adım attı.

"Burada kimse yok, Marlowe. Hiç olmadı." "Ama ben gördüm-"

Önümde durup bir elini göğsüme koyarak, "Belki de doğru düzgün görmedin," diyor. Bana endişeli bir gülümseme veriyor. "İyi misin? Uzanmaya ihtiyacın var mı? Sana sıcak çorba yapabilirim ve biraz kestirebilirsin."

Yutkunuyorum. Yüz hatlarımda belirsizlik titreşiyor. Daha önce yaşamadığım ama şimdi beni ele geçirmiş gibi görünen bir başka duygu.

"Sanırım haklısın," diyorum derin bir nefes alırken.

Belki de yanlış gördüm. Belki de bana kızdığı için çok stresliydim ve sadece hayal kuruyordum. Minnie'nin diğer erkekler üzerindeki etkisini ve ona yanlış baktığım için yakında birini öldürebileceğim gerçeğini her gün düşünmüyör .

Belki de bilinçaltım bana ona karşı daha dikkatli olmam gerektiğini söylüyor - onu kendime yakın ve dünyadan uzak tutmam gerektiğini.

"Hadi içeri dönelim." Elimi tuttu ve beni eve geri .

Evin sıcaklığına ulaşır ulaşmaz derin bir iç çekiyorum. Ona temkinli bir şekilde bakıyorum, zihnimde bir özür mayalanıyor. Ancak bunu dile getirme zamanı geldiğinde, bunu yapmakta zorlanıyorum.

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama ses çıkmıyor.

"Gel, sana yiyecek sıcak bir şeyler hazırlayayım," diyor.

Hareket etmiyorum. Sadece ona bakıyorum. Az önceki öfke azalmadı. Aksine, daha da arttı.

"Marlowe?" diye sesleniyor, olduğum yere çakılıp kaldığımı fark edince. Başını soru sorduğu tarafa doğru eğiyor.

"Seni gördüm," diye tekrarladım. "Yalnız değildin."

"Ve sana karda ayak izi olmadığını gösterdim. Hadi ama Marlowe. Bunu neden bu kadar büyüttüğünü anlamıyorum."

İki uzun adımda, elim boğazında, onun önündeydim. Sıkıyorum. Sadece başparmağımla çenesini yukarı itiyorum, böylece gözlerimin içine bakıyor.

"Orada birinin *olup* olmaması umurumda değil. Ama inan bana, seni bir daha başka bir erkekle görürsem ikinizi de öldürürüm."

"Ne?" Göz kırıyor.

Ona sırtıyorum ve yavaşça boynunu sıkıca kavriyorum.

"Başka erkeklerle konuşmayacaksın. Başka erkeklere gülümsemeyeceksin.

Ve kesinlikle başka erkeklere *sarılmayacaksınız*."

"Neden ?" diye sorar, kafası karışmış bir halde.

"Beni anladığını söyle Minnie," diye mırıldanıyorum, yavaşça rahatladığım yere geri dönüyorum. Eğer diğer her şey başarısız olursa, o zaman tek bir cevap var: cinayet.

"Ama... Benden hoşlanmıyorsun bile," diye kekeliyor.

"Senden hoşlanmama gerek yok." Omuz silkiyorum. "Sen bana aitsin."

Yüz ifadesi gözlerimin önünde yavaşça değişmeden önce o kocaman gözleriyle bana bakıyor. Dudakları gizemli bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Yani beni de öldürecek misin?" Benimle alay mı ediyor?

Gözlerimi ona diktim.

"Ben bencil bir piçim," diye fısıldıyorum, elimi yanağında gezdirip tenini okşuyorum. "Seni kendi ellerimle öldürmeyi

Başka bir *piçin* sana el kaldırdığını biliyorum."

"Yani sen bir katilsin, öyle mi?" Kaşlarını kaldırdı.

"Bu yetersiz bir ifade, küçük kafir." Kuru bir kahkaha attım.

"Biliyorum, ." Kıkırdıyor. "Sen büyük, kötü bir katilsin, değil mi? Sen?"

Donup kaldım. Gözlerim yavaşça açılıyor. "Az önce ne dedin sen?"

"Kim olduğunu biliyorum Marlowe," diye fısıldıyor öne doğru eğilirken. Elimi tutup yanağına yaslıyor ve başparmağımı dişleriyle sıyrıyor. "Ne yaptığını biliyorum."

"Sen ne bilirsin ki?"

Kıkırdıyor.

"Başlangıç olarak, sanatla ilgili aptalca hikayen. Ama bunu neden yaptığını biliyorum. Ve onaylıyorum," diye mırıldanıyor usulca. "Sonra şu üvey babamla ilgili hikâye var ya? O bir yalandı. Sistemde hiç yer almadım, hapse de girmedim."

"Kimliğin hakkında yalan söylediğini biliyorum," diyorum gözlerimi ona dikerek. Sümüklü Pauly'yi nereden biliyor? "Hapishaneye gelince, bu sadece bir zaman meselesi," diye yalan söylüyorum. "Polis hırsızlık yaptığın için seni arıyor." Teknik olarak sadece şüpheli olduğu için bir yalan daha.

Omuz silkiyor, yüz ifadesi kayıtsız.

"Bunu kanıtlayamazlar," diye ekliyor gülümseyerek. Küçük dinsiz... O zaman hatalı görüntülerden haberi olmalı. O bölgelerde bulunması onu suçlarla ilişkilendiren tek şey, ama bu sadece varsayım olduğu için mahkemede geçerli olmaz.

"Yani üvey babanı hiç bıçaklamadın, değil mi?" Arkama yaslanıp onu dikkatle izleyerek soruyorum. Bu konuda yalan söylediğini zaten tahmin etmeme rağmen, neden bu kadar kesin konuştuğunu merak ediyorum. Bıçakladığı başka biri var mıydı? Ona zarar veren başka bir adam? Çünkü o zaman bilmem gerekecek. Hâlâ hayatta olduğundan bahsetti.

Uzun sürmez.

"Hayır," diye cevap veriyor, P harfini o kadar sevimli bir şekilde söylüyor ki bir an için ona kızmam gerektiğini unutuyorum. "Ben hiç kimseyi bıçaklamadım. Doğrusu bıçakları pek sevmem." Ürpermiş gibi yapıyor. "Kılıçları tercih ederim."

"O zaman neden özellikle yalan söyledin?"

"Teknik olarak yalan sayılmazdı..." diye başlıyor. Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Onu bıçakladın," diyor kendinden emin bir şekilde.
Kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarptı. Ne halattan bahsediyor bu?
"Sen neden ?"

"İki yıl önce miydi? O gece de kar yağıyordu" diye bahsediyor.

Gözlerim ona parlıyor.

İki yıl önce. Karlı bir geceydi.

Hatıralar sanki dünmüş gibi canımı sıkıyor.

Beni bu kadar sarsan ve her zamanki sakinliğimi kaybetmeme neden olan o olayı nasıl unutabilirdim ki? O gün benim resmi düşüşüm oldu. O günden beri kimseyi temiz ve metodik bir şekilde öldüremedim.

"O adam karısını dövüyordu. Kadın kanlar içindeydi ve hayatı için yalvarıyordu ama kimse müdahale etmeye cesaret edemedi. İnsanlar izlediler ama görmezden geldiler. Ama sen görmezden gelmedin," diye devam ediyor Minnie.

Vücudum geriliyor. Bu çok spesifik. Sanki... "Bunu nereden biliyorsun?" Keskin bir şekilde talep ediyorum.

Gülümsüyor.

"Ben oradaydım. Her şeyi gördüm. Ona nasıl saldırdığını, onu defalarca bıçaklayışını, karı kırmızıya boyayışını..." Memnuniyetle iç çekerken gözlerini kapatıyor. "Gerçekten bir sanat eseri."

Sanki bir yabancıнын yüzüne bakıyormuşum gibi. Ama Minnie'nin benim hakkımdaki gerçeği bilmesi ya da geçmişi hakkında yalan söylemesi umurumda değil. En delice olan şey ise kim olursa olsun kalbimin göğsümde hiç bu kadar hızlı atmamış olması.

Benimki de hiç bu kadar sert olmamıştı.

"Kimsin sen?" Törpüledim.

Gülümsüyor.

"Bir hayran."

Gözlerimi ona diktim.

Belirsiz bir cevap, ama içimden bir heyecan mızrağı geçiyor.

Daha fazlasını öğrenmeliyim.

"Adın gerçekten Minnie An'yan mı?" Şüpheyle sordum.

"Şey..." Dudaklarını ıslatıyor. "Minnie, Minerva'nın kısaltması. Ve soyadım gerçekten de An'yan. Bu konuda yalan söylemedim."

Minerva. Ona dikkatle bakıyorum. Minnie ona daha çok yakışıyor.

Minerva çok asil ve düzgün. Minnie... sevimli, eğlenceli, beklenmedik. Tıpkı onun gibi.

Yine de ifadesi ciddileşip bana meydan okuduğunda...
Belki onda Minerva'nın izlerini görebilirim. Ve
bu ikilik çok seksi.

"O zaman neden internette hiçbir yerde kaydınız yok?" diye sordum.

"Hmm, merak ediyorum," diye mırıldanıyor omuz silkerken. "Tüm bunları biliyorsun ama yine de evinde yaşamama izin mi verdin?"

"Minnie..."

"Ama korkacak bir şeyin yok, değil mi?" Devam ediyor, "Çünkü beni istediğin zaman öldürebilirsin. Ve hakkımda hiçbir kayıt olmadığı için kimse de beni aramaz. Kolay cinayet, değil mi?"

"Haksız değilsin," diyorum kıkırdayarak. "Ama bu senin kim olduğunu merak etmediğim anlamına gelmiyor."

"Kim olduğumu öğreneceksin. Zamanı gelince," diyor gizemli bir şekilde. "Ve o zamana kadar, burada benimle kalmana izin vermeliyim,
Hayır mı?"

Bana gururla başını sallıyor.

"Neden?"

"Çünkü ben sana aidim," diyor kirpiklerini bana doğru kırıştırırken.

Başımı geriye atıp güldüğümde az önceki gerginlik eriyip gidiyor.

"Çok eğlenelisin, Minnie. Sırf bunun için bile seni yanımda tutacağım." "de bu kadar karşı konulmaz olduğum için sadece bana bir daha bakmamaya dayanamadı" diye şakayla karışık ekliyor.

Boğazımı temizliyorum. Hedeften çok uzakta değil ama bunu bilmesine gerek yok.

"fena değil," diye mırıldanıyorum.

Gülümsüyor ve başını sallıyor.

"Odanızda sizi bekleyen bir hediye var," diye ekliyorum garip bir duraksamadan sonra. "Yarın annemle akşam yemeğinde bunu giyeceksin."

Dudakları küçük bir O harfi oluşturuyor ve yanakları pembeleşiyor.

Odama dönüyorum, Minnie'nin kimliğiyle ilgili araştırmamı yenilemeye hazırım. Belki Minerva ismi daha fazla bilgi verebilir.

Adımı söylemeden önce sadece birkaç adım atmıştım.

"Marlowe?"

"Evet?"

"Ciddi miydin? Beni başka bir erkekle görürsen öldüreceğini mi?"

"Ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe itiraf ediyor. "Bir parçam bunu yapmayacağını umuyor." Derin bir nefes alıyor. "Ama diğer yanım bunu yapmanı çok istiyor."

OceanofPDF.com

ON altı

Strange yaratığı.

Günün geri kalanında onun sözlerini aklımdan .

Ve ertesi gece.

Dönüp duruyorum, gece rutinimi harfiyen uygulamama rağmen uyuyamıyorum.

Sabah, kendimi yenilenmiş ve annemle akşam yemeği için savaşımaya hazır hissetmek yerine, birinin boynunu kırmak üzereyim. Tercihen Minnie'nin çünkü o adama sarılırkenki görüntüsü aklımdan çıkmıyor. Dün gece onu sarılmaktan daha fazlasını yaparken ve eskisinden çok daha az kıyafetle gördüğümde bu bir kabusla dönüştü.

Küfür.

Bu saf bir küfürdü.

Bu konuda bir şeyler yapmalıyım, hem de hemen.

Evet, teknik olarak bana ait. Ama onu bana kalıcı olarak bağlamanın bir yolunu bulmalıyım. Belki de bu amaca hizmet edecek bir büyü bulabilirim çünkü ölümlüler âlemindeki her şey benim hoşuma gitmeyecek kadar geçici.

Kendi düşüncelerime

kıkırdıyorum. Büyü ve

halüsinasyonlar.

Sırada ne

var?

Hayaletler

mi?

Gördüğü adam bir hayalet miydi?

Ama bu kayıp ayak izlerini açıklamaz çünkü ne gördüğümünden eminim.

Sabah abdestimi tamamlayıp işe giderken iç çekiyorum. Tanrı biliyor ya, muhtemelen hiçbir şey yapamayacağım ama en azından Minnie'yi internette takip etmeye daha fazla zaman ayırabilirim. Şimdi onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmeye her zamankinden daha çok ihtiyacım var. Artık bana ait olduğu gerçeğini değiştireceği için değil, hayatına giren her bir erkeği tanımam için. Ailesi, arkadaşları... sevgilileri?

Bu düşünceye kaşlarımı çatıyorum.

Hiç sevgilisi olmadığı konusunda doğruyu söylese iyi olur çünkü Tanrı şahidim olsun ki ona dokunmaya cüret eden adamı bulmak için bu dünyayı didik didik edeceğim ve onu yavaşça ve acı çektirerek öldüreceğim.

Kurallarımı sikeyim. Şimdiye kadarki tüm kurallarımı resmen çöpe atıyorum. Masumsa ne olmuş yani? Ona elini sürmüş olması bile benim gözümde suçlu olduğu ve uygun bir cezayı hak ettiği anlamına gelir.

Ofisime gidip bilgisayarımı açıyorum ve Minnie hakkında yeni bir araştırma başlatıyorum.

Minerva An'yan.

Adını yazıp önce polis veritabanını kontrol ettim. Bir şey çıkmadı.

Dikkatimi Google'a, soyağacı sitelerine ve diğer veri tabanlarına veriyorum, ama bunlar da aynı derecede sonuçsuz kalıyor.

Öyle biri yok. Açık ve .

Ama var olmaması mümkün değil, özellikle de bu çağda. Her şey internette. Olmaması oldukça endişe verici. Ve bunun tek bir anlamı olabilir. Birisi onun tüm izlerini internetten silmek için kasıtlı bir çaba sarf etti.

Tabii ki cevapları işkenceyle de alabilirdim. Ama bunun neresi eğlenceli? Bir de ona zarar vermek istememem gibi talihsiz bir durum var ki bu bir ilk, biliyorum.

Zamanla kimliğini öğreneceğimi söyledi ama merak beni öldürüyor.

Bu konu üzerinde birkaç dakika daha düşündükten sonra telefonumu elime alıp güvenlik şirketi sahibi bir tanıdığımı arıyorum. Geçmiş kontrollerine yardımcı olacak, sektörde devrim yaratması beklenen son teknoloji bir yazılım geliştiriyor. Bildiğim kadarıyla hâlâ beta test aşamasında. Yine de denemeye değer.

Açıkçası, basit bir Google araması hiçbir sonuç vermeyecektir. Polis raporları bana bazı yeni bilgiler verdi ama yeterli değildi.

kim olduğunu öğrenmek için.

"Ne?" diye uzun bir ses tonuyla cevap veriyor.

"Geçmiş kontrol yazılımınız yüz tanıma özelliğine sahip mi?"

"Gördüğüm kadarıyla doğrudan konuya girmişsiniz." Kıkırdıyor. Nefesimin altında bir şeyler homurdanıyorum.

İnsanlarla ve arkadaşlarımla iş yapmam. Ancak , Leonidas dostane içinde olduğum tek kişi, belki de ikimiz de dışarı çıkmaktan nefret ettiğimiz için. Bugüne kadar hiç yüz yüze görüşmedik, ancak e-posta ve telefon görüşmeleri yoluyla bol bol konuştuk.

"bakarsanız, öyle. Tüm internet arşivini birkaç dakika içinde tarayabilen ve mevcut tüm eşleşmeleri bulabilen yeni bir yapay zeka teknolojisinin patentini aldık. Ancak program henüz bitmiş değil. Hâlâ düzeltmemiz gereken pek çok hata var ve-"

"Sadece resmine bakarak bir kişi hakkında bilgi bulabilir mi? Her şeyi kabul ederim," diyerek sözünü kestim.

Duraklıyor ve dilini şaklatıyor.

"Sanırım olabilir, yine de henüz yüzde yüz doğru olduğuna güvenmezdim."

"Sorun değil. Bunu bir şey için kullanmam gerekiyor. Kişisel, iş için değil."

"Lütfen demek seni öldürmez, biliyorsun." Gülüyor.

"Bana bir borcun var," diye hatırlattım ona. Geçen yıl şirketine hassas bilgilerle şantaj yapıldığında ona bir iyilik yapmıştım. Ve ben bana olan borçları nakde çevirmeyen biri değilim.

İnliyor. "Peki. Ekibime sana beta için bir davetiye göndermelerini söyleyeceğim. Birden fazla fotoğrafınız varsa, bu yardımcı olacaktır. Yapay zekanın 3D tarama yapabilmesi için bir video daha da iyi olur."

"Teşekkürler," diyorum ve kapatıyorum.

Elbette, birkaç dakika sonra yazılımın beta sürümüne katılmaya davet edildiğime dair bir bildirim alıyorum.

Güvenlik kamerası görüntülerimden Minnie'nin her açıdan görülebildiği bir video yüklüyorum. Leonidas'ın dediği gibi, yazılımın hataları yok değil ve aramayı çalıştırmadan önce videonun yüklenebilmesi için birkaç kez yenilemem gerekiyor.

Sonuç yükleme penceresi görüldüğünde sandalyemde arkama yaslanıp bekliyorum.

Bu noktada pek umutlu olduğumu söyleyemem. Birisi Minnie'nin tüm kayıtlarını internetten silmek için bu kadar uğraşırsa

bir şey bulabileceğimi sanmıyorum. Ama denemeden bilemeyeceğim ve doğrusu bu işin peşini bırakamayacak kadar meraklıyım.

Bana kimliğini söylemesini beklersem, tüm gücü onun eline vermiş olurum. Her şeyi uydurabilir ve benim de ona inanmaktan başka çarem kalmaz.

Yazılım aramayı bitiriyor ve beni şaşırtarak bir dizi sonuç çıkarıyor. İlk birkaç tanesi polis veri tabanına girdiğimde bulduklarımınla aynıydı. Ancak son iki tanesi yeniydi.

tıklarken kaşlarımı çatıyorum.

İkinci Dünya Savaşı Araştırmaları Kütüphanesi'nden 1943 yılına ait taranmış bir fotoğraf. Bu yanlış olmalı. Neden bana yirminci yüzyılın ortalarından bir fotoğraf göstersin ki?

Resmin yanında kısa bir açıklama var. Kızıl

Haç hemşireleri bir revirin dışında.

Kafam karıştı, resmi açtım.

Kızıl Haç üniforması giymiş on kadar kadın derme çatma bir hastanenin önünde kameralara poz verirken resmediliyor.

Yazılım neden bana bu sonucu versin ki?

Kaşlarımı çatıyorum. Belki de yazılım sandığımdan daha hatalı. için.

Tam pencereden çıkmak üzereydim ki kadınlardan biri beni yakaladı.

Göz. Görünüşüne bakılırsa onlu yaşlarının sonunda, yirmili yaşlarının başında olmalı. Kameraya ıslıl ıslıl gülümsüyor, yüz hatlarında heyecan parlıyor. Saçları başının dibinde sıkı bir topuzla bağlanmış ve kucağında hemşire kepini tutuyor. Diğerlerinin hepsi keplerini başlarına takmış.

Kızı daha iyi görebilmek için birkaç kez yakınlaştırıyorum. "Bu ne lan..." İnanamayarak kendi kendime mırıldandım.

Yazılımın neden bu resmi çıkardığını şimdi anlıyorum. Minnie'ye ürkütücü derecede benziyor. Yanındaki diğer kadınlardan daha küçük ve üniforması vücuduna bol geliyor. Sanki başka birinin kıyafetlerini ödünç almış gibi. Boynunda küçük bir haç kolyesi olan gümüş bir kolye var.

Kızın Minnie'ye ne kadar benzediği çok çarpıcı. Bu sadece onun küçücük boyundan kaynaklanmıyor, gerçi o zamanlar kadınların çok daha küçük olduğunu düşünüyorum.

Gözleri. Onlar aynı.

Büyük ve etkileyici, neredeyse merak dolu.

Minnie'nin yüzünde aynı ifadeyi daha önce de görmüştüm, en son kurabiye kutusunu açtığında.

Belki de Minnie'nin akrabasıdır?

Fotoğrafi incelemeye devam ediyorum.

Dudakları da aynı şekil ve boyutta. Hatta üst dudağının üstünde Minnie'deki ben gibi küçük siyah bir nokta bile var.

Donup kaldım.

Bu çok fazla tesadüf, değil mi?

Bir ihtimal büyükannesi olsa bile, nasıl olur da beninin yerine kadar tamamen aynı görünebilir?

Yine de alternatif tek kelimeyle gülünç.

Fotoğraf 1943'ten kalma, Tanrı aşkına.

Ve son zamanlarda büyü fikriyle ne kadar oynasam da, beynimin mantıklı tarafı ölümsüzlük diye bir şey olduğuna inanmayı reddediyor. Ya da zaman yolculuğu.

Bu bilimsel olarak imkansız.

Bunun bir açıklaması olmalı. Fotoğrafın düzenlenmiş olabileceği gerçeği gibi. Yine de, neden birinin bu kadar aşırıya kaçtığını bilemiyorum.

Nefesimin altında bir dizi küfür mırıldanıyorum. Girişte kısa bir açıklama olmasına rağmen, Kızıl Haç'tan bahsedilmesi dışında, hemşirelerin kim olduğu belirtilmiyor.

"ama Marlowe," diye mırıldanıyorum kendi kendime. "Belki de bu sadece tarihsel bir görsel ikiz vakasıdır. Daha önce de oldu, değil mi?"

İnternette ünlüler ve onların tarihteki ikizleri hakkında bir sürü makale dolaşüyor. Ve bu benzerlikler de oldukça esrarengiz.

Bunun sadece bir benzerlik vakası olduğuna kendimi ikna ederek, bu girişten çıkıyorum ve son sonucu açıyorum. Kaynak Fransızca bir arşiv. Fotoğrafa iliştilmiş kısa bir açıklama var ama İngilizce değil.

Fotoğrafa tıklıyorum. Siyah beyaz ve daha önce gördüğüm aynı kadını tasvir ediyor. Ama yalnız değil. Yanında askeri üniforma giymiş bir adam var. Kameraya poz veriyorlar. Arkalarında, bunun profesyonel bir fotoğraf çekimi olduğunu düşündüren tek renkli bir arka plan var.

Kız artık hemşire üniforması giymiyor. yerine uzun, koyu renk pamuklu bir elbise giymiş. Saçları sırtından aşağı dökülüyor,

uzun ve lüks. Kıyafeti oldukça sade olmasına rağmen, geniş, coşkulu gülümsemesiyle daha da vurgulanan doğal güzelliğini azaltacak hiçbir şey yapmıyor. Boynunda, daha önce olduğu gibi haç kolyeli aynı kolye var, bu da onun gerçekten de aynı kişi olduğunu doğruluyor.

Yanındaki adam onun yaşlarında görünüyor. Yüzünün sağ tarafında uzun bir yara izi var ve sol elinin görünen kısmı yara dokusuyla delik deşik olmuş gibi görünüyor.

Birbirlerine yakın duruyorlar. Adam kolunu kadının omzuna atmış, onu sahiplenici bir şekilde yanında tutuyor.

Onlar sevgili mi? Belki de karı koca? Belki de bunlar Minnie'nin akrabalarıdır.

Kendi kendime başımı salladım. Bu o olmalı.

Resmin açıklamasının bana daha fazla ipucu verip vermeyeceğini görmek isteyerek, kopyalayıp bir çevirmene yapıştırdım.

Lucien de Vitry nişanlısı Mina Anyan ile Paris'te.

burada. Aynı soyadı ya da en azından bir varyasyonu. Ne de olsa onun ailesi olmalı.

Sonunda hem Lucien'i hem de Mina'yı araştıran bir tavşan deliğine giriyorum.

Mina Anyan hakkında herhangi bir bilgi yok, gerçi bunu zaten tahmin ediyordum. Ancak Wikipedia'da Lucien de Vitry hakkında küçük bir yazı var. Birinci nesil bir Fransız Amerikalı olan Lucien de Vitry, İkinci Dünya Savaşı'nda ABD Ordusu Hava Kuvvetleri'ne bağlı Sekizinci Hava Kuvvetleri'nin madalyalı bir B-17 komutanıydı. Alman topraklarında vurulmadan ve savaş esiri olmadan önce kırk bir görevi tamamlamıştır.

Ancak okudukça, savaş kamplarından sağ çıkmasına rağmen, savaşın bitiminden hemen önce tüberkülozdan öldüğünü görüyorum.

Sadece yirmi dört

yaşındaydı. Lanet olsun.

Eğer durum buysa, Mina ile evlenmeyi başarıp başaramadığını merak ediyorum.

Biraz merakla fotoğrafa geri dönüyorum ve Mina'nın yüzüne için yakınlaştırıyorum.

Kadın Minnie'nin tıpatıp aynısı ve onun kadar güzel.

Şimdi akraba olduklarını doğruladığım için kendimi daha rahat hissediyorum.

Kendi kendime kıkırdıyorum. Tabii ki tek açıklaması bu. Sanki Mina Minnie'ymiş de yirmi yıl öncesine zaman yolculuğu yapmış gibi.

birinci yüzyıl. Onun yüz yaşından büyük olduğunu düşünmek daha da gülünç. Kız ancak on sekiz yaşında görünüyor.

Ama kendimi imkânsızlığına ikna ederken bile Mina'ya bakmaktan ve Minnie'mi görmekten kendimi alamıyorum.

Mina kameranın önünde dimdik duruyor ama bakışları adama yönelmiş durumda. Onu dikkatle izliyor. Ağzının kenarları bir gülümsemeyle hafifçe yukarı kıvrılmış ve tüm yüzünü aydınlatıyor.

Aynı ben üst dudağının üstünde de var.

Gözleri geniş ve parlak, yüz ifadesi aşık bir kadınıninki gibi.

Göz kamaştırıcı. Kıyafetinin sadeliği doğal güzelliğini öne çıkarıyor.

İmlecim X düğmesinin üzerinde geziniyor, ancak başka bir şey fark ettiğimde aniden duruyorum.

Yanağında bir siyah nokta daha var ve bir tane de alnında, saç çizgisinin hemen altında.

Kaşlarımı çatıyorum.

Diğer monitörüne dönerek Minnie'nin bir videosunu açıyorum ve sağ yanağını gösteren bir kare bulana kadar bekliyorum.

"Lanet olsun..."

İşte orada. Yanağında da aynı ben var. Ve daha da absürd hale getirmek için, Minnie' alnında da bir ben var, saç çizgisinin hemen altında.

Şaşkınlıkla iki kadına bakıyorum. Nasıl bu kadar aynı olduklarını aklım almıyor. Akraba olsalar bile, aynı pozisyonlarda aynı benlere sahip olduklarından şüpheliyim.

Bu ikilem, benlerin genetiğini araştırmaya itiyor ve bazıları genetik olarak ebeveynden yavruya geçerken, ben yerleşiminin de kalıtsal olup olmadığını kesin olarak söylemek için hala yeterli bilgi yok.

Ama hala ikna olmadım.

Nasıl oluyor da Minnie'ye dair internetteki tek kayıt, onu Jane Doe olarak listeleyen polis kayıtları ve ona tıpatıp benzeyen ama neredeyse yüz yıl önce yaşamış birinin yer aldığı iki fotoğraftan ibaret olabiliyor?

Bir de adı var. Minerva, Minnie, Mina... Hepsi içim rahat etmeyecek kadar yakın.

Buna Minnie'nin etrafında olan garip şeyleri de ekleyin. Erkekler onu gördükleri anda transa geçiyor gibi görünüyorlar, sanki

büyülenmişti. Teknoloji onun etrafında aksıyor ve bu her zaman çok uygun anlarda gerçekleşiyor. Tüm banyoyu birkaç dakika içinde temizlediğini iddia ettiği zamanı hala unutmadım. Bunu aklımın bir köşesine atmış olabilirim ama o zamandan beri beni rahatsız ediyor.

Bir de belki de en göze batan ayrıntı var. Soğuğa dayanma yeteneği. Normal bir insan sadece bir tişörtle soğuğa maruz kaldığında donma tehlikesi geçirirken, o gayet iyiydi, hatta dokunulacak kadar sıcaktı.

Bu normal değil.

Bir kapı sesi düşüncelerimi böldü.

Kapı açılıp Minnie içeri girince zar zor başımı kaldırıyorum.

Onun için aldığım kıyafeti giyiyor. Beklediği gibi, elbise ona bir eldiven gibi oturdu. Bana gülümserken dudakları titriyor.

"Elbise için teşekkür ederim. Bayıldım," diye

mırıldanıyor. . "Sana çok yakıştı."

Ofisimin girişinde bir ayağından diğerine dengede durarak garip bir şekilde duruyor. Ayakkabılar da ona uyuyor, topuklar bacaklarını daha uzun gösteriyor.

Aldatmacasına odaklanmam gerekirken onunla ilgili her bir şeyi fark ettiğim için kendimi azarlıyorum.

Birbirimize baktığımız uzun bir aradan sonra "Gitmemiz... gerekmiyor mu?" diye soruyor.

"Hâlâ vakit var," diye cevap veriyorum, saatime bakarak. "Çalışıyorum," diyorum.

"Oh. Gitmemi ister misin? Daha sonra gelebilirim."

"Hiç de değil," diye ekliyorum, gülümsemeye zorlayarak. "Lütfen, oturun." Duvarın yanındaki kanepayı işaret ediyorum.

Başını sallıyor ve isteksizce odaya girip kanepeye oturuyor. Kırmızı çantasını kucağına yerleştiriyor ve sanki değerli bir şeymiş gibi iki eliyle tutuyor.

Göğsüm memnuniyetle gümbürdüyor. Görünüşe göre sürprizim hoşuna gitmiş.

Kendini mükemmel bir şekilde sabit tutuyor, sırtı dik, omuzları kare. Tam bir edep timsali ama bunun ne kadarının doğru olduğunu merak ediyorum.

Dün ilk kez maskesinin düştüğünü gördüm.

Onun da beni tanıdığı gerçeğini göz önünde bulundurmalıyım. İki yıl önce oradaydı. Beni öldürürken gördü. Onu cahil bırakmak

artık bir seçenek değildir.

Yarım saat daha çalışıyormuş gibi yaparak göz ucuyla gizlice onu izliyorum. Saçları yeni yıkanmış ve hacimli. Ancak onu incelerken, göz kapaklarında bir miktar göz farı, yanaklarında ve dudaklarında da kırmızımsı bir renk olduğunu fark ediyorum.

Kaşlarımı çatıyorum. Ona herhangi bir kozmetik ürünü aldığımı hatırlamıyorum. "Makyaj malzemelerini nereden aldın?" Aniden sordum. Bana bakmak için döndüğünde kirpikleri titriyor.

"Bu mu?" Yüzünü işaret ediyor.

"Evet, o. Hiç makyaj malzemesi almadık, değil mi?"

Ben bakmıyorken mi aldı? O gizemli adamla buluşurken giyebilmek için mi aldı? Ellerim yumruk şeklinde kıvrılıyor ve şimdiden içimde yanan öfkeyi hissediyorum.

Nefes almak için kendimi zorluyorum. Dün gece orada kimse yoktu, olamazdı. Ama kendime bunu söylerken bile, bir parçam hala dün gece orada birinin olduğuna inanıyor - ya da bir şeyin.

"Hayır, yapmadık," diye mırıldanıyor ve utangaç bir şekilde bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Ben başardım."

"mı?"

"Evet." Başını sallıyor. Sesinde gurur parlıyor. "Nasıl?" Gerçekten merak ederek soruyorum.

"Şey," diye başlıyor dudaklarını ıslatırken. "Kırmızı için banyo sakladığın vazelinden biraz kullandım ve sana öğle yemeği için pişirdiğim biftekten biraz kanla karıştırdım."

"Sen..." Yutkunuyorum. "Dudaklarında ve yanaklarında inek kanı mı var?"

Coşkuyla başını sallıyor.

"Zekice, değil mi?"

Ona bakıyorum. Kullanacağım kelimenin ustaca olduğundan emin .

"Peki ya göz farı?" Bunun cevabını bilmekten neredeyse korkuyorum ama umarım zararsız bir şeydir.

"Bu kül," diye ilan ediyor, yüzü sevinçle parlıyor. Korku beni sardı.

"Peki külü alacaktınız?"

Lütfen bana biraz kağıt yaktığını ve külünü kullandığını söyle.

"Bodrum katını temizliyordum ve orada bir şömine vardı. Geride hala çok fazla kül kalmıştı ve bu küller

Gözlerim. Beğendin mi?" Ayağa kalkıp bana doğru geliyor, kirpiklerini kırıştırıyor ve makyajını kontrol etmem için beni davet ediyor.

"Bodrumdaki şöminenin külü," diye bozuk bir radyo gibi tekrarlıyorum.

Vücudum titriyor.

"Evet! Eskiden kül kozmetik amaçlı kullanılırdı." "Minnie..." Derin bir nefes alıyorum. "Bu bir şömine değildi Bodrum," diyorum ona büyük bir isteksizlikle.

Kaşlarını

çattı. "Ama..."

"Bu bir yakma fırını."

"Ne fark eder ki?" diye soruyor.

"Bu fırın evi ısıtmak için kullanılmıyor. Şunun için kullanılıyor..."

Ellerimi yüzüme sürüyorum. Ona ölü insanların küllerini göz farı olarak sürdüğünü nasıl söylerim? Muhtemelen yalan söylemeli ve normal kül olduğuna inanmasına izin vermeliyim.

Beklentiyle bana bakıyor.

"Ne yaptığımı bildiğini söylemiştin." Boğazımı temizliyorum. "Teknoloji alanında çalışıyorsun," diye cevap veriyor.

"O değil. olduğun şey," diye mırıldandım.

Göz kırpıyor. Dudakları yavaşça ayrılıyor ve küçük bir O harfi yapıyor.

"Kötü insanları cezalandırmak mı?" diye soruyor, sesinde bir parça heyecan var.

İlginç bir kelime seçimi. Acaba bu cezanın ne anlama geldiğini düşünüyor?

"Evet, öyle de diyebilirsiniz. Kötü insanları cezalandırırım."

"Tamam mı? Benim için sorun değil, biliyorsun. Dün gece bunu açıkça ifade edemediysem diye söylüyorum," derken dudakları coşkulu bir gülümsemeye yukarı kalktı.

Kahretsin, çok güzel. Ona bakıyorum ve zihnim bomboş kalıyor.

"Kötü insanlar cezalandırılmalı. Sizin insan hukukunuz çok yozlaşmış durumda ve pek çok kötü insan serbest kalıyor." Titriyor. "Dışarıda dünyayı kurtaracak senin gibi birinin olması iyi bir şey. Senin beni kurtardığın gibi." Bir gülümseme daha. "Kurtaracağını biliyordum. Sen benim kahramanımsın, Marlowe. Ve onlar bilmese de, siz başkalarının da kahramanınsınız. Mesela..." Sözüünü kesiyor. Burnu konsantrasyon içinde kıvrılıyor. "Süper..."

"Süpermen?" Ben

teklif ediyorum.

"Evet! O!"

"Bunun polis tarafından halledilmesi gerektiğini düşünmüyor musunuz?" Onu test etmek için sordum.

"Adil bir sistem diye bir şey olsaydı, belki," diye cevaplıyor hiç vakit kaybetmeden. "Ama yok. İşte bu yüzden dünyanın sizin gibi kahramanlara ihtiyacı var." İşte yine o gülümsemesiyle devam ediyor.

Çok kör edici. Çok...dikkat dağıtıcı.

Yutkunuyorum.

"Ben kahraman değilim," diye .

"Evet, öylesin! Güven bana. Ben iyi bir karakter yargıcıyım ve sen tanıdığım en iyi insansın."

Onun açıklamasıyla gözlerim açıldı. Ne? Tanıştığı en iyi insan olduğumu mu düşünüyor?

Kendimi katil *olmadığım* alternatif bir boyutta mı buldum? Birini, ona yanlış şekilde baktıkları gerçeğinden başka hiçbir sebep olmadan öldürebilecek bencil bir piç *olmadığım* bir yere mi?

Bakışlarımı kaçırıyorum. Isı yanaklarıma tırmanıyor.

"Fırına geri dönelim." Boğazımı tekrar temizliyorum. "Ben sadece kötü insanları cezalandırmam. Onlardan kurtulurum. Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısınız?"

Coşkuyla başını sallıyor.

"Olması gerektiği gibi," diye yanıtlıyor.

Tamam, buna kötü tepki vermiyor. Belki de şiddete karşı duyarsızlaşmıştır? Lokantadaki o sürüngeyi ya da köpeğine kötü davranan adamı dövmemi umursamıyor gibi görünüyordu.

Ama henüz ikisi arasındaki bağlantıyı kurduğunu sanmıyorum.

"O fırında onlardan ," diye yavaşça ekliyorum.

Kaşları çatılıyor ve sözlerimi sindirirken alt dudağını ısıyor. Farkına yavaş yavaş varıyor ve tüm tavrı değişiyor.

"Yani diyorsun

ki..." Acımasızca

başımı salladım.

"Oh," diye fısıldıyor.

"İşte." Çekmeceyi açıyorum ve bir paket ıslak mendil çıkarıyorum. Dikkatle bakıyor ve bir an ne yapacağını düşünüyor. Sonra başını sallıyor.

" değil," diyor iç çekerek. "Annenin benden hoşlanmasını istiyorum ve böyle güzel görünüyorum. Bu bir sorun değil, değil mi? Onlar zaten ölü."

Ona bakarken dudaklarım düzleşti. Doğru ya. Zaten yüzünde inek kanı var. Göz kapaklarındaki birkaç ölü insanın külleri bunun yanında çocuk oyuncuğu kalır.

Yüzü ne kadar güzel olursa olsun, ondan uzak durmak için aklıma bir not alıyorum.

"Doğru," diye mırıldandım nefesimin altında. "Hadi gidelim."

Kırmızı çantasına sarılıp beni arabaya kadar takip ederken bana gülümsüyor.

İçeri girdik ve GPS'imden bizi restorana götürecek koordinatları ayarladım.

Yolculuğun ilk yarısında ikimiz de sessizdik.

Minnie arada bir kendi kendine gülümseyerek dikkatimi yoldan uzaklaştırıyor.

Ne ?

Yüzünde ölü insanlar olduğunu yeni öğrenen biri için oldukça neşeli görünüyor.

"Ne düşünüyorsun?" Aniden sordum. Koltuğunda

kıpırdanıyor ve gülümsemesi daha da büyüyor.

"Sen," diye fısıldıyor usulca. "Senin hayranın olmak verdiğim en iyi karardı." Kıkırdıyor.

Kendinden o kadar memnun görünüyor ki buna ne cevap vereceğimi bile bilmiyorum.

Bir hayrana sahip olmak garip bir şey.

Beni nasıl bulduğunu ya da nasıl hayranım olduğunu hala anlayamıyorum. Bu, etrafındaki diğer tüm anormalliklerle birleşince beni temkinli yapıyor.

Ama aynı zamanda çok heyecanlıyım.

Yani, inek kanı ve ölü insanların küllerini makyaj malzemesi olarak kullanmak kimin aklına gelir ki? İğrenç, evet. Ama onun da dediği gibi. Zekice. Ve biraz da rahatsız edici.

Ama biraz rahatsız edici olmasaydı benim için bu kadar ilgi çekici olur muydu?

Nedense bundan şüpheliyim.

Hayatımda hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Ve bunların hepsi Minnie'nin hayatıma kattığı eğlence değeri sayesinde oldu. Bu noktada, bir sevgili ya da Tanrı korusun bir koca saklamadığı sürece onun karanlık geçmişini görmezden gelmeye hazırım.

Kaşlarımı çatıyorum.

Potansiyel bir sevgiliyi düşünmek bile ruh halimi bozuyor.

Bana kimliği hakkında, geçmişi hakkında, her şey hakkında yalan söyleyebilir. Ama bana erkeklerle olan geçmişi hakkında yalan söylediyse, o zaman kıyamet kopar.

Ona dokunan herkesin kanını dkeceğimi düşündükçe yumruklarım masamın altında kıvrılıyor. Özellikle de ruh eşiini. İlk o olacak çünkü onun için bir şey ifade ediyor. Her şey sadece ve sadece benim olması gerekirken onun kalbinin bir parçasını sahiplendi.

Aklıma ani bir düşünce geliyor ve geriliyorum.

Hiç kimseyle yatmadığını söyledi, ama bu ruh eşiyle ya da başkalarıyla başka bir şey yapmadığı anlamına gelmiyor.

Dudağım seğiriyor ve gözlerim kızarıyor.

"Minnie," diye yüksek sesle bağırıyorum.

İrkiliyor. Başını çevirerek kaşlarını soru sorarcasına kaldırıyor.

"Evet?"

"Kaç kişiye öptün?" "Ne?" Gz

kırptıyor.

"Soruya cevap ver," diyorum sertçe.

Bana aval aval bakıyor. Sanırım ben de aval aval bakardım, çünkü aniden bu konuyu açtığım için deli gibi görünüyor olmalıyım. Ama bilmeliyim ki ona göre plan yapabileyim.

"Ne demek istiyorsun?" yavaşça sorar.

"Basit bir soru. Kaç erkekle pştn?" "Sadece bir," diye yumuşak bir sesle yanıtlıyor.

Duyduğum tek ses kendi kanımın çarpması olana kadar işitme duyum azalıyor.

"Kim?" .

On yedi

"W Neydi o, Minnie?" Tekrar soruyorum, daha . "Kimi öptün?"
Hiddetim karşısında şaşırılmış görünüyor. Onu yalıyor
Konuşmaya hazırlanırken dudakları.

Kötü fikir.

Şimdi onun dudaklarına bakıyorum.

Başka bir adamın dudaklarını onun
dudaklarında hayal ediyorum.

Düşünme hakkında onu İç çekme başka bir adamın
isim ise onun tatlı ağzını yağmalıyor.

Nabzım tavan yapıyor ve gaz pedalına daha sert basıyorum.

"Marlowe," diye bağılıyor, koltuğuna tutunarak.

"Kimdi o, Minnie?"

"O sendin, seni aptal!" diye bağılıyor. "Seni yanağından öptüm,
değil mi?"

Göz kırpıyorum. Derin bir rahatlama hissi beni sarıyor ve tekrar
düzgün nefes alabiliyorum.

"Sadece ben mi?" Emin olmak için sordum.

Burası birdenbire çok mu sıcak oldu? Kravatımı gevşetmek için
yakamı çekiyorum.

"Sadece sen," diye onaylıyor.

"Güzel. Bu şekilde kalmasını sağla," diye homurdanıyorum, ama
içimden seviniyorum.

Bu küçük zaferin tadını çıkarırken zevk içime yayılıyor. "Peki ya
sen?" diye soruyor hırçın bir ses tonuyla. "Kaç tane
kadınları öptün mü, Marlowe?"

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözlerini kısmış bana bakıyor. Eğer o güzel gözler hançer fırlatabilseydi, şu anda delik deşik .

Sağa dönerek arabayı yolun kenarında durdurdum ve ona doğru döndüm.

Hâlâ bana bakıyor.

"Kaç tane, Marlowe?" diye tekrarlıyor buz gibi bir ses tonuyla.

Hay sikeyim. Soğuktan hep nefret etmişimdir, ama Minnie'den geliyorsa, sanırım sevmeyi öğrenebilirim.

Minnie muhtemelen sayının yüzlerle ifade edildiğini düşünüyor ve bana bir hafta daha soğuk davranabilmek için bu sayıyı yüksek sesle dile getirmemi bekliyor.

Ne yazık ki, onun için bir sürprizim var.

Ona sırtıyorum ve yanaklarını avuçluyorum. Gözleri açılıyor ve kaşları şaşkınlıkla yukarı kalkıyor.

Gözlerini tekrar tekrar kırıştırıyor, uzun ve güzel kirpiklerini bana doğru kırıştırıyor. Göz kapaklarında ölü insanların küllerini taşıdığı gerçeğini görmezden geliyorum. İnsan kalıntıları bile ona yakışıyor.

Eğilerek dudaklarımı ağzının köşesine bastırıyorum, tıpkı daha önce bana yaptığı gibi.

Teni yumuşak ve sıcak. Dudaklarının köşesine temas ettiğimde içimde bir elektrik çarpması oluyor. Acıtıyor, ama memnuniyetle daha fazlasını isteyeceğim tatlı bir acı.

Bu kadar yakinken, kokusu burun deliklerimi istila ediyor. Parfüm kullanmıyor. Parfüme alerjisi olduğunu çoktan anladım. Ama kokusunda kesinlikle nefis bir şey var - sanki az önce kiraz çiçekleri ve misk karışımıyla yıkanmış gibi. Burun deliklerim açılıyor ve ağzım onunkini kaplayana kadar dudaklarımı sola doğru hareket ettirme isteği duyuyorum - onun nefesi benim nefesim olana kadar.

Kıyafetlerim aniden çok dar, çok boğucu gelmeye başladı.

Sadece küçük bir temas ve kendimi kontrolümü kaybetmenin eşiğinde buluyorum.

Ağzının tadı da cennet gibi olur muydu?

Tam beş saniye oyalanıyorum. Sayıyorum. Daha uzun sürseydi annemle yemeğe çıkamazdık, orası kesin. Tadının, yemeklerinden yüz kat daha fazla bağımlılık yapacağından emin olduğumda değil.

Geri çekiliyorum.

"İşte," diye fısıldadım. "Artık ödeştik."

Olduğu yerde donup kaldı, gözleri üzerimdeydi.
Dudaklarını birbirine bastırıyor, dili az önce öptüğüm yeri yalamak için dışarı çıkıyor.
"Ne demek ödeştik?" diye kekeliyor.
Gülümsüyorum.
"Tam olarak ne anlama geldiğini düşünüyorsan o geliyor."
Ona göz kırpmıyorum. Arabayı yeniden çalıştırdım ve otoyola geri döndüm.
Minnie konuşmak için ağzını açıyor ama sonra kapatıyor. Yüzünde sayısız duygu oynuyor ama en göze çarpanı şaşkınlık.
İtirafımdan ne anlam çıkaracağını bilmiyor.
Yolculuğun geri kalanında pencereden dışarı bakarken sözlerimi düşünüyor. Sürekli parmaklarıyla oynuyor, tırnaklarını yiyor.
Onu izlemiyormuş gibi ama izliyorum.
Şaşırtıcı bir şekilde, tırnaklarını yediği gerçeği beni korkutmuyor.
Neden, ağzımı kan lekeli olanın üstüne koydum. İnek kanı. Ve hala kusmadım.
Daha gargarama bile uzanmadım. Bu bile başlı başına bir mucize.
Belki de terapiye ihtiyacım yoktur. Belki de başından beri sadece bir Minnie'ye ihtiyacım vardı.
Düzelteyim. Minnie değil. Bu Minnie. Çünkü ondan sadece bir tane var.
Tüm dünyada sadece bir tane.
Ve o benim kucağıma düştü.
Kendimi hiçbir zaman şanslı bir insan olarak görmedim. Yani, elbette zengin bir ailede doğmuş olmanın ayrıcalığının farkındayım, ama bunun dışında hayatımda hiç mutlu olduğumu sanmıyorum.
Çocukluğumu düşünecek olursam, ne kendim ne de ailem için korku içinde yaşamadığım bir zaman hatırlayamıyorum. Belki de bu yüzden daha önce böyle güldüğümü ya da gülümsediğimi hatırlamıyorum.
Ama Minnie hayatıma girdiğinden beri.
Sanki artık eski Marlowe değilim. Ben sadece...
onun Marlowe'uyum.

Restorana varıyoruz ve arabadan indiğimizde müdür bizi karşılıyor.

Minnie'ye "Başını aşağıda tut," dedim.

Söyleneni yapıyor, bu da başlı başına bir sürpriz.

"Hoş geldiniz, Bay Spencer-Astor. Lütfen beni takip edin."

"Teşekkür ederim," diyorum ve başımı öne eğiyorum.

Mahremiyetimizi sağlamak için annem özel bir oda ayırttı. Yolda birkaç kişinin yanından geçiyoruz ama Minnie yanımdan ayrılmıyor, yüzünü herkesten koruyor.

Müdür ayrılmadan önce bize varış noktasına ulaştığımızı söyledi.

"Bekle," dedi Minnie aniden. "Ya annen benden hoşlanmazsa? Benden hoşlanmasını istiyorum."

"Bu konuda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum," diye mırıldanıyorum, tam da özel odanın kapısı açılıp annem ortaya çıkarken.

"Marlowe!" diye haykırıyor ve üzerime atlayarak beni göğsüne bastırıyor.

Gerginim, ama ona bu anı tanıyorum.

Fiziksel dokunuş onun için önemlidir. Bu her zaman onun sevgi dili olmuştur. Her ne kadar ten temasının en büyük hayranı olmasam da, onu kendimden ayırmaya yüreğim el vermiyor. Genellikle yılda bir kez, doğum gününde ona izin veririm. Paranın satın alamayacağı, arzuladığı tek şey bu. Ama bu yıl *iki kez* kucaklanacak gibi görünüyor.

Kendini şanslı saymalı, tabii ki ben de bunu ona söylemeyi amaçlıyorum.

O beni sıkıca tutup sırtımı ovarken ben orada taş gibi hareketsiz duruyorum.

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

Sanki bir bebekmişim gibi kulağıma bir şeyler mırıldanıyor - annemin beni her gördüğünde yaptığı başka bir şey. Yine, oldukça hassas bir ruha sahip olduğu için buna izin veriyorum. Başka biri olsa kafasına bir kurşun sıkabilirdim.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra nihayet geri çekiliyor.

Yeşil gözleri yaşlarla parlıyor ve nemi almak için parmaklarını yanaklarına sürüyor.

"Çok iyi görünüyorsun canım. Ne değişti?" diye soruyor mahcup bir ifadeyle, bakışları nihayet benden Minnie'ye kayarken.

"Ve bu senin küçük arkadaşın mı? Oh, Tanrım, ne kadar tatlısın. Adın ne güzel kız?"

Minnie bolca kızarır ve çenesini aşağı indirir.

"Merhaba Bayan Spencer-Astor," diye mırıldanıyor utangaçça.
"Benim adım Minnie."

"Saçmalama, bana Simone de," diyor annem. "Seninle tanıştığım için çok mutluyum, Minnie. Ne kadar mutlu olduğumu tahmin bile edemezsin. Bu serserinin kendine bir kız bulabileceği umudundan neredeyse."

Bir adım öne çıkıyor ve Minnie'ye de aynı muameleyi yapıyor. Kollarını Minnie'nin zayıf bedenine doluyor ve ona bir ayı gibi sarılıyor.

Mümkünse Minnie daha da kızarıyor. Dudağını ısıırıyor ve göz ucuyla bana bakıyor, buna nasıl karşılık vereceğini bilemiyor.

Gülümsüyorum, memnunum.

Önceden olsa hemen benim kızım *olmadığını* söylerdim. Ama o zamandan beri değiştim. Ve beni şaşırtacak şekilde, *benim kızım* terimi kulağa fazlasıyla hoş geliyor. Belki de gelecekte daha sık kullanmalıyım.

Düşüncelere dalmak üzereyken annemin hâlâ Minnie'ye sarıldığını fark ediyorum, Minnie artık biraz rahatsız görünmeye başlamıştı.

"Anne, sanırım bu kadar yeter," diye araya giriyorum ve onu yavaşça Minnie'nin üzerinden çekiyorum.

Annem benimle alay ediyor ve gözlerini deviriyor, ama Minnie'ye tekrar baktığında parlak bir şekilde gülümsüyor,

"Gel çocuğum. Senin hakkında daha fazla şey öğrenmek için sabırsızlanıyorum." Minnie isteksizce gülümsemeye karşılık verir.

Odaya giriyoruz ve ortadaki masaya oturuyoruz. Minnie yanımda oturuyor, annem ise karşıımızda.

Tam kendimizi rahat hissettiğimiz sırada kapı çalınıyor ve garson üniforması giymiş bir adam menülerimizle birlikte içeri giriyor.

Minnie'nin elini tutup sıktım.

"Bu akşam bir kadın sunucu alabilir miyiz?" Yüksek sesle sordum. Sunucu şaşkınlıkla göz kırpmıyor ama kabul ediyor.

"Elbette. Sizinle ilgilenmesi için kadın personelimizden birini göndereceğim."

Homurdanarak teşekkür ediyorum.

Bu sırada annem gözlerinde bir parıltıyla beni izliyor.

"Herhangi bir gıda alerjin var mı, hayatım?" Annesi Minnie'ye sesleniyor.

Başını sallıyor. "O zaman bir tercihin var mı?"

"Çoğunlukla her şeyi yiyebilirim. Beni hasta edebileceği için çok fazla et yiyemiyorum ama onun dışında seçici değilim."

"Gerçekten mi?" Annemin gözleri açılıyor ve bana sorgulayıcı bir şekilde bakıyor. "Bu afacan hayatımda tanıdığım en seçici yiyici. Buna nasıl katlanıyorsun canım?"

Minnie göz kırpmıyor.

"Yine de seçici değil," diye ekliyor şaşkınlıkla. "Pişirdiğim her şeyi yiyor. Şimdiye kadar yaptığım hiçbir şeyi reddetmedi."

"Yemeklerini sen mi pişiriyorsun?" Annemin nefesi kesildi.

"Elbette." Minnie tüm ciddiyetiyle başını sallıyor. "Bu benim görevimin bir parçası."

Elini daha sıkı sıkıyorum. Anneme anlaşmamızdan bahsetmenin zamanı olduğunu sanmıyorum.

"Aman Tanrım, sen küçük bir cevher değil misin!" Annem fişkırıyor. "Tam da oğlum için hayal ettiğim gibisin." Tekrar gözlerini ovuşturuyor. "Çok güzel ve tatlısın, üstelik *yemek* de yapıyorsun! Senden başka bir şey isteyebileceğimi sanmıyorum."

Minnie kendisiyle gurur duyarak, "Temizlik de yaparım, çamaşır da yıkarım," diye ekliyor. Ona sert bir bakış attım.

"Öyle! Yüce Tanrım! Seni evine mi aldı?"

Minnie'ye kafamı salladım. Lanet olsun. Ona ilişkimiz hakkında *hiçbir şey* söylememesini tembihlemeliydim.

"Elbette. Birlikte yaşıyoruz," diye cevap veriyor Minnie kesin bir ifadeyle.

Annem bu haber karşısında neredeyse bayılıyordu. Sanki kalp krizi geçirecekmiş gibi göğsünü tutarak nefes nefese kalıyor. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor ve sesli bir iç çekiş yapıyor.

"Birlikte mi yaşıyorsunuz? Aman Tanrım, bunu duymak kesinlikle şaşırtıcı ama bir o kadar da harika. Minnie, hayatım, bugün burada olduğun için çok mutluyum." Daha fazla gözyaşı. "Çocuğumun yanında birinin olduğunu bilmekten duyduğum mutluluğu kelimelerle ifade edemem. O hep çok yalnızdı..." Daha fazla iç çekiş.

Tiyatrosunun bitmesini beklerken dudaklarımı düzleştiriyorum. Annemi seviyorum, gerçekten. Ama biraz fazla olabiliyor. Samimi olsa da, duygularını gösterme biçimi benim zevkime göre fazla doğrudan.

"Söyle bakalım, siz ikiniz nasıl tanıştınız? Marlowe, ben Giles'tan zorla alana kadar bana bir kızdan hiç bahsetmedi. Onun biriyle tanışmak için tek başına dışarı çıktığını hayal bile edemiyorum. Bugünlerde nadiren dışarı çıkıyor bile," diye devam ediyor annem.

Belki de Minnie ve ben bu akşam yemeği için bir anlatı üzerinde anlaşmalıydık. Benim açımdan bu dikkatsizlik affedilemez, ancak son zamanlarda odak noktam başka bir şeyle meşguldü.

Minnie neşeyle, "Beni kurtardı," diye cevap veriyor.

"mi? Benim Marlowe'um mu?" Annemin gözleri büyüdü. İç çektim.

"Oh, evet. Çok havalıydı. Onu görmeliydiniz. Filmlerdeki süper kahramanlardan biri gibiydi. O zamandan beri onun yanındayım."

"Ve buna izin mi verdi?" Annem kaşlarını kaldırır.

Minnie kendinden memnun bir şekilde, "Teklif etti," diye takılıyor.

"Bu çok etkileyici," diyor annem. "Marlowe'un bu kadar fedakâr olduğunu hiç bilmiyordum."

"Değilim," diye mırıldanıyorum.

"Tabii ki değilsin canım. Bunu biliyorum," diyor annem elimi okşamak için uzanırken. "Ama somurtkanlığının bir istisnası sevindim."

Ona ters ters bakıyorum ve elimi masadan çekiyorum.

"İşte, demek istediğim bu. O çok... asosyal. Her zaman içine kapanıktır ve insanlarla iletişim kurmaktan nefret eder. Kendi annesiyle bile, Tanrı aşkına! Tek yaptığı çalışmak, çalışmak, çalışmak. Tüm çocuklarım arasında en çok onun için endişeleniyorum."

"Gerçekten mi? Onu çalışırken pek görmedim. Sürekli evin içinde dolaşıyor ve kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor. Tatilde olduğunu sanıyordum," diye ekliyor Minnie masumca.

Yüzümü buruşturuyorum.

Annem gülümsüyor.

Görünüşe göre aylaklığım fark edilmemiş. Ben de bu konuda dikkatli olduğumu sanıyordum.

"İşte olaysız bir zaman geçiriyorum." Açıklamaya çalışırken boğazımı temizliyorum.

Ama nafile. Annemin gözlerindeki parıltı bana buna neyin sebep olduğunu tam olarak bildiğini söylüyor.

"O kadar da kötü değil!" Minnie araya girer. "Lütfen onun hakkında kötü düşünmeyin. O tanıdığım en iyi, en nazik insan. Ben de öyle."

Çok fazla küfür etmesi, temizlik manyağı olması ya da biraz kontrolcü olması umurunda bile değil. Sana bir köpek yavrusunu kurtardığını söyledi mi?" diye ekliyor hevesle. "Söyledi. O bir kahraman, Bayan Spencer-Astor." Bana dönerek parlak bir gülümseme veriyor. "*Benim* kahramanım," diye vurguluyor.

Beni savunması karşısında şaşırarak göz kırptıyorum. Bunu daha önce kimse yapmamıştı.

Hiç.

Ailede her zaman tuhaf olan bendim ve beni kabul etseler de, asla benim için mazeret üretmediler ve her fırsatta tuhaflıklarımı eleştirdiler. Beni sevdiğini bildiğim annem bile kusurlarıma işaret etmekten hiç çekinmedi.

İlk defa birisi olumsuzluklar yerine olumlu yönlere odaklanıyor.

Ve nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum.

Sıcaklık boynuma yayılıyor ve gözlerimi .

Ancak Minnie caymıyor.

Masanın altında elimi bulup kendi eliyle kapatırken bana ısııl ısııl gülümsemeye devam ediyor.

Bir elektrik akımı onun teninden benimkine geçiyor ve bunaltıcı bir sıcaklığın tüm bedenimi ele geçirmesine neden oluyor. Yine de bu her zaman özlemini duyduğum türden bir sıcaklık. Sadece bedenim değil, ruhum da ısınana kadar içimin derinliklerine ulaşan kavurucu bir sıcaklık.

Annem bizi yakından izliyor.

Yüzünde bir gülümseme var ama gözlerine ulaşmıyor. Hesapçı bir bakışı var ve Minnie'nin açıklamasının gerçek olup olmadığını anlamaya çalıştığını biliyorum. Onun zihninde, tıpkı benimkinde olduğu gibi, böyle bir şey basitçe... imkansız.

"Minnie sevgilim, sormak zorundayım. Marlowe'umla parası için mi birliktesin? Yakışıklı bir çocuk olduğunu kabul ediyorum ama o..." Dudaklarını büzerken duraksıyor. "Garip demek hafif kalır. O benim oğlum ve onu seviyorum ama bahsettiğiniz o rüya gibi kahraman değil. Ben bilirim. O serseriye neredeyse on sekiz yıldır ben büyüttüm. Soğuk ve kopuk biri ve açıkçası, bırakın bir insanı, bir köpeği bile kurtarabileceğini sanmıyorum. Bu yüzden ilişkinizin doğasını ve ona olan ilginizi merak ettiğim için lütfen beni bağışlayın."

İşte böyle. Direkt konuya. Bunu bekliyordum.

Annem yuva kurmamı ne kadar isterse istesin, bunun *neden* gerçekleşmeyeceğini de biliyor. Bu varsayımsal bir durum.

Aklındaki senaryo, bir dilek. Gerçekleşeceğini hiç düşünmediği bir şey.

Minnie bu soru karşısında şaşırarak gözlerini kırıştırır.

"Hayır, hayır," diye hızlıca cevap veriyor, ellerini ileri geri sallayarak. "Onun parası umurumda değil ve rahat yaşamak için çok paraya ihtiyacım yok. Tabii ki zengin olması hoşuma gidiyor." Başını sallıyor. "Çünkü bu bana kurabiye alabileceği anlamına geliyor. Bir sürü kurabiye. O şeyler çok lezzetli ama bu dünyada ne kadar pahalı olabileceklerini hiç fark etmemiştim." Onaylamadığını vurgulamak için başını sallıyor.

Annem ağzı bir karış açık ona bakıyor.

Minnie devam ediyor.

"Yemek yapabilirim ama pişiremem. Bir kez denediğimde de kurabiyeler marketten aldıklarım kadar lezzetli değildi. Ama Marlowe çok iyi davrandı. Bana her gün çikolatalı kurabiye veriyor. Onunla parası için birlikte olmaktansa, sağladığı kurabiyeler için birlikte olduğumu söyleyebilirsiniz sanırım." Sonra gülümsüyor.

Annem başını geriye atıp gülmeden önce bir süre daha ona bakıyor.

"Onu seviyorum, Marlowe! Kurabiyeler, duyun bunu." Gülmeye devam ediyor.

"Ama bu doğru!" Minnie itiraz ediyor. "Kurabiyeler gerçekten en iyileri." "Seni bu suçlayamam, hayatım. Kurabiyeler en iyisidir."

Annem

Kıkırdamalar.

Bu arada kadın garson siparişlerimizi almak için odamıza geliyor ve bir şişe kırmızı şarap getiriyor. Reddediyorum ama Minnie şişeye özlemle bakıyor, ben de onu biraz içmeye teşvik ediyorum.

"Daha önce hiç içmemiştim," diye fısıldıyor kadehini iki eliyle tutup ilk yudumunu alırken. Annem de Minnie ve beni incelerken şarabını yavaşça yudumluyor.

"Nasıl oldu?" Ona sordum.

Bana başparmağını indirmeden önce dudaklarını birkaç kez birbirine .

"mi?"

"Bayıldım!" diye haykırıyor ve ardından büyük bir yudum daha almaya devam ediyor.

Gülümseyerek ellerini tutuyorum ve başparmaklarının pozisyonunu yukarı bakacak şekilde değiştiriyorum. Yanlış anlaması bir anını alıyor, ardından kıkırdıyor ve başparmaklarını önce bana, sonra da anneme doğru kaldırıyor.

Yaptığı maskaralıklara kafamı sallıyorum ama çok sevimli olduğu için aldırmiyorum. Hem de hiç.

Annem de öyle görünmüyor. Aslında Minnie'yi seviyor gibi görünüyor ki bu da göğsümün sıkışmasına neden oluyor. Şimdiye kadar onun onayının ne kadar önemli olduğunu fark etmemiştim ama onun da Minnie'yi sevdiğini bilmek büyük bir ağırlık taşıyor.

"O zaman söyle bana Minnie. Marlowe'umun nesini seviyorsun? Size kurabiye alması dışında."

Minnie hâlâ şarabını yudumluyor, kadehini bitiriyor ve şişeyi alıp tekrar doldurmak için masanın üzerine eğiliyor.

Umarım hafif sıklet değildir.

"Sakin ol," diye mırıldanıyorum usulca.

Bana parlak bir gülümseme veriyor ve şarabını tekrar yudumlamaya başladığında onu durduracak gücü kendimde bulamıyorum.

"Onun her şeyini seviyorum," diyor. Gözlerim açılıyor. "Beni aldattığı gerçeği dışında," diye mırıldanıyor ekşi bir sesle, bir kez daha boşalan bardağı masaya çarparken.

"Ne?" Kekeledim.

Onu aldattım mı?

Ne zaman? Nasıl? Kiminle?

"Marlowe seni aldattı mı?" diye haykırıyor annem, dehşete düşmüş bir halde. "Aynı Marlowe'dan mı bahsediyoruz? Daha önce hiçbir kadına bakmamışken seni nasıl aldatmış olabilir?" Bana döndü. "Marlowe, kendini açıkla!"

Ben şokumu atlatamadan Minnie konuşuyor.

"O" -beni işaret ediyor- "bir çapaydı. Vücut puanı yüzün *üzerinde!*"

Bana hoşnutsuz bir bakış attı ve sanki başa döndük.

Ona inanamayarak bakıyorum. Hâlâ buna mı takılmış? Bunu aştığımı sanıyordum, Tanrı aşkına. Zaten bu yüzden günlerce süren işkenceli sessizliğe ve sert kayıtsızlığa katlanmadım mı?

Şimdi geriye dönüp baktığımda bu şakayı yaptığımı pişmanım çünkü aç bir hayalet gibi beni takip etmeye devam ediyor.

"Böyle bir şey yapması beni dehşete düşürdü," diye devam ediyor Minnie. "Uzun zamandır onun için yanıp tutuşuyordum, ama bana böyle bir şey yapması için mi?" Hıçkırıklarını bastırıyor.

Ne oluyor lan?

Özlem mi?

Ne zamandan beri?

Beni yıllardır *tanıdığını* itiraf etti ama bana mı *özlem duyuyormuş?* Bu beni takip ettiği anlamına mı geliyor? Bunca zamandır beni mi özlüyormuş?

Peki bu, ilk karşılaşmamızın tesadüfî değil de onun tarafından hesaplanmış bir şey olduğu anlamına mı geliyor? Bu fikir beni gerektiği kadar öfkelenlendirmiyor. Aslında, içimi ısıtıyor.

Ben kurbanlarımı takip ederken, karşılığında ben de takip ediliyordum. Ve bunun farkında bile değildim.

Bu bile beni rahatsız etmeli. Ama bu sadece Minnie'ye daha fazla saygı duymamı sağlıyor.

Tüm neşeli kişiliğine ve dünya hakkındaki cehaletine rağmen, oldukça entrikacı küçük bir şey.

Sikeyim. Bu çok ateşli.

İsteddiği zaman beni takip edebilir. Ama bunu yüksek sesle söyleyemem çünkü bu annemi zaten olduğundan daha fazla rezil eder.

Yazık. Ama ona daha sonra söyleyeceğimden emin olabilirsiniz.

"Marlowe! Bunu nasıl yaparsın?" diye sertçe soruyor annem, sandalyesinden kalkıp ellerini kalçalarına koyarak.

Minnie kollarını göğsünde kavuşturuyor ve *çenesini* bana doğru kaldırarak *şimdi açıkla* der gibi bir hareket yapıyor.

Onun öfkesinin beni sertleştirmesi yanlış mı?

İkisinin arasına bakıyorum ve *çok* korkutucu iki kadının arasında kaldığımı fark ediyorum. Minnie'nin öfkesi oldukça ateşliyken ve tercihen yalnızken, daha az kıyafetle biraz daha öfkelenmek isterken, annem tamamen başka bir mesele. Bu fikre dört elle sarılacak ve mezara girene kadar da peşini bırakmayacak. Ne yazık ki, mezar taşına *"utanmaz bir dolandırıcının zavallı annesi"* yazacak kadar ileri gidebileceğinden bile korkuyorum. Tabii ki kendisi artık burada olmasa bile bunu yaşamama izin vermek istemeyecektir.

En kötüsü de ne? Ben masumum.

Ama ceset sayımla gerçekten neyi kastettiğimi açıklamadan bunu onlara nasıl anlatabilirim ki?

On sekiz

"F Öncelikle," diyorum Minnie'ye bakarken. "Aldatmam için bir ilişkimiz yok. İkincisi, öyle bile olsak, ki değiliz"- emin olmak için vurguluyorum-"Ben asla bir şey yapmadım Yanlış. Bu fikre nereden kapıldın?"

"Marlowe!" diye bağılıyor annem öfkeyle. "Seni bundan daha iyi yetiştirdiğimi sanıyordum!"

Gözlerimi deviriyorum.

"Ben hile yapmadım anne," diye tekrarlıyorum, bıkkınlıkla.

"Buna inanıyorum," diyor. "Bu sevgili kızla birlikte yaşamam ama bunu henüz resmileştirmemiş olman. Ne kadar centilmenlik dışı!"

Ona aval aval bakıyorum.

Minnie de öyle.

"Ama bütün o kadınlarla yattı," diye mırıldanıyor Minnie yine. İyice kaybolmuş gibi görünürken yüz hatlarını şaşkınlık kaplıyor. "Ben olmayan kadınlarla," diye fısıldıyor umutsuzca.

Vicdanım beklenmedik bir şekilde canlanıyor.

Yüzündeki o ifadeyi sevmiyorum. Onu oraya koymam hoşuma gitmiyor. Ve bu sadece zararsız bir şakaydı.

Yine de düşündükçe, bunun Minnie için bir şaka olmadığını daha iyi anlıyorum. Bazı nedenlerden dolayı, bu onu gerçekten incitmişti.

Kaşlarımı çatıyorum.

Bunu alacağını nereden bilebilirdim ki? Ve şimdi de onu aldattığımı mı iddia ? Bu aramızda bir anlaşma olduğu anlamına gelirdi.

Sen lanet bir aptalsın, Marlowe!

İlk günden itibaren her şeyi zihnimde canlandırırken dudaklarım düzleşiyor.

benim hatam, değil mi? Sosyal etkileşimlerde ve daha duygusal nitelikteki her şeyde berbat olduğum için önümde duran şeyi göremedim.

Minnie'nin bana karşı davranışları ve başka bir kadın olduğunu düşündüğünde verdiği tepkiler önüne geliyor.

Çok kıskançtı! Onu kovacağımdan endişelenmiyordu. Başka bir kadınla birlikte olacağımdan endişeleniyordu.

Kendi kendime bir dizi küfür mırıldanıyorum.

Bunu daha önce göremediğim için gelmiş geçmiş en büyük aptal ben olmalıyım.

Yine de işlerin bu kadar kötüleşmesine izin verdiğim için kendime duyduğum öfkeye rağmen, içimde bir heyecan oluşuyor.

Bundan hoşlanmıyorum. Bundan hiç hoşlanmıyorum. Minnie'nin bana ait olduğuna zaten karar vermemiş miydim? Sanırım karşılığında ona ait olmak adil olur.

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü.

Ancak ben geçmişte yaptığım hataları telafi etmeyi ve Minnie'ye bir kez daha kur yapmayı planlarken, cesetler meselesi hala çözülmedi.

Sikeyim.

"Peki o kadınları nereden duydun canım?" diye soruyor annem sertçe.

"Bana kendisi söyledi," diye yanıtlıyor Minnie ve beni işaret ediyor. Annemin kurnaz bakışları bana dönüyor.

"Daha da kötüsü, bana bu konuda ayrıntılar da anlatıyor. Mesela on yedi yaşında bir komşusuyla nasıl başladığını!" Minnie yüzünde gerçek bir dehşet ifadesiyle devam ediyor.

Annem kaşlarını kaldırıp bana bakıyor ve başını sallıyor.

"Canım, buna inanma." Homurdanıyor. "O evde yaşarken sadece iki komşumuz vardı. Biri yaşlı bir kadındı, uyuklamadan beş dakika geçirebileceğinden şüpheliyim. Ayrıca bir sürü sağlık sorunu vardı ve Marlowe'um onun yanına bile yaklaşmazdı. Bunun için çok fazla mikrop fobisi var. Diğeri ise korkunç bir kazada ölen aşağılık, çok aşağılık bir adamdı." Annem duraksıyor. "Bu olay sen on yedi yaşındayken oldu, değil mi?" Kaşlarını kaldırıp bana bakıyor.

Dudaklarımı büzüyorum.

Öyle olduğunu çok iyi biliyor. Kahretsin, Giles baktı.

"Oh," diye mırıldandı Minnie. "O zaman bir erkekti? Bir kadın değil miydi? Sen de mi bana bir erkekle ihanet ettin? Hem de kötü biriyle?" diye aniden sorar, gözlerindeki ateş yeniden alevlenir.

"Bundan anladığın tek şey bu mu?" Mırıldandım.

Kendimi açıklamayı sevmiyorum. Doğrusu, kendimi açıklama konusunda hiç deneyimim yok. Ama bu durumda, bir şey söylemek için ağzımı açarsam işleri daha da kötüleştireceğimden korkuyorum.

"Sanırım onu yanlış anlıyorsun canım," diye araya giriyor annem.

"Neyi yanlış anlıyorum?" Minnie haykırıyor ve gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor.

Hemen ayıldım.

Ne be? Ağlamayacak, değil mi? Panik beni ele geçirdi.

"Başka türden... bedenler var," demek için acele ediyorum. Onun gözyaşları dışında her şeye razıyım.

Gözyaşlarını asla.

Minnie bana bakıyor.

"Anlamıyorum," diye ekliyor yenik bir ses tonuyla. Dudakları titriyor ve tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor.

Kalbime bir şey batıyor. Lanet olsun. Göğsüm sıkışıyor.

Tek yapmak istediğim onu dış dünyadan korumaktı ama ona zarar veren bendim.

Onu ağlatan bendim. Bu kabul edilemez.

"Benim ceset sayım kesinlikle şömineme düşen cesetler içindir," diye açıklıyorum. Sonra da nefesimi tutarak ne demek istediğimin anlaşılmasını bekliyorum.

Göz kırpmıyor. Sonra kaşlarını çatıyor. Sonra farkına vararak ağzını açıyor. "Yani..."

Başımı salladım.

"Yani bana yalan mı söyledin?" Birden sesi daha da agresifleşti.

"Teknik olarak yalan söylemedim. Beni yanlış anladın." Omuz silkiyorum.

"Ben mi?" Gözleri büyüdü. "Bilerek yanlış anlamama izin verdin! Bunu neden yaptın?" Ayağa kalkıyor, yanakları kızarmış, tüm vücudu öfkeyle titreşiyor. "Geçtiğimiz haftalarda seni ve o yüz kusur kişiyi düşünerek kendime işkence ediyordum.

Cesetler. Lanet olsun sana, Marlowe! Sen bir sefilsin ve artık senden hoşlanmıyorum."

"Az önce benimle ilgili her şeyi sevdiğini söyledin," diye itiraz ediyorum.

"I *sevdim*. Geçmiş Gergin. I değişti benim zihin," o kavgacı bir şekilde mırıldanıyor. "Artık seninle konuşmak istemiyorum."

Bana oflayıp , sandalyesini alıyor ve masanın uzak ucuna taşıyor. Annem tüm bu alışverişi eğlenen bir gülümsemeyle izliyor.

"Minnie!" sesleniyorum.

Bana kaşlarını çatıyor.

Beni görmezden gelmeye karar vermeden önce "Sefil!" diye hakaret ediyor. Annem elini tutuyor ve onu teselli ediyor.

"İşte, canım. Çok fazla üzülme. Sana Marlowe'umun bunu asla yapmayacağını söylemiştim. Yakışıklı bir şeytan, vereyim. Tıpkı babası gibi," diyor, gözleri yavaşça benimkilerle buluşmak için yükseliyor.

Vücudum geriliyor.

"Ama çocukluğundan beri onun *asla* babası gibi olmayacağını biliyordum. Tuhaf ve münzevi olabilir ve kesinlikle yardım almasını söylediğim çok fazla takıntılı eğilimi var, ama kötü biri değil." Gülümsüyor. "O benim parlayan zırlı küçük şövalyem. Bilmediğimi düşünse bile bana yardım etmek için her zaman yanımda."

Minnie burnunu çekerek hıçkırır. Masadan bir peçete kapıyor ve burnunu siliyor. Sanırım yemek yerken peçetenin kucağında olması gerektiğini ne yeri ne de zamanı.

"Bana çok kötü davrandı," diye inliyor hıçkırıklar arasında. "Beni dışarıda bir harem dolusu kadın olduğuna inandırdı. Buna karşı nasıl bir şansım olabilirdi ki?"

Annem bana sert bir bakış attı. Neden birden köşeye sıkışmış gibi hissettim?

Ayrıca ne zaman bir haremim olduğunu ima ettim ki?

"Kadın hareminden ceset haremine sahip olma ihtimali daha yüksek, canım. Adamcağız kendi annesine bile zar zor sarılabiliyor, sence bunu başka bir kadınla yapar mı? Birden fazla kadınla mı?" Annem yüksek sesle alay ediyor.

"Güvenoyu için teşekkür ederim anne," diye mırıldanıyorum.

Aynı anda Minnie de kocaman gözlerle anneme .

"Ölü bedenlerin haremimi biliyor musun?" diye soruyor, sesi hayretle karışık.

Sikeyim.

Annem göz kırpıyor.

Bana ters ters bakmadan önce kısık bir sesle "Mecazi anlamda konuşuyordum tabii ki" diyor.

"Oh," diye soluk soluğa kalır Minnie. "I-"

"Marlowe! Sana artık ceset toplamamanı söylemedim mi? Lanet olsun, canım. Bu huyun başına beladan başka bir şey getirmeyecek." "*Biliyor* musun?" Minnie sorar.

"Ben onun annesiyim. Tabii ki onunla ilgili her şeyi biliyorum."

"Giles'in senin için beni gözetlemesi gibi," diye mırıldanıyorum.

"Casus çok ağır bir kelime canım. Giles paylaşmaya karar verirse elimden bir şey gelmez." Parlak bir şekilde gülümsüyor. "Ama şimdi onunla bu konuda konuşmam gerekecek. Ölü bedenlerle yaşaman hoşuma gitmiyor. Yaşayanlardan hoşlanmıyorsan sorun yok ama gerçekten mi Marlowe? Şu temizlik takıntınla buna nasıl dayanabiliyorsun, onu bile bilmiyorum..." Duraksıyor. "Geçen sefer de onları endüstriyel bir buzdolabında dondurmuştun" diye ekliyor düşünceli bir şekilde.

Minnie'nin ağzı şok içinde açık kalır.

"Buzdolabı ölü insanlarla mı doluydu?" Hayret ediyor.

"Oh, evet! Hatta onları bir tiyatro sahnesindeymiş gibi göstermek için etraflarına yerleştirirdi. Hayatının çok tuhaf bir dönemiydi."

"Oh, bana daha fazlasını anlat!" Minnie hevesle söylüyor.

"Oraya hiç gitmedim tabii ki. Beni evinde istemiyor." Bir bakış daha. "Belki de cesetler yüzündendir. Çürümüş et kokusundan hoşlanmadığımı biliyor."

"Donmuşlardı. Kokmuyorlardı," diye araya giriyorum.

"Her neyse. Giles bana her şeyi anlattı çünkü Marlowe'u onlardan kurtulmaya ikna etmek için bir yol bulmamız gerekiyordu. Onları neredeyse heykelcik gibi biriktiriyordu."

"Figürinler gibi mi?" Minnie sesleniyor.

"Evet! İşledikleri suçlara göre hiyerarşik olarak sıralanmışlardı. Bu fikir çok hoşuma gitti ama infaz?" Başını sallıyor.

İşte bu kadar. Bu iş çıkıyor.

"Anne!" İnledim. "İkinizin de *bilmesini* isterim ki Evimde cesetlerden oluşan bir harem var, tamam mı?"

"Teknik olarak artık ceset değil, değil mi? Onlar kömürleşmiş kemikler," diye ekliyor Minnie, yüz ifadesi ciddi.

"Duydum." Annem başını sallıyor. "Bu gerçekten de çok iyi bir fikir. Ama yine de o kömürleşmiş kemikleri yanında tutamazsın, Marlowe. Teknoloji bugünlerde oldukça ilerledi ve ağır hasar görmüş kemiklerden bile DNA alabiliyorlar."

"Bunu biliyorum anne. Onlardan kurtuluyorum, merak etme."

"Hayır, yok. Külleri şöminede bıraktı," diye takılıyor Minnie. "Bak"-gözlerini işaret ediyor- "Onları göz kapaklarıma takıyorum."

Annemin kirpikleri şok içinde titriyor. Şaşkın görünüyor.

Ölümünden kolay kolay yılmayan güçlü bir kadındır; hayatı boyunca ölümle çok karşılaşmıştır. Ama bu onun kırılma noktası olabilir.

"Sen... biliyor musun?" Dudaklarında titrek bir gülümseme belirliyor.

"Evet! Başta bilmiyordum tabii ki. Sıradan bir kül olduğunu sanmıştım. Ama kızmadım. Yani, en azından bir işe yarıyorlar, değil mi? Ve bu şekilde Marlowe'un kalıntılardan kurtulmasına yardım edeceğim." Minnie ışınlanıyor.

"Onları giyerek mi?" diye soruyor annem, yarı dehşete düşmüş bir halde.

"Şey..." Minnie dudağını ısırır. "Hiç makyaj malzemem yok. Bana hiç almadı," diyor ve parmağıyla beni işaret ediyor, yüz ifadesi bir kez daha kavgacı. "O yüzden idare etmek zorundayım. Ama oldukça güzel, değil mi?" Göz farını vurgulamak için kirpiklerini kırptırıyor.

"Çok," diye mırıldanıyor annem.

"Ve hepsi de doğal! Siz insanlar bununla ilgilenmiyor musunuz? Yine de bunun vee-gan olarak kabul edilip edilmeyeceğinden emin değilim," devam ediyor, sesi dalgın. Telaffuzu ise vegan'daki E'yi çok fazla uzattığı için biraz hatalı. "Zalimlik içermediği açık, ama sadece külden oluşuyorsa vee-gan sayılır mı? Sanırım bu yoruma bağlı olabilir ama bu bir hayvansal yan ürün, değil mi?"

Annem de ben de Minnie'ye bakıyoruz.

"Meselenin insan kaynaklı göz farı külünün vegan olup olmaması olduğunu sanmıyorum canım. Bu bir cinayet."

"Şey, evet." Minnie kaşlarını çatar. "Ama cinayet *olmayan* ne? Siz de doğayı öldürmüyor musunuz? Bitkiler, insanlar, ne fark eder?"

Minnie bir kez daha hem annemin hem de benim nutkumuzu tuttu.

Annem yavaşça dönüp bana bakıyor. Sonunda konuşmadan önce birkaç dakika öylece baktı.

"Bu genç bayanı nereden buldun bilmiyorum, Marlowe, ama bu mükemmel. Çok mükemmel! Siz ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız."

ellerini önünde kavuşturarak haykırıyor.

Minnie gülümsüyor. Ama sonra bana kızgın olduğunu hatırlıyor ve kaşlarını çatıyor.

"Onunla konuşmuyorum," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

"Duydun mu, Marlowe?" Annem kıkırdıyor. "Kız arkadaşını üzdüğün için özür dilemelisin."

"O benim kız arkadaşım değil," diye mırıldandım.

"Bu doğru. İkiniz zaten birlikte yaşıyorsunuz. Kız arkadaşından çok karın gibi. Ah, bu harika. Bunu beklemiyordum, özellikle de sen olduğun için. Ama artık mutlu ölebilirim."

Her ne kadar saklamak için elinden geleni yapsa da, Minnie annemin sözlerinden oldukça memnun.

"Ölmek yok anne. Sen daha gençsin. Dramatik olmayı bırak."

"kadar genç değilim." İç çekiyor.

"Harika görünüyorsunuz Bayan Spencer-Astor," diye araya giriyor Minnie, başıyla. "Kıyafet zevkiniz de çok güzel. Marlowe'a bana da bundan almasını. Renkleri çok hoş ve canlı," diye devam ediyor annemin iki parçalı tüvit takımını incelerken. Kırmızı tüvide saygıyla dokunuyor ve ben de ona da almam için aklıma bir not düşünüyorum.

"İyi bir gözün var, canım." Annem göz kırpmıyor.

Moda hakkında konuşmaya başladılar ve beni tamamen görmezden geldiler. Garson bize önce aperatiflerimizi, sonra da ana getirdi.

Annem ve ben biftek istedik ama nedense Minnie et almayı reddetti. Onun yerine *vee-gan* makarna tercih etti.

"Birdenbire vee-gan olduğunu fark ," diyorum makarnasını iştahla yemesini izlerken.

"Ben yapmadım." Omuz silkiyor. "Sadece buradaki etler bana pek iyi gelmiyor. Çok fazla yersem hasta oluyorum."

Kaşlarımı çatıyorum. Bunu söylemenin garip bir yolu. Ama sonra neredeyse her şeyi yediği ilk birkaç gün dışında, çok seyrek et yediğini hatırlıyorum. Kendimi azarlıyorum, bunu fark etmeliydim.

"Ne demek istiyorsun? Ne tür et?"

"Yıllar önce bununla bir sorunum yoktu," diye devam ediyor. "Ama sanırım koydukları tüm bu garip şeyler yüzünden. GTFO olanı. Bu doğal değil."

"Ne?"

"Genel olarak ete karşı oldukça hassasım ama bunun nedeni yaşımla ve eğitim seviyem. Eve döndüğümde yan etkilerini hissetmeden sadece bir tür yiyebiliyorum. Eskiden burada sığır eti yiyebiliyordum ama siz insanların içine koyduğu bu GTFO şeylerini çok sık yersem oldukça hasta oluyorum."

Hâlâ ona bakıyorum. Anneme de.

"GDO'lu mu demek istiyorsun?"

Kıpırdamıyor. Sonra kaşlarını çatıyor. "Genetiği değiştirilmiş mi?" Teklif ediyorum.

"Oh, evet. Bu!" Başını sallıyor. "Sanırım yüzden burada et yiyemiyorum." Yemeye devam ediyor.

Ne oluyor be? Çatalını bıraktığında sözlerini anlamlandırmaya çalışırken beynimi zorluyorum. Yemeğinin sadece yarısı bitmişti.

Çenesini yukarı kaldırıyor ve sanki bir şey dinliyormuş gibi başını yana eğiyor.

"Gitmem gerek," diyor aniden ayağa kalkarken. "İyi misin canım?" diye soruyor annem endişeyle.

"Evet. Tuvalete gitmeliyim." Geri çekilip odadan çıkarken tatlı tatlı gülümsüyor.

Annem konuşmaya başladığında kapı zar zor kapanıyor.

"Hoş kız, Marlowe. Biraz tuhaf, ama sanırım sen de bu kadar tuhaf olunca bu adil oluyor. Ama oldukça güzel, değil mi?"

"Öyle," diye homurdanıyorum. Aklım hâlâ onun aniden ayrılışında. Sanki gitmesi gereken bir yer varmış gibi görünüyordu. Ama nereye?

"Ama onun aksanı..." Kaşlarını çatıyor. "Nereli bu kız? Aksanı kulağa oldukça..."

Bu dikkatimi çekti. Başından beri aksanını merak ediyordum ama tam olarak çıkaramıyordum. İlk başta Boston aksanı ya da o civarlarda bir aksan olabileceğini düşündüm. Daha sonra, geçmişinin gizemi büyüdüğünde, izini kaybettirmek için İngiliz aksanı taklidi yaptığından şüphelendim - ama bunu taklit etmekte pek de iyi bir iş çıkarmamıştı.

"Daha ziyade mi?"

"Orta Atlantik," dedi annem. "Ama bugünlerde kimse konuşmuyor."

"Bu eski Hollywood aksanı değil mi?"

Annem başını sallıyor.

"Belki de hoşuna gitmiştir ve nasıl kendi kendine öğrenmiştir," diyerek omuz silktim.

Annem gözlerinde bir parıltıyla bana bakıyor.

"Bilmiyorsun," diyor. "Nereli olduğunu bilmiyorsun."

Dudaklarım düzleşti. Minnie'nin kimliğiyle ilgili kendi hayal kırıklıklarımı düşününce bu onunla tartışmak isteyeceğim son şey.

"Yeterince biliyorum," diye .

Tabii ki annem buna inanmıyor. Muhtemelen Minnie'nin kim olduğunu ve neden bana yakın olduğunu öğrenmenin yollarını arıyordur.

"Marlowe, sevgilim. Kızdan hoşlanıyorum, gerçekten. Ama onun sırlarını bilmeden kendi sırlarını ona anlatmanın erken olduğunu düşünmüyor musun?"

Bu annelik sesi. Derin bir nefes alıyorum.

"Anne. Ne yaptığımı biliyorum. Lütfen karışma. Yani Giles'tan bizi gözetlemesini isteme ve en önemlisi. Ona zarar vermeye çalışma."

"Benim hakkımda nasıl böyle düşünürsün canım?" Gözleri etkilenmiş bir şokla genişler.

Gözlerimi deviriyorum.

"Sakin bir şey denemeyin. Ben ciddiylim. Seninle tartışacak havada değilim. Sadece ona bir şey olmasına izin vermeyeceğimi bil."

"Vay, vay! Bu bir tehdit mi canım?" Omuz silkiyorum.

"Muhteşem! Ondan hoşlanıyorsun." Kıkırdıyor. "Tamam, tamam. Onu doğum günü partime getirdiğin sürece karışmayacağım."

"Tamamdır," diye cevap veriyorum.

"Ve," diye devam ediyor, yüzünde muzip bir gülümseme beliriyor. "Bir bahar düğünü istiyorum."

"Ne?" Onu doğru mu duydum?

"Artık gençleşmiyorum ve senin bir yuva kurduğunu görmek istiyorum. Minnie harika bir kız ve senin için mükemmel. Onaylıyorum. Şimdi düğüne geçebiliriz. Eğer Minnie için bir sakıncası yoksa, organizasyona yardım edebilirim..."

"Dur bir dakika. Kim düğün hakkında bir şey söyledi?"

"Bu doğru. Ona kız arkadaşın olmasını bile teklif etmedin ama onunla yaşıyorsun. Yazıklar olsun sana, Marlowe! Bir sonraki adıma geçebilmek için bunu derhal düzeltmen gerekiyor. Tercihen önümüzdeki ay içinde, böylece bir tarih belirleyebiliriz."

Ve işte böyle, annem bir kez kafasına bir şey taktı mı, onu vazgeçirmek çok zor oluyor. Bu fantezi düğün hakkında konuşmaya devam ediyor, olay için hayal ettiği her şeyi anlatıyor.

Saatime bakıyorum ve Minnie'nin gideli on dakika olduğunu fark ediyorum.

Aniden ayağa kalkarken anneme "Hemen döneceğim," diyorum.

Odadan çıkıp bir garson buluyorum ve kadınlar tuvaletinin nerede olduğunu soruyorum. Etrafta hâlâ insanlar var -özellikle de erkekler- ve bu da Minnie'min güvende *olmadığı* anlamına geliyor.

Bir garson beni banyoya doğru yönlendiriyor ama koridora ulaştığımda köşede Minnie'yi görüyorum. Sırtını duvara dayamış duruyordu. Vücudunun sadece yarısı görünüyor.

Tuvalete gidiyorsa orada ne işi var?

Ona doğru ilerliyorum. Ama ancak yolun yarısına geldiğimde yalnız olmadığını gördüm.

Yanında tamamen siyah giyinmiş bir adam var. Birkaç gün önce karda olan adama benzeyen bir adam.

Bu mesafeden onu daha iyi görebiliyorum.

Benim boyumda, yani Minnie'den bir karış daha uzun. Ama adam tika basa dolu. Sadece ön kolları bile iri, kasları gömleğinden taşıyor. Saçları koyu kahverengi, yanlardan kırpılmış ve tepede daha uzun. Kafa derisinin her iki yanında dönen iki dövme var.

"Anlamıyorsun," diyor sert bir sesle. "Gitmen gerek. Seni bulmaları uzun sürmez."

Başımı sallıyor.

"Yapamam. Henüz değil. İki yıl önce beni gitmeye ikna etmene izin verdim ve o zamandan beri pişmanım," diye mırıldanıyor. "Bir yolu olmalı, Kai. Kalkanlarımı yukarıda tutma konusunda iyiydim."

"Minerva," diye mırıldanıyor ve ona bir adım daha yaklaşıyor. "Şimdilik sadece nöbetçiler var. Ama bir sonraki Komutan Azerius olacak. Ve hiçbir kalkan seni ondan saklayamayacak-"

"Ama ben yeniden yaşamaya başladım, Kai. Şimdi nasıl gidebilirim? Her şeyi nasıl terk edebilirim..."

"Neyin tehlikede olduğunu anlamıyorsunuz. Seni korumak için elimden geleni yaptım ama benim etkim bile ancak bu kadarını yapabilir." Kolunu tutuyor, parmakları etinin üzerinde sıkışıyor.

Kırmızı görüyorum.

Konuşmaları ne kadar ilginç olursa olsun ve bana Minnie hakkında daha fazla bilgi verebilirse versin, başka bir adam kadınıma dokunduğunda hareketsiz duramam.

"Minnie!" Gümbürdeyerek ona doğru yürüyorum.

Vücudum gergin, yumruklarım iki yanımda sıkılı.

Savaşa hazırım.

Geri sıçrayıp duvara çarpıyor. Yanındaki adam, yani Kai, dövüş pozisyonu alıyor.

"Ondan uzak dur. Hemen!" Onlara yaklaşırken sesleniyorum.

Bir kolunu koruyucu bir şekilde ona doluyor ama ben yumruğumu ona doğru savurduğumda bunu fark etmiyor bile.

Başını yana çevirip darbeyi savuştururken gözleri bana bakıyor.

"Kai, yapma," diye yalvarıyor Minnie kısık bir sesle, gömleğini çekiştirerek. "Ona zarar verme, lütfen!" Bana dönerek dudağını ısırıldı. "Marlowe..."

"Kim o, Minnie? Kim lan o?" Ona tekrar vurmaya hazırlanarak bağırdım. Halkın içinde olmamız ya da birilerinin görmesi umurumda değil. Ona elini sürmüş olması dışında hiçbir şey umurumda değil.

"Minerva, insanını kontrol et," diyor adam sıkılmış bir sesle.

Küçümseyici ses tonu karşısında burun deliklerim alevlendi.

Ona bir yumruk daha savuruyorum, yine kaçıyor. Ama kaçacağını zaten sezmiştim, bu yüzden o geriye yaslanırken diğer yumruğumu kafatasının arkasına indiriyorum.

Son anda hareket etmeyi başardı ama parmak eklemlerim hâlâ etine temas ediyor.

Dudağı sıkıntıyla seğiriyor.

Sırıtiyorum. , sert çocuk. Bu benim için sadece bir ısınma.

Bir adım geri atıyor ama ona geri çekilme fırsatı vermiyorum. Ona tekrar yumruk atıyorum, ama bu sefer yumruğumu elinde yakalıyor ve büküyor.

Ani acı karşısında dişlerimi gıcırdatıyorum ama aldırmıyorum.

"Kai. Kes şunu!" Minnie haykırarak kendini diğer adama doğru fırlatır. "Sen de Marlowe. O benim kardeşim!"

On dokuz

"H "O benim kardeşim, seni aptal!"
Sesi beynimde yankılanıyor ve yeni bilgiyi sindirmem
birkaç dakikamı alıyor.

Kardeşim.

O onun kardeşi.

Bu da akraba oldukları anlamına geliyor. Bu da onunla
ilgilenmediği ya da onu incitmek istemediği anlamına gelir.

Ben ona bakıyorum. O da bana bakıyor.

Minnie onun elinden yumruğumu alıyor ama kardeşi olduğunu
iddia ettiği bu adama bakmakla meşgul olduğum için bunu fark
etmiyorum bile. Ona inanmadığımdan değil. Ama kan bağları olsun ya
da olmasın, adamın ona dokunmasından hoşlandığımı sanmıyorum.

Gözlerimi ona diktim. Şimdi onu yakından gördüğüme göre,
sanırım benzerlikleri görebiliyorum. Aynı koyu renk gözlere sahipler.

Ama bir erkek kardeşten hiç bahsetmedi, değil mi?

Yine de, birkaç gün öncesine kadar hâlâ yetim ve eski bir mahkûm
olduğunu iddia ediyordu.

"Kardeş, ha," diye mırıldanıyorum, gözlerimi onlara dikerek.
"Tanıştır bizi," diye talep ediyorum.

Minnie kardeşinden bana bakarken kafası karışmış gibi görünüyor.
Başka bir çatışmayı önlemek için şu anda aramızda duruyor. Onun için
çok kötü, ben hala bu adama bir ders vermek için çevremi nasıl
kullanabileceğimi düşünüyorum.

Kardeşin mi? Ve onu öylece sokakta mı bıraktı? Evsiz, kıyafetsiz
ve parasız? Akla yatmayan bir şeyler var.

Minnie boğazını temizler.

"Marlowe, bu Molokai, benim ağabeyim. Kai, bu Marlowe, benim..." Uygun bir terim bulmak için duraklarken dudağını ısırıyor. "Arkadaşım." Gülümsüyor.

Ne?

Arkada

ş mı?

Ben onun arkadaşı mıyım?

Bir kez daha görüşümü kırmızı bir sis kaplıyor. "Erkek arkadaş," diye düzeltiyorum.

Minnie bana bir bakış attı.

Molokai ise kaşlarını çatıyor.

"Bu terime aşına değilim. O senin insan muhafızın mı, Minerva?"

"Uhm, öyle diyebilirsin?"

Derin bir nefes alır.

"Son felaketten sonra insanlarla uğraşmayı bıraktığınızı sanıyordum."

"Öyle oldu. Yine de Marlowe harika bir muhafız. Beni bu dünyadaki erkeklere karşı koruyor," diye ekliyor Minnie.

"mi?" Molokai gözlerini bana diyor, ses tonu şüpheli.

"Benim cazibeme karşı bağışıklığı var. Zaten bu yüzden ondan korumam olmasını istedim," diye devam ediyor Minnie.

Tartışmaları çok garip. Ne konuştukları hakkında hiçbir fikrim yok. Neden birdenbire onun gardiyanı oldum?

"Peki seni korumasının karşılığında ne alıyor?" Molokai soruyor.

"Anthropa'da sunacak hiçbir şeyiniz yok. Tabii..."

Anthropa mı? Bu da ne böyle?

"Kai! Saldırganlaşıyorsun." Minnie kaşlarını çatıyor. "Onun için yemek yapıyorum. Bu adil bir değiş tokuş."

Kardeşi dondu kaldı.

"Sen... yemek mi yapıyorsun?" diye soruyor iğrenmiş bir sesle. "Cılız bir insan için mi?" Sesi koridorda gürlerken hava değişir. "Konumunu unutuyorsun, Minerva."

"Benim durumumu çok iyi biliyorsun, Kai. Ve görüldüğü kadar kötü değil. Bundan zevk alıyorum." Omuz silkiyor. "Ben gerçekten iyiyim. Artık benim için endişelenmene gerek yok. En azından bir süreliğine."

Önce ona, sonra bana ters
ters baktı.

"Onaylamıyorum."

"Onaylayıp onaylamamanız da umurumda değil," diye takılıyor. "Şimdi git. Burada olmak senin için de güvenli değil."

"Ama-"

"Kai..." Ona sert bir bakış atıyor. "Bir dahaki sefere sadece bir şey bulursan temas kur. Aksi takdirde, bu çok tehlikeli olur."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken dudaklarını büzüyor. "Minerva, bu kabul edilemez."

"Bence kabul edilebilir olanı çoktan aştık, Kai. Ben artık senin tanıdığın saf küçük kız kardeş değilim, koşullarım da eskisi gibi değil. Şimdi lütfen... Bunu olduğundan daha zor hale getirme."

, hâlâ ona bakıyor. "Lütfen?" diye tekrarlıyor.

Derin bir iç çeker.

". Yeni gelişmeler olursa geri döneceğim."

Minnie başını sallıyor ve ona utangaç bir gülümseme veriyor. Ama ona sarılmak üzereyken onu durdurup geri çekiyorum.

"Hoşça kal Molokai," mırıldandım.

Bana isyankâr bir bakış attı ama Minnie onu dürtünce sonunda geri çekildi ve gitti.

Sonunda yalnız kaldık. "Kardeş,

ha?" Şüphelye ekliyorum.

"Evet! Bu kadar sert olmana gerek yoktu." Başını bana doğru sallıyor.

"Bana bir erkek kardeşin olduğunu söyleseydin belki de öyle olmazdım" diye itiraz ediyorum. Tabii ki ben de aynı şiddette davranırdım. Akraba olup olmamaları umurumda değil. Elini onun üzerine koydu. Harekete geçmek için bilmem gereken tek şey bu.

"Nadiren konuşuruz." Omuz silkiyor. "Yurtdışında yaşıyor."

"Senden farklı bir aksanı var," diye not ettim. Annemin yorumlarından sonra, onun konuşmasına ve bunun sonucu olarak da kardeşininkine daha fazla dikkat ettim. Annemin Orta Atlantik aksanı dediği şey onunkiyken, erkek kardeşininki oldukça standart bir Amerikan aksanıydı.

Tuhaf.

Minnie'de garip olmayan ne var ? Yanakları

kızardı.

"Bu... Şey..." diye kekeliyor. "Dediğim gibi. Farklı ülkelerde yaşıyoruz."

Gözlerimi ona diktim.

"Tüm bu gizlilikten sıkılmaya başladım. kim var?" Keskin bir şekilde talep ediyorum.

Derin bir nefes alır.

"Fark etmez. Şimdi değil," diyor yemek odasına geri dönerken. gidip kolunu tutuyorum.

"Bu benim için önemli. Kim olduğunu bilmem gerek, Minnie." Gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırdı.

"Kız arkadaşın."

İfadesi karşısında gözlerim parlıyor.

"Bunu ilk söyleyen sendin." Gülümsüyor, kirpiklerini bana doğru kırıştırıyor.

"Sen-"

"Aklının başına gelmesine sevindim. Birbirimiz için ne kadar mükemmel olduğumuzu anlamanın ne kadar süreceğini merak ediyordum" diye fısıldıyor. Ayak parmaklarının ucunda yükselip ağzını yanağıma sürterek beni susturuyor.

Bir kızarıklık boynuma tırmanıyor ve aniden çok sıcak hissediyorum. "Öyle miyiz?" Kalp atışlarım beceriksizce tekrarlıyorum.

"Oh, evet," diye mırıldanıyor baştan çıkarıcı bir şekilde. Yanağıma sıcak hava üflüyor ve sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor. "Sen benim katil Marlowe'umsun, ben de senin yaramaz Minnie'nim. Ne kadar iyi uyduğumuzu görüyor musun?" Dudaklarını yanağımda gezdiriyor.

Dudakları yumuşak.

Sıcak.

Yutkunuyorum.

"Sanırım öyle," diye mırıldanıyorum, zihnim bulanıklaşıyor.

Bildiğim tek şey vücudunun benimkiyle aynı hızda olduğu, ağzının tenimde olduğu. Varlığı tüm evrenimi ele geçirene kadar kokusu burun deliklerime saldırıyor.

Kız arkadaşım.

Kelimeyi kafamda tekrarlıyorum, çınlamasına alışık değilim. O benim... kız arkadaşım mı?

Ona yakın olma, onun yemyeşil ağzını ve çıplak vücudunu keşfetme anları beni ele geçiriyor. Çünkü çiftler böyle yapar, değil mi? Her şeyi paylaşırlar.

Hmm. Bu fikir düşündüğümde daha çekici.

Kendimi hiçbir zaman bu kuruma yakın hissetmediğim için çiftlerin ne yaptığı üzerinde fazla durmadım. Ama sanırım bunun avantajları var.

Annemin de belirttiği gibi, zaten birlikte yaşıyor ve çiftlerin yaptığı sıradan şeyleri yapıyoruz. Eksik olan tek şey fiziksel yakınlık.

Sikeyim.

Kapıyı açtığım anda, bir sürü görüntü üzerime saldırıyor. Minnie, çıplak, yatağında.

Yapabileceğimiz sayısız şeyi düşündükçe alnımda ter damlaları oluşuyor.

Kahretsin, ama dudaklarımı vücudunun her yerinde gezdirmek ve her yerinin tadını öğrenmek için sabırsızlanıyorum. İçimden bir ses onun yemeklerinden bile daha bağımlılık yapıcı olacağını söylüyor.

O zaman başım gerçekten belaya girecek.

Bunu çok uzun zamandır düşünüyordum ve şimdi fantezilerim gerçekleşmeye yakın olduğu için, bu konuda iyi olamayacağımdan endişeleniyorum.

Sikeyim. Çifte lanet.

Biraz porno izlemem lazım. Belki biraz aşk romanı okurum.

Kafamın içinde kaybolurken, Minnie'nin benden uzaklaştığını ve şimdi dudaklarında eğlenceli bir gülümsemeyle bana baktığını fark etmiyorum.

"Sanırım annene dönmeden önce bunu halletmen gerekiyor," diye baştan çıkarıcı bir şekilde mırıldanıyor.

İşaret ettiği yere bakıyorum ve ereksiyonumu kastettiğini görünce şaşırıyorum.

"Şimdi mi?" Ben soruyorum.

"Tabii ki şimdi!" Kıkırdıyor. "Gel, banyo şurada," diyor kolumdan tutup beni erkekler tuvaletine doğru yönlendirirken.

Fantezilerimin bu kadar çabuk hayata geçeceğini düşünmemiştim, ama kahretsin...

Minnie'nin küçük ellerini sikimin etrafına sarmış, onunla ilgilenmeye çalıştığını hayal ettikçe heyecanım her saniye artıyor. Ama sonra, resim onun dizlerinin üzerinde, dudaklarını sikimin ucuna doğru ayırmış haline dönüşüyor...

Lanet olsun.

Böyle giderse tuvalete bile gidemeyeceğim. Sikimin onun ağzında olması fikri bile beni boşalmaya yaklaştırdı.

Aslında, şehvete o kadar kapılmışım ki, onu kardeşi ya da kimliği hakkında daha fazla sorgulamak istediğimi unutuyorum. Tek düşünebildiğim

Yaklaşan tahliyemi. Ve o elbisenin içinde çok seksi görüldüğü gerçeği.
Çıplak nasıl görüldüğünü hayal ediyorum.

Ona kıyafetlerini çıkarmamasını söylediğim için aptalın tekiydim.
Evde çıplak çalışmaya itiraz etmezdi.

O zamanlar kabul
edilemezdi. Şimdi mi?
Cennet olurdu.

Daha önceki tutuculuğum için kendimi zihinsel olarak azarlıyorum
- gerçi bu tutuculuğumdan pek kurtulmuş değilim ve sadece Minnie söz
konusu olduğunda.

Banyoya ulaşıyoruz ve tek kullanımlık olduğunu görmek beni
mutlu ediyor. Minnie'nin dizlerini ya da elbisesini kirletmemesi için
yere kağıt havlu koyacağımdan eminim.

Normalde, rastgele bir banyonun temizliğini sorgulardım ve
kendimi asla oraya adım atarken görmezdim.

Ama bu bir istisna olacak.

Bu konuda kabuslar görebilirim ve bu gece duşta cildimi aşırı
fırçalayabilirim, ancak beni bekleyen mutlulukla kıyaslandığında biraz
acı hiçbir şey değil.

Banyonun kapısını açıyorum ve önce Minnie'nin girmesini işaret
ediyorum. Aşırı hevesli görünmemek için elimden geleni yapıyorum
ama olan oldu.

Şu sevgiliyiz, değil mi? "Neden içeri
girmiyorsun?" Kaşlarını çatı.

"Önce sen git," dedim. Bir centilmen olduğumu göremiyor mu?
Aletiniz patlamak üzereyken centilmen olmayı hatırlamanın ne kadar
zor olduğu hakkında bir fikri var mı?

Kaşları derinleşiyor.

Bana bakıyor, sonra banyoya, sonra tekrar bana.

"Sen..." Yutkunuyor, yanakları kırmızının koyu bir tonuna dönüyor.

"Beni içeride mi istiyorsun? Sana yardım etmem için..."

Başımı sallıyorum. Neden birdenbire nazlanmaya başladı?

Bu onun fikriydi. Kendini bir ayaktan diğerine dengeliyor.

Artık o kadar emin görünmüyor.

Açıklamasını isteyemeden beni banyoya sokuyor ve kapıyı
kapatıyor.

"Sapık," diye , sonra da kıkırdıyor.

Topuklarının yere çok yüksek bir hızla vurduğunu duyabiliyorum.

Kafam karışmış bir şekilde banyo aynasına
bakıyorum. Lanet olsun.

Hayallerim suya düştü. Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum.

Akla gelebilecek en sıkıcı şeyleri düşünürken sonsuzluk gibi gelen bir süre orada öylece duruyorum - ama zihnim bana sürekli Minnie'nin kışkırtıcı görüntülerini gösterdiğinde bu bile zor oluyor.

Temizlikle ilgili düzenli düşüncelerim bile artık onun varlığıyla gölgeleniyor. Bodrumumu dezenfekte etmek için farklı adımları gözden geçirmek yerine, tek düşünebildiğim hizmetçi kıyafeti içinde, dizlerinin üzerinde, kışını geriye doğru iten Minnie...

Sikeyim.

Bu işe yaramayacak.

Musluğu açıyorum ve yüzüme su püskürtüyorum.

Soğuk bir duş için mükemmel bir zaman.

Elbette Minnie'nin önerdiği gibi meseleyi halledebilirdim. Ama elim onun dokunuşu için önemsiz bir taklit olurdu. Ve ben onu istiyorum.

Ereksiyonumu tam direktten yarım indirmek için yaklaşık on dakikalık nefes egzersizleri yapmam gerekiyor. Hâlâ rahatsız edici ama o kadar da belirgin değıl.

Özel odaya geri döndüğümde Minnie'nin içeri girfark ettim. Kapının yanında durmuş beni bekliyordu.

"Bitti mi?" diye soruyor gözlerini bedenimde gezdirirken. Yanakları koyu kırmızıya boyanmıştı.

"Senin sayende değıl," diye mırıldanıyorum.

Tekrar kızarır ve bakışlarını kaçırır.

"I..." Dudaklarını ıslatıyor. Elleri arkada ve bir ayağından diğerine dengede duruyor. Kararsız görünüyor.

"İyi miydi?" Bunu soracak kadar küstah. Dudağını ısıırıyor, lanet olası bir siren gibi bakıyor. Sadece bu görüntüsü bile sikimi bir kez daha sarsıyor.

Lanet . Yakınlık yüzünden. Kafamı karıştırıyor.

Tabii ki bu, evin etrafında dolanmamın ve onu yirmi dört saat izlememin beni henüz bastıramadığım bir cinsel çılgınlığa sürüklediğı anlamına gelmiyor. Ama bu, onun önümdeki hissi ve kokusuyla kıyaslanamaz bile.

Büyüledim mi? Yoksa sadece şehvete mi ? Korkarım ikisinin karışımı olabilir.

"Hayır, o kadar kötüydü ki sikimde kalıcı hasara yol açmış olabilirim," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum.

Gözleri telaşla bana bakıyor. Kendini bana doğru fırlatmadan önce gözlerini tekrar tekrar kırıştırıyor.

"Ne? İyi misin?" diye hızlıca soruyor, sesi endişeyle karışık.

"Lütfen bana onu kırmadığını söyle..." Elleriyle pantolonumun ön bölgesini sıvazlarken paniklemeye çok yakın.

Yanlışlıkla sikime dokunuyor ve hemen avucunun altında seğiriyor. Donup kalır ama elini yerinde tutar.

Onun dokunuşuyla sikime kan hücum ediyor, bu yüzden hareket ediyor. Tekrar. Geri çekiliyor, gözleri kocaman.

"Aman Tanrım! Kötü, değil mi?" Neredeyse çıldırmış gibi devam ediyor. "Şimdi kendi kendine hareket ediyor!"

O gittikçe tedirginleşirken, ben sadece ona bakabiliyorum. Aletlerin nasıl çalıştığını bilmiyor mu? Sanırım bilmiyor.

Ve bu beni memnun ediyor. Son derece.

"Hepsi senin suçun," diye devam ediyorum, bir şekilde onun işkencesini sona erdirmek istemiyorum. "Eğer bana yardım etseydin..." İçimi çekiyorum, kederli bir ifade takınıyorum.

"Ama... Anlamıyorum..."

"Acıttın. Onunla ilgilenmeliydin, Minnie. Doğru olan bu."

Sertçe yutkunuyor.

"Ama biz henüz bağlanmadık. Bunu yapamam..." diye kendi kendine mırıldanıyor.

"Bağlanmış mı?" Kaşlarımı çatıyorum. "*Bu* ne demek oluyor?"

"Bir yeminle birleştik," diye açıklıyor, sesi daha da ciddi.

"Evli mi demek istiyorsun?" Bir kez daha şaşırarak mırıldanıyorum. Bu kız davranışlarıyla beni ne zaman şoke etmeyecek?

Başını sallıyor.

"Birbirimize dokunmak için bağlanmış olmalıyız elbette. Ama şimdi ona zarar verdin... Oh, Marlowe. Ne yapacağız şimdi? Bunu dört gözle bekliyordum. Bağlandıktan sonra tabii."

Yüzünde saf bir korku ifadesi var ve gözyaşlarına boğulmak üzere gibi görünüyor.

Ne oluyor ?

"Şakaydı," diyorum hemen o daha fazla gözyaşı dökmeden. "Hiçbir şey kırılmadı."

O büyük ve güzel gözlerini kaldırıp bana bakıyor. Ve bakıyor.

bakıyor.

"Sen... şaka mı yaptın?" diye soruyor küçük, hoşnutsuz bir sesle. "Sen mi?" diye tekrarlıyor, sanki benim şaka yapmam kesinlikle sıra dışıymış gibi.

Değil, değil mi?

Düşündükçe kaşlarımı çatıyorum. Onunla en son ne zaman şakalaşmıştım?

Herhangi biriyle, bu konuda?

Cevap bana kolayca geliyor.

Asla.

Ben şaka yapmam. Tıpkı bunun sorumluluğunu bile küçük bir dinsizin neden olduğu lanet olası bir ereksiyonla umumi tuvaletlere gitmediğim gibi.

Beni gafil avladığı ve topuğunu ayağıma vurduğu için ona cevap veremiyorum.

Siktir! Bu çok .

"Seni sefil!" diye haykırır. "Bu konuda nasıl şaka yaparsın? Gerçekten sana kalıcı hasar verdiğimi düşündüm!" Etrafta volta atmaya başladı. "Ama sadece yanaktan bir öpücüktü! Ahlaksızca bir şey değildi," diye devam ediyor, sanki olanlara bir anlam vermeye çalışıyormuş gibi.

"Yanağına konduracağın bir öpücüğün de etkiyi yaratabileceğini düşündün mü?" Acı dolu nefesler arasında soruyorum.

"Ama bu senin... şeyini kırmaz..." Sözünü kesiyor.

"Benim şeyim mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum, onu bu kadar şaşkın görmek beni eğlendiriyor. "Aletimle aşırı ilgili görünüyorsun, tatlım."

Daha da kızardı.

"Öyle bir şey yok. Yani ben... bir şey değil." Kendini toparlamak için derin bir nefes alıyor. "Sadece incinmediğinden emin olmak istedim," diye mırıldanıyor.

"Benimle evlenmeden önce aletimin çalıştığından emin olmak istedin. Bu doğru mu?"

"Şey..." Dudağını ısıırıyor.

"Aman Tanrım, Minnie. Benimle sadece sikim çalışırsa mı evleneceksin?" Sahte bir öfkeyle sordum.

garsonumuz köşesini dönerken beni duydu.

Mahcup bir şekilde hemen gitmek için döner.

"ol, Marlowe. Sürekli c-c-c-c diyemezsin..." "Sik mi?"

"Şu. söylemeyi kes."

"Yoksa ne, benimle evlenmeyecek misin?"

Gözleri bana dikilmiş, beni hançerliyor.

"Belki de yapmam," diye takılıyor.

"Sormadım." Omuz

silktim. "Soracaksın."

"Evlenmek gibi bir planım yok."

"Evet, biliyorsun," diyor daha vurgulu bir şekilde. "Artık senin kız arkadaşınım. Bir sonraki adım, siz insanlar için bariz olan adım, evlilik. Benimle bağ kuracaksın."

"Kendini aşılıyorsun, tatlım," diyorum kıkırdayarak. Ama gerçek şu ki, onun sözleri beni de biraz telaşlandırdı - sadece birazcık.

Demek benimle evlenmek istiyor, ha?

Bu kez, beklenti o kadar ürkütücü değil. Aslında, oldukça heyecan verici olduğu kanıtlanabilir.

O zaman benim olacak. Kağıt üzerinde. Kanun önünde. Kimse onu benden alamayacak.

"Benimle bağ kuracaksın Marlowe," diye devam ediyor sırtını dikleştirerek. "Elbisemin içine girmek istiyorsan, benimle bağ kurman gerekecek."

"Sanırım pantolonunun içinde demek istiyorsun," diye ekliyorum kuru bir sesle.

"Pantolon giymiyorum." Gözlerini bana dikti.

Bunun bir deyim olduğunu belirtmek için ağzımı açıyorum ama sonra deyimlerin zaten onun güçlü yanı olmadığını hatırlıyorum.

"Yani bu mı? Seni becermek istiyorsam, seninle evlenmem mi gerekiyor?" "Kesinlikle." Çenesini meydan okurcasına yukarı kaldırıyor. "Neden?"

Onunla evlenmeye karşı olduğumdan değil. Belki de bugün bunu araştırmalıyım. Ama hala onun çamurlu geçmişi meselesi var. Ve şimdi de şu soğuk ağabeyi. Onun ailesi de kim?

Ve daha da önemlisi, umurumda mı? Şaşırtıcı bir şekilde, pek değil.

"Çünkü gerçek bir bağ kutsaldır," diye ekliyor küçük bir gülümsemeyle. "Ve eğer bunu doğru yaparsak... Kader bize olumlu bakabilir."

Bir ona baktım. Sonra içimi çektim ve başımı salladım. Tuhaf bir kız olduğunu biliyordum ama *bu kadar* tuhaf olduğunu hiç fark etmemiştim. Sonra, astroloji ve burçlar hakkında konuşacak.

Onu veya inanç sistemini rencide etmeyecek bir cevap üzerinde düşünürken

-Bildiğim kadarıyla Wiccan, pagan ya da o tür bir şey olabilir.

-Odanın kapısı aniden açılır.

Annem dışarı çıkıyor, giymiş bile.

"İşte buradasın canım. Korkarım şimdi ikinizden ayrılmak zorundayım. Acilen ilgilenmem gereken bir konu var," diyor özür dileyerek.

Bana sarılıyor, sonra aynısını Minnie'ye yapıyor, o da mutlulukla sarılmaya karşılık veriyor.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Julius hasta. Nişanlısı onun için endişeleniyor."

Dilimi dişlerime vuruyorum.

Julius her zaman bir ilgi orospusu olmuştur. Eminim annemin benimle yediği yemeği duymuş ve göz ardı edilmekten hoşlanmamıştır.

"O lanet olası bir doktor. Kendi başının çaresine bakabilir," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Marlowe! Yine küfrediyorsun." Bana baktı. Omuz silkiyorum.

Minnie bana bakarak, "Kendini durduramıyor," diye takılıyor.

"Senden hoşlandığımı biliyordum, Minnie." Annem kıkırdadı. "Bu görüşmeyi kısa kestiğim için üzgünüm ama yakında doğum günü partimde görüşürüz."

"Elbette." Minnie başını sallar ve gülümser.

Birkaç klişe laf daha ve annem gidiyor. Lanet olası Julius. Adam otuz beş yaşında, *beş* değil.

Yine de dikkatlerin onun yerine benim üzerimde olmasından hiç hoşlanmadı.

Annem gittikten sonra hesabı ödedim ve Minnie için tatlı istedim. Bu kadar yeter, gidiyoruz.

Alabama bindik ve eve doğru sürmeye başladım.

Yolculuğun onuncu dakikasında bana surat astığını fark ettim.

"Şimdi ne olacak?" Gözlerimi devirerek soruyorum.

"Bazı konularda biraz kalın kafalı olduğumu fark etmişsinizdir," diye söze başlıyor. "Aptal değil. Teorik derslerimde birinci olduğumu bilmeni isterim," diye eklemeyi ihmal etmiyor.

"Aptal olmadığını biliyorum, Minnie." Elbette, aramızda biraz dil engeli var gibi görünüyor. Ama bunun dışında, o zeki bir kız.

"Güzel." Memnun bir şekilde başını sallıyor.

"Bu kadar mı? Aptal olduğunu düşünmediğimden emin olmak mı istedin?" "Şey, kısmen," diye cevap veriyor utangaç bir şekilde.

Koltuğunda kıpırdanıyor,

o bana doğru dönüyor, yüzündeki ifade heyecanlı. hareket,

Ancak, eteğini yukarı kaldırıyor ve bana düzgün bacaklarını gösteriyor.

Yutkunuyorum. Bunu bilerek mi yapıyor? Beni delirtmek mi istiyor?

Az önce parmağına yüzük takmazsam benimle yatmayacağını söyledi, yani bu noktada sadece bana işkence çalıştığı sonucuna varabilirim.

Ne yazık ki, bu kadar zayıf bir ruh olmak benim hatam.

Bir zamanlar, kendimi böyle bir ayartmanın üstünde görürdüm. Ama şimdi diğer erkekler kadar zayıf olduğumu fark ettim.

Onu görürsem, sertleşirim. Bu kadar basit.

Sanırım yüzük alışverişine başlasam iyi olacak.

"Neden kısmen?" Boğazımı temizliyorum, onun bacaklarına değil yola odaklanmak için elimden geleni yapıyorum.

Lanet olsun, onu istiyorum. O kadar çok ki, onun için kutsal bekarlığımı riske atmaya hazırım.

"Benim için bir şeyi açıklığa kavuşturmanı istiyorum. Bu ölüm kalım meselesi Marlowe, o yüzden bana bir daha yalan söylemeyi aklından bile geçirme," diye ekliyor ciddi bir ses tonuyla.

"Ne oldu?"

"Vücut puanınız."

"Vücut sayısı," diye düzeltiyorum.

"Her neyse. Sadece ölü insanlar var, değil mi?" diye soruyor, belirsiz bir şekilde dudağını dişliyor.

"Evet, sadece ölü insanlar" diye onaylıyorum.

"Ve bununla demek istediğim, o ölü insanları öldürdünüz, onlarla başka şeyler yapmadınız, değil mi?" Devam ediyor.

Onu doğru duymadığımdan korkarak göz kırpmıyorum.

"Az önce nekrofil ile ilgilendiğimi mi ima ettin Minnie?" Kahkahalarımı zar zor tutarak soruyorum.

"Hayır. Yani... Sadece bana gerçeği söyle, olur mu?" diye hayal kırıklığı içinde haykırıyor. "Ölü ya da diri herhangi biriyle yattın mı?" Cevabımı beklerken dikkatle bana bakıyor.

"Hayır, kimseyle yatmadım" diye cevap veriyorum.

Dudaklarında bir gülümseme belirliyor ama rahat bir nefes alamadan kaşlarını çatıyor.

"Hayır, hayır. Beni bir daha yanıltmana izin vermeyeceğim," diye mırıldandı. "Marlowe! Ölü ya da diri kimseyle yattın mı?" diye tekrar sorar.

Neredeyse kahkahayı patlatacaktım ama bunun onu daha da kızdıracağını biliyorum. Daha önceki davranışlarımdan dolayı zaten onun kötü defterindeyim, bu yüzden bu raundu da ona verebilirim.

"Hayır, Minnie. Ölü ya da diri hiç kimseyi becermedim."

Sonunda yüzünde kocaman bir gülümseme belirir. Ellerini göğsünün önünde birleştiriyor ve heyecanla avuçlarını tekrar tekrar çırpıyor.

"Güzel. Bu iyi," diye fısıldıyor kendi kendine.

Hay sikeyim. Bunun onu bu kadar mutlu edeceğini bilseydim, ona en başından gerçeği söylerdim. O zaman haftalarca onun soğuk davranışlarına katlanmak zorunda kalmazdım.

Ama o zaman onun kıskanç olduğunu da bilemezdim...

Ah, ne ikilem.

"Ve öpüşmek. Ödeştığımızı söylemiştin. Bunu benim için de açıklığa kavuştur," diye ekliyor, sesinde daha da fazla heyecan yankılanıyor.

"Tam olarak düşündüğün anlama geliyor, Minnie. Ölü ya da diri hiç kimseyi öpmedim. Annemi yanağından öpmeyi saymazsan tabii."

Elini sallıyor.

"Sayılmaz."

O kadar cıvıl cıvıl ve mutlu ki, kendi kendine mırıldanmaya ve koltuğunda dans etmeye başlıyor.

Çok tatlı. O çok tatlı.

"Şimdi bende," derken buluyorum kendimi.

Kaşlarını soru sorarcasına kaldırıyor.

"Şu senin ruh eşin. Hâlâ onu mu bekliyorsun?" Cevabı için kendimi hazırlıyorum.

"Hayır," diye yanıtlıyor beni şaşırtarak. "Senin yapacağına karar verdim." Dudaklarım memnun bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Ancak arabamın önünde beliren ve yolu görmemi engelleyen karanlık bir gölge yüzünden bu zaferin tadını çıkaramıyorum. Biraz görüş alanı bulmak için direksiyonu çekiyorum ama bu sadece durumu daha da kötüleştiriyor.

Minnie kolumu tutuyor, yüzünde saf bir dehşet ifadesi var.

Havada büyük bir gürültü patlar ve araba kontrolsüzce dönmeye başlar.

Ona uzanıyorum, onu korumak için kollarıma çekiyorum. Bu hızla dönmeye devam edersek muhtemelen . O kadar küçük ve çelimsiz ki, çarpma onu şüphesiz kötü yaralayacaktır.

Ve bunu durduracak gücüm yok.

Onu göğsümde tutarken sadece ağır çekimde olanları izleyebiliyorum.

Nefes alış veriş i yoğunlaşıyor.

"Her şey yolunda. Her şey yoluna girecek," diye fısıldıyorum saçlarına, sözlerimin yalana dönüşmemesi için bilinen ve bilinmeyen tüm tanrılara dua ediyorum.

Kolları göbeğime sıkıca sarılmış, baş ı göğsümde, o da bana aynı sıkılıkta sarılıyor. Birkaç kez sarsıldık ama çok kötü bir şey olmadı.

Arabanın gövdesi bir ağaç olduğunu umduğum bir şeye çarpıyor. Çarpmanın etkisiyle hava yastıkları yüzümüze doğru açılıyor ve arabanın daha fazla ilerlemesini engelliyor.

"Minnie? İyi misin?" Yüzünü nazikçe okşarken soruyorum.

Yavaşça baş ını sallıyor.

Dışarıdan bir uluma sesi geliyor ve ikimiz de dönüp arabanın önüne bakıyoruz.

Karanlık gölgeler çekilmeye baş lar, ancak derinliklerinden gri, hayalete benzer bir figür belirir. Arkasından, ufukta bu hayaletimsi figürlerden *baş ka* bir şey kalmayana kadar onun türünden daha fazlası gelir.

Ne oluyor ?

"," diye fısıldıyor Minnie alçak ve uğursuz bir sesle.

YIRMI

T Uyandığımda duyduğum ilk ses makinenin bip sesi oluyor. Etrafımda bir hareket telaşı var ve elimi hareket ettirdiğimde bir direnç hissediyorum. Onu yerinde tutan bir şey var.

"Bay Spencer-Astor, kendinize zarar vereceksiniz." Sert bir ses beni azarlıyor ve elimi tutup yanıma koyuyor. "Size bakması için doktoru çağıracağım."

Bir kez göz kırpıyorum. İki kere.

Beyaz ve mavi gözlerimin önünde dönüyor, yavaşça önlüklü insanların şeklini alıyor.

Hastane.

Burası bir hastane.

Ve koluma serum bağlandı. "Minnie.

Minnie nerede?" .

Boğazım kurudu ve sesim bozuk çıkıyor. Sanki yuttuğum cam parçaları boğazımın duvarlarına gibi.

Buraya ne zaman ve nasıl geldiğimi bilmiyorum ve açıkçası şu anda umurumda da değil.

Endişelendiğim tek şey Minnie'nin burada olmaması. Ne yanımda ne de görüş alanımda.

Ve bu bir sorun.

Dişlerimi sıkarak kendimi ayağa kalkmaya zorluyorum. Bir kez daha serum beni tutuyor ve onu yırtacak kadar kuvvetle çekiyorum.

Kan kolumdan aşağı akıyor.

Lanet olsun.

"Bay Spencer-Astor!" diye haykırıyor bir hemşire, skandala uğramış bir halde. Beni yatağıma geri götürmek için önüme geçti.

Dudakları ama kelimeler .

Kafamın içinde sağır edici bir gürültü var ve bu da görüşümü titretiyor. Yine de odaklanmam bozulmuyor.

Minnie.

Minnie'yi bulmalıyım.

Hemşireyi kenara iterek perdeyi çekiyorum ve kalabalık bir acil servis ortaya çıkıyor.

"Minnie. Minnie'm nerede?" Ciğerlerim havayla dolarken kaburgalarımındaki acıya aldırmadan sesleniyorum.

"Beyefendi, lütfen sakın ," diye bağılıyor başka bir hemşire bana. "Nerede o? Onu görmem gerek.

Hemen," diye bağırdım.

Hastane tıklım tıklım. Bu, etrafta yüzlerce olmasa da onlarca insan olduğu anlamına geliyor.

Erkekler.

Minnie'ye bir bakışta büyüüne kapılacaklarını biliyorum. Kahretsin, bu konuda ilk elden tecrübem var.

Ama aynı zamanda onun da yaralanabileceği endişesi var. Hatırladığım son şey arabayı çarptığımızdı, değil mi? Ya ona bir şey olduysa?

"Minnie?" Bağıriyorum, çılgınca etrafta ondan bir iz arıyorum.

"Efendim, lütfen!"

İnsanlar etrafımda toplanıyor ve uzaktan güvenliğin kalabalığının arasından geçerek bana doğru geldiğini fark ediyorum.

Hemşirelerden birine dönerek, "Onu bulmam gerek," diyorum. Tehditkâr görünmemek için ses tonumu yumuşatıyorum - güvenlik beni götürürse hiçbir şey elde edemeyeceğim.

"Kim?"

"Benimle birlikte olan kız. Lütfen..."

"Bir sorun mu var?" diye soruyor güvenlik üniforması giymiş bir adam bana yaklaşırken.

Seçeneklerimi tartıyorum.

Hemşireler dehşete düşmüş görünüyordu, bunun iyi bir nedeni vardı. İçlerinden biri güvenlik görevlisine başıyla işaret ediyor ve o da beni zapt etmeye hazır bir şekilde bana doğru geliyor.

Sikeyim.

Onunla dövüşebilirim. Normal kapasitemle, kazanmam sorun olmazdı.

Ama kaburgalarımındaki ağrı bana normal kapasitemde *olmadığımı* söylüyor.

Tüm ağrıyor ve yırtılan serumdan koluma hala kan akıyor.
Adam durdu. Diğer iki güvenlik görevlisi arkamda.
Beni götürmelerine ya da etmelerine izin vermeyeceğime göre,
sanırım geriye kalan tek şey savaşmak.

Tam ilk yumruğu atacakken melodik bir ses adımı söylüyor.

"Marlowe?"

Dönüyorum, nefesim daralıyor.

görmediğimden emin olmak için birkaç kez göz kırpmıyorum.

Kız orada.

Minnie. Benim Minnie'm.

Yüz gizleyen bir maske takıyor ve işe yarıyor gibi görünüyor çünkü erkeklerin hiçbiri henüz ona esir düşmüş değil.

Hastane önlüğü giydirilmiş ve alına geniş bir bandaj sarılmış.

"Minnie," diye mırıldanıyorum nefes nefese ona doğru koşarken.
"İyi misin? Ne oldu? Ne oldu?"

"Oh, bu mu?" diyor bandajına dokunurken. "Hava yastıkları açıldığında oluşan bir çürük sadece. Sende de bir tane var," diye bahsediyor. Bana doğru uzanarak alnıma dokunuyor ve kendi bandajımın hatlarını çiziyor.

"Hava yastıkları mı?" Kaşlarımı çatıyorum. Kazanın görüntüleri yavaşça gözümün önüne geliyor.

Ama *neden* kaza yaptık?

Ben iyi bir sürücüyüm. İçki içmedim. Yollar oldukça iyi durumdaydı.

Zihnimde bir sis bulutu beliriyor ama şakaklarıma ağrı saplanırken başımı sallıyorum.

" misin?" diye soruyor yüzümü buruşturduğumu görünce endişeyle.

"Evet, evet. Ama ne oldu? Neden kaza yaptık?"

"Sen... hatırlamıyor musun?" diye dikkatle soruyor. Başımı sallıyorum.

"Bir hayvan arabanın önüne çıktı. Ona çarpmaktan kaçınmaya çalıştın ve araba yoldan çıktı" diye bağılıyor. "Gel. Bununla ilgilenmen gerek." Kanayan kolumu işaret ediyor.

Hâlâ kendimde değildim, beni hastane yatağıma götürmesine izin verdim.

Bir kadın hemşire yaramla ilgilenmeye geliyor, ama içgüdüsel olarak geri çekiliyorum ve ona dişlerimi gösteriyorum.

İnsanların bana dokunmasından nefret ederim, ama bu ondan daha fazlası. O bana yaklaştıkça fiziksel olarak hasta hissediyorum. Ve o üzerimde gezinirken, midem geri tepiyor.

Tam bana dokunmamasını isteyecektim ki Minnie bunu sezmiş olacak ki araya girdi.

Kolu dışarı fırlar ve hemşireyi durdurur.

"Lütfen kocamı bir erkek hemşire tedavi edebilir mi?" diye soruyor tatlı bir sesle.

Koca.

Bana kocam derdi. Hem de sahiplenici bir şekilde. İşte benim kızım.

Beni herkesin önünde sahiplenmekle kalmadı, aynı zamanda güzelliğine başka hiçbir erkeğin tanık olmaması için bir maske taktı. Elbette ben de en azından başka hiçbir dişinin bana dokunmamasını sağlayabilirim. Adil bir takas olduğunu söyleyebilirim.

Göğsüm gururla doluyor ama bu aynı zamanda kaburgalarımın bir acı neden oluyor.

Ne yazık ki, bu benim umursamadığım türden bir acı.

Hemşire bu istek karşısında şaşırıyor. Yardım için etrafa bakarken kaşlarını çattı - büyük olasılıkla güvenliğe bir kez daha tuhaf bir çift olduğumuzu işaret etmeye çalışıyordu.

Ama Minnie'm tuhaf biriye, ben öyle olmayı umursamıyorum.

Ona bakarken iç çekiyorum. Göğsümde keskin bir acı daha patlıyor.

Güzel, dengeli ve kıskanç. Bir erkek daha ne isteyebilir ki? Hemşire kararsız bir şekilde, "Kapasitemiz dolu, hanımefendi," diye cevap verir. "O

kolunu tedavi ettirmesi gerekiyor-"

"Biliyorum ve bunu sizden istediğim için üzgünüm. Ancak kocamın, bir kadın ona dokunduğunda daha da kötüleşen psikolojik bir rahatsızlığı var. Bu onun iyiliği için, anlıyorsunuzdur." Aynı tatlı ton, ama hemşireye bakışında üstü kapalı bir tehdit var.

Siktir, bu çok seksi.

Konuşmak ya da hareket etmek acı vermese ona bunu da söyledim. "Haklı," diye mırıldanıyorum, ardından bir acı iniltisi geliyor.

Minnie yaralı olmayan kolumu tutuyor ve elimi kendi elinin içine koyuyor. "Lütfen?" Kirpiklerini hemşireye doğru savuruyor.

Hemşire iç çekiyor.

"Ne yapabileceğime bakacağım," diyor. "O zamana kadar lütfen kanayan bölgeye baskı uygulayın."

Minnie kanayan yaraya bir bandaj bastırırken görevini ciddiye alıyor.

"İyi olduğuna emin misin?" Onu dikkatle inceleyerek soruyorum.

"Evet." Gözlerini deviriyor. "Önce kendine dikkat etmelisin. Serumunu kolundan nasıl çıkarabildin?" Bana baktı. "Sen burada değildin," diye homurdandım.

Gözlerini kırıştırtıyor, sonra öfkeyle kızarak başka tarafa bakıyor. Maske bile yüzüne yayılan kızarıklığı gizleyemiyor.

Erkek hemşire yanıma gelip kolumla ilgileniyor. Göğsümdeki yaraların hayati tehlikesi olmadığından emin olmak için birkaç test daha yaptırmam istendi.

Garip bir şekilde, sadece ben dayanmak zorunda kalıyorum. Minnie'ye neredeyse hiç dikkat etmiyorlar.

Elbette onlarla tartıştım ve önce onunla ilgilenmelerini talep ettim. Ama o tek çizik dışında gayet iyi olduğunu söylediler. Bu rahatlatıcı. Çarpma anında onu kollarıma aldığımı hayal meyal hatırlıyorum. Bu onu oldukça iyi korumuş olmalı, bu da beni sevindiriyor.

Bu onun için en iyi eşin ben olduğumu görmesine yardımcı olur. Zengin kontrolü.

Yakışıklı-çek, eğer kendim söylersem. Akıllı-çek, tabii ki.

Zaten kanıtladığım gibi güçlü kontrol.

Ona bakabilir ve geçimini sağlayabilirim, ki ne kadar küçük ve zayıf olduğunu düşünürsek, buna gerçekten ihtiyacı var.

Erkek kardeşi bile işe yaramıyor, onu bu sefil dünyada yalnız bırakıyor ve ondan faydalanmak istiyor. Bunu nasıl yapabildi? Tanrı aşkına, o onun küçük kız kardeşi.

Onunla tanışmamış olsaydım neler olabileceğini hayal bile etmek istemiyorum.

Hâlâ yalnız ve savunmasız olacaktı.

Bu düşünce öfkemi yeniden uyandırıyor, beni gerginleştiriyor.

-Tüm vücudumun yara bere içinde olduğunu düşünürsek bu bir hata. Ne yazık ki, çektiğim acı ve ıstırap ona onun hakkında ne kadar ciddi olduğumu göstermeli.

Bu, *elbisesini* giymek istediğim için acele ettiğim anlamına gelmiyor. Yani, tabii ki istiyorum. Son birkaç haftadır düşünebildiğim tek şey buydu. Ama otuz yıla yakın bir süre keşiş olarak yaşadım. Birkaç hafta daha ne fark eder?

İşkence. İşte bu.

Bunu haftalar değil günler yapmam gerekecek.

Baştan çıkarılmaktan uzak olabilirdim ama bu, o hayatıma girip bana kaçırdığım her şeyi göstermeden önceydi.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve bir kez daha hareket etmemem, yoksa tomografinin net bir görüntü alamayacağı söyleniyor.

Kaşlarımı çatıyorum.

Minnie'nin uyanıkken tüm düşüncelerimi işgal etmesi

benim suçum değil. Onun suçu.

Olsa olsa, aklımı başımdan aldığı için *onu* azarlamaları gerekir.

Kahretsin, ona bir daha söylememeliyim. Düşüncelerimi meşgul etmesinden hoşlanmasaydım söylerdim. Biliyorum, garip.

Daha da tuhafı, artık beni büyüleyip büyülemediğini ya da ona bu kadar takıntılı olmam için bana bir tür sihirli iksir verip vermediğini umursamıyorum. Akışına bırakmaktan mutlu olduğum bir noktaya ulaştım. Açıkçası, daha önce bu kadar zengin bir hayal gücüm olduğunu bile bilmiyordum. Ama son zamanlarda beynim neler yarattı neler.

Onu bir kez daha hizmetçi kıyafeti içinde hayal ederken ılık çalıyorum. Ama sonra düşünce değişiyor ve onu hemşire kıyafeti içinde bana bakarken görüyorum, yavaşça, baştan çıkarıcı bir şekilde...

"Efendim! Kımıldamayın!" diye seslendi

teknisyen. Yırtık pantolonuma bakıyorum.

Sikeyim.

Kontrolün bende olduğunu mu sanıyor?

Kan, bağırsak ya da diğer vücut sıvılarının lekesiz zeminimi kirlletmesi düşüncesi bile bu noktada sakinleşmeme yardımcı olamıyor. Aksine, küçük dinsizime bakmaya cüret eden her erkeğin bağırsaklarını deşme düşüncesi beni daha da heyecanlandırıyor.

"Efendim!" Teknisyenden bıkkın bir çığlık daha. İç

çektim. Uzun bir gece olacak.

Sonunda, makinenin işini yapması için yeterince uzun süre hareketsiz kalmayı başardım. Sonuçlar iyi; kaburgalarım zedelenmiş ama kırık yok. Bana bir torba ağırı kesici verdiler ve doktorlar hem Minnie'yi hem de beni taburcu ettiler.

Arabam pert olduğu için eve taksiyle dönüyoruz.

Bu noktada haplar sayesinde ağrıyla başa çıkılabiliyor ama vücudum hâlâ ağrıyor. Öte yandan Minnie her zamanki gibi dinç.

Evin içine girdiğimizde endişeyle "İyi misin?" diye soruyor. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Maskesini çıkardı ve şimdi göz kamaştırıcı güzelliğiyle beni eğlendiriyor.

Aptal gibi gülümsüyorum.

"Marlowe? Beni duydun mu?"

"Ahh, acıyor," diye sızlanıyorum, bunun CAT makinesinin içinde yaşadığım bir fanteziyi gerçekleştirme şansım olabileceğini fark ettiğimde.

"Öyle mi? Nerede? Seni yatağa götürmeliyiz," demek için acele ediyor Minnie.

Merdivenleri kambur ve topallayarak çıkıyorum, böylece ondan daha fazla sempati puanı kazanıyorum.

O kadar da kötü değilim. Ama bunu bilmesine gerek yok.

Beni odama götürüyor ve bir bardak su getirmek için acele etmeden önce beni yatağa yerleştiriyor.

Yutkunamıyormuş gibi yapıyorum - boğazım ağrıyor ama eskisi kadar kötü değil.

Yüz hatları gerilir ve panikler.

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" diye soruyor küçük bir sesle.

Dudaklarım düzleşiyor ve yüz hatlarımı acı dolu bir ifadeye büründürüyorum. "Belki... Hayır, bir şey yok..." Sözümü kesiyorum.

"Ne oldu? Söyle de yapayım!"

"Sen de yaralısın. Bu doğru olmaz." İçimi çekiyorum ve başımı diğer tarafa çeviriyorum.

"Doktoru duydunuz. Ben gayet iyiyim. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle Marlowe," demek için acele ediyor. "Kendimi harika hissediyorum. Başım bile ağrımıyor. Her şeyi yapabilirim."

O kadar inançlı konuşuyor ki, rol yaptığım için kendimi biraz suçlu hissediyorum - sadece birazcık.

Boğazımı temizliyorum ve sert bir acı iniltisi çıkarıyorum.

Bir kez daha yanımda, telaşlı bir ifadeyle beni değerlendiriyor.

"Üşüyorum," diyorum ve gözle görülür bir salıyorum. Amacım vücuduyla beni ısıtmasını sağlamak - gerçi evlenmeden önce dokunmama kuralını göz önünde bulundurursak buna ne kadar yatkın olacağını bilmiyorum. Bu konudaki mantığı hakkında hala biraz kafam karışık.

Yanağımdan öptü! Bu dokunmak sayılır, değil mi?

Minnie bir muamma.

Bir an benimle ilgileniyor gibi görünüyor, sonra geri adım atıyor ve sınırlar koyuyor.

Aklından gerçekten ne geçtiğini ya da gidecek başka bir yeri olmadığı için mi benimle kaldığını asla bilemem - ve tabii ki çikolatalı kurabiyeler. Durum böyle olsa bile, yanımda kaldığı sürece hayatının geri kalanında ona çikolatalı kurabiye vermekten mutluluk duyarım.

Her zaman yalnızlığı tercih etmiş biri için garip bir farkındalık. Ama o hayatıma girdiğinden beri kendimin değiştiğini gördüm. En büyük değişim ise ilk kez mutluluğu deneyimliyor olmam.

Hemen birkaç battaniye getirip üzerime yerleştiriyor. "Daha iyi misin?"

Başımı

sallıyorum. "Hala

soğuk."

Kaşları birbirine dolanıyor. Bana bakarken dudaklarını ısırıyor.

Çekmeceye geri dönerek bir battaniye daha çıkarır ve onu da diğerlerinin üzerine koyar.

Kahretsin, bu çok sıcak. Neredeyse *çok* sıcak ve ben sıcak olmayı seviyorum. "Şimdi mi?"

Başımı tekrar sallıyorum.

Boş çekmeceye bakar. Güzel, belki artık battaniye olmadığına göre bir ipucu bulur.

Bana vücut ısısının bir kısmını ödünç vermeyi önermesini bekliyorum. Yüreğim ağzımda bekliyorum. Tabii ki bunu yaparken çıplak olmasını tercih ederim ama şimdilik bana vereceği her kısıntıyı kabul edeceğim.

Birkaç dakika boyunca kendi kendine tartışıyor ve zihninde dönen çarkları görüyorum. Yakında, kaçınılmaz sonuca ulaşacak.

Heyecanımı bastırmak için elimden geleni yaparken kendimi buna hazırlıyorum.

Sonunda başıyla onaylıyor, ama yanımdaki yatağa tırmanmak yerine odadan dışarı fırlıyor.

Kaşlarımı çattım. Ama saniyeler içinde başka bir battaniyeyle geri döndü, kendi battaniyesiyle.

Onu diğerlerinin üzerine yerleştiriyor ve memnun bir şekilde kendi kendine gülümsüyor. "Şimdi sıcak mı?"

Neredeyse dayanılmaz derecede sıcak, ama başımı sallıyorum.

"Olamaz! Gerçekten hasta olmalısın, Marlowe. Ne yapacağız?" , yüz hatları parçalanmış. "Başka battaniye yok..."

Boğazımı temizliyorum.

"Eskiden insanlar birbirlerini vücutlarıyla ısıtırlardı," diye yavaşça ekliyorum.

Bana bakıyor, dudakları şaşkınlıkla aralanıyor. "Yani... Ama..."

"Sorun yok, sorun yok." İçimi çekiyorum ve başımı yana çeviriyorum. Ne yapacağını düşünürken nefes alış veriş hızlanıyor.

Bunu yapmam manipülatif olabilir ama Minnie hakkında öğrendiğim bir şey var ki o da yardım etmeyi sevdiği. Eğer bir köpek yavrusu için kendini tehlikeye atmaya hazırsa, hasta bir adama da yardım etmeye hazır olmalı.

Bir başka ağır, sivri iç çekiyorum.

"O kadar kötü mü?" diye soruyor küçük bir sesle.

"İyi olacağım," diye mırıldanıyorum. Sonra öksürüyormuş gibi yapıyorum. Boğazım hâlâ biraz ağrıdığından bu acıtıyor.

Dakikalar akıp gidiyor. Kararsızlığı havada asılı kalıyor.

Sonra tek kelime etmeden ağır battanileri kaldırıp altlarına girdi.

İlk başta, bu konuda kararsızdı. Bana yaklaşıyor, aramızda küçük bir mesafe bırakıyor.

Kasıtlı olarak titriyorum ve o da daha yakına kayıyor. Ama hala istediğim yakın değil.

"İstemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin," diye ekliyorum zayıfça. "İstemediğimden değil..." Sözüünü kesiyor.

Ona bakabilmek için yan döndüm.

Sırt üstü yatmış, tavana bakıyor. Battaniler boynuna uzanıyor, bana ziyafet çekmem için sadece güzel yüzü kalıyor.

Şimdi neden bu kadar çok erkeğin onu ilk görüşte büyülediğini anlıyorum. için o kadar anlık olmayabilirdi ama bunun nedeni muhtemelen kör bir aptal olmam.

Göz kamaştırıcı.

Tamamen güneş ışığı ve sıcaklık, ve benim o sıcaklığa çok ihtiyacım var.

"Ama?"

O da yavaşça yan dönerken dudağını ısıırıyor ve bakışları benimkilerle buluşuyor.

Aramızda hâlâ birkaç santimlik bir mesafe var ama şu bu mesafe bana koca bir okyanus gibi geliyor. Yüzmeyi hiç sevmedim.
-Çok soğuk. Ama onun için, bunu yapmaya istekli olabilirim.

"Hem istiyorum hem de çok yaklaşımdan korkuyorum," fısıltıyla itiraf ediyor.

"Neden?"

"Çünkü o zaman sadece trajedi bekler." Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. Ben de ona bakıyorum.

"Minnie, umarım sana zarar korkmuyorsundur," diyorum aniden. Bunun üzerinde durmam gereken bir konu olabileceğini hiç fark etmemiştim ama eğilimlerime bakılırsa korkması için bir nedeni var sanırım. "İnsanları öldürebilirim ama seni öldürmeyeceğim," diyorum ona. "Kabul ediyorum, bir noktada seni öldürmek istedim ama artık değil. Kendini onurlandırılmış hissetmelisin." Ona başımı salladım.

Göz kırıyor.

"Sen... beni öldürmek mi istedin?" diye tekrarlıyor inanamayarak.

"Şey, sadece başlangıçta. Ve seninle tanıştıktan sonra bir hafta kadar. Ama aklım başıma geldi." Gülümsüyorum, ne kadar şanslı olduğunu anlamasını bekliyorum.

Tek kelime bile etmiyor. Sadece bana bakıyor, ben de açıklamak zorunda hissediyorum.

"Normalde kadınları öldürmem. Aslında sen benim ilk kadın kurbanım olacaktın. Bu da başlı başına bir onurdur."

"Kadınları öldürmüyorsun ama beni öldürmek mi istiyorsun?" diye yavaşça soruyor, yüz ifadesi yavaşça öfkeye dönüşüyor.

"Her şeyi yanlış anlıyorsun. Senin için bir istisna yapmak üzereydim," diye açıklıyorum.

"Bunun beni nasıl gururlandıracağını anlamıyorum," diye mırıldanıyor kuru bir sesle.

"Kabul etmelisin ki ilk taşındığında pis ve kokuyordun. Çöp bidonlarından yemek yediğinizi de unutmayalım, bu arada daha önce hiç bu kadar müstehcen bir şey duymamıştım." Bu beni duraksattı. "Umarım o zaman yanağımı öpmeden önce dişlerini fırçalamışsındır," diye ekliyorum, gözlerimi ona dikerek.

"Marlowe! Hasta olsan bile bir pislik olmayı başarıyorsun," diye .

"Ama gerçek bu! Sana yalan söylememi mi tercih ederdin?"

Tamam, belki de söylediğim her şey onu kızdırdığı için hala kelimelerle aram iyi değil.

"Her şeyin yüksek sesle söylenmesi gerekmiyor," diye azarlıyor.

"Ama bunu sana ne kadar özel olduğunu bilmen için söylüyorum. Çok temiz olmayan bir geçmişin olmasına rağmen seni kabul ettim, yine de her gün yıkanmaya başlamanı takdir ediyorum. Ve temizlik tekniğın büyük ölçüde gelişti."

Şok içinde ağzı açık kalıyor. Beni yanağımdan öpmeden önce dişlerini fırçalayıp fırçalamadığına dair cevabımı hala alamadım ama tekrar sormanın benim yararına olmayabileceğinden korkuyorum.

"Az önce beni öldürmek istediğini söyledin!"

"Kadınları öldürmediğim için bu bile başlı başına özel bir şey! Sana çok özel bir ölüm verirdim!"

"Özel ölüm mü? Ve dua et, özel bir ölüm neye benzer?" Gözlerini bana dikti.

"Görünüşün fena değil, bu yüzden seni mumyalayabilirdim. Yine de seni dondurmazdım, çünkü soğuktan nefret ederim ve dondurucularla yaptığım önceki deneylerim başarısız oldu. Ama canlı görünmeni sağlayacak bir yol bulurdum ve-"

Beni susturmak için parmağını dudaklarıma bastırıyor.

"Bence konuşmayı kesmen senin yararına olur," diye mırıldandı.

"Ama anlamın gerekiyor. Hem ilk kadın kurbanım olman hem de bu kadar kirli olmana rağmen seni öldürmemeye karar *vermem* seni benim için çok özel kılıyor. Bu toleransları herhangi biri için yapmazdım..."

Parmaklarını ısrarla dudaklarıma bastırarak beni cümlemin ortasında durduruyor.

"Sen çok tuhaf bir adamsın, Marlowe."

Parmağını tutup yerinde tutuyorum. Dudaklarımı ucundan ayırıp ağzıma . Söz konusu parmağıyla neye dokunmuş olabileceğini merak etmek için duraksamıyorum bile. Aslında, vücudunun belli bir bölgesine dokunmuş olmasını umuyorum, böylece aksi takdirde yasak olan bir şeyi tatmama izin veriyor.

Gözleri açılıyor ve donup kalıyor. Her nefes alışında göğsü inip kalkıyor ve ben kendimi onun o siyah gözlerinde kaybolurken buluyorum. O kadar karanlık ki, obsidyen bir aynayı andırırlar; ruhumu bedenimden çekip alma ve tüketme gücüne sahip mistik yetenekleri olan bir ayna.

Elini geri çekip yana kayarak aramıza daha da fazla mesafe koyduğunda an bozuluyor. Sertçe yutkunuyor ve onun da benim kadar sarsılmış olduğunu fark ediyorum.

"Sen de çok tuhaf bir kadınsın, Minnie. Aslında, seni çevreleyen tüm gizlilik düşünöldüğünde, bodrumumda değil de burada, benim yatağında olman bile başlı başına bir mucize."

"Uyumalısn," diye mırıldanıyor, sırtını bana dönerek. "Hastasın, üşüyorsun ve dinlenmeye ihtiyacın var."

Sessizlik bizi sarmadan önce bana söylediğı son şey bu.

Dakikalarca başının arkasına bakıyorum, daha fazlasını söylemek istiyorum ama yanlış şeyler söylemekten korkuyorum.

Beni sonsuza kadar şaşırtıyor.

Uzun ve yorgun bir iç çekişle battaniyelerin altına girip rahatlıyorum - dört battaniyeyle bunaltıcı bir sıcak olduğunu ve eklenen ağırlığın hırpalanmış kaburgalarımaya çok fazla baskı yaptığını düşünürsek bunu yapmak biraz zor. Yine de sonunda uykuya dalıyorum.

Gözlerimi kapatır kapatmaz, garip görüntüler bana saldırıyor. Garip yaratıklar ve Minnie'ye zarar vermek isteyen karanlık gölgeler. Kendimi tekrar kaza mahallinde bulduğumda tüm bunlar daha net bir resme dönüşüyor.

"Geldiler," diyor Minnie, arabanın iki kapısı da görünmez bir güç tarafından çekilmeden hemen önce.

Yirmi Bir

A Kulağımda yüksek, tiz bir ses patlıyor, sanki bir ölüm perisi yaklaşan ölümü haber almış gibi.

Arabanın kapılarını neyin parçalayabileceğini, bunu yapacak gücü nereden bulabileceğimi bilmiyorum. Ama aklımın karıştığı ve mantığımın iflas ettiği yerde içgüdülerim alevleniyor.

Minnie'ye sarılıp onu sıkıca tutuyorum ve sürekli saçma sapan güvenceler fısıldıyorum.

Yine de arabadan koparılmamız sadece birkaç saniye sürüyor.

Bunu kimin ya da *neyin* yaptığını göremiyorum. Sadece beni sıkıca kavrayan ve arabanın gövdesinden dışarı çekerek kaldırırma çarptıran bir hava dalgası hissediyorum.

Kollarımı Minnie'nin etrafında tutarak düşüşün yükünü ben çekiyorum. Sırtımdan ağrılar yayılıyor ve yere yuvarlanırken yan tarafım da zedeleniyor. Nefesim kesiliyor ve soluk soluğa kalıyorum.

Ama .

Kavrayışımı sabit, sıkı ve inatçı tutuyorum. Acı kör edici hale bile, bırakmıyorum.

"Minnie," diye inleyerek adını söylüyorum. "İyi misin? Konuş benimle."

Kollarımda kıpırdanıyor. Gözleri açılıyor ve bana şaşkınlıkla bakıyor.

"İyi misin-"

Kollarını büküp beni şaşırtıcı bir güçle ittiği için sorumu tamamlayamıyorum. Gözlerim şok içinde açıldı,

Ama bu, onun ayağa kalkıp korkunç gölgelerle yüzleşmesini izlerken oluşan inançsızlıkla kıyaslanamaz bile.

Az önceki sis yavaş yavaş antropomorfik yaratıklardan oluşan bir ordu şeklini alıyor. Üçgen şeklinde dizilmişler, en önde diğerlerinden daha büyük ama bir o kadar da çirkin ve iğrenç bir yaratık var.

Vücutları gri ve boğumlu, mumyalanmış ete benziyor. Kaburgalar kurumuş etin arasından içeri doğru uzanıyor ve karınlarının çukuruna doğru işaret ediyor.

Orada hiçbir şey yok. Sadece iç organları büzüşmüş ve göğüs boşluğunun içinde küçülmüş gibi bir kara delik.

Leğen kemikleri benekli bir et yığınıdır. Cinsel organları yoktur, sadece bacaklarından aşağı inen kabarık yara dokusu ayaklarının etrafını sarmaşıkların ağaçları sardığı gibi sarar - birbirine yakın, ancak kemikli iskelet temelini gizleyecek kadar yakın değil. Kolları da şişkin kemik ve kas olması gereken yerde kurumuş, benekli et karışımıdır.

Ama en korkutucu olan yüzleridir - ya da bir kâbustan fırlamış gibi demeliyim.

Kafatasının üst ve arka kısmında bol miktarda yara dokusu bulunur ve bu da kafatasının şekilsiz olmasına neden olur. Yüz kasları belirgin, ancak aynı kurumuş şekilde. Çene kemiğinin alt kısmında incelmeden önce elmacık kemiklerinin etrafını sararlar. Aslında o kadar ince bir kuru et tabakasıdır ki, bir savaş çılgılığı attıklarında, ağızlarını genişçe açtıklarında -insani genişlikte- deri parçalanır.

Ses gecenin durgunluğunda yankılanıyor. Daha önce duyduğumuz sesin aynısı. Kaza yapmadan hemen önce.

Minnie'nin göğsü, savaş çılgınlıkları atan iskelet benzeri varlıklardan oluşan orduya bakarken her nefes alışında inip kalkıyor. Dudakları kızgınlıkla seğiriyor. Yüz ifadesi, bana yapış yapış gözlerle bakan masum Minnie'den çok farklı.

Bakışları onlara odaklanmış, gözlemliyor, hesaplıyor.

Hiç şaşırmamış. Korkmuş da görünmüyor.

Sadece biraz sinirlendim.

"Ne oluyor lan?" Mırıldanıyorum, bu saçmalığı uydurduğuma ikna oldum. "Bunlar da ne?"

Yavaşça kalkıp Minnie'nin yanında duruyorum ve koruyucu bir kolla onu sarıyorum.

İskelete benzeyen varlıklar ulumaya devam ediyor, ağızları aşağı sarkmış, kıpırdamadan duruyorlar. Ağızları boş, kara delikler gibi olduğundan sesin nereden geldiğini bilmiyorum. Ses çıkarmak için anatomik bir aygıtları var mı?

"Nöbetçiler," diye cevap veriyor Minnie. Ona doğru dönüyorum. Vücudu sımsıkı sarılmış, tüm tavrı değişmişti.

"Sentineller mi? Bu da ne demek oluyor?"

"Tek amaçları bir hedefi takip etmek olan ruhsuz varlıklar. Acımasızlar ama çok güçlü değiller. En azından bireysel olarak değil. Bu kadar çok olsalar da..."

"Bu kadar çok mu?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Bunların hepsinin bir rüya olduğuna ikna oldum. Hiçbiri gerçek değil. Gerçek olamaz.

Belki de çok fazla *Supernatural* bölümü izledim ve sonuç bu oldu.

"Bu bir meydan okuma olabilir," diyor

Minnie. "Kimin için bir meydan okuma?"

Cevap vermiyor. Nöbetçileri yakından izliyor. Bir ayağını yana kaydırarak dövüş pozisyonu alıyor ve ellerini yumruk yapıyor.

Minnie. Kavg. Bu düşünceyle yüksek sesle alay ediyorum ve başımı sallıyorum. Islak halde yüz kilo ağırlığında, ısırık büyüklüğünde gerçek bir insandan bahsediyoruz. Onun herhangi bir şeyle dövüştüğünü hayal etmek yüzüme eğlenceli bir gülümseme yerleştiriyor.

Ama sonra *neden* Minnie'nin bu vahşi tarafını hayal ettiğimi merak ediyorum. Belki de bilinçaltım bana bir şey söylemeye çalışıyordu.

Ama ne? Agresif bir dişi aslana dönüşüp bana dişlerini göstermesi ve birbirimiz için *yaratıldığımızı* söylemesi hoşuma mı gidiyor? *Neredeyse* benim sahipleniciliğime rakip olacak kadar sahiplenici küçük bir kafir olduğunda mı?

Hmm. Evet. olmalı. Onun iddialı yanını sevdiğim kadar, çoğu zaman takındığı nazlı tavrını da seviyorum. Hatta belki de daha iddialı olmasını istiyorum - benim onu istediğim kadar onun da beni istediğini kesin bir dille söylemesini.

Ama kavg. mı? Minnie kavg. mı ediyor? *Benim* isim onu güvende tutmak, tam tersi değil.

"Doğru. Diyelim ki bunlar ruhsuz yaratıklar ya da her neyse. Neden buradalar?"

Cevap verirken bu sefer hiç hızını kaybetmiyor.

"Benim için buradalar."

"Senin için mi?" Kıkırdıyorum. "Bu kurumuş mumyalar senin için mi burada?"

Gölünç.

Dövüşürkenki görüntüsünden bile daha fazla.

Supernatural'da bu ruhsuz varlıklara benzeyen bir yaratık olup olmadığını merak ediyorum. Belki de bu gizli bilgiyi onları yenilmesi gereken büyük kötü olarak zihnime yansıtmak için kullanıyorum. Yine de, dürüst olmak gerekirse, hayatımda böyle bir şey gördüğümü hatırlamıyorum. Ne televizyonda ne de başka bir yerde.

Bu, bazı hayali çirkin varlıkların Minnie'mi ele geçirmesine izin vereceğim anlamına gelmiyor.

Kolumu uzatarak onu arkamdan itiyorum.

"Bırak ben halledeyim," diyorum kendimden emin bir şekilde.

Bu benim hayalim. Yani bu yaratıkları yenip günü kurtarabilirim. Belki de cesur eylemlerim için bir öpücük bile alırım - bu sefer dudaktan bir öpücük. Yanağa kondurulan o örnek öpücüklerden bıkmaya başladım -sadece iki tane almış olsam da.

Açgözlü olmaya başladım. İç çekiyorum.

Olan oldu. Onunla ilgili zayıflıklarımı kabullenmeye başladım.

Sadece bir rüyaysa ne olmuş yani? Alabildiğimi alacağım. Ve eğer zihnim işbirliği yaparsa, belki rüya Minnie kıyafetlerinden bazılarını çıkarmaya istekli olur, hatta belki ona dokunmama bile izin verir...

Ah, olasılıklar sonsuz.

Ve onun çıplak hali zaten retinama kazınmış olduğu için, onu bu şekilde hayal etmek zor olmayacak.

Bir kez daha, bu kadar tutucu olduğum için geçmişteki benliğimi azarlıyorum. O gün onu azarlamamış , çok fazla çaba harcamadan her zaman çıplak dolaşmasını sağlayabilirdim.

Odaklan, Marlowe. Bu senin parlama anın.

Ayrıca, belki de ona kıyafetlerini her zaman üzerinde tutmasını söylemem daha iyi oldu. Sonunda onları kendim çıkarabildiğimde zaferi çok daha tatlı hale getirecek.

O lanet yüzüğü aldıktan sonra tabii ki.

Hay sikeyim.

Ona bakıyorum ve zihnimi rüyamda onun parmağında bir yüzük görmeye zorluyorum.

Gözlerimi kısıyorum ama hiçbir şey olmuyor. Eli gibi çıplak, yüzük parmağının üzerinde parıldayan büyük bir elmas hayal etmeye çalışsam da -kızım için en iyisi bu-.

Çifte lanet. Rüya kuralları düşündüğümde daha katı olmalı.

Ne yazık ki, çok fazla oyalanırsam büyük kötü yakın zamanda yenilmeyecek.

Derin bir nefes alarak oluşuma doğru koşuyorum.

"Marlowe!" Minnie bağılıyor, sesi şaşkınlıkla karışık.

Bunu izle, rüya Minnie! Seni bu iğrenç yaratıklardan kurtaracağım ve sonra öpücüğümü alacağım.

Oluşumun liderine ulaştığımda, boyunun benim boyuma yakın olduğunu, arkadaki diğer kölelerin ise bir karış daha kısa olduğunu fark ediyorum.

Çocuk oyuncağı.

Kolumu esneterek ilk yumruğu atıyorum, kafasını hedefliyorum. Tuhaf görünebilirler ama ruhsuz olsun olmasın her yaratığın savunmasız bir noktası vardır, değil mi? İlk tahminim kafa olurdu, ama sanırım haklı olup olmadığımı öğreneceğim.

Parmak eklemlerim mumyanın kurumuş etiyle temas ettiğinde, derisi de kemikleri gibi yumuşak bir hal alıyor. Parmak eklemlerimin şeklini takip ederek kıvrılıp bükülüyorlar ve böylece darbenin yönünü değiştiriyorlar.

Gözlerim açıldı.

Ama ben başka bir alternatif düşünemedim, yaratık ağzını açıp bir çılgılık daha atıyor. Çılgılığın yarattığı hava basıncı göğsüme çarparak beni geriye savuruyor.

Yere düştüm ama yılmadım.

Yani sorun kafada değil.

"Seni aptal! Kendini öldürteceksin," diye bağılıyor Minnie arkadan.

Onu görmezden geliyorum. Zor nefes alarak ayağa kalkıyorum ve başka bir saldırı için harekete geçiyorum.

Yumruğum yaratığın göğüs kafesine temas ediyor ve aynı şey oluyor.

Vücudunun yüzeyi yapış yapış oluyor, neredeyse yumruğumu içine çekiyor.

Çabucak geri çektim.

"Siktir!" diye

mırıldandım.

Yaratık hâlâ kıpırdamadan beni izliyor. Ağzı başka bir böğürme için açılıyor, ama ben hazırım, bu sefer hava patlamasından kaçıyorum.

Minnie yanıma uzanıyor ve elini omzuma koyuyor. "Dur," diye fısıldıyor. "Eğer bu işe karışmazsan, sana zarar vermezler. Sana. İnsanlara zarar vermelerine izin verilmiyor."

"Ne?" Şaşkınlıkla göz kırpyorum. Bu ifadeden çıkarılacak çok şey var ama bunun için zamanımız yok.

Minnie hareket ettikçe, nöbetçiler de hareket ediyor, iskelete benzeyen ayaklarını yere vuruyor ve üçgenin ucu doğrudan onun önünde olacak şekilde düzeni hareket ettiriyorlar.

Minnie'ye ne demek istediğini ya da neler olup bittiğini sormadan, yaratıklar ağızlarını peş peşe açıp havayı emiyor ve tiz bir ses daha çıkarıyorlar.

Bu sefer, hava patlaması hemen serbest bırakılmıyor. Tüm formasyonun gücünü toplayarak .

Yine de amaç açıktır.

Minnie bana bakıyor, yüzündeki üzgün ifade beni kenara itmeden önce yaratıklar patlamalarını serbest bırakıyor.

Minnie'yi hedef alan tek bir çizgide birleşiyor ve ben bir şey yapamadan ona çarpıyor.

Acıdan ağzı açık kalıyor, tüm vücudu görünmez bir güç tarafından ele geçiriliyor.

Benim gibi savrulmadı. Onun yerine, hava basıncı tarafından hareketsiz bırakıldı, yerinde tutuldu. Hareket edemiyor ya da hiçbir şey yapamıyor.

"Minnie?"

"Koş," diyor ağzından, zar zor duyulabilen bir sesle.

Tekrar konuşmaya çalışıyor ama olduğu yerde donmuş gibi görünüyor. Etrafında toplanan hava donuklaşıyor, sanki onu içeride tutmak için katılaşıyor.

Tüm vücut ağırlığımı kullanarak kendimi şekillendirici duvara çarparken düşünmüyorum bile.

Gitmemi işaret etmek için elinden geleni yaparken gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu.

Canı cehenneme! Kaçacağımı ve onu tehlikede bırakacağımı düşünüyorsa beni hiç tanımıyor demektir.

Kendimi tekrar oluşmakta olan kozaya çarpıyorum ama .

Her saniye, etrafındaki kabuk daha güçlü, daha aşılmaz hale geliyor.

Etrafıma çılgınca bakarken ve kendimi düşünmeye zorlarken içimde panik kabarıyor.

Bir rüya olmasına rağmen, kontrol bende değil gibi görünüyor.

Yaratıklar düzenlerini koruyor, bir santim bile hareket etmiyorlar. Ama pozisyonlarında bir tuhaflık var. Ağzıları sonuna kadar açık ve tüm odakları Minnie'de.

Etraflarında dolaşıp onları yemliyorum.

Ama sanki orada değilmişim gibi beni görmezden geliyorlar.

Formasyonun ikinci hattına gidip nöbetçilerden birine tekme atmaya çalışırken dudaklarım konsantrasyon içinde düzleşiyor. Daha önce olduğu gibi, yaratığa hiçbir şey yapmıyor, derisi şoku emmek için tekmeme uyum sağlıyor. Ama tuhaf olan, bana dönüp bakmaması. Orada öylece duruyor, darbe üstüne darbe emiyor. Ağzı açık, gözleri ileride, bir heykel gibi hareketsiz duruyor.

Aklıma bir fikir gelince gözlerimi kısıyorum.

Test etmek için başka bir nöbetçiye gidip aynı şeyi yapıyorum ama bu sefer vücudunun ön tarafına vuruyorum.

Darbem herhangi bir zarar vermiyor, ama çukur gözlerinin bana bakmak için hafifçe hareket ettiğini gördüğümde teorimi doğruluyor. Yine de bir şey yapmıyor.

Ağzını açık tutuyor, gözleri ileriye bakıyor.

Acaba...

Minnie'yi tutsak tutmalarının tek yolu oluşumu bozmamak mı? Ağızlarını açık tutarak, Minnie'nin kaçamaması için hapishaneyi güçlendirmeye devam mı ediyorlar?

İlk darbeye ses de eşlik etmişti.

Duruyorum, kendimi hareketsiz olmaya zorluyorum. Düzensiz nefes alış verişlerimi yavaşlatarak etrafımdaki seslere uyum sağlıyorum.

Loş ama nöbetçilerden yayılan hafif bir titreşim var. Neredeyse sonsuza kadar aynı notayı tutan sürekli bir uğultu gibi.

Minnie bu şeylerin görevinin bir şeyi ya da birini takip etmek olduğunu söyledi, yani ona ya da bize zarar vermek için burada değiller. Sadece bu işi yapacak başka biri gelene kadar onu hareketsiz bırakıyorlar.

Sikeyim.

Bu düşünce ayıltıcı. Zaman ilerliyor ve eğer bu kurumuş mumyalar Minnie'nin peşinde olan şeyin bir göstergesiye, nihai büyük kötünün ortaya çıkmasını beklemek istemiyorum.

Ona tekrar bakıyorum. Şimdi tamamen kozanın içinde, kabuk neredeyse tamamen opak.

Bu da harekete geçmek için fazla zamanım olmadığı anlamına geliyor. Ve aklıma gelen tek şey -mantıklı olan tek şey- oluşumu bozmak. Eğer hapishaneyi yerinde tutan buysa, formasyondaki herhangi bir bozulma onu zayıflatacaktır.

Bu lanet mumyalar dayanıklı görünürken söylemesi yapmaktan daha kolay.

Yine de ilk gerekçeme geri dönüyorum.

Her varlığın bir zayıflığı vardır. Sadece onlarınkini bulmam gerek.

Ve çabuk.

Kendimi düşünmeye zorlarken saniyeler akıp gidiyor. Aklıma hiçbir şey gelmediğinde, son sıradan başlayarak elimdeki her şeyi onlara atmaya karar veriyorum.

En iri olan öndeyse, belki de en güçlü olan da odur.

Bu da son sıradaki yaratıklarla bir şansım olabileceği anlamına geliyor.

Oluşumun sonuna doğru koşarken, ne kadar büyük olduğunu dehşetle fark ediyorum. Her biri daha fazla yaratık içeren dokuz ya da on sıra olmalı.

Formasyonun sonuna ulaştığımda, kenara yakın yaratıklardan biriyle başlıyorum.

Göğsünün ön tarafına yumruk üstüne yumruk atıyorum ama çok az hasar veriyorlar. Deri bir kez daha bükülüyor ve her darbenin enerjisini emiyor.

Yaratık da Minnie'ye odaklanmış durumda, ağzı sonuna kadar açık ve diğerleriyle aynı düşük frekanslı uğultuyu yayıyor.

Dişlerimi sıkarak, en azından birinin isabet etmesini umarak yumruklarıma daha fazla güç verdim.

Anlar geçiyor. Kalbim deli gibi çarpıyor. Ter alnımda çakıl taşları, yüzümden aşağı damlacıklar düşüyor. Saçlarım, kıyafetlerim gibi çaba sarf ettiğim için nemli.

Paltomu çıkardım ve yere attım.

Gecenin soğuğu bana saldırıyor, kıyafetlerime yapışan terle daha da güçlü hale geliyor.

Titriyorum ama pes etmiyorum. Aslında, bir sonraki yumruğu , ek kıyafetlerin ağırlığı olmadan daha fazla güç kanalize edebildiğimi fark ediyorum. Soğuk da başlangıçta ısıricı olsa da, beni daha fazla teşvik etmeye yarıyor.

Soğuktan nefret ediyorum. Ama şu anda, en büyük müttefikim olabilir.

Ben de kazağımı çıkarıyorum, sadece ince bir gömlekle kalıyorum.

Nefesim daralıyor ama kendimi göreve odaklanmaya zorluyorum. Sadece bir tanesine. birinin oluşumla etkileşimini kesmesini sağlarsam, belki Minnie'nin hapishanesi onu çıkarabilmem için yeterince zayıflayabilir.

Yumruklarımı gelişigüzel atıyorum. Ama bir tanesi mumyanın karnının çukur kısmına, çıkıntılı kaburgaların hemen altına düşüyor.

Bu sefer, et parmak eklemlerimin çevresinde bükülmüyor. Boşluk derin olmasına rağmen, dirseğimi yaratığın içine soktuğumda bir şeye dokunuyorum.

Onu harekete geçiren bir şey.

Yorgun bir kaş kaldırıyorum.

Hızımı kaybetmek istemediğimden, karnına ardı ardına darbeler indiriyorum.

Kuru, soğuk, yılan gibi et, boşluğun dibinde beni karşılıyor. Ama her darbede, bu lanet olası yürüyen mumyadan daha fazla tepki alıyorum.

Yaratığın hareket etmesi için birkaç dakika tekrarlanan darbeler almam gerekiyor. İlk başta, göz hareketleri ve birkaç yüz işareti. Ama sonunda, tüm vücuduyla boyayla irkiliyor.

Bunu bir atılım olarak görerek, formasyonun ortak uğultusuna karşı çıkan keskin bir ses çıkarana kadar durmuyorum. Karnının arkasını delemek gibi görünen son bir yumruk ve acı içinde geri dönerek oluşumdaki yerinden kopuyor.

Ağzı yavaşça kapanır, gözleri tüm canlılığını yitirir. saniye içinde toza dönüşüyor, sanki orada hiç bulunmamış gibi kış rüzgârıyla sürüklenip gidiyor.

Zorlukla nefes alarak Minnie'ye bakıyorum. Daha önce opak olan kafes şimdi biraz daha şeffaf hale geldi ve bana umut verdi.

Hâlâ hareket edemiyor ama gözlerindeki umudu da fark ediyorum.

Hiç vakit kaybetmek istemediğimden, aceleyle bir sonraki nöbetçiye geçiyorum, işlemi tekrarlıyorum ve bir delik açana kadar o çukur yarığı yumrukluyorum. Bu nöbetçi de oluşumdan kopuyor ve toza dönüşüyor.

Son sıranın tamamı küle dönüşene kadar işlemi tekrarlıyorum.

Yorgunluktan bayılmak üzereyim ama durmuyorum. Bir sonraki sıraya geçip her şeyi baştan yapıyorum. Ancak bu sıranın yarısına geldiğimde Minnie hareket kabiliyetinin bir kısmını geri kazanıyor.

Elimi bir mumyanın karnından çekerek, toz haline gelmeden önce çaresizlik içinde çılgılık atarak geri çekilmesini izliyorum.

"Marlowe..." Alçak bir ses kulaklarıma ulaşıyor.

Ayaklarımın üzerinde yalpalayarak dönüyorum. Yavaşça ona doğru yürürken dudaklarımda bir gülümseme belirliyor.

Ama sonra garip bir şey olur.

hâlâ bir kafes var ama eskisi kadar belirgin değil.

Ancak içinde mavi bir ışık parıldamaya başlar.

İlk başta, hapishanenin süt beyazı duvarlarından zar zor görülebilen açık bir mavidir. Ancak ışık derinleşip daha koyu bir maviye dönüştükçe, duvarların her yerinde çatlaklar belirliyor. Ta ki bir an sonra tüm hapishane paramparça olana kadar.

Gözlerimi kör edici ışıktan korumak zorundayım.

İyice görebilmek için gözlerimi kısıyorum ve Minnie'yi daha önce hiç görmediğim bir şekilde gördüğümde donup kalıyorum.

O mavi ışık mı? Ondan geliyor. Onu çevreliyor, vücudundaki her gözenekten yayılıyor.

Nöbetçi düzeni irkilir ve ses kesilir. Ama görünüşe göre pes etmiyorlar ve hızla ona doğru bir hava patlaması daha göndermeye ve onu bir kez daha tuzağa düşürmeye hazırlanıyorlar.

Hareket etmeden önce bana sadece küçük bir gülümseme veriyor. O kadar hızlı , nöbetçiler ona yetişemiyor. O kadar hızlı ki, gözlerim bile ona yetişemiyor.

Doğru gördüğümünden emin olmak için gözlerimi ovuşturuyorum.

Neden rüyamdaki Minnie mavi bir ışıkla çevrili? Ve neden flaştan daha hızlı?

Bir nöbetçiden diğerine geçip, kendisinden yayılan aynı mavi ışıktan yapılmış bir kılıç gibi görünen bir şeyi onlara saptırken, onun sadece bir anlık görüntüsünü görebiliyorum. Bunu o kadar hızlı yapıyor ki, nöbetçi toza dönüşmeden önce çılgınlık atıyor.

Ne haltlar burada?

Rüzgâr son toz yığını da süpürdüğünde nihayet durdu. Bana yavaşça, kararsızca yaklaşıyor.

"Ne oluyor Minnie?" Törpüledim.

Dudağını ısıırıyor.

"Artık burada kalabileceğimi sanmıyorum Marlowe," diye fısıldıyor önümde dururken. İri, güzel gözlerini kaldırıyor ve gözlerini kaplayan dökülmemiş yaşları fark ediyorum. "Her şey için teşekkür ederim."

"Sen neden bahsediyorsun? Hiçbir yere gitmiyorsun," diyorum kolunu tutarken, yanımdan ayrılmayacağından emin olmak istiyorum. Ama bu kadar güç bile yıpranmış bedenim için çok fazla.

Lanet olsun!

Ses tonumdan irkildi.

"Beni buldular," diye mırıldanıyor yumuşak bir sesle. "Ve şimdi *sen*

biliyorum..."

"Neyi biliyorsun?"

Kaşlarımı çatıyorum.

"İnsan olmadığımı."

Onu doğru duymadığımdan korkarak göz kırpmıyorum. Yani, onun yapabildiğini gördüklerimi ve onun hakkında bildiklerimi insan olmamasıyla eşleştirmek hayal gücümü zorlamıyor. Aynı zamanda, bunu doğrudan onun dudaklarından duymak kaşlarımı çatmama neden oldu.

Kafam karıştı.

"Yani?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum. "Ben bir seri katilim. Sen insan değilsin. Olabilecek en kötü şey bu değil." Omuz silkiyorum. Nedense kelimelerim biraz bulanıklaştı. "Ben insanları öldürüyorum ve sen insan değilsin, bu yüzden seni öldürmüyorum. Gördün mü? Daha da iyisi..." Mırıldanıyorum.

Mantıklı mı? Benim kulağıma mantıklı geliyor. Ama Minnie'nin şaşkın yüz hatlarını görünce, onun için bir anlamı olduğunu sanmıyorum.

Omuzlarından tutarak onu kollarıma çekiyorum ve mırıldanmaya devam ediyorum.

"İnsan değil... Eğer insan değilsen, nesin sen?"

Yutkunuyor.

"Ben..."

Bir şeyler söylüyor ama kelimeleri çıkarabildiğimden emin değilim. Bacaklarım tutmuyor ve gözlerim yuvalarından fırlıyor. İkimiz de yere düşerken bana tutunuyor.

"Marlowe... Marlowe..." adımı söyleyip duruyor.

Keşke cevap verebilseydim ama bunu yapmak için dudaklarımı oynatamıyorum.

"Molokai, yardım etmelisin..." Bu onun sesi mi? "O bilemez... Onun hafızası..." Devam ediyor, ama bunun her şeyle ne ilgisi var bilmiyorum.

"Gitmemiz gerek Minerva. Hemen. Eğer yerinizi henüz bildirmediyse, bir sonraki nöbetçi birliği sizi bulduğunda bildirecektir."

Bir erkek sesi. Molokai... Kardeşi, değil mi? "Molokai... Lütfen..."

Neden ona yalvarıyor?
Bu bilincimi kaybetmeden önceki son düşüncem.

OceanofPDF.com

Yirmi İki

İ terden sırlıklam olmuş bir şekilde . Vücudum ağrıyor ve kollarımı esnetirken inliyorum.

Ne garip bir rüya.

Daha da tuhafı, ağrının o rüyada yaralandığım veya kendimi zorladığım yerlerle benzer yerlerde olması.

Sırtım ve gövdem arabadan koparıldığım için ağrıyor. Kollarım çok fazla iğrenç mumya yumruklamaktan. Ve boğazım...

Kaşlarımı çattım.

Kendimi sınırlarımın ötesine zorlarken sert bir şekilde nefes almaya devam ettiğim için boğazım soğuktan acıyordu.

Tabii ki rüyam bir olmasaydı durum böyle olurdu.

Ama bu bir rüyaydı, değil mi?

Hemen sağ tarafıma bakıyorum.

Minnie'nin yattığı yer boştu. Hay sikeyim.

Eğer rüyanın gerçek olma ihtimali varsa ve ortadan kaybolup beni yalnız bırakmayı düşünüyorsa, o zaman fena halde yanılıyor. Yataktan fırladım ve odadan dışarı koştum.

Duş almaya ya da terli kıyafetlerimi değiştirmeye bile zahmet etmiyorum. Önemli olan tek şey Minnie'nin beni terk etmediğinden emin olmak. Çünkü buna nasıl *cüret eder*?

Ben onu kurtardım ve o bana böyle mi karşılık veriyor? Bir öpücük bile mi yok?

Merdivenlerin dibine ulaşır ulaşmaz burnuma nefis bir koku geliyor.

Mutfağa giden yolu takip ediyorum. Minnie hizmetçi üniformasını giymiş, ocaktaki tencereyle ilgilenirken yüz ifadesi gergin ve odaklanmış.

"İşte buradasın," diyor bana geniş bir gülümseme verirken parlak bir şekilde. "Nasıl uyudun? Ağrın var mı? İlaçlarını alabilmen için yemek yemen gerek."

Ona bakıyorum. "Nesin sen?"

Gözlerini kırıştırıyor. "Neyim ben? Bununla ne demek istiyorsun Marlowe?" diye soruyor tatlı bir sesle.

"Sen insan değilsin. Peki nesin sen?"

"Marlowe, iyi misin? Ateşin var mı?" Alnıma dokunmak için bir adım öne çıkıyor ama elini kenara itiyorum.

Gözlerimi ona diktim.

"Sen bir , değil mi?" "Yine mi o?"

Kaşlarını çatıyor.

"Hatırlıyorum," diyorum ona, tepkisini yakından izleyerek. Gözünü bile kırpmıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Araba kazası. Bir hayvana çarpmadık. Peşinizden gelen bir tür kurumuş mumyaydı."

Şaşkınlıkla göz kırpmıyor.

Yüz ifadesi samimi görünüyor ve bir an için raydan çıkıyor olabileceğinden korkuyorum.

Ama sonra rüyamda olanlarla eşleşen yaralarımın listesini hatırladım. Ne kadar berbat olursa olsun, bu benim hayal gücüm olamazdı. Öncelikle, *Supernatural*'a olan bağımlılığım da dahil olmak üzere, bu yaratıklar için hiçbir referans çerçevem yok. Sonra onunla ilgili mantıksal olarak açıklanamayan başka tuhaf şeyler de var - ve ah, denedim.

Bilimin tek cevap olduğuna inanacak kadar kalın kafalı değilim. Kendimi daha çok şüpheli olarak sınıflandırsam da, artık önümdekileri inkâr edemiyorum.

Minnie'de ciddi bir sorun var.

Ve bunu inkâr etmek için çok fazla zaman harcadım. Artık bununla yüzleşmenin ve bu gizemin kökenine inmenin zamanı geldi.

"Marlowe, sanırım kafan karıştı. Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Çok iyi biliyorsun," diye suçluyorum. "Bunu kendin söyledin. Sen insan değilsin. Yani sen bir cadıydın, değil mi?"

"Ben asla böyle bir şey söylemedim." İnkâr etmeye devam ediyor ve dehşet içinde kendimi tereddüt ederken buluyorum. İfadesi ikna edici.

Ama delirmiyorum. biliyorum. Derin bir iç çeker.

"Öyle bir şey olmadı. Başını düşündüğümünden daha kötü incitmiş olmalısın. Seni tekrar kontrol ettirmek için hastaneye geri dönmeliyiz," diyor önlüğünü çıkarırken.

"Ben iyiyim, Minnie. Kollarımdaki ve kaburgalarımdaki ağrılar dışında hiçbir sorunum yok. Başım da iyi."

"Ama saçmalıyorsun, Marlowe!" Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Öyle mi yapıyorum?"

Bana kafasını sallıyor.

"Sana bu şekilde katlanamam. Ocakta sıcak yemek var. Buyurun," diye mırıldanıyor gitmek için hareket ederken.

"Konuşmamı bitirmedim," diye homurdandım, sesim öncekinden daha sertti.

Sırtını bana dönerek olduğu yerde durdu.

"Ama ben yaptım."

O gitmeden önce kolundan tutup duvara itiyorum ve vücudumla onu hapsediyorum.

"Bana ne olduğunu söyleyene kadar hiçbir yere gitmiyorsun."

Gözleri bana parladı.

"Cadı olduğumdan bu kadar eminsen, sana büyü yapacağımdan korkmuyor musun?" Sırıttıyor.

"Sanırım bunu zaten yaptınız."

Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Öyle mi?"

"Bana büyü yaptığını *biliyorum*," diyorum kendimden emin bir şekilde. "Şimdi sadece bunu kanıtlamam gerekiyor."

"Peki bu hangi büyü?"

"Ne yaptığını çok iyi biliyorsun. Tıpkı sana bakan tüm erkeklere yaptığın gibi beni de büyüledin."

"Beni gördüğünde pek de büyülenmemiş olduğunu hatırlıyor gibiyim," diye mırıldanıyor. "Beni öldürmek istemedin mi?"

"Bu bile beni büyülediğinizi gösteriyor. türlü normal yöntemimden nasıl sapabilirim ki?"

"Sen delisin." Gülüyor.

"Sorun da bu Minnie. *Senin* için çıldırıyorum. Ve bu doğal değil." Gözlerini kırptırdı, şaşmıştı. "Bana... kızgın mısın?"

"Senin için iğrenç, rahatsız edici derecede kızgınım, öyle ki kendi akıl sağlığımı sorgulamaya başladım," diye homurdandım.

Dudağını ısırarak, yüzünde meraklı bir ifadeyle bana bakıyor.

"Başından beri planın , değil mi? Beni sana o kadar saplantılı hale getir ki artık işlevimi yerine getiremeyeyim."

"Marlowe-"

"Başından beri haklıydım. Yüzüğümü parmağına takmak istedin ve bunun için büyü yaptın."

"M-"

"Beni kızışmış bir köpek gibi peşinden koşturduğun için, seninle evlenene kadar benden her şeyi saklıyorsun. Ne kadar da Boleyn'cisin, Minnie. Klasik strateji," diye alaycı bir şekilde ekliyorum. "Ne istiyorsun? Paramı mı? Soyadım mı? Benim-"

"Sen. Seni istiyorum."

Bu benim tiradımı durdurdu. Yutkunuyorum, aniden tanımlayamadığım bir duygu dalgasına . Isı boynuma tırmanıyor ve bakışlarımı kaçırıyorum.

"Tebrik ederim. Büyün işe yaradı. Yüzüğüne ve evliliğine kavuşacaksın," diyorum rahatsız bir şekilde.

Homurdanıyor.

"Teşekkür ederim, Marlowe. Bu bir kızın alabileceği en romantik teklife benziyor."

Ona sertçe döndüm.

"Yüzük , olacak," diyorum ona. "Hafta sonunda alışverişe gidiyoruz."

Bu onu şaşırttı. Boğazını temizlemeden önce birkaç uzun saniye bana baktı.

"Sana büyü yapmış olmama rağmen hâlâ benimle bağ kurmak istiyor musun?" diye soruyor kararsızca.

Ona ters ters bakıyorum. En fazla bu kadar itiraf edebilirim, değil mi?

"Seni becermek istiyorum, Minnie. Eğer bir evlilik ihtiyacın varsa, onu sana vereceğim."

"Çok kabasın." Burun delikleri alevlendi.

"Dürüst olacağım. Seni becermek istiyorum," diye mırıldanırken, parmaklarımın kalçasının kıvrımına ulaşana kadar belinin hatlarını izlemesine izin veriyorum. Avuç içimi kıkına yayarak, bana yaptıklarını hissedebilmesi için onu kendime yaklaşıtıyorum. Beni onun tarafından yönetilen bir aptala dönüştürdü.

ve bunun sorumluluğunu alması gerekiyor - büyü olsun ya da olmasın.

"Seni yatağında istiyorum. Çıplak. Gerçi..." Bakışlarımın onun muhteşem vücudunda gezinmesine izin vererek duraklıyorum. "Bir yatak o kadar da gerekli değil."

"Seni uzun uzun ve sert bir şekilde becermek istiyorum, böylece senin için delirerek geçirdiğim ama görünürde hiçbir rahatlama olmayan tüm huzursuz geceleri telafi etmek istiyorum."

"Bu senin sorunun gibi görünüyor," diye fısıldıyor, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkıyor.

"Karım olduğunda, bu *senin* sorunun olacak, Minnie." Kıkırdıyorum.

Öfkeyle kızarıyor ve beni itmeye çalışıyor, başını çevirerek benden başka bir yere bakıyor.

"Sanırım yaraların yüzünden hâlâ kafan karışık," diye mırıldanıyor. "Gitmem gerek..."

"Bana gerçeği söyleyene kadar hiçbir yere gitmiyorsun, Minnie."

"Söylediğin şey çok saçma Marlowe. Ve senin dilin çok iğrenç ve-"

"Sikişmenin iğrenç olduğunu mu düşünüyorsun?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Yani... f-f-fuck kelimesi iğrenç," diye mırıldanıyor zar zor duyulabilen bir sesle.

"Ah, Minnie. Bu utangaçlığını sikip zevk alacağım."

"Lütfen f-f-uck demeyi kes..." diye fısıldıyor, gözleri kapalı.

"Neden? Evli insanlar böyle yapar. Sen de benimle evlenmek istiyorsun, değil mi?" Yumuşak bir sesle sordum. "Bu yüzden bana büyü yaptın. Çünkü *beni* istiyorsun, değil mi Minnie?"

"Evet, ama..."

Aha, orada. Kendi kendime gülümsüyorum. "Ama?"

"Gitmeliyim. Sen iyi değilsin ve bu oldukça uygunsuz ve..."

"Yapacağımız tek şey sevişmekken bu neden uygunsuz olsun Minnie? Sabah, öğle, öğleden sonra, akşam, gece... Belki arada birkaç kez," diye yüksek sesle düşünüyorum.

"O kadar çok mu?" diye kekeliyor, gözleri şaşkınlıktan büyüyor. "Bu mümkün mü?"

"Bilmiyorum. Hiç denemedim." Omuz silkiyorum. "Ama dört gözle bekliyorum." Ona göz kırpmıyorum.

Daha da kızarıyor, o kadar ki, bir ısırık almaktan çekinmeyeceğim sevimli küçük bir domatese benziyor.

"Beni rezil etmeye çalışıyorsun."

"*Bunun* skandal olduğunu düşünüyorsan, benim küçük dinsizim, benim olana kadar bekle," diye baştan çıkarıcı bir şekilde mırıldanıyorum. "Senin için çok fazla planım var." Eğilerek fısıldıyorum, "Ve hepsi de sikiş kelimesinin bir varyasyonunu içeriyor."

Kekeliyor.

"Marlowe!" diye . "Ben... Benim gitmem gerek. Lütfen bırak gideyim," diyor ve benden kaçmak için çabalarını yeniliyor.

Ona gülümsüyorum.

"Neden yapayım ki?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Senden hâlâ bir itiraf alamadım."

Gözlerini tekrar tekrar kırpmıştırıyor, bir çıkış bulmak için etrafta dolaşıyor. Kaçamayacağını anladığında, en çirkin bahaneyi bulur.

"Ben... Ben bugün yıkanmadım!" diyor aniden. "*Çok* kötü kokuyorum, Marlowe. Hassas burnunu pis kokumla rahatsız etmek istemem."

Küçük dinsiz... Kaçmaya çalışırken dudaklarım kıvrıldı.

Eğilip burnumun ucunu boynunun kıvrımına değdiriyorum ve kokusunu içime çekiyorum.

"Kokunu sevdim. Biraz baharat. Bir tutam çiçek," diyorum. "Yakında benden de bir parça olacak. Tam burası," diye fısıldıyorum parmağımı nabız noktasının üzerine koyarken. "Ve burada..." Devam ediyorum, dudaklarının yüzeyini sıyrana kadar boynunu takip ediyorum. "Her yerde benim kokumu alacaksın, Minnie."

"I..." Paniğe kapıldığı için sözlerini yarıda kesiyor. "Sarımsak yedim," diye patladı. Beni yüzüyle aynı seviyeye getirirken elleriyle yanaklarını kavırıyor. Ağzını açarak kokuşmuş havayı bana doğru üflüyor.

Hemen irkildim ve bir adım geri çekildim.

"Tanrım, bu iğrenç koku da ne?" Gözlerimi kapatıp burnumu ovuştururken küfrediyorum.

Bu sarımsak bile değil. O kadar iğrenç bir şey ki, tüm vücudum ürperiyor.

Sikeyim.

Merdivenleri hızla çıkarken "Özür dilerim," diye ciyaklıyor.

Onun geri çekilişini izlerken soluk soluğa kalıyorum, ama zihnimde bir şey katılaşıyor.

Nefesi daha önce kokmuyordu. Bundan eminim. Aksi takdirde, bu konuşmayı sürdürdüğümüz süre boyunca dudaklarını yalayıp yutmanın hayalini kurmazdım. Kelimenin tam anlamıyla küçük bir tat için salyalarım akıyordu.

Ama bu sadece demek istediğimi kanıtlıyor. Bu konuşmayı bitirmek için bilerek yapmış olmalı.

Minnie'de doğal olmayan bir şeyler var. Ve tam olarak ne olduğunu bulmaya çalışıyorum.

BİRKAÇ SAAT SONRA, çalışmak yerine kendimi cadılığı araştıran bir tavşan deliğine girmiş buluyorum. Tarihi belgeler yüzyıllar öncesine dayanıyor ama bunun için zamanım yok.

Bana daha yeni bir şey lazım. Minnie'nin cadı olduğunu kesin olarak kanıtlamak için kullanabileceğim bir şey.

Cadılar meclisi için sayısız sayfa var. Görünüşe göre hala varlar. Onlar da halka açık.

Tabii ki asıl mesele bunların sadece güçleri *olduğunu düşünen* cadı özentileri olması.

Ben gerçek bir anlaşma istiyorum, *hokus pokus* yapan hayalperest insanlar değil.

Bu web sitelerinde aylık ücret karşılığında üyelik kayıtları bile vardır.

Yüksek sesle

alay ediyorum.

Kıçımın cadıları.

Araştırmama devam ediyorum ve şans eseri New York eyaletinde bulunan bir cadı forumuna giriyorum.

Girişler çoğunlukla şifalı bitkiler ve büyüler hakkında olsa da, ortak bir konu var gibi görünüyor. *SarahJ* adında bir poster, forumda sorulan tüm soruları yanıtlayan kişi. Yanıtlardan, oldukça sadık bir takipçisi olduğu anlaşılıyor, bazıları ondan *Büyük Üstat* olarak bahsediyor - *her ne olursa olsun*.

Hmm.

Profiline tıklıyorum ve etkileşimde bulunduğu tüm gönderilere bakıyorum. Daha ilginç kısımlara ulaşmak için işe yaramaz bitkisel konuları taramak birkaç dakikamı alıyor.

Kehanet hakkında soru soran bir gönderi var, Sarah buna e-posta adresini vererek cevap veriyor ve göndericiyi iletişime geçmeye teşvik ediyor.

Adresi not aldım.

Biraz daha ilerledim ve aşk iksirinden bahseden farklı bir yazı buldum. Aha.

Minnie'nin yemeklerinde aklımı kaçırmama neden olan bir şey olduğunu biliyordum. İçine iksir koymuş olmalı ki, o kadar lezzetli yapıyor ki, ona deli olana kadar muazzam miktarlarda tüketmekten kendimi alamıyorum.

Konu, bir aşk büyüğü için gereken farklı malzemelerden bahsediyor ve bir kez daha Sarah'nın bu konuda uzman olduğu görülüyor.

Bu şeyi çözer.

E-postamı açarak, benimle buluşmaya istekli olup olmadığını soran küçük bir soruşturma çünkü büyü kurbanı olduğumu düşünüyorum ve bununla mücadelede herhangi bir yardıma minnettar . Paranın sorun olmadığını belirtiyorum.

Gönder'e tıklıyorum.

Sonra bu modern zaman cadılarını ve yapabildiklerini iddia ettikleri şeyleri incelemeye devam ediyorum, Minnie'ye benzer herhangi bir model arıyorum.

Beş dakika bile geçmeden Sarah'dan bir cevap aldım. E-postası kısa ve özdü.

Büyünün her zaman iyilik için ve birinin rızası olduğunda yapılması gerektiğini yazıyor. Eğer hiçbir şeye rıza göstermediysem ve saldırı altında olduğumu hissediyorsam, bana yardım etmeye hazır.

Ona bir e-posta gönderdim, hiçbir şeye göstermediğimi söyledim ve doğaüstü etkilere sahip olabilecek ürkütücü bir kazadan sonra hayatımdan endişe ettiğimi iddia ederek biraz süsledim. Ayrıca ona tüm neden olan cadının kız arkadaşım olduğundan şüphelendiğimi ve ilişkimiz hakkında varoluşsal bir kriz yaşadığımı söylüyorum - dramatik, biliyorum ama işimi görüyor.

Birkaç dakika içinde cevap veriyor ve benimle görüşmekten mutluluk duyacağını söylüyor. Ancak araştırmasının verimli olabilmesi için kız arkadaşımın kişisel bir etkisine ihtiyacı var, böylece herhangi bir büyü izi olup olmadığını görmeye çalışabilir. Biraz ileri geri konuştuktan sonra bana şunu söyledi

Minnie'nin önemli bir süre giydiği her şey işe yarar, hatta daha iyisi, eğer bulabilirsem, saçından bir tutam.

Ona almak için geleni yapacağımı söyledim.

Birkaç e-posta daha yazıştık ve kısa süre sonra bir yer, tarih ve saat belirledim. Büyük bir sürprizle, yarın öğlen benimle şehirde buluşmayı teklif etti.

Minnie'nin saçından bir tutamı nasıl alacağımı düşünürken bilgisayarımı kapatmadan önce ona teşekkür ediyor ve toplantıyı onaylıyorum.

Tanrım, şu halime bak. Birkaç ay önce, büyücülüğün gerçek olmadığına, batıl inançlarla değil bilimsel gelişmelerle dolu bir çağda yaşadığımıza yemin ederek mezara giderdim. *Supernatural*'a olan hafif bağımlılığım rağmen -ki aklım Minnie'de kaldığı için zar zor izleyebildim- şu anki konumumda olacağımı asla hayal edemezdim.

Zihnim şüphe ve kafa karışıklığıyla bulandı, öyle ki artık gerçekliğin ne olduğunu bilmiyorum.

Elbette bu Sarah hanımefendiye körü körüne inanacak değilim, çünkü o da pekala bir sahtekar olabilir. Ama yarın onunla tanışana kadar yargılarımı saklı tutacağım.

Şimdi o saç telini almaya gelem.

Kalktım, gidip duş aldım. Bir eşofman altı ve bir tişört giyip aşağıya iniyorum.

Saat neredeyse öğleden sonra beş, yani Minnie çoktan akşam yemeğini hazırlamış olmalı.

Merdivenlerden inerken ağrımın büyük ölçüde azaldığını görmek beni şaşırtıyor. Aslında, hastanede ilk uyandığımda boğazımdaki ağrıyla karşılaştırıldığında, şimdi neredeyse hiçbir şey hissetmiyorum.

Kaburgalarımı yokluyorum. Hassaslar ama o kadar da acı vermiyorlar. Kaslarım da artık o kadar ağrımiyor ve kollarımı rahatlıkla hareket ettirebiliyorum.

Tuhaf.

Mutfığa ulaştım ve Minnie orada değildi.

Yemeğim de.

"Minnie!" Bağıriyorum. Muhtemelen büyücülükle kirlenmiş bir şeyi tekrar tüketmek üzere olmam önemli değil. Bu noktada, onun yemeklerine o kadar bağımlıyım ki, bir öğünü kaçırmak tamamen küfür sayılır. Daha da tuhafı, *her zaman* mutfakta olduğu halde şu anda mutfakta olmaması.

Elbette, bana hâlâ kızgın olabilir. Ama bu neredeyse aklımın bir köşesinde.

Karmaşık düşüncelerim bana onun hasta olabileceğini söylüyor. Kazanın yan etkilerini yaşıyor - ikimiz de o nöbetçilerle savaşırken yaralandığımıza göre kaza yanlış bir isim.

Ani bir düşünce beni durdurduğunda odasına gitmeye hazır bir şekilde dönüyorum.

Dün kafasında bir bandaj vardı.

Bugün hiçbir yerde görünmüyordu ve görünürde herhangi bir yarası da yoktu.

Kaşlarımı çatıyorum. Bunu neden daha önce düşünmedim?

Çünkü başka bir şey düşünemeyecek kadar onun siren şarkısına direnmeye odaklanmıştın.

Ne yazık ki, ilk kez değil, ne zaman onun yanında olsam oldukça dağınık ve zayıf iradeli görünüyorum. O da bunu biliyor, çünkü her zaman bundan faydalaniyor.

Bu işin aslını öğrenmeye kararlı bir şekilde odasına doğru ilerliyorum. "Minnie!" Tekrar seslendim.

Ben odasına varmadan kapıyı açıp dışarı çıkıyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, dudakları onaylamaz bir ifadeyle büzülmüş. Hizmetçi üniformasını çıkarmış ve şimdi kalçalarına tam oturan bir kot pantolon - çıldırtıcı bir şekilde, ekleyebilirim - ve beyaz bir kazak giyiyor.

"Neden bağıırıyorsun?" diye soruyor sivri bir bakışla. "Sen mutfakta değildin."

"Her zaman mutfakta mı olmam gerekiyor?"

Onun hoşnutsuz ses tonuna kaşlarımı çatıyorum.

"Şey, evet. Bu senin işin."

Bana doğru bir adım atarken burun delikleri alevleniyor. "İyi olduğum tek şey bu mu? Yemek yapmak mı? Temizlik mi?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, sesindeki sertlik beni şaşırtıyor.

"Sen benim hizmetçimsin," diye cevap veriyorum başımın arkasını kaşıyarak. Kızgın bir mırıltı çıkarırken ayağını yüksek sesle yere vuruyor. "Marlowe! Tek istediğin benimle bağ kurmaksa neden benimle bağ kurmak istiyorsun?"

hizmetçiniz olmak iyi bir şey mi?"

"Ben öyle demedim." Elimi kaldırdım.

"Az önce hizmetçin olduğumu, temizlik ve yemek yapmanın benim işim olduğunu söyledin."

"Aynen öyle. Evlendiğimizde, benim karım olacaksın. Tabii ki yemek yapmak yine senin işin olacak. Temizlik işini ben üstleneceğim, çünkü bu konuda çok daha iyiyim. Ama başka görevlerin de olacak."

"Ne gibi?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Yatağımı ısıtmak gibi." Ona büyüleyici gülümsemelerimden birini veriyorum. İşe yaramıyor.

Bana ters ters bakıyor.

"Yani yemek pişirmek ve yatağını ısıtmak. Hepsi bu mu?"

En iyi hareket tarzının ne olduğunu düşünürken cevap vermek için biraz zaman ayırıyorum. Belli ki şu ana kadar verdiğim cevaplardan tatmin olmamış ve yapmak istediğim son şey onu kızdırmak.

Ondan bir saç teli istiyorum.

Ben de çok açım. Ve eğer bana kızgınsa, bana yiyecek bir şey yapmaz.

"Şey..." Boğazımı temizleyerek başlıyorum. "Eee?" Ayağını yere vuruyor.

Ona aldığım platform spor ayakkabılarını giyiyor, bu da onu biraz daha uzun yapıyor. Ama yine de sinirlendiğinde çok sevimli olan küçük bir şey.

"Çok eğlencelisin," diyorum sonunda. Kendi kendime başımı sallıyorum-evet, bu iyi. "Bana günlük eğlence sağlıyorsun."

Bana aval aval bakıyor.

"Ben size *günlük eğlence* sağlamak için sirk hayvanı mıyım?" soruyor öfkeyle.

"Minnie." İçimi çektim. "Söylediğim her şeyi yanlış anlıyorsun."

"O zaman daha iyi şeyler söyle," diye haykırıyor.

"Ne söylememi istiyorsun? Söyle, ben de söyleyeyim," diye ekliyorum, onu bir şekilde yatıştırmayı umarak.

Midem gurulduyor. Araştırmamın içinde o kadar kaybolmuşum ki yemek yemeyi unutmuşum. Saatler oldu. Ve onunkinden başka bir yemek istemiyorum. Ona çok alıştım ve başka bir şeye geçmek büyük bir düşüş olacak. Hayır, onu boş ver. Minnie'nin pişirdiği yemekten başka bir şey yemek hem trajedi hem de ihanet olur - hem mideme hem de ona.

"Mesele bu değil, Marlowe. Bunu söylemek zorundasın çünkü *hissedin*, ben söyledikim için değil. Aksi takdirde gerçek olmaz."

Dudaklarım düşünceli bir şekilde düzleşiyor.

"Kelimelerle aram iyi değildir," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. "O da ne?" diye soruyor, bir adım öne çıkarak.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum çünkü daha önce hiç böyle bir şey söylemek zorunda kalmamıştım," diyorum iç çekerek. "Siz kadınların nelerden hoşlandığını ya da ne duymak istediğini bilmiyorum."

"Gerçeği," diye basitçe ifade ediyor. "Size sağladığım hizmetlerden daha fazlası için bana değer verdiğinizizi bilmek istiyorum. Çünkü bunu herkes yapabilir."

"Dur bir dakika," diye sözünü kesiyorum. "Bu doğru değil. Kimse senin gibi yemek yapamaz. Kimse beni senin gibi gülümsetemez. Ve kesinlikle hiç kimse görevlerimi senin yaptığın gibi göz ardı etmemi sağlayamaz."

İnançsızlıkla kirpiklerini kırıştırıyor.

"Teşekkür ederim. İlk ikisi olumlu. Ancak üçüncüsü... Görevlerinizi göz ardı etmenize neden olmamın nasıl iyi bir şey olabileceğinden emin değilim."

"Ama görmüyor musun?" Bıkkın bir şekilde homurdanıyorum. "Ben kendi bildiğini okuyan biriyim. Rutinimden asla sapmam. Sen hariç kimse bana bunu yaptıramaz."

Hâlâ bana bakıyor, ben de olayları kendi açımdan görmek için elimden geleni yaparak devam ediyorum.

"Canlı ve neşelisin ve en küçük şeylerden bile neşe buluyorsun, bu da *benim* de onlardan neşe bulmamı sağlıyor. Bunu daha önce hiç yaşamamıştım," diye itiraf ediyorum. "Penceremin ızgaralarından içeri sızan bir güneş ışığı gibisin ve ben onu içeride hapsedmek ve asla gitmesine izin vermemek için elimden geleni yapıyorum."

Bana bakarken dakikalarca sessiz kaldı. Yine yanlış bir şey söylemiş olabileceğimi düşünerek neredeyse terliyorum.

Ama sonra konuşuyor.

"Bu bana söylediğin en güzel şey olabilir," diye mırıldanıyor.

Dudaklarım yavaşça bir gülümsemeye dönüştü.

Bana doğru gelerek ayak parmaklarının ucunda yükseliyor ve dudaklarını yanağıma bastırıyor.

Kalbim göğsümde durdu.

Gergin bir şekilde yutkunuyorum.

Dudakları yanağımda oyalanıyor ve onu kollarıma çekip o anda ve orada ırzına geçmemek için kendimle savaşmak zorunda kalıyorum.

"Hadi yemek yapalım," diye fısıldıyor arkasına yaslanırken. Sikeyim. Hayatımda hiç bu kadar erotik kelimeler duymamıştım.

Kelimelerimi bulamadığım için olduğum yerde donup kaldım. Ama o aşağıya inmek için döndüğünde uzanıp kazağından düşen bir tutam saç koparıyorum.

Beni rahatlatmak için fark etmedi.

Ama bir kez yemek kokusu burnuma dolduğunda, diğer her şeyi unutuyorum.

Ona yaralarını sormalıydım, yani var olmayan yaralarını. Ama o bana gülümseyip yemek tabağını uzatırken bu dinamiği nasıl bozabilirdim ki?

Ve ben, zavallı bir köylü gibi, onu iki kolumla kavradım, bakışlarımdan tapınma damlıyordu.

Bir süre sonra midem bana teşekkür ediyor. Ancak beynim, onun yanında akılsız bir aptala dönüştüğüm için beni azarlamaya devam ediyor.

Ne yazık ki, bunun bir tedavisi olduğunu sanmıyorum.

OceanofPDF.com

Yirmi Üç

A SarahJ ile buluşmaya gitmek için hazırlanıyorum, Minnie neredeyse bilerek bekler Ben içinde ve Koridorda. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, bana şüpheyle bakıyor.

Cebimdeki küçük şişenin içine yerleştirdiği saç tutamı, beni tepeden tırnağa incelerken giysilerimde bir delik açıyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye .

"Dışarı. gereken bir iş var," diye cevap veriyorum yanından geçerken.

Kaşlarını çatarak önüme atlamadan önce ancak bir adım atabiliyorum.

"Hiç dışarı çıkmıyorsun, Marlowe," diye belirtiyor. "Peki nereye gidiyorsun?"

Lanet olsun. Tabii ki artık alışkanlıklarımı ve nadiren dışarı çıktığımı biliyor.

"İlgilenmem gereken bazı işler var. Belki inanmayacaksınız ama hâlâ her gün çalışıyorum."

"Sana inanmıyorum."

"Bana inanmanızı istemedim. Sadece gerçekleri söyledim." Gözlerini bana dikti.

Bir süre sonra "Ben de seninle geliyorum," dedi.

"Hayır. Böyle bir şey yapmayacaksın. Bu toplantı erkeklerle. Bir sürü erkekle. Sana kafayı takmalarına izin vermeyeceğim. Hatırladığınız gibi ağır yaralarımın kurtulmaya çalışıyorum. Dışarıda erkek lejyonlarıyla savaşamam," diyorum ona kesin bir dille.

"Ben arabada bekleyeceğim."

"Cevabım hayır, Minnie. Uzun kalmayacağım. Ben yokken alt kattaki banyoyu temizleyebilirsin."

Tekrar gitmek için hamle yapıyorum ama bir kez daha beni durduruyor.

"Bu kadar mı? Öylece gidiyor musun?" diye soruyor inanamayarak. "Büyücülüğüm hakkında başka soru yok mu? Ya da gördüğünü sandığın o yaratıklar? Sakın bana aklının başına geldiğini söyleme?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Elbette aklım başıma geldi. Dün sadece bir muhakeme hatasıydı ve aciz durumumu göz önünde bulundurarak beni affedeceğinize inanıyorum." Gülümsüyorum.

Üst dudağının sinirli bir şekilde seğirmesinden kavga çıkarmak istediğini anlayabiliyorum. İddialarımdan bu kadar kolay vazgeçeceğimi düşünmemiştii ve kaza yerinde olanları asla yüzüme karşı itiraf etmeyecek olsa da, konuyu gitmemi engellemek için kullanmaktan çekinmiyor.

Ah, benim küçük kafirim. Gidişimle onu bu kadar sarsılmış görmenin beni ne kadar mutlu ettiğinden haberi yok. Ne yazık ki gitmek zorundayım. Aksi takdirde, onu daha da kışkırtmış olacaktım.

Bu çok tahrik edici, ne diyebilirim ki.

Yine de... Düşünüyorum da, belki de gitmem iyi bir şeydir. Onunla hararetli bir tartışmaya girmek sadece tek bir sonuca yol açacaktır - mavi toplar. Ve evlenmeden önce dokunmama kuralı konusunda çok ciddi olduğunu anlayacak kadar zamanım oldu.

İç çekiyorum.

Ne yazık ki, bir erkek hayal kurabilir, çünkü o lanet yüzüğü parmağına takana kadar eğleneceğim tek şey olacak.

"Ciddi misin?" Bir adım öne çıkıp bana çok yaklaştığında sesi şüphecilikle doluyor.

Lanet olsun, Minnie. Burada acı çektiğimi görmüyor musun? Onun tatlı kokusunu alıyorum ve şimdiden terliyorum.

"Bunu unutabilir miyiz? Utanç verici. Duydunuz mu, yaratıklar ve mummyalar..." Kuru bir kahkaha attım.

Gözlerini kırpmadan bana bakıyor.

Küçücük boyuna rağmen oldukça korkutucu olabiliyor.

Korkunç ateşli.

Kes , Marlowe!

Ne kadar ateşli olduğunu, ne kadar yakın olduğunu, ne kadar güzel koktuğunu ya da dudaklarının tadının ne kadar güzel olduğunu düşünmenin zamanı değil...

Lanet olsun!

Bir adım geri atıp boğazımı temizliyorum.

" döneceğim," diye tekrarladım ve gitmek için hareket ettim.

Şaşırtıcı bir şekilde, beni yine durdurmadı. Olduğu yere çakılı kaldı, gözleri üzerimdeydi.

Evimin önüne geldiğimde kiralık bir araba beni bekliyordu. Minnie beni takip etmediğinde rahat bir nefes alıyorum ve toplantının koordinatlarını giriyorum.

Toplantı yerine ulaşmam yaklaşık yirmi dakika sürüyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, binanın tepesinde kocaman bir logo olan eski bir kahverengi tahta yasal bir ofis: Sarah Jade İksirleri.

İlginç.

Belki de büyücülük daha önce inandığım kadar nadir değildir ya da bu kadının bunu alenen sergilediğini görmek o kadar da tartışmalı değildir.

Ne yazık ki, on yedinci yüzyılda değiliz ki zulüm görsünler.

Arabamı park edip ana kapıya gittim ve zili çaldım. "Kim o?"

"Ben Marlowe Spencer-Astor. E-posta yoluyla konuşmuştuk."

Birkaç dakika geçtikten sonra diğer tarafta bir hareket duyuyorum.

Sürgüler ve kilitler dönüyor, sayabildiğim kadarıyla en az beş tane. Sonra kapı nihayet açılıyor.

Sarah Jade altmışlı yaşlarında, beyaz saçlı ve burnunun üzerinde kalın çerçeveli gözlükleri olan bir kadın. Başlangıçta beni selamlarken gülümsüyor. Ancak bana iyice bakınca yüzünde ekşi bir ifade beliriyor.

"Üzgünüm, size yardımcı olamam," diye mırıldanıyor, kapıyı yüzüme kapatmaya hazırlanıyor.

Kapının kapanmasını engellemek için ayağımı öne doğru kaydırıyorum.

"Neden? Konuştuğumuzda bana yardım edeceğini söylemiştin," diyorum yavaşça, bu ani davranış değişikliğine neyin yol açtığını anlamak için dikkatimi ona veriyorum.

"Bu daha önceydi," diye mırıldanıyor. "Seni evimde misafir edemem. Özür dilerim."

"Siz neden bahsediyorsunuz? Eğer mesele paraysa, danışmanlık için para ödemeye hazırım. Hatta iki katını öderim."

Başını sallıyor.

"Sizin gibileri evimde ağırlayamam," diye tekrarlıyor.

"Benim türüm mü?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Sen çok... lekelenmişsin," diye fısıldıyor.

Gözlerim açılıyor. Ellerimde kan olduğunu hissedebilir mi? Eğer öyleyse, sezgileri oldukça kuvvetli demektir. Bu sadece ikilemim hakkında onun fikrini alma kararlılığımı güçlendiriyor.

"Sana zarar vermeyeceğim," diyorum ona elimden geldiğince tehditkâr olmayan bir sesle. "Kötü bir niyetim yok. Sadece bilgi arıyorum. Saç telini getirdim," diyorum ve şişeyi cebimden çıkarıyorum.

Dudaklarını büzüyor.

"Üç katını öderim," diye
devam ediyorum.

Kımıldamıyor.

"Dört kez. Bu gerçekten çok önemli Bayan Jade. Herhangi bir büyüünün etkisi altında olup olmadığımı bilmek istiyorum."

"Dört kez mi?" Dudağını
ısıyor. Başımı salladım.

"Burada bekle," diyor.

Evinin ahşap zemini onun ağır adımları altında gıcırdıyor. Bana söylediği yerde duruyorum, yardım etmek istememesine neden olabilecek herhangi bir sıkıntıya yol açmak istemiyorum - zaten olduğundan daha fazla.

Birkaç dakika geçti ve geri geldi.

Kapıyı sonuna kadar açıyor ve elinde küçük bir kase taşıdığını fark ediyorum.

Parmaklarını içine daldırıp berrak bir solüsyonla ıslatıyor. Beni baştan ayağa sıvıyla ıslatıyor, etrafımda üç kez dönüyor ve Latince gibi görünen bir dilde bir şeyler söylüyor.

"İçeri girebilirsiniz. Ancak on dakikadan fazla kalamazsınız" dedi.

Sanırım on dakika yeter.

Onu içeri kadar takip ediyorum ve beni evin arka tarafına götürüyor. Kendi adıma söylemem gerekirse, tüm atmosfer ürkütücü. Tütsü kokusu güçlü, neredeyse burun deliklerimi tıkıyor. Koridor antikalarla dolu, uzun paslı bir saat, daha iyi günler görmüş bir masa ve bir sürü Viktorya dönemi fotoğrafı.

Dediğim gibi ürkütücü.

Yine de evin derinliklerine indikçe göğsümde bir sıkışma hissediyorum - sanki bir şey beni dışarı çıkarmaya çalışıyormuş gibi.

Derin bir alıyorum ve etrafıma odaklanmaya çalışıyorum.

Her yerde raflar dolusu kitap var. Çatlamış, yabancı başlıklı deri sırtlar. Odanın ortasında bir çanta var.

İçinde büyük bir parşömen kitap var. Yarısı açıktı ve merakıma düşüp bir göz atmak için öne çıktım.

Kenarlarda dikenli gülleri ve bazı tuhaf sembolleri tasvir eden renkli illüstrasyonlar vardır. Harfler erken ortaçağ günlerinin belirgin süslemesine sahiptir. Her sayfada bir tane olmak üzere iki çizim var ve ikisi de kıyamet sahnesini tasvir ediyor. İlkinde, iskelet benzeri varlıklar insanların mezarlarının üzerinde dans ederken dünyanın yanışını izleyen yedi karanlık figür görülüyor. İkincisi ise bir adamı tasvir ediyor. Yüzü gölgeli ama gözleri koyu mor. Herkesin üzerinde dimdik duruyor, kılıcı onları kesmeye hazır.

" tarafa, Bay Spencer-Astor." Bayan Jade boğazını temizliyor. Beni dikkatle izlediğini görmek için omzumun üzerinden bakıyorum.

"Bu da ne?"

"Ailemin kodeksi. Bununla ilgilenmene gerek yok," diye ekliyor sertçe. "Beni takip edin."

Kütüphaneyi geçip küçük bir çalışma odasına doğru yürümeye devam ediyor. Ne bekliyordum bilmiyorum ama sihirli kaseler ve benzerleri yoktu. Onun yerine sadece bilgisayarlı bir masa ve bir kanepe var. Bir cadı için oldukça normal, hatta evin en normal bölümü bile olabilir.

Masaya oturuyor ve beni de karşısına oturmaya davet ediyor.

Dediğini yapıyorum ve beni şaşırtarak, şişeyi ona vermemi istemek yerine, bir çekmece açıyor ve içinden bir deste tarot kartı çıkarıyor.

"Buna benim için dokun," diyor ve desteyi bana uzatıyor.

O geri karıştırmaya başlamadan önce elimi destenin üstüne koyuyorum. Rastgele beş kartı yüzü aşağı bakacak şekilde masaya yerleştirirken bana bakmaya bile tenezzül etmiyor.

çeviriyor.

"Kılıç yedilisi. Geçmişinde bir sır var. Hem seni hem de aileni rahatsız eden bir şey. Sahtekârlık görüyorum." Kaşlarını çatıyor. "Ama hepsi senin eserin değil. Dışarıdan gelen bir güç var."

Zor yutkunuyorum.

Acı gerçeklerle başlamasını beklemiyordum.

"Devam et," dedim.

"Doğru olmayan bir şeyler var." Bana dikkatle bakıyor. "Bu doğal düzene aykırı bir şey."

Evet, sanırım doğal düzene aykırı pek çok şey yaptım.

"Ölüm. Değişim. Şimdiye kadar bildiğin her şey değişti.
Ve değişmeye de devam edecek."

Büyü hakkında ne zaman konuşacağız? Bu belirsiz saçmalıktan sıkılmaya başladım.

Sonraki üç kart ters Kule, Savaş Arabası ve Sihirbaz. Onları tek tek okumuyor. Onun yerine, sadece onlara bakıyor. Sonra da bana.

"Saç teli. Onu bana ver."

Şişeyi ona veriyorum ama saç telini çıkarırken ikisini de masanın üzerine düşürüyor. Sanki yanmış gibi geri çekiliyor.

Ayağa kalkıyor, sağa sola bakarken gözleri çıldırıyor.

"Evimden çıkman gerek. Hemen."

"Onun bir cadı olup olmadığını ve benim bir büyüünün etkisi altında olup olmadığını bilmem gerekiyor," diye bağırdım. Buraya bunun için geldim ve bu bilgiyi almadan gitmeyeceğim.

"O da senin gibi lanetli. Cehennem ateşi ikinizi de temizlemeye asla yetmez," diye haykırıyor bana, sesindeki nefret açıkça belli oluyor.

"Sen neden ?"

"Git buradan!" diye bağılıyor, sesi o kadar tiz çıkıyor ki evin tüm yapısı sallanmaya başlıyor.

Bu da ne...

O yürür doğru Ben, destek Ben dışarı . ve
Çalışma. Yüz ifadesi çılgınca ve etrafını saran garip bir
aura var.

"Buraya neyi öğrenmeye geldiğimi söylersen sana ücretinin on katını veririm."

"Defol. Dışarı," diye bağılıyor. Bu sefer göğsüme bir hava çarpıyor. Acıtacak kadar değil ama hissetmeme yetiyor.

Bana yakıcı bir nefretle bakan Sarah'nın gözleri beyaz bir tona dönüştü.

Geri çekiliyorum, ona teklifler yapmaya devam ediyorum ama o bunları dikkate bile almıyor.

"Senin kirli paranı almayacağım. Sen bir iğrençsin, işte sen busun," diye homurdanıyor kalın, neredeyse doğal olmayan bir sesle.

Komik, bu ses tonuyla, iğrenç olanın ben değil o olduğunu söyleyebilirim.

Yine de büyü karşısında ne kadar iyi olduğumu gördüm, bu yüzden kayıplarımı azaltmaya karar verdim. Sorularımın hiçbirine cevap vermeyecek. Ama ayrılmadan önce, hızla çalışma odasına geri dönüp

saç teli. Ben bile böyle bir konuda bir cadıya güvenilmeyeceğini biliyorum.

Sarah benim kısa sapmamı pek iyi karşılamıyor gibi görünüyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan, evin içinde güçlü bir rüzgâr birikirken kitaplar raflardan uçuyor. Bir girdap şeklinde toplanıyor ve tam bana doğru yöneliyor.

Oh, lanet olsun.

Tam ağır bir kitap kafama çarpmak üzereyken eğildim.

"Defol. Dışarı!" Sarah bağırıyordu devam ediyor.

Raflardan fırlayıp bana yönelen onlarca kitaptan kaçmak için elimden geleni yapıyorum ve çıkışa doğru koşuyorum.

Şansıma, kapıya ulaştığımda bir sürü kilidin yerinde olduğunu fark ettim.

Her birinin kilidini açmaya başlıyorum ama kitaplar kafama doğru uçmaya devam ediyor, bana zarar verme niyetleri çok açık.

Ahşap kapıya gümbür gümbür vuruyorlar ve ben hedef olmamak için sağa sola hareket ediyorum.

Sarah ortaya çıkıyor, saçları elektriklenmiş gibi diken diken. Elleriyle bazı hareketler yaparken bana dik dik bakıyor. Avuçlarından bir enerji topu çıkıyor ve o darbeyi bana doğru fırlatmaya karar vermeden önce son mandalı çekmeyi ve kapıyı açmayı zar zor başarıyorum.

Ama eğer bu gün için yeterince sürpriz değilse, kapıyı açar açmaz Minnie ile yüz yüze geliyorum.

Sarah'ya bakarken yüz ifadesi kurudur. "İş mi?"

Bana bakarken kaşlarını kaldırıyor.

"Artık değil," diye mırıldanıyorum elini tutarken. Onu kendimden uzaklaştırmaya çalışıyorum ama o yerinden kıpırdamıyor.

Sarah geliyor ama Minnie'yi görünce olduğu yerde duruyor.

Minnie ona ters ters bakıyor.

"O deli," diye fısıldadım. "Gitmemiz gerek. Hemen."

"Bu benim adamım," diyor Minnie dikkatle.

Sarah bir adım geri çekiliyor.

Saçları normale dönüyor ve gözleri yavaş yavaş eski rengine dönüyor.

Omuzlarını dikleştirir ve geri çekilir, yüz ifadesi artık korkudan .

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor boyun eğerek.

Ne oluyor lan?

"Lütfen beni affet," diye devam ediyor Sarah, dizleri yere değene kadar bükülüyor. Minnie'nin önünde eğiliyor ve alnını ahşap zemine vurarak selam veriyor.

İki ne lan!

Aynı zamanda, Minnie'nin beni erkeği olarak kabul etmesinin çok ateşli olduğunu da itiraf . Gerçi şimdi azgın olmanın sırası değil. Bir cadı beni öldürmeye çalıştı ve neredeyse sevgilim psikopat bir sapık gibi görünüyor.

Ateşli. Takipçim yani. Neredeyse bir cadı tarafından öldürülmek değil. Bu berbat bir şey.

Minnie sonunda onu evden uzaklaştırmama izin vermeden önce başıyla onu onaylıyor.

Sarah hemen arkamızdan kapıyı kilitlemeye koşuyor, sürgülerin sesi havada yankılanıyor.

Arabaya ulaşana kadar konuşmuyoruz, sonrasında ondan bir açıklama almak zorunda kalıyorum.

"Beni buraya kadar nasıl takip ettin?" Yalnız kaldığımızda soruyorum.

Arabanın arkasını işaret ederken bana sıkılmış bir bakış atıyor. "Bagaja saklandım."

Ona bakıyorum. Sonra biraz daha bakıyorum.

Benim zeki küçük kafirim. Öfkelenmeliyim. Ama onun yerinde olsaydım ben de aynısını yapardım, bu yüzden onu suçlayamam.

"Bagajıma mı saklandın?" Kızmış gibi yapıyorum.

İyi kız, Minnie. Olması gerektiği gibi erkeğinle ilgileniyorsun.

Belki de bunu yaptığı için biraz rahatsız olmalıyım, ama şu anda tek hissettiğim güçlü bir şehvet acısı.

Lanet olsun, çok seksi.

"Elbette," diye tatlı bir sesle takılıyor. "İş hayatındaki çabalarında seni desteklemezsem iyi bir kız arkadaş olamam, değil mi?" Kirpiklerini bana masumca savuracak kadar küstah.

Sikime kan hücum ediyor.

"Ve sen de en destekleyici kız arkadaşsın, değil mi?" Alaycı bir şekilde sordum.

"Şey," diye mırıldanıyor dudağını ısırırken. "Her an senin nişanlın olabilirim, değil mi?"

Kirpiklerini bir kez daha kırptı.

Oh, lanet olsun! Arkasından yüzük almaya gittiğimi düşünmüş olmalı.

"Doğru... tabii ki."

"Ama gerçekten, Marlowe, burada ne işin vardı? O yaşlı kadın tam bir deli ve fanatik," der.

Omuz silkiyorum.

"Peki onun fanatik olduğunu nereden biliyorsun?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Çünkü evinin içindeki kitapları gördüm. Hepsi iblis avlama kılavuzlarıydı."

"İblis avı mı?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Onun gibi insanlar yetenekleri olan herkesi iblis sanıyor, oysa bu gerçeğe uzaktan yakından alakası yok. Ama insan kilisesi takipçilerine buna inanmaları için telkinde bulunuyor. Hepsi Vatikan'ın suçu," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Bu şaşırtıcı. Ve belki de Minnie'nin bana isteyerek verdiği ilk gerçek bilgi.

"Peki gerçek nedir?" Soruyorum.

Gülümsüyor.

"Bu evrende güçleri olan pek çok varlık var Marlowe. Ama hepsinin kötü olduğunu varsaymak yanlış olur. Elbette bazıları öyle. Ama hepsi değil."

"Ya sen? İyi misin, kötü mü Minnie?"

Güçleri olduğunu zaten biliyorum. O da bildiğimin farkında. Durum böyle değilmiş gibi davranıyoruz çünkü henüz bana söylemeye hazır değil.

Daha iyi bir adam olsaydım, belki de bana rahatça söyleyene kadar beklerdim.

Ama ben .

Ben onun hakkında her şeyi bilmek isteyen açgözlü bir piçim. Ve eğer henüz gelmediyse... O zaman arayışım henüz bitmedi.

"Oh, Marlowe." Kıkırdıyor. "Kime sorduğunuza bağlı olarak, belki de en kötüsü benim."

"En kötüsü," diye düzeltiyorum.

"En kötü," diye tekrarlıyor başını sallayarak. "O kadar kötüyüm ki, ne kadar kötü olduğumu vurgulamak için kelimeye dört harf daha eklemem gerekiyor."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. Ama sonra şaka yaptığını anlayınca güldüm.

Aniden durana kadar ikimiz de gülüyoruz. Başını sallıyor ve iç çekiyor.

"Sana büyü yapmadım, tamam mı? Aslında ilk gördüğün anda karşı konulmaz bulmadığımda şaşırmıştım."

Bu... canlandırıcıydı." Gülümsüyor. Ama sonra öne doğru eğiliyor, gözleri benimkilerde. "Eğer şimdi beni karşı konulmaz buluyorsan, bu tamamen senin suçun. Bunda doğüstü bir şey yok. Beni istiyorsun."

"Öyle mi?" .

"Beni istiyorsun," diye tekrarlıyor. "Bunu kendin söyledin. Sadece benimle yatmak istediğini iddia etsen bile, sanırım bu da sorun değil. Çünkü içten içe bana değer verdiğini biliyorum."

"O kadar emin misin?"

"Evet. Çok eminim. Bu yüzden seni kendime bağlı erkek olarak seçtim."

"Ben de bunun yakışıklılığım ve paramla ilgili olduğunu sanıyordum."

"Sanırım bana kurabiye aldığın sürece bunlar ikincil olarak geliyor, ki bir gündür bunu yapmadın. Tembellik ediyorsun, Marlowe! Yakında insanlar benim altın arayıcısı olmadığımı anlayacak ve itibarım yerle bir olacak." Skandala uğramış gibi bir ifade takınır.

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum.

"Sanırım servet avcısı demek istedin," diye ekliyorum, eğlenerek.

"Aynı şey. Konuyu değiştirme. Günlük haracımı istiyorum, tercihen her lezzetten bir düzine kutuda."

"Bağışlayın beni, majesteleri. Haracımı ödemeyi unutmakla çok büyük hata ettim. Bunu hemen düzelteceğim. Kaç aromaya ihtiyacınız var?"

"Sanırım üç taneyle yetinebilirim," diye düşünceli bir şekilde cevap veriyor. "Otuz altı kurabiye mi? Tanrım, küçücük bir şey için kesinlikle çok yiyebiliyorsun." "Elbette," diyerek karnını sıvazlıyor.

"Her zaman yer vardır

günlük haraçlarınız için burada."

Karnına bakıyorum. Sonra sertçe yutkunuyorum. Şu anda düşüncelerimin nereye kaydığını ya da onun içine sığabilecek tamamen farklı bir haraç düşündüğümü fark ettiğini sanmıyorum.

Lanet olsun.

Şehveti uzak tutmaya çalışarak koltuğumda rahatsız bir şekilde hareket ediyorum.

Ancak Minnie, en sevdiği kurabiye tatları hakkında sohbet etmeye devam ettiği için bu durumdan habersizdir.

"Tamam. Hadi gidip kurabiye alalım," diye ilan ediyorum. Onu başka şeylerle doldurabileceğim birçok yoldan aklımı uzaklaştırmama yardımcı olacak herhangi bir şey.

Bana gülümsüyor.

Arabayı , dakikalarca derin düşüncelere dalmış gibi görünüyor. Sonunda konuşur.

"Sen çok iyi bir adamsın, Marlowe." Duraksıyor. "Bir katile göre."

"Benim de bir ahlaki pusulam olduğunu bilmeni isterim," diye araya giriyorum. "Ben-"

Bana dönüyor ve parmağını dudaklarıma koyuyor. Sonra başını sallıyor.

Muhtemelen dikkatimi yola vermeliyim. Ama aletim hala onun dikkatini çekmek için ağlarken, kalbim göğsümde çarparken ve gözlerim kırmak bile istemezken bunu yapmak çok zor çünkü bu onu bir saniye görememek anlamına gelebilir.

"Beni nasıl öldürmek istediğini tekrar anlatma. Ortamı mahvedeceksin," diye mırıldanıyor usulca.

"Ama bu özel bir ölüm olurdu," diye itiraz ediyorum.

"Sen ve senin özel ölümün." İç geçiriyor ve koltuğunda geriye yaslanıyor. "Gördün mü, işte şimdi havayı bozdun."

Ne yazık ki, ruh halim mahvolmaktan başka bir şey değil...

"Minnie! Senin cesedini bağrıma basardım!" Gerçi geriye dönüp baktığımda bunun doğru olmadığını söyledim.

Bana sert bir bakış attı.

"Beni canlı tutmanı tercih ederim," diye ekliyor sertçe. "Sanırım bu ayarlanabilir."

Bana şaşkınlıkla bakarken kaşları havaya kalktı.

Sonra gülümsüyor.

"Sana *dört* düzine kurabiye alacağım," diyorum, yüzündeki gülümsemeyi korumak için.

Mutluluk işareti olarak ellerini birbirine kenetler. Gülümsemesi de genişliyor ve tüm araba onun yaydığı saf ışıkla yıkanıyor. Ve benim yapabileceğim tek şey bunun tadını çıkarmak.

Elbette, günün sonunda, bir kez daha, onu kökenleri hakkında sorgulayamayacak ya da Sarah'nın onu gördüğündeki davranışını soramayacak kadar büyülenmiş durumdayım.

Ben de böyle fark ettim.

Büyülendiğim doğru. Ama bu benim .

Bu hala onun ne olduğunu merak etmediğim anlamına gelmiyor. Ama bu ondan biraz uzaklaşana kadar bekleyebilir, böylece tekrar doğru düşünebilirim.

Yirmi Dört

I Minnie'yle tanıştığımdan beri aptallaştığımı düşünüyorsanız, haklısınız.

Ondan ne kadar şüphelenmem ve geçmişi hakkında onu sorgulamam gerekiyorsa, kadar aptalca bir şekilde tüm isteklerini yerine getiriyorum. Şu anda kendimi onunla birlikte *Supernatural*'ın bir bölümünü izlerken ve o çikolatalı kurabiyelerini yerken bulmamın nedeni de bu.

iki düzine yedi!

Ama en ünlü mücevher mağazalarındaki başarısız alışveriş gezimizden sonra en azından bunu yapabilirim.

Ona bir yüzük alacağımı söylediğimde, onu memnun etmenin bu kadar zor olacağını tahmin etmemiştim. Şimdiye kadar çok uyumlu davrandı ve ona aldığım şeyler hakkında bir kez bile şikayet etmedi.

Ancak evlilik yüzükleri söz konusu olduğunda, onu memnun etmek imkansız hale geldi.

Onu önce Cartier'e götürdüm. Hoşuna gidecek bir şey bulamadı. Sonra Tiffany's'e gittik. Bir kez daha, hiçbir şey onu etkilemedi. Bir dizi başka lüks mağazaya ama başarılı olamadık.

Eve elimiz boş döndüğümüzde, "Eşsiz bir şey istiyorum," dedi. "*Senin yaptığın bir şey, başkasının değil.*"

Harika. Şimdi de benim usta bir kuyumcu olmamı istiyor. Tanrı aşkına, sanki bana mavi taşaklarla işkence etmekten zevk alıyor. Lanet olası bir yüzük yapmayı öğrendiğimde, muhtemelen lanet olası bir bakire olarak öleceğim.

Ama ona hayır dediğimi mi sanıyorsun? Tabii ki hayır.

Ona yüzüğünü şahsen yapmanın bir yolunu bulacağımı söyledim. Çünkü ben bir aptalım. İşte bu yüzden.

Gerekli tüm ekipmanı çoktan sipariş ettim, şimdi tek mesele nasıl yapılacağını öğrenmek.

Kolasını höpürdeterek yudumlarken, "Biliyor musunuz, bu dizi iblisleri tamamen yanlış anlamadı," diyor.

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Şu anda sinema olarak kullanılan boş yatak odamda yerde büzüşmüş durumdayız. Mükemmel sürükleyici bir deneyim sağlayan yüksek kaliteli hoparlörlere sahip büyük bir TV var - sonuçta, bir film için evimden nasıl ki? Saçma.

Bir battaniyeyi paylaşıyoruz, ancak parmaklarını kurabiye kırıntılarından yalayarak temizlediğinde bile ne kadar baştan olduğunu görmek iyi bir fikir değildi - evet, resmen kaybettim.

Supernatural'ı izlemek sürpriz bir şekilde *onun* fikriydi. Neden en sevdiğim dizi olduğunu görmek istedi ve üç gün içinde neredeyse tüm sezonu izledik. Bu büyük bir başarı.

İşin kötü tarafı, son üç günü onunla saatlerce çok yakın bir yerde geçirdim ve bu da soğuk bir duş almak için defalarca banyoya gitmeme neden .

Ne yazık ki, bu noktada, her ne kadar bunu söylemek bana acı verse de, durum budur.

"Şey, iblis olmanın iki yolu vardır. Ya bir iblis olarak doğarsınız, ancak teknik olarak ilahi kökenleri de olduğu için bunlar sadece isim olarak iblislerdir. Biz onlara genellikle Tenebreis'in Oğulları diyoruz. Ama diğer iblis türlerini kontrol edenler onlar olduğu için çoğunlukla aynı kefeye konuyorlar," diye açıklıyor ve ağzına bir kurabiye daha atıyor.

Ona bakıyorum.

"Doğru," diye mırıldanıyorum sanki bu bilinen bir şeymiş gibi. "Peki diğer iblis türü nedir?"

"İkinci tür iblisler ise yaratılmış iblislerdir. Bu genellikle bozulmuş bir ruh hayattan sonra devam etmeyi reddettiğinde olur. Tenebreis'in Oğulları devreye girer ve onlarla bir kölelik bağı kurar, ardından iblisler ortalığı kasıp kavurmaya başlar."

"Anlıyorum. *Supernatural*'a ne kadar benziyor?"

"*Supernatural*'da olduğu gibi, ilk başta, bozulmuş ruhlar şekilsizdir, bir çeşit duman gibi. Ama bu sadece düşük seviyeli bir iblis. Güç kazanmalarının tek yolu diğer iblisleri ele geçirmektir.

ölümlülerin ruhlarını tüketmeden önce onları yozlaştırır. Bir iblis ne kadar çok ruh tüketirse, sonunda şekil almayı başarana kadar o kadar yüksek seviyeye ulaşır. Tabii ki ara şekiller oldukça korkunçtur. Ancak en yüksek seviyedeki iblisler insansı bir şekil alabilirler. Bu gerçekten de oldukça korkutucu."

"Tabii ki." Başımı salladım. "Peki bunu nereden öğrendin?"

"Okulda. Diğer herkes gibi," diye umursamazca konuşuyor, sonra hatasını anlıyor. Elini ağzına kapatıyor ve dehşet içinde bana bakıyor. "Tüh," diye fısıldıyor.

Kıkırdıyorum.

"Bunu okulda hiç öğrenmedim. Gittiğin okul havalı bir okul olmalı."

"Hayır...gerçekten..." Garip bir şekilde gülümsüyor.

"Demek okulda iblisler hakkında bir şeyler öğrendin. Başka ne öğrendin?"

"I..." Bana mahcup bir bakış attı. "Bunu söylememeliydim."

"Neden?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Çünkü bu bana bir şeyler ne olduğunu?"

"Şey..." Dudağını ısırır. "Sana söylemek istemediğimden değil, Marlowe. Gerçekten istiyorum. Ama hakkımdaki gerçeği öğrendiğinde her şeyin değişeceğini biliyorum."

"Neden?" Ona dikkatle bakmak için dönerek tekrar araştırıyorum. "Sentinel olayının gerçek olduğunu zaten biliyorum." Konuşmak için ağzını açıyor ama parmaklarımı dudaklarına bastırıyorum. "Bir daha inkâr etmeye kalkma. Sarah'nın evinde olanlardan sonra, bunu hayal etmediğimden her zamankinden daha eminim."

İç çekiyor.

"Haklısın. Bunu hayal etmemiştin," diye itiraf ediyor sonunda.

"Peki ya kardaki adam?" Kim olabileceğine dair bir fikrim olsa da kaşlarımı kaldırıyorum.

"Kardeşim," diye onaylıyor mahcup bir gülümsemeyle. "Arada sırada bana bilgi vermek için ziyaretime gelir."

"Ne bilgisi?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor.

"Bana nöbetçilerin yakın olup olmadığını söylüyor. Ve eğer ... Onlarla savaşmama yardım ediyor."

"da oradaydı, değil mi? Kaza mahallinde." Başını salladı.

"Bununla ilgilenmesi için onu daha önce aramalıydım ama panikledim çünkü sen de oradaydın. Ve güçlerimi kullanmak konusunda isteksizdim.

Çünkü peşimdeki yetkililer için bir işaret görevi görüyorlar." Duraksıyor. "Seni tehlikeye attım. Özür dilerim," diyor iç çekerek.

Bir el salladım.

"Bana hiçbir şey olmadı. Ama sen Sentinellerle savaşırken etrafında mavi bir parıltı olduğunu çok net hatırlıyorum. Neydi o?"

"Enerji imzam. Tespit edilmeden güçlerimin sadece küçük bir yüzdesini kullanabiliyorum. O zaman kullandığım miktarın onlara bir konum sinyali gönderip göndermediğinden hala emin değilim, ancak o zamandan beri herhangi bir ziyaretçimiz olmadığına göre, iyi olduğumu varsayacağım. Şimdilik."

"Güçleriniz var..." Sözümü kesiyorum.

Zaten sezmiştim ama onun da bunu doğrulaması? Bu oldukça rahatsız edici. Güçleri olduğu için değil, güçleri olan insanlar var olduğu için. Bir de cadılar, iblisler ve mumya benzeri nöbetçiler.

Hala kafamı çalışıyorum.

Minnie başlangıçta düşündüğüm gibi başıdertte bir genç kız değil ama bu ona olan ilgimi bir nebze olsun azaltmıyor. Aslında, kendisi hakkında daha fazla şey paylaştıkça kendimi daha da büyülenmiş buluyorum.

O insan değil. Güçleri var.

Sikeyim. Kız arkadaşım tam bir süper kız.

Hayatımda hiç bu kadar tahrik olduğumu hatırlamıyorum. "Ne yapabilirsin?" Kendimi sorarken buluyorum.

Bana gizli bir gülümseme veriyor.

"Şey, normalde... Yapamayacağım pek bir şey yok. Ailem buz klanına ait, bu yüzden güçlerim ağırlıklı olarak buza dayanıyor."

"Bu yüzden mi hiç üşümüyorsun?"

Başımı sallıyor. "Vücut ısım çoğu kişiden daha yüksektir. En aşırı sıcaklıklara bile çok az rahatsızlıkla ya da hiç rahatsızlık duymadan dayanabilirim. Ayrıca buz yaratabilir ve buzu manipüle edebilirim."

Huşu içinde ona bakıyorum. Soğuktan nefret ediyor olabilirim ama lanet olsun ki bu bir istisna yapmak istediğim tek durum değil.

O gerçek bir buz kraliçesi. Ve o benim. Isı yanaklarıma tırmanıyor ve boğazımı temizliyorum.

"Peki ya bu?" Alnında iz bırakırken söylüyorum. "Bir yaran var mıydı?"

"Evet. Ama çabuk iyileşirim." Parmaklarını alnına götürüyor.

"Bandajımı takmayı unuttum. Bu beni ele verdi mi?" Kıkırdıyor.

"Birazcık."

"İşte, sana göstereyim," diyor ve anahtarlarımın uzanıyor. Anahtarlardan birinin sivri kısmını kullanarak koluna dayıyor ve deriyi çukurlaştırıyor.

"Bekle. Güçlerini kullanmaman gerekiyor," diyorum ve onu durduruyorum.

Başını sallıyor.

"Bu teknik olarak benim güçlerimi kullanmam değil. Nefes almak senin için ne kadar doğalsa benim için de o kadar doğal." diye cevap veriyor ve anahtarı tekrar koluna sokuyor.

Metal derisini kesiyor. İlk başta sadece bir sıyrık, ama etine bastırmaya devam ettikçe kan yüzeye çıkıyor.

Kolunu bana doğru tutarak küçük yarayı görmemi sağlıyor. Birkaç dakika içinde kapandı. Derisi bir kez daha pürüzsüz, hiçbir yara izi yok.

"Lanet olsun." Islık çaldım.

"Bunu beklediğimden çok daha iyi karşılıyorsun," diye ekliyor endişeyle.

İşte orada. Bakışlarına ve beden diline yansıyan endişeyi görebiliyorum. Geri çekiliyor, kendini reddedilmekten korumak istercesine içine kapanıyor.

Belki başka biri bunu iyi karşılamazdı. Belki de bana ilk başta söyleseydi ben de aynı şekilde karşılamazdım, hatta ona inanmayabilirdim.

"Minnie, haftalardır şüphelendiğim şeyi doğruluyorsun. Sanırım bu fikre alışmak için zamanım oldu, ancak şimdi bana söylediklerin olağanüstü olmaktan başka bir şey değil. Senin gibi başka insanlar da var mı?"

"Kardeşim."

"Bu . Kardeşin dışında."

"Bizden çok var" diyor ama ayrıntıya girmiyor.

Sanırım şimdilik onu rahat bırakabilirim. Bana bilgi konusunda güvenmeye başlamasından yeterince memnunum. Ona baskı yapmak hiçbir şeyi çözmeyecek.

Yüce Tanrım! Bu kadar yüce gönüllü olduğuma inanamıyorum. Eski ben olsam onu bodrumda sandalyeye bağlar, işkenceyle bilgi almaya çalışırdım.

"Şu ana kadar anlattıklarım seni gerçekten rahatsız etmedi mi?" diye tekrar soruyor, yüz hatlarına temkinli bir ifade yerleşiyor. "Diğerleri geçmişte bu kadar nazik değildi."

"Bana rastladığın için şanslısın," diyorum ona gururla. "Gördün mü, sadece yakışıklı, zengin ve akıllı değilim. Aynı zamanda açık fikirli ve kabul ediciyim. Kendine harika bir fırsat yakaladın."

"Kibirli olmayı unuttun," diye mırıldanıyor nefesinin altında, ama ben bir gülümseme seziyorum.

"Bu kesin," diye alay ediyorum. "Gerçi ben buna özgüven demeyi tercih ediyorum. Kibir çoğu zaman özden yoksundur, oysa ben niteliklerimden oldukça eminim."

"Tabii ki." Kıkırdıyor. "Mükemmellik timsalisin."

"Benden şüphe mi ediyorsun?" Öfkelenmiş gibi yapıyorum.

"Hayır, hayır, elbette değil. Siz gerçekten de mükemmel bir insansınız," diye ekliyor alaycı ve saygılı bir tonda.

"Size de yansıdığı için bundan memnun olmalısınız. Benim gibi mükemmel bir insan ancak başka bir mükemmel varlığı kendine eş olarak seçebilirdi. Hiçbiri sen olmadığın için diğer kadınlarla hiç uğraşmamış olmama şaşmamalı."

Bana göz kırpmıyor, yanakları yavaşça kızarıyor.

"Yani..." Yutkunuyor. "Minnettarım," diye mırıldanıyor. "Bunu nasıl karşılayacağın ya da benden kaçıp kaçmayacağın konusunda durmadan endişeleniyordum," diye itiraf ediyor alçak sesle.

Gözlerimi ona diktim.

"Geçmişte seni kim dışladı, Minnie?" Oldukça sert bir şekilde soruyorum.

Başını sallıyor.

"Artık bir önemi yok. Çoktan geçmişte kaldı. Ancak tüm insanlar sizin kadar hoşgörülü değil. Tarihiniz bununla dolu olsa da, bu insan ırkına özgü bir şey değil. Hoşgörüsüzlük daha çok doğuştan gelen bir şeydir. Ne de olsa tanrıların kendileri de diğer varlıkların çoğuna karşı hoşgörüsüzdür," diye dikkatle ekliyor.

"Seni dışlayan bir adam mıydı?" Soruşturuyorum, bunun bir daha Git

"Öyle değil-"

"Lucien miydi?"

Gözleri genişledi.

"Nerede var sen duydum o isim?" o
fısıldıyor, onu

ifadesi şok oldu.

Telefonumu elime alıyorum ve *Mina* ile Lucien'in fotoğrafını açıp ona gösteriyorum. Cevabını beklerken vücudum gergin. Gerçi ben

Bunu aklımın bir köşesinde tuttum, başından beri beni rahatsız eden bir şeydi.

Ama artık onun insan olmadığından emin olduğuma göre, bu daha uzun bir ömre sahip olabileceği anlamına geliyor, özellikle de iyileştirme yetenekleriyle. Bu da resimdeki kişinin o *olabileceğini* ve daha önce düşündüğüm gibi uzak bir akraba olmadığını gösteriyor.

Ve bu sadece kanımı daha da kaynatıyor.

Dudağını ısırarak, titreyen elleriyle telefonu benden alıyor. Dakikalarca resmi inceliyor ama yüz ifadesi her şeyi ele veriyor.

İnançsızlık var. Ama aynı zamanda başka bir şey... Üzüntü.

Gözyaşları kirpiklerini yalıyor ve her ağlayabileceğinden korkuyorum.

Uzun ve derin bir nefes alarak telefonumu bana geri veriyor ve gözlerini kapatıyor.

"Bu sensin, değil mi?"

Bana küçük bir baş selamı veriyor. "Evet," diye fısıldıyor.

"Ama aynı görünüyorsun." Kaşlarımı çattım. "Göründüğümünden çok daha yaşlıyım, Marlowe." "Kaç yaşındasın?"

"Dört bin beş yüz elli sekiz yıl."

Tepkimi yakından izliyor. Ama ben hiçbir şeye ihanet etmiyorum.

-Bu konuşmayı incelemek için daha sonra zamanım olacak. Şimdilik, en önemli şeyi bilmem .

"Bu adamı sevdin mi?" Soruyorum ve kelimeler vücudumda fiziksel bir acıya neden oluyor.

Hüzünle gülümsüyor.

". Ama o öldü. Çoktan gitti. Külleri rüzgara karıştı..."

Bir şeyleri paramparça etme dürtüsü dayanılmaz. Ama daha fazla bilgiye ihtiyacım olduğu için hepsini içime atıyorum. Onun için tam olarak *kim* olduğunu bilmem gerekiyor.

"Burada onun nişanlısı olduğun yazıyor. O halde nasıl hâlâ dokunulmamışsın?" Sesim sert çıkıyor ama hissettiğim bu çılgınca kıskançlık karşısında bir aziz bile yıkılırdı.

"Daha önce hiç başka bir erkekle yatmadığımı söyledim," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyor. "Hiç birini sevmediğimi söylemedim."

Ona bakıyorum, yanağım seğiriyor. Her nasılsa, onun geçmişte başka birini sevmiş olduğu düşüncesi

Başka biriyle yattığını.

Çünkü o sadece *beni* sevmeli. Geçen yüzyıldan rastgele bir adamı değil. Sadece *beni* düşünmeli.

"Ne oldu?" Dışarı çıktım.

"Veremden öldü," diyor ters bir şekilde. Sonra kafama dank etti.

"Sürekli ruh eşin o."

Bunun farkına varmak beni tahmin ettiğimden daha derinden yaraladı.

"Öyle, değil mi?" Cevap gelmeyince ben soruyorum. "Marlowe, bence başka bir şey hakkında konuşmalıyız. Bu açıkça sizi üzüyor ve-"

"Hayır. Bunu konuşacağız. Şimdi konuşalım. İnsan olmaman zerre kadar umurumda değil. Ama geçmişinde başka bir adam olması umurumda. *Sevdiğin* biri." Aşk sözcüğünü sanki dünyanın en iğrenç şeyiymiş gibi tükürdüm.

Ve öyle.

Çünkü o başkasına ait. Ben olmayan birine.

Başka tarafa bakıyor.

"Onu beklediğini söylemiştin. Neden? Nasıl?"

"O... O seni kıskandırmak içindi," diye kekeliyor. "Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Buna inanmıyorum."

"Ama o... Marlowe, o çoktan gitti. Aşırı tepki vermene gerek yok..."

"Aşırı tepki mi?" Ayağa kalkarken yankılanıyorum. "Az önce bana başka bir adamı sevdiğini söyledin. Nişanlım geçmişte başka birine aşık olduğunu söylemişti. Nasıl tepki vermemi isterdin?"

Bana bakarken dudakları titriyor.

"Dur tahmin edeyim. Sana evlenme teklif etti çünkü sen de onunla çıkmadın."

"Marlowe!" diye haykırıyor, ağzı şoktan bir karış açık kalıyor. "Bu hiç hoş değil."

"Öyle mi?" Kıs kıs gülüyorum.

"Hasta bir adamdı. Ona baktım ve birbirimize aşık olduk. Sonra öldü. Hikayenin sonu bu. Bunu neden olması gerekenden daha büyük bir şey haline getirdiğinizi anlamıyorum."

"Bilmiyor musun? Yüzlerce kadınla yattığımı düşündüğün için haftalarca bana soğuk davranan sen değil miydin?"

"Ama bu farklı," diye itiraz ediyor.

"Hayır. Öyle değil. Başka kadınların bedenime sahip çıktığını düşündüğün için kıskanıyordun. Ben kıskandım çünkü artık başka bir erkeğin senin kalbini ele geçirdiğini *biliyorum*," dedim.

Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor ve o anda ses tonumdan pişman oluyorum.

"İşte bu yüzden sana söylemek istemedim," diye fısıldıyor. Sesi boğuk, sanki hıçkırıklarını uzak tutmaya çalışıyor.

Göğsüme bir ağrı saplandı.

"Böyle tepki vereceğini biliyordum." Duyulabilir bir hıçkırık. "Artık beni sevmeyeceğini ."

"Minnie," diye fısıldıyorum ve yere, onun yanına uzanıyorum. "Lütfen ağlama. Ağlamandan hoşlanmıyorum."

"O zaman beni neden ağlatıyorsun?" diye sorar küçük bir sesle.

"Çünkü ben iyi bir kırbacı hak eden lanet olası bir piçim. Ayrıca delice bir kıskançlıkla doluyum ve bu da beni bir pislik gibi davranmaya itiyor."

Burnunu çekiyor ve koluyla burnunu siliyor.

Garip, ama o kısım bile eskisi kadar itici gelmiyor. Bunun yerine, ona böyle hissettirdiğim için kendimi defalarca yumruklamak istiyorum.

"O gitti. Sen . Burada benimlesin ve ben de burada olmayı seçiyorum," diyor hıçkırıklar arasında. "Sürekli yakalanma tehlikesiyle karşı karşıyayım ama yine de burada olmayı seçiyorum. Bu bir şey ifade etmiyor mu?"

Ona bakıyorum, içimde öfke kükrüyor ve taşmakla tehdit ediyor.

Ona öfkelenmek ve neden benim onu beklediğim gibi onun da beni beklemediğini sormak istiyorum - geleceğini bilmeden bile.

Ama bir yanımda onu teselli etmekten başka bir şey istemiyor.

İçimde bir savaş başladı ve hangi tarafın kazanacağını merak ediyorum. Kalbini başka bir adama vermesini kabullenemeyen egoist yanımdı mı, yoksa ne olursa olsun onu isteyen diğer, uykuda olan yanımdı mı?

Daha önce kadınlar hakkında pek düşünmemiştim.

Benim için uygun olan kişinin nasıl biri olacağını hiç düşünmemiştim - benim özelliklerime Minnie kadar iyi uyan biri olacağını hiç düşünmemiştim. Ama anlayamadığım bir şey varsa o da birinin sevgisinde ikinci planda kalmaktır.

Ya hepsini istiyorum ya da hiçbirini.

Bunu ona söylemeye hazırım ama gözyaşları yüzünden akmaya devam ettikçe kelimelerin ağzımdan çıkmayacağını fark ediyorum.

Onun acı çektiğini görünce kalbimde bir uçurum açılıyor ve onu rahatlatmak için her şeyi yapabileceğimi fark ediyorum. Yalan bile.

Ona dokunuyorum ve onu kendime yaklaşıtıyorum. Kollarımı ona dolayarak, sıkı bir sarılmayla onu göğsümde tutuyorum.

"Özür dilerim," diye tekrar fısıldadım. "Seninle bu şekilde konuşmamalıydım."

Gözyaşlarının dinmesi sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor. Ama şimdi gözleri kızarmış ve şişmiş durumda ve bunu ona yaptığım için kendimi daha da hıyar gibi hissediyorum.

"Artık bu konu hakkında konuşmayacağız," diyorum ama bu da bir başka yalan. Elbette yine konuşacağız ama o bu kadar perişan olmadığına ve ben kendi düşüncelerimi toparlamak için biraz zaman bulduğuma.

Sessizlik içinde dakikalar geçiriyoruz ve ben sadece ona sarılıyorum.

Davranışlarımdan dolayı suçluluk duygusu içime işliyor ama kıskançlık hâlâ orada, pusuda, çirkin kafasını çıkarıp bu anı tekrar mahvetmeye hazır.

Kendime karşı savaşıyorum, bu duyguları uzaklaştırmak için mücadele ediyorum.

Minnie haklı. O şimdi burada. Kollarımda. O Lucien denen adam öldü ve gömüldü. Şu ana odaklanmalıyım, geçmişe değil.

Kollarımı ona doladım.

Lucien hâlâ hayatta olsaydı, resmen yeniden ölmüş olacaktı.

Onu nasıl öldüreceğimi düşünürken zihnimde şimşekler çakıyor.

-Minnie'ne bakmaya cüret ettiği için onu işkence edin, onu kendisine aşık etmeyi bırakın.

Onda olup da bende olmayan ne var?

Başka bir şeyin farkına gözlerim açılıyor.

Lucien'i sevdiğini kesin bir dille ifade etti. Ama o kelimeleri bana hiç söylemedi. Bana karşı sevgi dışında daha derin duygular beslediğini hiç belirtmedi.

Kaşlarımı çatıyorum.

"Lütfen bana kızgın olmadığını söyle, Marlowe," diye fısıldıyor Minnie. "Bana kızgın olman hiç hoşuma gitmiyor."

,"" diye yalan söyledim. "Sana kızgın değilim,

Minnie." Arkasına yaslanıyor ve bana hüzünlü

bir gülümseme veriyor.

İtirafından ne kadar rahatsız olduğumu görmemesi için yüz hatlarımı düzeltiyorum. Bunun yerine konuyu değiştirmeyi seçiyorum.

"Nöbetçiler neden senin peşinde?"

Sorum üzerine kaşları kalktı.

"Çünkü kötü bir şey yaptım," diye yanıtlıyor. "Ben aranan bir suçluyum." Kuru bir kahkaha atıyor.

Gözlerimi ona diktim. Evet, doğru, Minnie bir suçlu. Bu şimdiye kadar duyduğum en gülünç şey.

"Minnie, ben de bir suçluyum. Onca insan varken bunu bana itiraf etmekten neden korkuyorsun?"

Beni incelerken başını eğiyor.

"Çünkü bir süre daha bu illüzyonun içinde yaşamak istedim. Normal olmak, normal şeyler yaşamak istedim... Seninle birlikte olmak istedim," diye itiraf ediyor yumuşak, kırılğan bir sesle.

Kalbim göğsümde sıkışıyor.

Bu kesinlikle biraz yatıştırıcı, sadece biraz.

"Ve sen de benimle olacaksın. Bir an bile kimsenin seni yanımdan almasına izin vereceğimi düşünme."

O beni *seçti*. Bu onu asla bırakmayacağımı bilmem için yeterli. O lanet Lucien mezardan geri gelse bile umurumda değil. Onu tekrar öldüreceğim.

Yavaşça. Acı çekerek.

Yaşadığım sürece benimle kalacak ve onun sonsuza kadar yaşayabileceğini düşünürsek, sanırım benim de bunu yapmanın bir yolunu bulmam gerekecek. Lucien gibi ölüp onu başka bir adam bulması için bırakacak değilim.

Hayır.

Mümkü

n değil.

Kesinlikle asla.

Ve eğer ölmek zorunda kalırsam... Sanırım onu nasıl de bulmalıyım.

Onu öldürmenin bir kez daha gündeme geldiğine inanamıyorum ama hayatına devam etmesine izin vermeyeceğim. Ayrıca, o zaten aranıyor. Oldukça şiirsel bir ölüm olurdu. Çağdaş Romeo ve Juliet gibi olurduk ama işin içine bir tutam doğaüstü karıştırdı.

Kendi kendime gülümsüyorum. Evet, kulağa

hoş geliyor. Eğer ölürsem, onu da mezara

götüreceğim. Minnie başını sallıyor.

"Bu o kadar kolay değil. Neler yapabildiklerini gördünüz ve nöbetçiler gönderilecek en zayıf varlıklar arasında yer alıyor. Yakında

asker olmak. Ve eğer bu başarısız olursa..." İfadesi sıkıntılı, sözünü kesiyor. Yutkunuyor. "Eğer bu başarısız olursa, peşimden Komutan Azerius'u gönderecekler ve tüm evrende onu yenebilecek kimse kesinlikle yok."

"Komutan Azerius mu? Kardeşin ondan bahsetmemiş miydi?" Başını sallıyor.

"O usta bir cellat. Öyle ya da böyle, sonum onun kılıcının altında *olacak*."

"Şimdi bir dakika bekle. Sana bir şey olmasına izin ," diyorum ona kabaca.

Onu sadece benim öldürme iznim var, o da kendim ölmeden önce.

"Çok tatlısın, Marlowe. Ama senin ya da benim yapabileceğimiz bir şey yok.

Sadece birlikte geçirdiğimiz bu kısa zamanın tadını çıkarabiliriz ve-" Ne oluyor lan?

"Hayır. Bunu kabul etmeyi reddediyorum."

"Ama yine de olacak. Denemediğimi mi sanıyorsun? Çok uzun zamandır kaçıyorum, her zaman radarın altında kalmak için elimden geleni yapıyorum. Ama her zaman izimi buldular. Her zaman. Ve sonra tekrar kaçmak zorunda kalıyorum."

"O zaman ben de seninle kaçarım," diyorum kendimden emin bir şekilde.

İyi bir plana benziyor. Kaçarız ve evleniriz. Sonunda onu becerebileceğim ve zamanımız dolduğunda Bonnie ve Clyde'ı çekebiliriz.

Minnie'nin dudakları hüzünlü bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Seni asla tehlikeye atmam."

"Minnie," diye başlıyorum, duygularımı kontrol altında tutmak için elimden geleni yapıyorum. "Beni terk etmeni engellemek için kendimi sana zincirlemem gerekiyorsa, bunu yaparım. yüzden sakın bana beni terk edeceğini söyleme çünkü buna izin vermeyeceğim."

Bu hayatta ya da bir sonraki -eğer bir sonraki varsa- hayatta. "Ama-"

"Aması yok. Sen bana aitsin. Sen *benimsin*. Anlaşıldı mı? Kimsenin seni benden almasına izin vermeyeceğim."

"Ama Marlowe, eminim bunun seni aştığını görebiliyorsundur-"

"Umurumda değil." Omuz silkiyorum. "Peşinde kimin olduğu umurumda değil. Ne yaptığın umurumda değil. Benim olduğun gerçeğinden başka hiçbir şey umurumda değil. Seni kendim olarak seçtim ve kimse seni benden alamayacak."

"Bunlar güçlü varlıklar, Marlowe-"

"Umurumda değil," diye tekrarlıyorum. "Onlar bu kadar güçlüyse, benim de daha güçlü olmam gerekecek," diyorum aklımda bir fikir şekillenirken. "o iblislerden biri olurum. Öldürürüm. Onlar ruhlarla beslenir. Zaten o kadar da büyük bir fark yok. O zaman seni koruyabilirim."

Bu fena bir fikir değil. Vay, vay, ama bugün iyi fikirlerle doluyum.

"Bununla şaka bile yapma!" diye öfkeyle haykırıyor. "İblisler korkunç, sefil varlıklardır, Marlowe. Ruhun sonsuza dek lanetlenir-"

"Ben zaten lanetliyim, Minnie. Biraz daha lanetlenmek bana ne yapabilir ki?" Ağır ağır mırıldanıyorum.

"Bunu ciddiye almıyorsun," diye azarlıyor.

"Bunu çok ciddiye alıyorum. Nişanlımın doğaüstü varlıklar tarafından kovalandığını yeni öğrendim" diyorum. Ben sadece cılız bir insan olduğuma göre, seni korumak için kendi doğaüstü güçlerimi edinmem gerekecek. Bana en mantıklı hareket tarzı bu gibi görünüyor."

"Marlowe!" diye haykırıyor. "Lütfen ciddi ol. İblislerin şakası . Ve sen bir iblis olsan bile -ki *olmayacaksın*- kendini tehlikeye atmış olursun. İblisler avlanır. Tıpkı o dizideki gibi. Onlar kontrol edilmesi gereken bir haşeredir."

"Yani? İblislerin kralı olacağım. Crowley gibi," diyorum ve ona en çekici gülümsememi gösteriyorum.

Göğsüme vuruyor ve ayağa kalkıyor, battaniye vücudundan düşüyor.

"Hayır. ."

"Evet, yapacağım. Kabul etmelisin ki kadarki en iyi plan bu." "Hayır," diye ısrarla tekrarlıyor.

"Şimdiye kadar kabullenme hakkında konuşmadınız mı? Neden iblislere bu kadar karşısın?"

"Çünkü onlar kötü. Onlar kötü niyetli varlıklar ve içlerinde zerre kadar iyilik yok."

"Yani?" Omuz silkiyorum. "Ben de o kadar iyi değilim."

"Öylesin. iyilik var, Marlowe. Ve bir iblis olmak bunu sadece lekeleyecektir."

"Minnie," diyorum ve ayağa kalkıyorum.

"Hayır, Marlowe. Benim için bir iblise dönüşmeyeceksin. Söz ver bana."

"Hayır," diye cevap verdim. "Size bunun sözünü veremem."

"Yapmalısın, Marlowe," diye devam ediyor, sesinde endişeli bir ton var.

"Bu senin için neden bu kadar önemli?" Kaşlarımı çatıyorum.

Bana bakarken dudakları düzleşiyor, yüz hatları endişeyle geriliyor.

Derin bir nefes alıyor ve bakışlarımla buluşuyor. Orada hüznün gölgelediği bir inanç var.

"Eğer bir iblis olursan, seni öldürmek zorunda kalırım," diyor alçak ve kederli bir sesle.

OceanofPDF.com

Yirmi Beş

S O bir cadı değil.
O lanet bir iblis avcısı.

Her nasılsa bu daha sıcak, ama yine de şu anki ikilemime yardımcı olmuyor.

Bodrumda kurduğum ekipmana bakarken düşünceli bir şekilde çenemi sıvazlıyorum. Durumunun ne kadar tehlikeli olduğu göz önüne alındığında, yüzüğünü almak ve böylece onunla sonsuza dek evlenmek için hiç zaman kaybetmek istemiyorum.

Bu *sadece* onu becermek istediğimden değil - gerçi son zamanlarda uyarılmamı kontrol altında tutmakta zorlandığım için bu yeterince iyi bir neden. Hayır, bu sembolik.

Lanet Lucien onunla evlenemedi, bu da *beni* onun ilk kocası yapacak. Hiçbir zaman onun olmadığı bir şekilde resmen benim olacak.

Evet. Aradan birkaç gün geçti ve ben hala bunun acısını yaşıyorum - muhtemelen uzun bir süre de yaşayacağım.

Aslında, Minnie'yi Lucien'le çektiğim fotoğraftan photoshopla çıkardım ve atış talimi için bastırdım. Onun yavaş yavaş parçalara ayrıldığını görmek oldukça özgürleştirici oldu.

Biliyorum, adam zaten öldüğüne göre önemsiz. Ama elimde olsa, onu kendi ellerimle öldürmenin hazzını yaşamak için diriltirdim. Minnie'nin bundan memnun olacağından pek emin değilim, ama bir seçim yapmak zorunda kalacak - ben ya da o. Şu anki haliyle, müsait olan tek kişi benim, ki bu da içimin rahat etmesine yardımcı olmuyor.

Hayır, ikinci bir ölümü hak ediyor, tercihen Minnie izlerken ve bana tezahürat yaparken. Şimdi *bu* mükemmel olurdu.

Ne yazık ki, bunu doğrudan ona yapamadığım için sadece resmine saygısızlık etmekle yetiniyorum.

Ya da...

bir fikir gelince gözlerim açılıyor.

Telefonumu alıp Giles'ın numarasını

giriyorum. "Evet," diye hemen cevap veriyor.

"Benim için bir şey bulmanı istiyorum. Gün sonuna kadar."

"Zaten öğlen oldu," diye kuru bir şekilde cevap veriyor.

"değil. Onu bulmalısın." İç

çekiyor.

"Ne oldu?"

"Lucien de Vitry adında birinin mezar yeri. İkinci Dünya Savaşı'nda askerdi. Sanırım 1945'te Fransa'da öldü. Sanırım buralarda bir yere gömülmüş olmalı."

Sessizlik beni selamlıyor.

"Peki neden neredeyse yüz yıl önce ölmüş bir adamın mezarını bulmamı istiyorsunuz?"

"Sadece , mı?" Bir iç

çekiş daha.

"Nasıl öldü?"

"Tüberküloz."

"İşaretsiz bir mezara gömülmüş olabilir."

Dudağım seğiriyor. Bunu düşünmeliydim. Ama Minnie'nin cesedinin bir çukura ya da isimsiz bir mezara atılmasına izin vereceğinden şüpheliyim.

"Öyle olmadığından oldukça eminim. Onu bulacaksın."

"Günün sonunda mı demiştiniz?" Giles sıkılmış bir sesle sordu.

"Evet."

"Peki," diye gönülsüzce kabul eder.

"Oh ve Giles? Jetimi kullanıma hazır hale getireceğim. Kalıntıları almak için yerel bir mezar kazıcısı bul ve onları bana buraya getir."

"Bunun bir suç olduğunun farkındasınız değil mi? İkisi de.

Hepsi." "Bir suç beni ne zaman durdurdu? Ya da seni, bu konuda?"

"Geçmişte benden pek çok tuhaf şey istedin ama sanırım bu en dengesizi olmalı. Yüzyıllık bir iskelete neden olsun ki Marlowe?"

"Sadece yapıyorum, mı?"

Cevap vermesi birkaç saniye sürüyor.

"Tamam. Bir şey bulduğumda seni ararım."

"Günün sonuna kadar."

"Günün sonunda," diye onaylıyor.

Tatmin olmuş bir şekilde dikkatimi tekrar yüzük yapma makinesine veriyorum. YouTube'dan bir eğitim videosu açtım ve işe koyuldum. Yüzük aramaya gittiğimizde yüzük ölçüsünü zaten bildiğim için kordonu yapmak yeterince kolay. Küçük bir dört buçuk.

Gümüş kadar bandı parlatmak için birkaç saat harcadım. Ama bu sadece temel. İşin zor kısmı, onu istediği gibi *benzersiz* kılmak. Bu amaçla, bandın iç kısmına bir gravür ekliyorum. Kaligrafi yarışmalarını hiçbir zaman kazanamayacağım ama umarım çabamdan memnun kalır.

Marlowe'un. Ne demek istediğimi anlayacaktır.

Kendi kendime başımı sallıyorum, tatmin olmuş bir şekilde. Acaba bu bana başka bir öpücük getirecek mi? Kesinlikle öyle umuyorum çünkü bu işe ne kadar emek verdiğimi kanıtlayacak savaş yaralarım var.

Bitirdiğimde öğleden sonra olmuştu. Kulağa kolay geliyor olabilir ama berbat ettiğim en az beş bandı kazıdım. Altıncısı şanslı olanım gibi görünüyor.

Ancak o zaman bile hala eksik bir şeyler var.

Her zaman bulabildiğim en pahalı elması ekleyebilirim. Belki bir yakut. Ama o *eşsiz* dedi ve herkes bunlardan bir tane alabilir.

-Herkes değil ama bunu karşılayabilecek olanlar.

Kurabiye sağlama becerim dışında paramdan etkilenmediğine göre, sanırım pahalı bir mücevherden de etkilenmeyecektir.

Aklıma bir fikir gelmeden önce dakikalarca gruba bakıyorum. Ah, ama bugün *benim* günüm, çünkü birbiri ardına iyi fikirler alıyorum.

Hızlı bir internet araştırması yaptığımda, bir mücevheri vücut sıvılarıyla aşılamanın mümkün olduğunu gördüm. Bunun için çevrimiçi kitler bile var! Hemen birkaç tane sipariş ediyorum -yüzük maceram bana yedeklere ihtiyacım olduğunu gösterdi- ve ertesi gün kargo seçeneğini işaretliyorum. Ne de olsa sabırsız bir piçim.

Yüzümde aptalca bir gülümsemeyle arkama yaslanıyorum.

Eşsiz mi istedi? Ona eşsizliği göstereceğim! Ve en sevdiği renklerin beyaz ve kırmızı olduğunu düşünürsek, sanırım bir kazananımız var. Mücevherin bir yarısı beyaz, diğer yarısı kırmızı olacak - her iki vücut sıvısı da bendenizin izniyle.

Başım dönüyor ve yüzüğün onun eline geçeceği dakikaları saymaya başladım.

Ama yüz ifadesini hayal edebiliyorum. İlk başta kafası karışabilir - kim karışmaz ki? Ama ona kendimden bir parça hediye ettiğimi anladığında -kelimenin tam anlamıyla- bayılabilir. Ve bayıldığında, ben de cesur bir beyefendi gibi onu yakalamak için orada olacağım.

Ani bir vınlama sesi beni -oldukça hayret verici- düşüncelerimden alıkoyuyor.

Minnie'nin kardeşini gördüğüme şaşırdım. İşte bu ilginç.

Gömleğine ve ayakkabılarına varıncaya kadar önceki kıyafetlerinin aynısını giyiyor. Gömleğinin kollarında kir ve pislik var ve pantolonunda kan lekeleri gördüğüme yemin edebilirim.

Burnumu kırıştırıyorum. Sanırım Minnie görgüsünü buradan almış. Ne yazık ki, benim rehberliğim altında, büyük ölçüde gelişti. Belki kardeşine de benzer bir koç önerebilirim. Kişisel olarak yardım edeceğim tek kişi Minnie, ama sanırım bir hijyen koçu bulmak çok zor olmasa gerek.

Bana ters ters bakıyor.

Belki bunu düğünümüzde yaparım çünkü bugün pek keyfi yerinde görünmüyor.

"Kapı çalma diye bir şey duydun mu?" Kaşlarımı kaldırıyorum. Homurdanıyor ve bana yaklaşıyor.

"Minnie burada olduğunu biliyor mu?"

Cevap vermiyor. Sadece bana bakıyor.

"Sanırım hayır," diye mırıldanıyorum.

Gözleri parlıyor.

Ben de düşüncelere dalmış yüz ödülünü kazanacağımı sanıyordum.

Bu adam için yarışabilir. "Evet, Bay Homurdanma, neden buradasınız?"

Bu sefer bana uyarıcı bir bakış attı. Görünüşe göre sadece gözleriyle iletişim kurmayı biliyor. Ben de bir beyefendi gibi aynı şekilde davranmaya çalışıyorum. Ne de olsa müstakbel eşimin kardeşine kötü bir ev sahipliği yapamam, değil mi?

Onun önüne gelene kadar birkaç adım atıyorum. Gözlerimi açıyorum ve hızla kırıştırıyorum.

Kaşlarını çatıyor. Sonra kaşlarını çatıyor.

Başımı eğiyorum ve biraz daha göz kırpmaya devam ediyorum.

"Nöbet mi geçiriyorsun?" diye soruyor, sonra çıtlıyor. "Siz insanlar çok kırılgansınız," diye küfrediyor nefesinin altından.

"Sanırım sihirli güçlerin göz okumaya kadar uzanmıyor." Yine kaşlarını çatıyor.

Gözlerimi başımın arkasına yuvarlıyorum.

"Zihinsel engelli misin?" Soruyu sorarken ses tonu ciddi.

Göz kırpıyorum, sonra gözlerimi açıyorum. O da gözlerini kısıyor.

Gözlerimi kısarak karşılık veriyorum.

Kendi kendine başını sallıyor. Ellerini arkasına koyarak bodrumun etrafında adımlar atar.

"Kız kardeşimin çok zeki olmadığını biliyorum ama kendine zihinsel engelli bir insan mı bulacak?" Başını sallıyor. "Ve sana onun koruması dedi. Çok saçma."

Tüm eğlence görüntüsü kaybolur. "Ona hakaret etme."

Durdu ve döndü. Kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Minnie'ye hakaret etme," diye bağırdım.

"Ah." Kıkırdıyor. "Sen sadece onun insan kalkanı değilsin, değil mi?" Başını sallıyor. "Ona insanlarla ilişkisini kesmesini söyledim ama beni hiç dinlemiyor."

"Neden buradasın?"

Lucien'le ilişkisi olduğunu düşünmek bile kanımı kaynatıyor.

Omuz silkiyor. "Onu gitmekten alıkoyan şeyin ne olduğunu bilmek istedim. Muhtemelen peşinde olduklarını zaten biliyordur, değil mi?"

"Evet."

"O halde burada kalmanın onun için tehlikeli olduğunu da bilmelisiniz."

"Ve?"

"Gitmesi gerekiyor," diyor, yüzü ifadesiz.

"Hayır," diye kesin bir dille cevap veriyorum. "Minnie hiçbir yere gitmiyor. O benim ve onunla evleneceğim."

Gülmeden önce bir saniye bana bakıyor. Garip bir kahkaha, çünkü ağzından ses geliyor, ama yüzü hareketsiz.

"Onunla evlenmek mi?" Alay ediyor. "Gördün mü, hiç parlak değil. Ben haklıydım." "Onu aşağılamayı kes!"

"Yoksa ne olur? Beni öldürecek misin?" diye soruyor alaycı bir sesle. "Öldürdüğün diğer zayıf insanlar gibi mi?"

Bunu nereden bildiğini düşünemiyorum çünkü kızın zeki olmadığını ima etmesine hâlâ kızgınım. Bunu söylemeye nasıl cüret eder? O onun kız kardeşi, Tanrı aşkına!

"Ya yaparsam?" Nefesimin altında mırıldanıyorum, boynunu kırmaktan başka bir şey istemediğim halde soğukkanlılığımı korumak için elimden geleni yapıyorum.

"Sana denemeni söyledim." Kıkırdıyor. "Ama başaramayacaksın," diyor alçak, uğursuz bir sesle, aynı tür mavi duman ondan yayılmaya başlarken.

Odanın sıcaklığı düşer. Bodrumun etrafındaki nemli alanlar hemen donar. Tavandaki boruların etrafında buz sarkıtları oluşur.

Titremeye başlıyorum ama ısıyı korumak için kollarımı vücuduma sararak bunu ona göstermeyi reddediyorum.

Lanet olsun. Soğuktan nefret ediyorum.

"İlginç," diye devam ediyor sıkılmış bir ses tonuyla, bodrum katında dolaşıp her küçük köşeyi incelerken. "Korkunç ölümlerine rağmen burada kalan ruhlar yok." Ocağımın önünde duruyor ve elini ocağın koyuyor. Gözleri normale dönmenden önce bir saniyeliğine bembeyaz oluyor.

"Burada yüzlerce insan öldürdünüz. Yine de bir bile geride kalmadı. Tuhaf."

"Ne lan sen?"

Etrafındaki mavi aura parıldıyor ve genişliyor.

"Etrafta iblis de yok."

"Bir iblisin evimde ne işi var?"

"Ruhlarla beslenmek için tabii ki," diye cevaplıyor kayıtsızca. "Biliyor musun, ruhların yüzde yirmi beş ila otuzu ölümden sonra karşıya geçmeyi reddediyor. Etrafta oyalanır, duygularının içinde debelenirler. Bu oda onlar için bir işaret olmalı ama değil."

"Yani? Belki de onları öbür dünyaya büyüledim," diye ekliyorum sertçe. Bana sert bir bakış atıyor.

"Ya da başka biri onlardan beslendi - başka bir şey."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Göz açıp kadar . "Minerva buraya geldi mi?"

"Evet. Ve eğer cinayetlerimden haberi olup olmadığını soracaksan, var." Gözlerimi deviriyorum.

Yanağı seğiriyor.

"Yani bu evdeki ölümü biliyor ve bu yere gitmiş..." diye düşünüyor.

"Sakin buna cüret etme," diye bağırdım. "O senin kız kardeşin. Öyle davran! Onu suçlayacak bir şeyler bulmaya çalışmak yerine, belki ona yardım edebilirsin."

"Ona yardım etmek mi?" Kuru bir kahkaha atıyor. "Ona yardım etmekten *başka bir* şey yapmadım. Ama o yine de *bunu* yapıyor. Kendisini bu duruma sokan bir insanken, başka bir insana bulaşıyor."

Kaşlarımı çattım.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ah, demek her şeyi bilmiyorsun."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Lucien'den bahsettiğinden oldukça eminim ve onun hakkında bir şeyler duymak beni kızdırsa da, kalıntılarını düzgün ve şiddetli bir şekilde kirletmek için bana sadece daha fazla neden verecek.

"Bizim türümüzün ölümlülerin işlerine karışmasına, hele hele onlarla kişisel düzeyde ilişki kurmasına izin verilmez. Bu onun çiğnediği ilk kural. Diğerleri de bunun bir sonucu."

"Ölümlüler dediğinizde, bu siz olduğunuz anlamına mı geliyor?"

"İlahlar," diye cevap verdi kesin bir ifadeyle. "Bilmiyormuş gibi görüldüğün bir şey daha."

Ona bakıyorum.

Ölümsüz olduğunu anladım ama lanet bir tanrıça değil! Gerçi bu noktada, gerçekten fark eder mi? Nişanlım bir iblis avcısı ve bir tanrıça mı? Yüksek sesle ıslık çalıyorum. Kahretsin, ben şanslı bir adamım.

"Sen... etkilenmemişsin." Kaşlarımı çatıyor.

"Neden olayım ki?" Omuz silkiyorum. "O bir tanrıça. Bu cidden belalı bir şey."

"Belalı mı?" Gözlerini bana dikti.

"Sen ," diyorum ve gömleğinin, üniformasının, her neyse onun önünü siliyorum. "Sen bunun için fazla nişastalısın." Ona göz kırpmıyorum.

Dudakları sıkıntıyla düzleşir.

Soğukluk parmak uçlarımdan ellerime ve kollarıma yayılıyor. Nefesimin altında küfrederek geri çekiliyorum.

"Haddini bilmelisin, insan."

"Doğru, çok üzgünüm, aman Tanrım, o cılız ellerimi sana nasıl sürebildim?"

"*olduğunun* farkına varman güzel."

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Olabilir. Ama kız kardeşinin böyle düşünmediği kesin. Benim için kıyafetlerini ne kadar çabuk çıkardığını söyledi mi?"

Şimdi, bilerek götlük yapıyorum. Molokai, Minnie'm hakkında söylediklerine bakılırsa daha azını hak etmiyor. Elbette, belki de bazı müstehcen eylemleri ima ediyorum, ama sözlerimi yanlış yorumluyorsa bu onun hatası. Minnie benimle tanıştıktan sonra bir gün içinde kıyafetlerini çıkardı. Ne yazık ki başka bir şey olmadı - gece geç saatlerde uyarılmam çok acı verici hale geldiğinde hala yakındığım bir şey.

Molokai gerilir ve vücudunu saran mavi aura yoğunlaşır.

İleri doğru bir adım atar ve ayağının yere değdiği yerde buz oluşur. Elinden mızrak şeklinde bir buz saçağı çıkar.

Oh, !

Tanrı kalkanı gibi bir şey var mı? Bir silah bulmak için bodrumuma bakıyorum, kriptonit soğukluğumu elinde tuttuğunu görünce pek şansım yok.

"Kai!" Minnie öfkeyle sesleniyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"İnsanının gözünü korkutmaya çalışıyorsun," diye takılıyorum ve ona doğru yürüyüp belinden tutarak kendime çekiyorum. "Bunu yapmasına izin vermeyeceksin, değil mi Minnie?" Diye soruyorum ve ona surat asıyorum. "İyi bir kız gibi insanına göz kulak olacaksın."

Gözlerini kırptırıyor, ses tonum onu şaşırtıyor.

Bir tanrıçanın erkek oyuncağı olacağımı hiç düşünmemiştim, ama onun o müthiş güçlere sahip olduğunu ve de... şey, sadece tanrılar üzerinde işe yaramayan öldürme becerilerime sahip olduğumu görünce, rolümü ciddiye almaya başlamalıyım.

Ne de olsa gerçek bir tanrıça olabilir, ama yatakta tanrım diyeceği kişi .

Ama sanırım kardeşi bunu duymaya hazır değil.

"Tabii ki hayır. Buraya gelip sorun çıkarmaması gerektiğini çok iyi biliyor," diyor Minnie kollarını göğsünde kavuştururken.

"Her zaman sorun çıkaran sensin, Minerva. Seni kısa bir süreliğine yalnız bıraktığıma ve aynı kötü alışkanlıklarına geri döndüğüne inanamıyorum. Onun senin insan muhafızın olduğunu söylemiştin, sevgilin değil," diye ekliyor yavaş ama yoğun bir ses tonuyla.

"Yani? Kimi sevgilim olarak kabul edeceğim beni ilgilendirir. Aslında sen de bundan faydalanabilirsin," diye karşılık veriyor. "Belki biraz daha eğlenmiş olsaydın, benimkini mahvetmek için bu kadar acele etmezdin."

Kardeşi ona ters ters bakıyor.

"Ses tonunu kontrol altında tut, küçük kardeşim," diye hafifçe uyarıyor.

"Neden? Gerçek bu. Evdeki tüm dişilere karşı çok seçicisin. Belki kendine bir insan bulabilirsin ve beni benimki için rahatsız etmeyi bırakabilirsin."

"Evet, söyle ona Minnie," diye gururla kulağına fısıldıyorum.

Bana uyarıcı bir bakış attı ve ben de hemen sustum.

"Ve senin gibi bir kaçak mı oldun? Sadece bir *insanla* birlikte olmakla kalmadın," bu kelimeyi en iğrenç şeymiş gibi tükürüyor, "aynı zamanda iffetinden de vazgeçtin. Her iki suç da ölümle cezalandırılır."

"Dur bir dakika, iffetinin bununla ne ilgisi var?" Ben araya giriyorum.

"Ona söyledin mi?" Kardeşi kaşlarını kaldırdı. Minnie ondan bana bakarken dudağını ısırtıyor. "Bana neyi anlattın?" Kaşlarımı çatıyorum.

Görünüşe göre bu konuşmada Minnie'yle ilgili pek çok şey buluyorum; bunların çoğunu kendisi söylemeyi unutmuş.

"O *sadece* bir tanrı değil. O Cryos Kralı'nın kızı. Ve bizim dünyamızda, yüksek doğumlu hanımların resmi olarak bağlanmadan bir erkekle birlikte olması yasaktır. Nişanlısı o insanla olan ilişkisini öğrendi ve onu alenen reddetti."

Dudakları düzleşiyor ve sağ gözü seğiriyor.

"Nişanlı mı? *Başka bir* nişanlın mı vardı?" Öfkeyle sordum.

Cevap vermiyor, sadece kavgacı bir şekilde kardeşine bakıyor.

"Ne nişanlısı?" Sertçe soruyorum.

Kardeşi sırtlıyor.

"Elbette başka bir tanrı. Biz birbirimize karışmayız," diye ekliyor züppece.

"Yani ben senin *üçüncü* nişanlın mıyım?"

"Şimdi olmaz, Marlowe," diye mırıldanıyor sıkıntıyla.

"Oh, evet şimdi, Minnie. Bunun bahsetmeye değer bir şey olabileceğini düşünmedin mi?"

"Neden? Anlaşmalı bir birliktelikti ve nişanlım benim seçimim değildi."

"Fark etmez. Nasıl olur da bana *üçüncü* çocuğun olduğumu söylemezsin?"

Nişanlın mı? Bu çok saçma. Kim bu tanrı?"

"Pyros Hanesi'nden Theron. O güçlü bir savaşçı, yakında Komutan Azerius'un ordusunda general olacak. O yapamazdı

daha iyi," diyor Molokai.

"O daha iyisini *yaptı*," diye karşılık veriyorum, belindeki tutuşumu sıkılaştırarak. "Merak etme Minnie, bir tanrıyı nasıl öldüreceğimi öğrenir öğrenmez listemdeki bir sonraki kişi Theron olacak," diyorum ona.

Gözlerini deviriyor.

"Dersini bitirdin mi Molokai? Buraya neden geldin ki? Nöbetçiler seni izliyor olabilir."

"Ben her zaman izlerimi silerim," diye yanıtıyor. "O zaman lütfen *geri dönerken izlerini* kapat." "Buraya ne için geldiysem onu alana kadar olmaz."

"Eğer beni Marlowe'dan ayrılmaya ikna etmeye çalışıyorsan, bu işe yaramayacak."

"Şimdi işe yaramayabilir ama gideceksin." Acımasızca gülüyor. "Eğer insanını önemsiyorsan, er ya da geç, varlığının onu sadece tehlikeye attığını fark edeceksin."

Minnie sertleşiyor.

"ımın çaresine bakabilirim," diyorum.

Molokai bana bakmıyor bile.

"Buraya bir cevap için geldim, Minerva."

Kaşlarını çattı. "Ne cevabı?"

"Ruhlarla mı besleniyorsun?" diye soruyor doğrudan.

"Ne?"

"Bu evdeki ruhlarla beslendiniz mi, beslenmediniz mi?"

"Neyin var senin, Kai? Bunu bana nasıl sorarsın?"

Yasak olduğunu biliyorsun."

"Bir şeyin yasak olup olmadığını umursamadığınızı zaten biliyoruz."

"Ama o değil." Başını sallıyor, yüzünde sıkıntılı bir ifade var. "Asla o değil."

"O zaman burada ruh olmamasını nasıl açıklıyorsun?" diye soruyor koluyla odayı işaret ederken. "Bana onun öldürme alışkanlığından bahsettikten sonra buraya ilk geldiğimde bunu tuhaf bulmuştum. Etrafta hiç ruh fısıltısı yoktu. Şimdi de bir şey yok. Bunu merak etmiş olmalısın."

"O ruhları *benim* tükettiğimi düşünmeni aşağılayıcı buluyorum, Molokai. Beni bundan daha iyi tanıyor olmalısın."

"Köşeye sıkıştığını biliyorum. Ve biri köşeye sıkıştığında, normalde yapmayacağı şeyleri yapar."

"O zaman cevabını aldın. Ben ruhlarla beslenmedim. İstersen enerji imzamı kontrol edebilirsin," diyor öne doğru adım atarken. Aurası maviye dönüyor, vücudunun etrafındaki havada küçük parçacıklar yüzüyor.

Molokai gözlerini şüpheyle kısar. Ama . "Sana inanıyorum," der sonunda.

Minnie enerjisini geri çeker ve derin bir iç çeker.

"Bunu merak ettim ama o kadar da tuhaf değil. Bazen oluyor," diye ekliyor.

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırıyor. "Bu kadar çok ölümlünün öldüğü ve hiçbirinin kalmadığı bir yerle henüz karşılaşmadım."

Minnie omuz silkiyor.

"Cevabınızı aldınız. Şimdi lütfen gidin."

Gitmiyor. Olduğu yerde sabit durmuş, ona bakıyor. "Burada olmamın başka bir nedeni daha var," diye bahsediyor. derin bir nefes alır. "Anthropa'da saklandığınızı biliyorlar. Tam yerinizi bilmiyorlar ama askerler gönderildi."

Minnie yutkunuyor.

"Anlıyorum... Beni bulmaları ne kadar sürer?"

"Şanslıysanız birkaç insan ayı. Etkili bir ekip gönderirlerse daha az."

"Bana söylediğiniz için teşekkür ederim. Buna göre plan yapacağım." Başını ona doğru eğiyor.

Sonra da gitti.

Minnie ile yalnız kaldığımda, her şeyi anlamlandırmaya çalışırken sadece ona bakabiliyorum.

Bana dönüyor ve utangaç bir gülümseme veriyor. Daha önce bu görüntüyle bile etkilenebilirken, şimdi sadece şüpheyle kalıyorum.

"Bana söylemediğin başka ne var?"

YIRMI Altı

S dudaklarını büzer ve başka tarafa bakar.

Çenesinden tutup bana bakması için çeviriyorum. "Gözlerimin içine bak ve bana gerçeği söyle, Minnie."

"Ne söylememi istediğini bilmiyorum," diye iç çekerek cevap veriyor. " senin başka bir nişanlı olduğunu gerçeğini söylememe ne dersin? Ya da şu

görünüşe göre sen bir tanrıça mısın?" "I-"

"Artık yalan yok."

"Asla yalan söylemedim. Sadece... sana her şeyi anlatmadım." "Neden?"

"Çünkü böyle tepki vereceğini biliyordum." Derin bir nefes alır. "Lucien'e çok kötü tepki verdin. Sana daha önce nişanlı olduğumu nasıl söyleyebilirdim?"

"Bana bunun görücü usulü bir evlilik olduğunu ve onu umursamadığını söyleseydin kötü tepki vermezdim. Elbette, muhtemelen gelecekte onu öldürmenin yollarını araştırırdım, ama konumuz bu değil." "Marlowe, kendini duyuyor musun? Birini öldürmekten bahsediyorsun.

Tanrım. Bu... Bu işler böyle ." "Ne demek istiyorsun?"

"Yaralanabilir ve fiziksel bedenlerimizi kaybedebiliriz, ancak özümüz bozulmadan kalır. Tabii..." Gözlerini kısa süreliğine kapatıyor.

"Tüm evrende bir tanrının özünü yok edebilecek güce sahip tek bir varlık var: Komutan Azerius." Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor.

"O Tanrı Katili olarak bilinir."

"Azerius... Senin peşinde olan mı?" Kaşlarımı çattım.

"Teknik olarak, *henüz* kişisel olarak benim peşimde değil. Ama avdan sorumlu olan kişi o. Göksel yasayı çiğneyen tanrıları yok ediyor," diye açıklıyor.

"Bu kadar kötü yaptığın şeyin ne olduğunu anlamıyorum. Bir insanla ilişkiye girdin, ne olmuş yani?"

"Benim dünyamı anlamıyorsun. Mükemmellik timsali olmamız gerekiyor. Bir kez çizgiyi aşarsak, oyun biter. Gördüğünüz gibi, tanrılar ölümsüz olabilir ama biz kesinlikle ebedi değiliz. Aslında, yerimiz doldurulabilir."

"Anlıyorum. Cezalandırılacağımı *bile bile* her şeyi riske mi ? Sırf şu Lucien' birlikte olmak için hayatını tehlikeye mi attın?"

"Marlowe, lütfen. Bir daha onun hakkında konuşmayalım."

"Onu ne kadar sevdiğin ortadayken, hayatını onun için feda edecek kadar sevdiğin ortadayken nasıl sevmeyelim?"

"Lütfen..." diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum ve odanın içinde volta atıyorum. Aklımdan o kadar çok soru geçiyor ki, onun *ne* olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığı zamanlardan bile daha fazla.

"Bana bir şey açıkla Minnie," diye başlıyorum. Başını sallıyor.

"Zaten bir suç işlediniz. Zaten bunun için avlanıyorsun. Peki neden sevişemiyoruz?"

Dudaklarından küçük bir nefes çıkar.

"Marlowe-"

"Zaten mahkum edilmişken bir kuralı daha çiğnemenin ne önemi var? Kardeşin ve diğer herkes senin iffet kuralını ya da her neyse onu zaten çiğnediğini düşünüyor. Şimdi yapsan ne fark eder ki?"

"*Benim* için bir fark yaratıyor," diye yanıtlıyor.

"Neden? Herkesin senden daha önce yapmış olmanı beklediği bir şeyi yapmış olursun."

"Ama ben bilirdim."

"Tekrar soruyorum, bu senin için neden bu kadar önemli? Seni anlamak istiyorum ve şu ana kadar senin hakkında öğrendiğim her şey kafamı daha da karıştırıyor."

Duvara yaslanmış masaya gitmeden önce bir süre bana bakıyor. Elleri mavi bir ışıltıyla sarılıyor ve kısa süre sonra bir kitaba dönüşüyor.

"Bu da ne?" Masanın yanında ona katılırken sordum.

Kitaba bir göz atıyorum ama çözemediğim yabancı bir dilde. Ama sağ sayfada sunaklı bir mağarayı tasvir bir resim var.

"Neye ben?" Tekrar soruyorum.

"Bunu Moirai Evi'nden çaldım - kaderi kontrol eden ev. İlkel Kader Tanrıçası hakkında eski bir metin. Bu," diyor illüstrasyonu işaret ederken, "onun gizli sığınağı olduğu iddia ediliyor."

"Yani? ."

"Sanırım en baştan başlamalıyım." Bakışlarını kaçırmadan önce bana kısa bir bakış attı. "Evrenin kökenleri size öğretilenlere biraz benziyor. Her şey kaosla başladı. Ve o kaostan İlkel Tanrılar doğdu. Onlardan yirmi bir tane vardı. Yedisi ışıktan. Yedisi karanlıktan. Ve aradaki bağlantı olarak hizmet eden yedi nether.

"Sıkılmış ve muazzam güçlere sahip olan ölümlüler, kendilerini eğlendirecek oyuncaklar yaratmaya karar verdiler. Ancak çok geçmeden yarattıklarının beklentilerinin çok ötesinde olduğu anlaşıldı. Ölümlülerin yaşam süreleri sınırlı olabilir ama ruhları ölümsüzdür.

"Ölümlü ruhlar yirmi bir İlkel'in birleşik güçlerinin ürünü olduklarından, aynı zamanda evrendeki en saf enerji kaynağıdır. Hiçbir şey onlarla kıyaslanamaz ve kıyaslanamayacaktır. Ancak çok geçmeden, İlkeller bu ruhların kendi özgür iradelerini kazandıklarını fark ettiler. Onları daha fazla kontrol edemeyince, güçlerini tekrar birleştirerek her bir ruha bir kader ipliği aşıladılar. Ruhların efendisi İlkel Kader Tanrıçası olacaktı."

"Tamam..."

"İlk Ezeliler daha sonra haleflerini, şimdiki Aperion İlahlarını ve evrendeki dengenin yeni koruyucuları olan Tenebreis'in Oğullarını yarattılar. Daha sonra ne olduğuna dair çok fazla ayrıntıya girmeyeceğim ama İlk Ezelilerin üç grubu arasında bir savaş oldu ve on dördü Yedi'ye karşı döndü ve onları Tartarstasis adı verilen mistik bir hapishaneye kapattı." Duraksıyor. "Bir yan not olarak, Tenebreis'in Oğulları'nın mümkün olduğunca çok ruhu yozlaştırmaya çalışmasının nedeni de bu. Tartarstasis'in kilidini açmak ve karanlık Yedi'yi serbest bırakmak için ruhların enerjisine ihtiyaçları var."

Tüm bu yeni bilgilere ayak uydurmaya çalışırken yavaşça başımı sallıyorum. "Karanlık Yedi'den kurtulduktan sonra, diğer Primordialler

iz bırakmadan kayboldular. Kimse nerede olduklarını ya da ne yaptıklarını bilmiyor.

onlara oldu. Aperion Evleri sadece onların halefleridir ve aynı sıfatı taşımaktadırlar, yani aynı rolü yerine getirmektedirler."

"Bunların seni becermeme izin vermemenle ne ilgisi olduğunu hâlâ anlamış değilim."

"Sabırlı ol Marlowe, oraya geliyorum." Bana gözlerini deviriyor.

Ne diyebilirim ki, konu onun pantolonuna girmek olduğunda, sabır erdemlerimin en küçüğüdür. Yine de... söylemeliyim ki, şimdiye kadar kesinlikle bir aziz gibi davrandım.

"Moirai Hanesi şu anda tüm varlıkların kaderini kontrol ediyor olsa da, hepsinin üzerinde önceliğe sahip olan kişi Ezeli Kader Tanrıçasıdır. Ama dediğim gibi, tüm İlkeller çağlar önce ortadan kayboldu ve kimse nerede olduklarını bilmiyor."

"Doğru. Ve?"

"Burası, tam burası, İlkel Tanrıça'nın sığınağı olmalı." Bir kez daha illüstrasyonu işaret ediyor. "Efsaneye göre, eğer bir çift aşık bağlarını ilk kez Ezeli Tanrıça'nın vahasında tamamlarsa, kimsenin çözemeyeceği bir kader ipliğiyle birbirlerine bağlanırlar. Moirai Evi bile."

Başımı eğiyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiyor.

"Anlamıyor musun? Eğer bu yere gider ve bağımızı orada tamamlarsak, bize kadersel bir bağ bahşedilmiş olacak. O zaman, diğer tanrılar bile birlikteliğimize karşı çıkamayacak."

"Eğer hala avlanıyorsanız, buna karşı çıkıp çıkmamalarının bir önemi var mı?"

"Ugh, Marlowe! Beni dinlemiyorsun! Bu benim temiz sayfam olabilir! Eğer aramızdaki bağ Kader Tanrıçası tarafından tanınırsa, o zaman kimse buna karşı gelemes. Suçlamalarımın kurtulmuş olurum ve seninle birlikte olmak için özgür olurum."

Şimdi kulağa çok daha iyi geliyor.

"Gidelim o zaman. Ne kadar erken, o kadar iyi."

Gömleğimi tutup elinde yumruk yaptı.

"Sadece bir sorun var..." diye mırıldanıyor kısık bir sesle.

"Neymiş o?"

"Orası efsanevi bir yer. Kimse nerede olduğunu bilmiyor." Ona bakıyorum.

Sonra tekrar bak.

Ve sonra biraz daha bak.

"Nerede olduğunu bilmiyorsun," diye tekrarlıyorum uyuşmuş bir şekilde. Özür dilercesine başını sallıyor.

"Tanrı aşkına, Minnie! Bu, belki de var olmayan o efsanevi yeri bulana kadar benimle yatmayacağın anlamına mı geliyor?"

"Şey...evet."

"Minnie!" Yüksek sesle inliyorum.

"Ama görmüyor musun, Marlowe? Eğer onu bulabilirsek, o zaman tüm sorunlarımızın cevabı olur. Zulümden kurtulmuş olurum ve birlikte olabiliriz. Sonsuza kadar."

Bir kelime ilgimi çekti.

"Sonsuza dek mi? Sonsuza kadar derken..."

"Bir kez benim bağlı eşim olduğunda, benimle aynı ömre sahip olacaksın. Asla ayrı kalmak zorunda kalmayacağız. Asla," diye ekliyor hararetle.

Bu işleri değiştirir.

Elimdeki konu üzerine sessizce kafa yoruyorum. Elbette hâlâ bu efsanevi yerin var olmama ihtimali var. Ama ya varsa?

O zaman sonsuza dek birlikte oluruz, en başından beri istediğim şey bu.

Ah, ama bu tam bir ikilem, değil mi? Eğer gerçekten varsa onu *ne zaman* bulacağımızı kim bilebilir?

"Tamamlama dediğinizde, bu sadece eylemin kendisini mi ifade ediyor, yoksa... başka şeyler de yapabilir miyiz?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor.

"Bilmiyorum. Ama işi şansa bırakmasak daha iyi olur."

"Bu yüzden mi beni hiç dudaklarımdan öpmedin?"

Başını sallıyor.

"Ama... O zaman neden benim önümde çıplak göründün? Neden beni böyle kışkırttın?"

"Çünkü o zamanlar terimlerden emin değildim." Parmaklarını metnin yazılı kısmında gezdiriyor. "Bu Kadim Aperit dilinde yazılmış. Ölü bir dil, bu yüzden nasıl tercüme edileceğini bilen çok fazla insan yok. Kitapta yazılanları nihayet anlamlandırabilmek için kendimi eğitmem uzun zaman aldı."

Parmaklarımı saçlarımdan arasından geçiriyorum ve iç çekiyorum. Nasıl oldu da her şey bu kadar karmaşık bir hal aldı?

Yüzük yapma ekipmanına bir göz atıyorum ve bütün gün boşuna çalıştığımı fark ediyorum. O evlenmeyecek.

Bu lanet olası efsanevi yeri bulana kadar bana yardım edeceksin.

"Seni istemediğimden değil, Marlowe. Hem de çok istiyorum. Ancak bu eşi benzeri görülmemiş bir fırsat ve bunu göz ardı edemeyiz," diye devam ediyor.

Her şey çok saçma. Ama buna inandığı çok açık. "Peki ya Lucien?" Aniden sordum.

"Peki ya ?" diye soruyor kararsızca.

"O zaman neden onunla yatmadın? Şartlardan haberin yokken?"

"Bu..." O kırlangıçlar ve önler onu bakışlar. "Bu farklıydı," diye mırıldanıyor.

"Nasıl farklı?"

"O hasta bir adamdı, Marlowe," diye zayıfça açıklıyor.

"Yani bu olmasaydı onunla yatacaktın," diyorum gergin bir sesle.

Cevap vermiyor ama cevap havada asılı kalıyor.

"Anlıyorum."

Öfke yüzeyin altında fokurduyor, ama ortaya çıkmasına izin veremem - şimdi olmaz. Konuşmamız gereken çok daha önemli şeyler var. İçinde bulunduğumuz durumdan ne kadar nefret etsem de, ona yardım etmek için her şeyi yaparım. Hayatımın geri kalanında keşiş olarak kalsam bile.

Lanet olsun.

Bunu düşündüğüme inanamıyorum. Haftalar süren yoğun tensel işkenceden sonra, şimdi ona asla istediğim gibi dokunamayacağımı öğreniyorum. O efsanevi yere inandığı sürece, hiçbir şekilde cinsel bir ilişkiye girmek istemeyecektir. Ve ben de onun isteklerine karşı gelemeyecek kadar aptalım. Eğer istemezse onu asla zorlamam.

Sorun şu ki, o da açıkça bunu istiyor.

İkimiz uçuşumun kenarında duruyoruz ama o düşmememiz için bize dur işareti yapıyor.

Zor mu? Kesinlikle.

Ama eğer bu yer gerçekten varsa, eğer onun avlanmaktan kurtulması ve birlikte sonsuza dek yaşamamız için gerçek bir fırsat varsa... Bu benim göze alabileceğim bir kumar.

Herkesin ne düşündüğünü biliyorum. Kim bu Marlowe ve önceki bencil piç kurusuna ne oldu?

Cevap oldukça basit. Minnie oldu.

"Senin için gelen askerler hakkında konuşmalıyız. Plan nedir?" Konuyu değiştiriyorum. Lucien'e olan öfkemi onun kalıntılarının bana teslim edileceği zamana saklayacağım. O zaman oyun başlar.

"Yakında bu dünyayı terk etmemiz gerekecek," diye yavaşça cevap veriyor. "Tamam." Başımı salladım.

"Bu senin için sorun değil mi?" Göz kırıyor.

"Elbette. Bu işte beraberiz. Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim."

"Ama bu o kadar kolay değil." Kitabı uzaklaştırırken iç geçiriyor. Yüzünü bana dönüyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Ölümlüler yabancı bir dünyada birkaç günden fazla kalamazlar. Ve yeni dünya vücudunuzun gücünü yavaş yavaş tükettiği için o günler bile işkence gibidir."

"Ölümlü olmak harika," diye .

"Yine de bir yolu var. Başka bir dünyada sorunsuzca yaşamınızı sağlayacak bazı iksirler var. Bunun için bir dizi özel bitki bulmamız gerekiyor. Antropa'da bu bitkilere sahip olabilecek tek kişiler cadılardır."

"O zaman biz de öyle yapacağız," diyorum ona.

Bana bakıyor. Çenesini göğsüne indirmiş, iri gözleri tuhaf bir şekilde bana bakıyor.

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

"Seni anlamaya çalışıyorum," diyor yavaşça. " tek sen değilsin," diye karşılık veriyorum.

Kaşlarını çatıyor.

"Az önce sana öngörülebilir bir gelecekte fiziksel birlikte olamayacağımızı ve dünyayı terk etmemiz gerektiğini söyledim ve sen de bunu öylece kabul mü ettin?"

"Neden inanmakta bu kadar zorlanıyorsun? Sen benimsin. Seni sıkmış olsam da olmasam da."

Göz kırıyor.

"Ben sadece... Bunu beklemiyordum, hepsi bu." "Peki ne bekliyordun?" Kaşlarımı kaldırıyorum. Yanakları kızardı ve başka tarafa baktı.

"Beklemekten yorulup yine de beni alman için." "Ne?"

Cevabıyla şaşkına dönmüş bir halde soruyorum.

Bana bakmaktan kaçınırken dudağını ısırtıyor.

"Ne yapacağımı sandın? Sana tecavüz edeceğimi mi?" Öfke yavaş yavaş içimi doldururken sesim sertleşiyor. Benim hakkımda ne düşünmüştü?

Yine de beni bunaltan sadece öfke değil, aynı zamanda inançsızlık. Yavaşça başını sallıyor.

"Sana *tecavüz* edeceğimi mi düşündün?" Bunu hâlâ sindirememiş bir halde tekrarlıyorum.

Ona hiç böyle bir şey yapabileceğime dair bir işaret verdim mi? Tanrı aşkına, mavi taşaklarım beni öldürürken bile lanet olası bir aziz gibi davrandım. Onu dudaklarından rahatlıkla öpebilirdim. Birçok, birçok kez. Fırsatım olmadı. Yine de o çizgiyi hiç geçmedim. Böyle bir şey yapacağımı nasıl düşünebilirdi ki?

Hakarete uğradığımı söylemek hafif kalır.

"Belki de öyle yapmanı umuyordum," diye ekliyor yumuşak, zar zor duyulabilen bir sesle.

Şok içinde ona bakarken gözlerim açılıyor.

"Sen ne?" Mırıldanıyorum.

Konuşmaya çabalarken dudakları titriyor.

"Belki de seçim hakkım elimden alınsaydı, o zaman bir mucize ummaya devam etmezdim," diye itiraf ediyor. "Bir efsanenin peşinde olduğumu biliyorum ve o Sığınak'ın varlığına şüpheyile yaklaşırken, aynı zamanda konuda bir o kadar da iyimserim. İçimde savaşıyan iki duygu ve görünürde bir çözüm yok. Ama sen bana bu çözümü verebilirdin."

"Sana *tecavüz* ederek mi? Seni zorla götürerek mi?" Bir baş sallama daha.

"Kulağa kötü geldiğini biliyorum. Özür dilerim. Ben sadece... Kaçmaktan yoruldum, Marlowe. Asla gelmeyecek bir şeyi beklemekten yoruldum. Ama bu aptal kalp umut etmeyi bırakmama izin vermiyor," diye haykırarak elini göğsüne vuruyor. Sonunda gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırdığında gözleri yaşlarla doluyor. "Sadece çok yorgunum..."

"Minnie..." Yutkunuyorum.

"Ama hiç yapmadın. Bekledim, zemini test ettim, tohumları zihnine . Ama sen beni bir kez bile zorlamadın."

Benim nutkum tutuldu, o da devam etti. Sesi yumuşak ama incitici. Sesinde acı ve hüsrarla dolu bir sertlik var.

"Olmayacağını umduğum zamanlarda bile bildiğim adam olduğunu bana defalarca kanıtladın. Kulağa oldukça paradoksal geliyor, değil mi?" Kuru bir kahkaha atıyor. "Bunun için senden hem nefret ediyorum hem de sana hayranlık duyuyorum, biliyorsun..."

"Minnie, benim böyle bir şey yapabileceğimi düşünüyor musun?" Kelimelerimi dikkatle seçmeye çalışarak soruyorum.

"Hayır," diyor başını sallarken. "İnsanları öldürdüğün düşünülürse bu çok ironik." Gülüyor. "Beni zorlamamı *ister* miydim? Kesin olarak söyleyemem. Bunun için senden nefret eder miydim? Belki de. Ama tek bildiğim, bazen keşke hiç karar vermek zorunda diyorum. Bir kez olsun yaşamak isterdim, biliyorsun. Hayatım için savaşma yükü olmadan; beni ölüme mahkum edebilecek yanlış bir seçim yapmadan..."

Dudakları hüzünlü bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. O kadar hüzünlü ki kalbimi delip geçiyor.

"Sözlerim sizi üzdüyse özür dilerim. Belki de olması gerektiği kadar iyi ifade edemedim," diye devam ediyor. "Bu sadece mücadele ettiğim bir şey."

Minnie'nin ağzından ilk kez mücadele kelimesini duyuyorum.

Geçmişini ve avlandığı gerçeğini yeni öğrenmiş olmama rağmen, onu bir kez bile moralsiz ya da durumu hakkında karamsar görmedim. Aslında, onunla otoyolda ilk tanıştığımdan beri, sırtında neredeyse hiç kıyafeti yokken ve açlıktan ölmek üzereyken, hayat hakkında neşeli ve şen şakrak olmaktan başka bir şey yapmadı, etrafındaki her şeyden neşe buluyor.

Onun parlaklığına kendimi o kadar kaptırmışım ki, gizlenen gölgeleri görememişim.

O kadar uzun süredir böyle bir yükü omuzluyordu ki... Bunun onun için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum.

Bir adım ileri atıyorum. Sonra bir adım daha, ta ki kollarımı açıp önünde durana kadar. Bana ihtiyatla bakıyor, ama yavaşça bana uzanıyor, kollarımın arasına giriyor ve bir kez olsun gölgelerine aydınlık olmama izin veriyor.

"Artık tüm kararları senin vermene gerek yok, Minnie. Bu yüzden buradayım. Ama seçim hakkını elinden almayacağım. Sadece yükünün yarısını paylaşacağım."

Vücudundan bir titreme geçiyor ve odanın sessizliğinde bir hıçkırık yankılanıyor.

Ona daha sıkı sarılıyorum.

Ağlamaları ilk başta yumuşaktır, ancak yavaş yavaş, hüngür hüngür ağlayana kadar yoğunlaşır.

Ağlıyor ve ağlıyor. Kederine ortak olmak istemediğim için sözünü kesmiyorum. Ama her Şey boyunca ona sarılıyorum ki duyguları kontrolden çıktığında bile yükünü paylaşmak için yanında olacağımı bilsin. Bu duyguları ortadan kaldıramayabilirim ama o yavaş yavaş bunları işlerken yanında olabilirim.

Ne kadar da .

Bir kez olsun, içgüdülerim öldürmek değil, korumak için.

"Beni her ŐaŐırtmayı nasıl başarıyorsun?" diye soruyor geri çekilirken, gözleri yaşlarla dolmuş.

Sırıtıyorum.

"Bu benim uzmanlık alanım," diyorum ve ona göz kırpıyorum. Dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirliyor.

İnsanları teselli etmekte hiç iyi olmadım, daha önce denemedim de. Ama görünüşe göre o kadar da kötü bir iş ıkarmamıŐım ve en azından bunu onun için yapabileceğim -yüzüne gülümsemeyi geri getirebileceğim- düŐüncesiyle gurur duyuyorum.

"Seni ynlendirdiğim için benden nefret edeceğinden korkuyordum," diye fısıldıyor. "Ve senden çok Şey sakladığım için bunu yapmaya hakkın vardı."

"Senden asla nefret edemem, Minnie. Yine de zaman zaman seni öldürmek istemiŐ olabilirim," diye Şaka yapıyorum.

Şakacı bir Şekilde göğsüme vurdu.

"Artık lemeyeceğimi biliyorsun," diye karşılık veriyor. "Denemekten alıkoymazdı beni." Omuz silkiyorum.

Gözlerini kırpıŐtırıyor, sonra gülüyor. Gözyaşları hala yanaklarından süzülüyor, ama kahkahasının sesi beni rahatlatıyor.

"İŞte yine hastalıklı düşüncelerine baŐladın." Eğlenerek başını sallar.

"Onların nesi var? Aslında, lemediğin için seni teknik olarak öldürebilirim ve hayata geri dönersin. Bunu n seviŐme olarak düşün." Kaşlarımı imalı bir Şekilde ona doğru oynatıyorum.

"Marlowe!" diye haykırır, skandala uđramıŐtır.

"Ne? SeviŐemeyiz ama cinayetle oynayabiliriz. Bu harika bir fikir değil mi?"

"Beni öldürmenin harika bir fikir olarak nitelendirilebileceğinden emin değilim," diye mırıldanıyor.

"Neden olmasın? Seni buradan keserdim," diyorum parmaklarımı boynunda gezdirirken. "Sonra burayı," diye devam ediyorum göğsüne ulaştığımda. Daha aşağı inerek bacaklarının arasına hafifçe dokunuyorum.

Ani bir nefes alır.

"Acı zevke dönüşene kadar seni kesebilirim. Bu tatmin sayılır mı? Sikim yerine bıçak kullanarak seni orgazma ulaştırırsam?"

Yüzü öfkeyle kızarıyor ve konuşmak için ağzını açtığında kelimeleri ağzında geveliyor.

"Ben... O..."

"Şaka yapıyorum Minnie," diye ekliyorum. Rahatlayarak nefes vermeden önce bir an bana bakıyor.

Belki de şaka yapmıyorumdur.

İtiraf etmeliyim ki, cinayet ve seksi karıştırmayı hiç düşünmemiştim, ama görüntüler kafamın içinde yanıp sönerken, sikime doğru akan uyarılma dalgasına engel olamıyorum.

Minnie'yi çıplak, kanlar içinde yere yığılmış ve zevkten kıvranırken görmek o kadar da kötü bir fikir olmayabilir.

Keşke o da öyle düşünseydi.

Cebimde telefonum çalıyor. Çıkardığımda Giles olduğunu fark ettim"Evet?"

"Kalıntıları güvence altına aldım. Konuştuğumuz gibi onları jete yüklüyoruz. Sabah saatlerinde size ulaşırlar," diyerek doğrudan konuya girdi.

"Mükemmel. İyi iş, Giles."

"Bana borçlusun, Marlowe." Kıkırdıyor.

"Annemi becermene izin veriyorum. Ödeştik diyebilirim," diye ekliyorum sertçe ve telefonu kapatıyorum.

Minnie yüzünde şaşkın bir ifadeyle beni izliyor. "Bu da neydi şimdi?"

"Bir sürpriz." Ona göz kırpıyorum. "Yarın senin için çok özel bir sürpriz planladım."

Yüzü tıpkı eski nişanlısının kalıntılarının ocağında yanacağı gibi aydınlanıyor - onlara biraz daha saygısızlık ettikten sonra.

Benden bu kadar çok şey sakladığı için ona *biraz* kızgın olabilirim, özellikle de aşk geçmişiyle ilgili olarak. Ama öfkemi Lucien'in kalıntılarından çıkaracağım.

Ah, ama bu bekleyiş beni öldürüyor.

Umarım Minnie konuda iyi davranır.

Yirmi Yedi

W Lucien'in kalıntılarının bana getirilmesini istediğimde, dağılmış birkaç kemik, belki birkaç tekstil parçası bekliyordum.

Mumyalanmış bir ceset beklemiyordum!

Giles'in büyük kutuya şok içinde bakıyorum.

Teni kahverengimsi bir renktedir ve biraz kurumuş olsa da yüzü özelliklerinin çoğunu korumaktadır.

Yüksek elmacık kemikleri, belirgin bir çene ve güçlü bir burun. Gözleri kapalı, bu da ona ölümünde huzurlu bir görüntü veriyor - neredeyse uyuyormuş gibi.

Bazı yıpranmış ve yırtılmış olsa da hâlâ askeri üniformasını giyiyor.

"Bu nedir, Giles?" Bakışlarımı sekreterimin kayıtsız buluştururken soruyorum.

"Lucien de Vitry," diye cevap veriyor sıkılmış bir ses tonuyla.

"Bunu biliyorum. Ama yaşlı bir ceset nasıl görünür?"

Şu anda bir kemik yığını olması gerekmiyor

mu?" Giles dudaklarını büzer.

"Gömüldüğü yer Güney Fransa'da bir araziydi. Tesadüfen burası Fransa'daki tek turba bataklığı olan yerlerden biri."

Kaşlarımı çattım.

"Turba bataklığı mı? O

da ne?" Gözlerini

deviriyor.

"Büyük miktarda ölü bitki biriktiren bir tür sulak alan. Doğal mumyalama için iyi bir ortam olduğu biliniyor." Duraklıyor.

"Bilmenizi isterim ki, burada bir

Cesedi bulmak çok zor olacak, özellikle de son teslim tarihinizi göz önünde bulundurursak. Bölge ulusal bir koruma alanı ve halka girişi yasak. Bırakın kazı yapmaya istekli birini bulmayı, mezar yerini bulmak için bile ne kadar uğraşmak zorunda kaldığımı tahmin bile edemezsiniz."

"Yine de bulmuşsun," diyorum.

"İşimde iyiyim." Başını eğiyor.

"Ama bir mumya?" Tekrar ediyorum. "Bu inanılmaz."

Daha da inanılmazı, Minnie'nin ölü nişanlısının tam yüzüne bakıyor olmam. Elbette, biraz kuru ve ölü, ama yine de bu olağanüstü.

Ama şimdi başka bir düşünce beni rahatsız ediyor. Eğer bu kadar iyi korunmuşsa, ya Minnie onu saklamaya karar verir ve onu canlandırmanın bir yolunu bulursa? O bir tanrıça. Eminim bu onun için çok zor olmaz.

Tanrı aşkına. Zaten ölü bir adamın hafızasıyla yarışıyorum. *Ölümsüz* bir adamla yarışmama gerek yok. Lanet bir mumyaya yenilmeyi düşünmek bile kabul edilemez ve açıkçası aşağılayıcı.

Lucien'in beklediğimden çok daha bütün olduğunu görünce, belki de ondan bir şenlik ateşi yapıp Minnie'ye sunma planım en iyi fikir olmayabilir.

Ya da...

Giles'a, "Onu kutudan çıkarmama yardım et," dedim.

"Marlowe..." İnliyor. "Tüberkülozdan öldü ve mumyalandı. Cesede dokunmanın iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

Elimi umursamazca sallıyorum. İki çift ameliyat eldiveni ve iki maske kaparak, onları giymesi için Giles'a uzatırken ben de aynısını yapıyorum.

Bazı ekipmanlar yerleştirildikten sonra, Giles ayakları tutarken ben Lucien'in omuzlarına tutunuyorum.

"Ben sayınca," diyorum. "Bir. İki. Üç."

Onu aynı anda kaldırıp masaya doğru götürüyoruz.

Yine de -oldukça etkileyici- mumyalamaya rağmen, Lucien'in uzuvları beklediğim kadar iyi bir şekilde bir arada durmuyor. Kemiklerin ve kurumuş kasların ağırlığı ince deri tabakasına baskı yapıyor ve kollarından biri omzundan ayrılıyor.

Yankılanan bir gümbürtüyle yere düşer.

Giles ve ben bakıştık. Bana başını sallıyor ama mumyayı masanın üzerine taşımama yardım etmeye devam ediyor.

"Sorun değil," diyorum dñřen kolu kaldırırken. "Zaten onu bütün olarak bırakmayacaktım."

Çünkü onu bütün bırakmak Minnie'nin onu diriltebileceği anlamına gelebilir.

-Elbette bunun mümkün olup olmadığını bile bilmiyorum ama işimi şansa bırakmayacağım. Tamamlayıcı şenlik ateş i ile mum ışığında akşam yemeğimin başarılı olmasını istiyorsam, Lucien bütün olamaz.

Parçalara ayrılması gerekecek.

Burnum tiksintiyle kırışırken, bu kadar çok deri ve kuru kasın hala kemiklere bağlı olduğunu fark ediyorum, şenlik ateş i daha çok... tñtsñlenmiş et gibi kokacak.

Ah, rekabetimin yok olmasını sağlamak için ne kadar uğraşıyorum.

Özellikle *de ölüp gömüldüğünden* beri ölüp gömölme kavramı eskisi kadar güçlü olmayabilir. Ve bir şekilde hala o lanet yakışıklı yüzünü korumayı başardı.

Nefesimin altında küfrediyorum. "Giles," diye seslendim aniden. "Evet?"

Kaşlarını kaldırdı.

"Kim daha yakışıklı? Ben mi yoksa mumya mı?"

Göz kırpıyor. "Ne?"

"Bir cevap istiyorum. Kim daha yakışıklı? Ben mi yoksa mumya mı?" Kendimi ölü adamın yanında konumlandırırken tekrar soruyorum. Giles'ın daha iyi değerlendirebilmesi için yüzümü onunkine yaklaştırmak üzere çömeliyorum.

"Uh..."

"Gerçek, Giles. Gerçeğe ihtiyacım var."

Mumyaya bu kadar yakınken, ondan misk gibi bir koku geldiğini fark ettim.

Ew.

"O bir mumya, Marlowe. Ölü. Neden kendini ölü bir adamla kıyaslıyorsun?"

"Söyle bana, Giles!"

Derin bir nefes alır.

"Sen," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

"Ben, değil mi?" Lucien'in yüzüne bir kez daha bakarken düşünceli bir ifadeyle başımı sallıyorum. "Yine de güzel elmacık kemikleri var. Benimkilerden daha mı güzeller?" Elmacık kemiklerimi okşarken soruyorum.

"Hayır, Marlowe," dedi Giles otomatik olarak.

"Ve çenesi. Çok keskin, de öyle değil mi?"

"Seninkinden daha keskin değil," diye ekliyor hemen. Memnun bir şekilde başımı sallıyorum.

"O yakışıklı olabilir ama ben daha yakışıklıyım," diye dūřünüyorum kendi kendime.

"O bir *mumya*, Marlowe," diye araya girdi Giles inleyerek. "Sonunda aklını mı kaçırdın? Lanet olası ölü bir adamla ilgili bu takıntın da neyin nesi?"

Onu görmezden geliyorum. Kontrol etmem gereken başka bir şey var.

Üniformasının ceketini yukarı çekiyorum ve bu ceketin büyük bir kısmını yırtıyorum. Düğmeler, kumaş parçalarıyla birlikte yere uğtu.

Lanet olsun.

Karnı , tüm karnı kurumuş.

Tiksintime karşı koyuyorum ve pantolonunun paçasını çekiştiriyorum. "Marlowe! Ne halt sen?" Giles bana bir ses tonuyla öfkeli bir ses.

"Ondan daha büyük olduğumdan emin olmak için," diye mırıldandım, pantolonu çıkarmaya odaklanmıştım.

"Marlowe! Aklını mı kaçırdın sen?"

"Belki, Giles. Zaten burada olduęuna göre, daha sonra rahatsız edici dūřüncelerim olmaması için kontrol ."

"Yüce Tanrım," diye fısıldadı Giles, başını sallayarak. "Sen çıldırmışsın."

Oh, evet. Delirdim. Kıskançlıktan delirdim.

dizlerine kadar indirmeyi başarıyorum, ancak malzeme sağlam kalamayacak kadar hassas. Yere dūřen sayısız parça halinde yırtılıyor. Altında, tenine yapışmış bir çift don giyiyor. Yine de orada bir taslak var - mumyalanmış halinde bile *çok* büyük bir taslak.

Bakışlarımı Giles'a doğru kaldırıyorum.

"Hayır. Bana sikiinin büyüklüğünü lanet bir mummyyla kıyaslatamazsın!"

"Merak etme, Giles. Sana bunu sormayacağım. Kendim karřılařtıracęım."

İğrenme duygusunun beni ele geçirmesine izin vermeden önce - bunu dūřünmemeye çalışsam da bu oldukça sağlıksız- bir çekmeceye gidip içinden bir mezura çıkarıyorum.

"Aman Tanrım, çıldırmışsın sen! Kesinlikle delirmişsin!" Giles mırıldanmaya devam ederken ben de çekmecelerinin beyaz malzemesini yoldan çekmeye odaklanıyorum.

Ne bulmayı beklediğimden emin değilim, ama aletinin oldukça sağlam olduğunu fark edince oldukça şaşırdım. Elbette sarkık ama iyi mummylanmış. Belki de malzeme katmanları etini vücudunun geri kalanından daha iyi korumuştur.

Koyu kahverengi, yüzüyle aynı tonda. O bataklık kesinlikle ona bir numara yapmış.

Bunu analiz etmek için birkaç dakika harcadım -tabii ki tamamen bilimsel bir bakış açısıyla. Yemin ederim bunda ne eşcinsel ne de nekrofil var. Sadece veri topluyorum.

Sarkık mummylanmış bir penis için çok fazla küçülmemiş, dolgunluğunun ve büyüklüğünün çoğunu koruyor.

Elbette sünnetsizdir.

Seni yakaladım dostum, diye düşünüyorum kendi kendime memnuniyetle. Ama görsel tahmin yeterli değil.

Bandı çözüyorum ve leğen kemiğinin tabanından ucuna ölçüyorum.

"Bunun bir parçası olduğuma inanamıyorum," diye mırıldanmaya devam eden Giles, bir ara istavroz çıkarıp dua etti. "Bu suçun da ötesinde, Marlowe."

"Bu bir araştırma, Giles. Eğer bu kadar karşıysan, kendin çıkabilirsin. Ben meşgulüm."

"Hayır, hayır, hayır. Seni çıplak bir anneyle bırakmayacağım. Annen beni öldürür."

"O zaman kal." Omuz silkiyorum.

Ölçüm bandı 5 inçten biraz fazla diyor.

Kaşlarımı çattım. Sarkık için çok fazla. Belki de düştü, yetiştirici değil. Gerçi...

Benimki sarkık haldeyken yaklaşık aynı, dik haldeyken ise dokuzun biraz üzerinde. Nefesimin altında yemin ederim.

"Giles?"

"Şimdi ne var, Marlowe?" Gözlerini deviriyor.

"Teorik olarak, ne kadar şiştiğini görmek için aletine sıvı pompalayabilir miyiz?"

Bana şaşkınlıkla bakıyor, sonra tekrar haç çıkarıyor.

"Hayır. Zavallı adamı rahat bırak. O zaten ölü." "Ama bilmem gerek," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

"Cesede zaten olduğundan daha fazla zarar verecek. Bunu çok ileri götürüyorsun." Duraksıyor. "Hâlâ terapistinle görüşüyor musun?"

"Aslına bakarsanız," diye başlıyorum ve sonra aniden duraklıyorum. "Artık değil."

Giles iç geçirir. "Annenin bundan haberi var mı?"

"Bildiğine göre biliyor olmalı," diye karşılık veriyorum. "Ve senin bildiklerini o da otomatik olarak biliyor."

"Kahretsin, Marlowe. Onu erken bir mezara mı göndermek istiyorsun? Sürekli senin için endişeleniyor ve sen gidip yüzyıllık bir cesedi kazıp ona saygısızlık etmeye başlıyorsun. Bir sürü boktan şey yaptın ama bu-"

"Neden benim için endişelensin ki? Kendi başıma gayet iyi idare ediyorum. Bir işim, bir evim, düzenli bir var ve hapiste değilim. İyi bir yaşam sürmenin standardı bu değilse, nedir bilmiyorum."

Cetveli çekmecesine geri koyuyorum ve mumyanın pantolonunu - ya da yıpranan kumaştan geriye kalanları- geri çekiyorum. Kabul etmek istemesem de, Giles haklı. Düzensiz davranıyorum.

Bir zamanlar, yaşlı ve kurumuş bir cesede asla dokunmazdım, özellikle de muhtemelen hala içinde tüberküloz bakterisi olan bir cesede. Ancak eski beni geride bıraktığım gerçeğiyle yüzleştim, o kişi ne kadar dengesiz olsa da, yeni bir delilik türünü benimsedim.

Minnie türünden.

Onu ve Lucien'ı düşünmek bile kanımı kaynatıyor.

Ne cüretle *başka* nişanlıları olur? Hem iki tane.

Üçüncü olmak hoşuma gitmiyor.

Bu adamın yakınında bulunmuş olması hoşuma gitmiyor, geçmişte onunla ilişki yaşamış başka bir adam olması bir yana - ister ayarlanmış olsun ister olmasın.

Daha mı kötü? Bu düşünceler o kadar zehirli hale geldi ki geceleri gözlerimi zar zor kapatabiliyorum. Bu da yetmezmiş gibi, günün uyanık olduğum her anında kıskanç düşünceler beni daha da çok tüketiyor.

"Annen senin için hep endişelendi," diye devam ediyor. "O olaydan beri..." Sözüünü bitirirken dudaklarını düzeltiriyor.

"O olay hakkında *konuşmuyoruz*," diye homurdanıyorum. Giles başını sallıyor.

"Senin suçlarını bu kadar uzun süre görmezden gelmesinin tek nedeni bu olay, bunu biliyorsun. Ama bu yeni bir tür berbatlık. Yardıma ihtiyacın var."

"Peki sen ne öneriyorsun?" Alaycı bir şekilde soruyorum.

Boğazını temizliyor.

"Başlangıç olarak, sana olanak sağlamayı bırakacağım. Bu son kez bir isteğin için sana yardım edişim."

Ona gözlerimi kısıyorum. Tabii. Bunun ne kadar süreceğini merak ediyorum, çünkü hep aynı şeyi söylüyor ama sonunda yine de benim pisliklerimi temizliyor.

"Tamam. Kendin çıkabilirsin." İşe koyulmak için cerrahi aletlerimi alırken ona sırtımı döndüm.

Sonunda gitmeden önce birkaç dakika bana baktı. Ama başka bir şey eklemeyen önce değil.

"Annenin doğum günü hafta sonunda. Umarım unutmamışsındır."

"," dedim. Kesinlikle yaptım. "Güzel.

Orada görüşürüz."

Sonra da gitti.

Ve lanet Lucien ile yalnızım.

Onu yeniden incelerken iç geçiriyorum. Bir sandalye kapıp masanın yanına koyuyorum ve oturuyorum.

Onda bir gariplik var ve mumyalanmış halinden bahsetmiyorum.

Giles kutuyu getirip Lucien'in cesedini ortaya çıkardığı andan beri üstündeyim. Sanki sayısız endişeli karınca derimin altına girmiş ve tepeden tırnağa vücudumda dolaşarak beni huzursuz ve her zamankinden daha dengesiz yapıyor.

"İyi ki öldün, eski dostum," diyorum mummyya sanki beni duyabiliyormuş gibi. "Şimdi o tamamen bana ait. Ve bir daha asla seni düşünmeyecek. Asla."

Kalıntılarından kurtularak, onu bu dünyadan sonsuza dek uzaklaştırmış olacağım ve doğal olarak onun da hafızasından silinecek.

Kendi kendime başımı sallayarak elektrikli testereyi aldım ve çalışmaya başladım. Neyse ki, bir kolu zaten vücudundan düşmüştü, bu yüzden sadece diğeriyle işlemi tekrarlamam gerekiyor. Sırada bacakları var. Her bacağı ikişer ikişer kesiyorum - ayak ve uyluk ile kaval kemiği.

Kurumuş eti keserken, kötü bir koku beni hasta etmekle tehdit ediyor. Yine de sebat ediyorum. Ben görevdeki bir adamım ve bu mummya kesilmeden durursam lanetleneceğim.

Ama işime devam ederken, on dokuzuncu yüzyılda Mısır mumyalarının öğütülerek

ve onları ilaç olarak tüketiyorlardı. Tabii ki bunlar kasıtlı mumyalardı, buradaki Lucien ise mumyalanmasına yol açan uygun çevresel koşullara sahip olduğu için şanslıydı.

Belki de onu öğütmeliyim? Ah,
kararlar, kararlar.

Onu toz haline mi getirmeliyim, yoksa fırına mı atmalıyım?

Sonunda, ikincisini seçmeye karar verdim. Bu da harika bir gösteri olacak. Ama hala vücut kütlelerinin çoğunu koruduğu için, ateşi önceden yakmam gerekecek.

Bu konu üzerinde birkaç dakika düşündüm.

Sanırım cesedini önceden yakabilir ve kafasını büyük bir jest için saklayabilirim. Bu çok romantik bir jest olmaz mıydı?

En iyisini Minnie'ye saklarım, *o da* onu fırına atarak ondan ayrıldığını gösterir. Sonra onun yanışını birlikte izleriz, hatta belki bir kadeh şampanya ve kurabiye bile içebiliriz.

Fikir kulağa hoş geliyor. Aslında, sadece *bir* bardak alacağım. bir bardağı paylaşacağımız için dolaylı bir öpücük gibi olur. Ne yazık ki, gerçeğinin yokluğunda, idare etmek zorundayım.

Tüm parçalar kesildikten sonra gövdeyi fırına atıyorum ve sıcaklığı yüksek dereceye ayarlıyorum. Kafa için bir tepsi alıyorum ve onu dikkatlice üzerine yerleştiriyorum, her şeyi bir kapakla örtüyorum. Sonra dondurucuya yerleştiriyorum. Hâlâ çok fazla yumuşak dokuya sahip olduğu için muhtemelen yakında kokmaya başlayacak ve hâlâ akşam yemeğinin ayrıntılarını planlamam gerekiyor.

Planımdan memnun bir şekilde bodrumdan çıkıyorum ve dâhiyane planımdan habersiz bir şekilde öğle yemeğini pişirmekte olan Minnie'yi karşılamaya gidiyorum.

Mutfağa girdiğim anda biftek ve patatesin nefis kokusu burnuma geliyor; kurumuş ceset kokusundan çok daha iyi bir koku.

Ah, hayat kesinlikle güzel - ve rakibimi bu varoluş düzleminden çıkardığımda daha da güzel olacak.

KIRMIZI VE BEYAZ MUMLAR yerde bir kalp , ortasına da bir masa ve iki sandalye yerleştiriyorum. Bir süre önce bodrumu temizlemiş ve akşam yemeğimiz için hazırlıklara başlamıştım. Odanın her tarafına gül yaprakları serpiştirdim. Tabii ki tüm övgüyü ben alamam çünkü tavsiyelerin çoğunu internetten aldım.

Çikolata seven kızım için çeşitli çikolatalı tatlılarla birlikte tam bir yemek hazırladım.

Fırın hâlâ güçlü bir şekilde çalışıyor ve gövdenin büyük kısmı çoktan yanarak kül oldu. Ama kafa dondurucuda birkaç saat kaldıktan sonra şaşırtıcı derecede daha iyi görünüyor. Hâlâ insana benziyor.

Kaşlarımı çatıyorum.

Umarım buna bakıp tekrar ona aşık olmaz. Planımız bu değil.

Hayır, plan onun kendi isteğiyle Lucien'in kafasını tabiri caizse alevlere atması ve hayatının o bölümünü kapatması. Sonra bir kadeh şampanya içip dolaylı bir öpücük vereceğiz ve o bana Lucien'den ne kadar daha iyi olduğumu söylerken ben de ona pahalı çikolatalar yedireceğim.

Lucien'in Minnie ile aramda dolaşan hain gölgesi yüzünden uzun süre işkence çektikten sonra nihayet hayatıma devam edebileceğim. Tabii ki hâlâ Theron'un nişanlısı tanrısı ya da her neyse, ama her seferinde bir gün almaya hazırım. Belki Minnie ve ben onun adını temize çıkarmayı başardıktan sonra, o Tanrı Katili ile arkadaş olabilir ve ondan *küçük* bir iyilik isteyebilirim. Ama bu ne burada ne de orada. Kendimi aşıyorum.

Şimdilik, mum ışığında akşam yemeğimin başarılı olmasını sağlamam gerekiyor.

Lucien'in kesip biçerken yüzüğü de bitirmeyi başardım. Özel mücevherlerin bulunduğu paket bu sabah erkenden geldi ve bir taşı birkaç damla kanımla, diğerini de birkaç damla spermimle doldurdum.

Kırmızı ve beyaz.

Kızım için mükemmel.

Gümüş bant üzerine nasıl yerleştireceğimi bulmak için biraz uğraşmam gerekti ama iyi bir iş çıkardığımı düşünüyorum.

Sonucu gördüğünde bayılacağını şimdiden hayal edebiliyorum. Gerçekten eşsiz ve el yapımı - tam da onun istediği gibi.

Hazırladığım yemeklerle masayı kurmaya başladım. Michelin restoranından sipariş ettiğim için hazırlıklı demek biraz abartılı olabilir. Ve yakın zamanda öğrendiğime göre

Et ve diğ er hayvansal yan ürünleri düzgün bir Şekilde sindirebildiğ im için her Şeyin vegan olduğ undan emin oldum.

İŞim bittiğ inde saat akşam dokuz buçuk oluyor.

Özel kırmızı bir kağıt çıkardım ve birkaç kelime yazdım: *Saat 10'da bodruma gel.* Sonra güzel bir zarfın içine koyup m h rl yorum ve odasına götürüyorum. Güçlü kokulara dayanamadığ ı için k ğ da parfüm sıkmaktan vazgeçtim. Bunun yerine, birkaç damla kan yüzeye ulaşana kadar dudağ ımı ısırdım ve onları zarfa bastırdım - eminim ekstra dokunuŐları takdir edecektir.

Kapısına bırakıp, beni yakalamaması için kaçmadan önce birkaç kez kapıyı çalıyorum.

Tanrım, aşk acısı çeken bir ergen gibi konuşuyorum-ama bu ifadelerden sadece biri doğ u.

Bodruma d nd ğ imde, saatin ibrelerinin yavaşça onun geliŐi için pozisyon almasını izlerken sinirlerimi yatıştırmak için uzun uzun nefes alıyorum.

Bir yandan da gaf yapmayacağ ımdan emin olmak için repliklerimi kafamda tekrarlıyorum.

 nce yemek. Sonra yüzük. Sonra baş. Sonra Şampanya ve dolaylı  p c k.

Aman Tanrım, bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyorum.
dolaylı bir  p c k. Ama hiç yoktan iyidir, değ l mi?

Bodrum kapısının yavaşça açıldığını duyuyorum ve dönüyorum. Bir derin nefes daha.

Zamanı geldi.

"Marlowe?" Kaşlarını  atıyor. "Bu da ne?"

Yirmi Sekiz

"I sana bir sürprizim var. Gel," diyorum elini tutup onu masaya götürürken. Onun için sandalyeyi çekerek, masanın diğer tarafında ona katılmadan önce rahatça oturduğundan emin oluyorum.

Masa.

Gözlerinde merakla etrafına bakıyor ve ben onun tepkisini beklerken kalbim göğsümde öfkeyle çarpıyor.

"Bunu benim için mi yaptın?" diye soruyor küçük bir sesle. Başımı sallıyorum.

"Eşsiz bir şey istedin, ben de senin için eşsiz bir şey hazırladım." Ona özel gülümsememi veriyorum.

Ah, cazibem işe yarıyor.

"Bunun için çok düşünmüşsün. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Beğendin mi?"

"Hem de çok."

"O zaman bu kadarı bana yeter. Senin için başka sürprizlerim de var." Göz kırpiyorum.

"Vay canına... Daha güzel bir şeyler giymeliydim," diyor kıyafetlerine bakarken.

Üzerinde elbise gibi duran tişörtlerimden birini ve bir çift siyah tayt giyiyor. *Benim* giyiyor olması bile bunu çok daha güzel kılıyor. Günlük olarak zaten çarpıcı görünüyor, ama bu haliyle kesinlikle nefes kesici. O kadar ki nefes almayı unutmamam gerektiğini kendime hatırlatmak zorunda kalıyorum.

"Mükemmel görünüyorsun, Minnie. Benim için her zaman mükemmelsin." Bakışlarını kaçırırken kirpiklerini kırpiştiriyor, tüm yüzü kıpkırmızı.

"Sana ne oldu, Marlowe? Mumlar, çiçekler, iltifatlar... İyi misin?" diye sorar gözlerinde hınzır bir parıltıyla.

"Ben iyiden de öteyim, benim küçük dinsizim. Şimdiye kadar nişanlılık görevlerimi ciddiye almadığımı fark ettim ve bunu düzeltmeyi hedefliyorum."

Gözlerini bana dikti.

"Bu hâlâ Lucien ve Theron'la mı ilgili? Bunu aştığımızı sanıyordum."

"Tabii ki hayır," diye mırıldanıyorum. Bana bakıyor.

"Yemek yemeliyiz. Sana özel bir şey aldım," diyorum ve hemen menüdeki ilk ürünü, trüf mantarlı kremalı vegan risottoyu gösteriyorum.

Gözleri büyür ve takdirle başını sallar. Bir ısırik alıyor.

"Oh, bu harika," diye haykırıyor.

Kendi kendime gülümsüyorum.

Yemek, .

İlk yemeği yedik ve sonra tatlıyı açtım. Onu daha da memnun eden çeşitli çikolatalar ve çikolatalı kekler. Neredeyse hepsini yiyor - ki tam da istediğim gibi.

Yemeğimiz bittikten sonra bulaşıkları kaldırıp masayı topluyorum.

Minnie beni yakından izliyor, dudakları gülümsüyor. Mutlu görünüyor.

Benim yüzümden.

Bunu ben yaptım.

Yüzüne bir gülümseme yerleştirdim.

Kendime zihinsel olarak beşlik çakıyorum. Bu iş böyle yapılır, bayanlar ve baylar.

"Masanın altına bakabilir misiniz? Sanırım bir şey düşürdünüz."

Kaşları soru sorar gibi kalkıyor. Masanın altına bakmak için eğiliyor ve birkaç dakika boyunca konuşmuyor. Hareket etmiyor. Tepki vermiyor.

Bir şey söylemesi için nefesimi tutarak bekliyorum.

Yavaşça ayağa kalktı, minik parmaklarının arasında yapmak için çok uğraştığım yüzüğü tutuyordu.

Ona bakar ve sertçe yutkunur.

Sonra bana bakıyor ve gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor.

"Bu nedir, Marlowe?" diye fısıltıyla soruyor.

"Ne olduğunu düşünüyorsun, Minnie?" Ona doğru yürürken gülümsüyorum. Tek dizimin üzerine çökerek yüzüğü ondan alıyorum ve yüzük parmağına geçiriyorum.

Tam oturdu. Güzel.

Sonsuza kadar suskun kalacakmış gibi görünüyor. Gözleri benden ringe ve tekrar bana kayıyor. Ağzı birkaç kez açılıyor ama hiç ses çıkmıyor.

"Üzerindeki kanın kokusunu alabiliyorum. Senin kanın ve..." Yanakları bir kez daha kızarıırken dudaklarını birbirine bastırıyor.

"Evet, kanım ve tohumum. Hepsi senin için."

Gözlerini sıkıca kapatıyor ama ağzının kenarları yukarı kalkıyor.

"Bunu sen mi yaptın?"

"Tabii ki. Yüzük de öyle. Sadece senin için nasıl yüzük yapılacağını öğrendim," diye kendimden emin bir şekilde övünüyorum.

Gözlerini açıp yüzüğe bakıyor ve daha iyi incelemek için elini çeviriyor.

"Bu çok güzel, Marlowe. Bu en güzel sürpriz," diye mırıldanıyor, sesi duygusallıktan kırılıyor.

"Cevabı evet olduğu için bariz soruyu sormayacağım bile," diyorum ona.

Bana kaşlarını kaldırdı.

"Öyle mi?"

"Elbette. Zaten kabul ettin. Bunu geri alamazsın. Sana izin vermeyeceğim," diye uyarıyorum onu. "Yüzük benim bağlılığımı bilmen ve başkalarının senin alındığını görmesi için - zaten seni pek , çünkü seni sadece gözlerime saklamayı planlıyorum."

"Çok romantiksin Marlowe," diye ekliyor kuru bir sesle. "Gerçekten mi? Teşekkür ederim. Deniyorum."

Memnuniyetle başımı sallıyorum.

Bana başını sallıyor ama dudaklarındaki gülümseme bana çok iyi bir iş çıkardığını söylüyor.

"Sen imkansızsın."

"Memnun etmeyi amaçlıyorum." Ona göz kırptıyorum.

Kalkıp fırının yanına gidiyorum ve onu tekrar çalıştırıyorum. İçerideki ateş bodrumu daha da aydınlatıyor ve daha da ruhani bir atmosfer yaratıyor. İçeriye baktığımda cesetten geriye çok az şey kaldığını fark ediyorum-

birkaç kemik parçası. Endişelenmeyin, ikinci turda yok edilecekler.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor oturduğu yerden kalkarken. "Bu koku da ne?" Tiksintiyle burnunu kırıstırıyor.

"Ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum, garip kokuyor. Başka birini mi öldürdün, Marlowe? Öyle mi?" Bana gözlerini devirdi. "Bu seferki kimdi?"

"*Teknik olarak* kimseyi öldürmedim," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyorum. "Sadece zaten ölmüş olanlarla ilgilendim."

Kaşları şaşkınlıkla çatılmış.

"Anlamıyorum."

"Sana bir sürprizim daha var," diyorum ve dondurucuya gidiyorum.

Kapıyı açıp içeri giriyorum ve içinde şu yiyeceklerin bulunduğu tabağı alıyorum

Lucien'in kafası. Minnie'nin tepkisini görmek için sabırsızlanıyorum. Ama her şeyden çok, Lucien'i kınamasını ve onu isteyerek alevlerin içine atmasını görmek için sabırsızlanıyorum. Kafasını kaldırmasını, bana şimdi ve sonsuza dek onun için tek kişi olduğumu söylemesini ve o orospu çocuğunu ait olduğu yere, fırına atmasını istiyorum.

zaman tamamen bana ait olduğundan emin olabilirim. Umrumda bile değil. beklemek olarak uzun olarak o alır için Biz içintamamlamak onun benim ruhum ve bedenim olduğundan emin olursam ilişkimiz devam eder.

Ama benim sorunum da bu. Onun bedenine sahip olacağımı biliyorum - her ne kadar biraz zaman alsa ve mavi toplardan ölebilsen de, ama olan bu - ama onun ruhuna sahip miyim? Henüz beni sevdiğini söylemedi. Ben de söylemedim, ama ona karşı hislerimin oldukça açık olduğunu düşündüğüm için bunu ilk söyleyenin o olmasını istiyorum. Burnunu gömleğime izin verdim, hem de defalarca. Bu bile başlı başına onu sevdiğim anlamına geliyor, zira bırakın iğrenç vücut sıvılarını geride bırakmayı, kimse bana bunu yapacak kadar yaklaşamazdı bile. Yine de o olduğu için, bunu sevimli bile buluyorum.

Çılgınca, değil mi?

Ama onun benim için doğru kişi olduğunu böyle anlıyorum. Tanrıça, iblis avcısı ya da başka bir şey olması umurumda değil. Çöpten yemek yemesi bile umurumda değil, gerçi bunu yaşamasına asla izin vermeyeceğim. Sadece ve sadece benim olması umurumda.

Ve bu an benim için bunu sağlamlaştırmak üzere.

Sonunda, Lucien geçmişte kalacak (kabul, hala Theron var, ama onunla hiç nişanlanmadığı için onun hakkında daha sonra endişeleneceğim

bu herif gibi).

Bodrumun ana odasına geri dönüyorum, Minnie kollarını göğsünde kavuşturmuş beni bekliyor. Tek kaşını kaldırmış, gözlerinde şüpheyile beni izliyor.

Fırının önünde ona katıldığımda, "İçinde ne olduğunu sormaya neredeyse korkuyorum," diye mırıldanıyor.

"Senin için hazırladığım bir şey. Bizim için. Bu bizim başlangıcımızın işareti Minnie ve bu onuru senin taşımanı istiyorum."

Kaşlarını çatıyor.

"Hangi onurlar?"

"Ta-da!" Lucien'in mumyalanmış kafasını ortaya çıkarmak için kapağı çekiyorum. Gözleri şokla irileşti.

"Bu..." Yutkunuyor. "Bu..."

"Bunu cesedin geri kalanıyla birlikte fırına atmanı istiyorum. Geçmiş bırakalım," diye mırıldandım.

Yavaşça dönüp fırının içinde yanan ateşe bakıyor.

"Sen Yani... Bu vücut.. Bu dinlenme. ve vücut
o Orada mı?

Yanıyor musun?"

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Mükemmel bir fikir, değil mi? Ateşin metaforik olarak tüm geçmiş bağlantıları temizlemesine izin vermek. Bu *bizim* başlangıcımız, Minnie."

Başını sallıyor, yüz ifadesi taş kesilmiş.

"Ne yaptın sen Marlowe?" diye fısıldıyor. Kaşlarım

şaşkınlıkla birbirine çarpıyor.

"Rakiplerimden kurtuldum" diye cevap veriyorum.

Fırına doğru bir adım başını sallamaya devam ediyor ve alevlerin kalan kemikleri yalayıp küle çevirmesini izlemek için eğiliyor.

"Sen..." diye . "Onu yaktın..."

"Tam olarak değil." Gülümsüyorum. "Bak, bir parçasını senin için sakladım, böylece onu kendin yakabilirsin," diye gururla ekliyorum. Bütün amacımız bunu birlikte yapmak.

Bana doğru sertçe dönüyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan avucu yanağıma değiyor. Tokadın acısı beni şaşırtıyor, tıpkı göğsümdeki ani acı gibi.

"Neyin var senin?" diye soruyor hırıltılı bir sesle.

Tepki veremeyecek kadar şaşkınım.

Kopan kafayı tutuyor ve ona bakarken ellerinin arasında tutuyor.

"Sen..." fısıldıyor ama bana bakmıyor. *Ona* bakıyor.

Ve ona bana hiç bakmadığı gibi bakıyor. Aşkla.

Yumruklarım iki yanımda sıkılı.

"Nasıl yaparsın?" diye hıçkırıyor, gözyaşları yanaklarından süzülüyor. "Nasıl yapabildin?" diye bağırıyor.

Mavi sis vücudunu sarıyor ve bana bakarken gözleri daha açık bir mavi tonuna dönüşüyor. Ondan saf bir nefret yayılıyor ve ben bir şey söyleyemeden güçlü bir soğuk rüzgâr göğsüme çarparak beni geriye doğru savuruyor.

"Minnie-"

"Tek kelime daha etme Marlowe!" diye sözümü kesti.

Fırına tekrar bakmak için dönerken başını sevgiyle göğsüne bastırıyor. Etrafını saran mavi sis fırının içine doğru spiral çizerek her şeyi buza dönüştürüyor.

"Artık onu umursamadığımı söylemiştin," diyorum yavaş ve gergin bir sesle.

İçimdeki gerilim, kopmak üzere olan sıkı sarılmış bir bobin gibi ve istediğim son şey ateşe daha fazla yakıt eklemek - ironik bir şekilde. Onun o lanet kafayla etkileşimini gördükçe içimde bir fırtına kopsa da kendimi tutuyorum.

Göğsüne karşı. Lanet yüzü göğsünün yanında, hiç dokunamadığım bir yerde.

Yine de yapıyor. Ölü bile olsa yapıyor.

Sanki o ölü adama duyduğum nefret yeterince güçlü değilmiş gibi, her geçen saniye daha da arttığını fark ediyorum. Çirkin bir şeye. Yıkıcı bir şeye.

Derin bir nefes alıyorum.

Dudağı seğiriyor ve sanki onu benden korumak istercesine kopan kafayı daha sıkı tutuyor.

Bir darbe kaburgalarımda yankılanıyor ve fiziksel acıdan irkiliyorum.

"Onu sevdiğimi söyledim ve o öldü. Cesedine saygısızlık etmene gerek yoktu. Onu nasıl buldun ki?" Derin bir nefes alır. "Bunu yapmayı nasıl düşünebildin?"

"Çünkü o *öldü*!" Gıcırdıyorum. "O öldü ve onu tekrar öldüremem. Tek yolu bu."

"Neye giden tek yol?" Gözlerini bana dikti.

"Seni geride tutan hiçbir şey olmadığından emin olmanın tek yolu." Kuru bir kahkaha atıyor.

"Beni bir şey yok mu?" Kaşlarını kaldırıyor. "Tam tersi olmadığına emin misin? *Seni* tutan bir şey yok mu?"

"O çoktan öldü. Elbette beni tutan bir şey yok," diye cevap veriyorum kaşlarımı çatarak.

"Gerçekten mi? Çünkü ölü bir adamı kazıp mezarını bozmak zorunda kaldınız. Peki ne için? Dengesiz bir güç gösterisi için mi? Kırılğan egonu okşamak için mi?"

"Benim neyim?" Gözlerim parlıyor.

"Ne dediğimi duydun. Kırılğan bir egon var," diye tekrarlıyor. "Ama hepsi bu değil, değil mi? Ayrıca bana yeterince güvenmiyorsun çünkü sana defalarca söylediğim halde hayatına devam ettiğime kendini inandırmak için *bunu* yapmak zorunda kaldın."

"Minnie-"

"Sözümü kesme Marlowe!" diye tersledi. "Bu sefer çok ileri gittin." Başını iki yana sallar. "Sana Lucien'den ilk bahsettiğimde verdiği tepkiye üzülmüştüm ama bunun normal olduğunu düşünmüştüm. Başka bir nişanlım olduğu için kıskanmıştın. Yeterince makul. Ama sana onun öldüğünü söyledim. O *öldü*."

"Hâlâ burada," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. Sözlerimle alay ediyor.

"Ne demek istediğimi anladın mı? Bana güvenmiyorsun, değil mi? Güvenseydin bunu yapmazdın. Sözlerimi dinler ve onun benim geçmişim, senin de bugünüm olduğuna güvenirdin. Ama hayır, gidip her şeyi mahvetmek zorunda kaldın." Son kelimeleri boğulurcasına söylerken zorlukla yutkunuyor. "Ama masum bir adamın bedenini kendi amaçların için kirletmek? Bu çok alçakça. Senin için bile."

"Anlamıyorsun, Minnie. Bunu bizim için yaptım," diye açıklamaya çalışıyorum.

Ama bana izin vermiyor.

"Biz" mi? Bunu *kendin* için yaptın. Sana defalarca tam olarak ne olduğunu söylediğim halde, geçmişimle ilgili garip bir takıntını tatmin etmek için ."

"Ama işte tam olarak bu! O hala burada, anılarınızda. O hala burada."

"O *her zaman* anılarımda olacak."

Yüz hatlarım sertleşti.

"Ve o anıları silemeyeceğime göre, en azından onu bu dünyadan silebilirim. Ölmüş olabilir Minnie, ama benim için yeterince ölü değil," diye homurdanıyorum.

"Yeterince ölü mü? Kendini duyuyor musun, Marlowe?" "Anlayacağını düşünmüştüm." İç çektim.

"Neyi anlayayım? Bana güvenmediğini mi? Merak , bunu tamamen anlıyorum."

"Bu güvenle ilgili değil!" Ben haykırıyorum.

"Her şey güvenle ilgili," diye karşı çıkıyor.

"Hayır, değil. Benimle tartışırken şu anda ona bu kadar sıkı tutunuyor olmanla ilgili. Beni değil de *onu* seçiyor olmanla ilgili."

"Ne oluyor, Marlowe? Sana kaç kere daha onun öldüğünü söylemem gerekiyor?"

"Ama o hâlâ burada," homurdanarak ellerimi havaya kaldırdım.

Başını bana doğru sallıyor ve bir adım geri atıyor. Hayal kırıklığı yüz hatlarını bozuyor ama benim gördüğüm tek şey o lanet kafayı altından daha değerliymiş gibi tutuşu.

Beni tutması gerektiği gibi tutuyor.

İçimde daha önce hiç yaşamadığım bir öfke kabarıyor ve hızla yüzeye çıkmaya çalışıyor.

Öne uzanıp kafayı kollarından kapıyorum ve toplayabildiğim tüm güçle yere çarpıyorum.

Deri çatlar. Saç ve kafatası parçaları etrafa saçılır. Ama bu yeterli değil.

Minnie beni durduramadan ayağımla üzerine basıyorum ve tanınmaz hale gelene kadar tüm ağırlığımı üzerine veriyorum.

Şaşkın bir şekilde bana bakıyor.

Konuşmak için ağzını açıyor, sonra kapatıyor.

"*Artık* o yok," diyorum ama yerdeki dağınıklığa bakarken bile içimde bir boşluk var. Onu yok eden o olmalıydı, ben değil. Onun gittiğini görmek isteyen o olmalıydı.

Onun yerine, onun için gözyaşı döküyor.

Gözleri eski nişanlısının kırık parçalarında, gözyaşları yanaklarını boyuyor, vücudunu ürpertiler kaplıyor. Sanki eski nişanlısıymış gibi tepki vermiyor.

onun gemişiydi ama sanki hala onun bugünü gibi.

Ve bundan dünyadaki her şeyden daha çok nefret ediyorum.

Çünkü onu görebiliyorum. Orada, o karanlık gözlerin derinliklerinde.

O benim değil.

Hiçbir zaman tamamen benim

olmadı. Peki ya şimdi? Asla .

Hayır! Buna inanmayı

reddediyorum.

Ona dönerken ellerimi yumruk yapıyorum.

"Neden ağlıyorsun?" Kaba bir ses tonuyla soruyorum. "Neden onun için gözyaşı döküyorsun?"

"Sen... Nasıl yapabildin... Ben..." diye tutarsızca mırıldanıyor.

Kendini benimle yüzleşmeye veremiyor, dikkati hâlâ Lucien'in son parçalarında.

"Onun için ağlarken nasıl benim olduğunu syleyebiliyorsun?"

Yavaş yavaş daha da dengesizleşerek homurdanıyorum. Vücudum serbest bırakılmamış gerginlikle titreşiyor, kendimi asla yapabileceğimi düşünmediğim duygular beni ağzına kadar dolduruyor.

Beni duymuyor ya da istemiyor.

Dizlerinin zerine çökerek kafasının büyük parçalarından birine, sonra da diğerine uzanıyor. Yavaşça onları bir yerde topluyor, onu tekrar bir araya getirmeye çalışırken elleri titriyor ve başarısız oluyor.

Parçaları tekmeleyerek bodrumun etrafına saıyorum.

Sersemlemiş bir halde kışının üzerine düşüyor. Sonunda ağlamaklı gözlerini benimkilere dikti.

"Nasıl yapabildin?" diye tekrar sorar.

Yanına meldiğimde burun deliklerim alevleniyor. Çenesini iki parmağımın arasına alıp gözlerinin içine bakıyorum ve "Onu hala seviyorsun, değil mi?" diye soruyorum.

Cevap vermiyor.

". Bunu gözlerinde görebiliyorum."

Yine cevap vermiyor.

Bana isyankâr bir ifadeyle bakıyor, dudakları kinle birbirine yapışmış.

"Beni seviyor musun, Minnie?"

Gözlerinde bir şey titreşiyor.

"Beni seviyor musun?" Tekrar

ediyorum.

"Yaptıklarından sonra bunu hak ettiğini mi düşünüyorsun?" karşılık veriyor, sesi iğrenme dolu.

"Ah, ama görüyorsun, beni haklı çıkardın. Onu unutmadın. Ve bana beni sevdiğini söylemeye bile cesaret edemiyorsun."

Dudakları geri çekiliyor ve bana dişlerini gösteriyor. "Aşkımı *hak* etmiyorsun," diye .

"Gerçekten mi?" Alaycı bir kaş kaldırıyorum. "Öyle mi? Yapıyor mu lan?" Kafa derisinden bir parça koparıp avucumun içinde parçalarken bağıyorum.

Beni geri iterken yüz ifadesi yavaşça tiksintiden kararlılığa dönüşüyor.

Güçlü biri, vermeliyim.

Darbesinin gücü beni geriye savurdu ve sırt üstü düştüm.

Tepki vermek için kendimi toparlayamadan çıktı, kalçalarım sarıldı. Lanet bir ölüm perisi gibi çılgık atarken beni tırmalıyor ve ısırıyor.

"Siktir git, Marlowe! Siktir git!" diye haykırıyor, hatta onaylamadığı o kelimeyi kullanacak kadar ileri gidiyor.

Tırnaklarını boynumda gezdiriyor. Deriyi kıracak kadar keskinler ve kan yüzeye akıyor.

"Siktir git!" Bağırmaya, bana vurmaya ve tokat atmaya devam ediyor.

Acıtıyor. Ama çok iyi acıtıyor. Ve öfkesine rağmen, darbelerine daha fazla güç uygulayabileceğini biliyorum. Güçleriyle beni delik deşik edebilirdi ama yapmıyor.

Bu da bana *biraz* umut veriyor.

Üstümde kıvrınması da beni erekte ediyor, ki her şey düşünüldüğünde bu oldukça berbat bir durum. Yine de, ben berbat bir piçim.

Lucien'e verdiği tepki yüzünden hâlâ çok kızgınım ama aynı zamanda onun bu vahşi yönü beni tahrik ediyor.

"Siktir git, Marlowe! Siktir git! Siktir git! Siktir git!"

Ellerini tuttum.

"Evet, sik beni Minnie. En azından o zaman Aziz Lucien'e vermediğin tek şeye sahip olurum," diye bağıyorum ona.

Gözleri açılıyor ve ben de onun bir anlık dikkat dağınıklığından faydalanarak pozisyonumuzu tersine çeviriyorum. Onu sırtüstü çevirip üzerine abandım.

Bacaklarının arasına sürtünen sertliğimi hissedince nefesi kesiliyor ve istemsizce kendini bana doğru itiyor.

İçime bir zevk dalgası yayılırken donup kalıyorum.

O da hareket etmeyi bıraktı.

Birbirimizin gözlerinin içine bakarken ikimiz de zor nefes alıyoruz.
"Seninle olmak için her şeyi riske atıyorum, Marlowe," diye fısıldıyor. "Bu senin için neden yeterli değil?"
"Ben açgözlü bir piçim, Minnie. Ya hepsini isterim ya da hiçbirini." Yutkunuyor.
"Bana bunu verebilir misin? Bana *her şeyi* verebilir *misin*?" "Her şeyi mi?" diye fısıldıyor.
"Ona verdiğin ve vermediğin her şey. Vermen gerektiğini bile bilmediğin her şeyi. Her şeyi istiyorum," diye , sesim kısık.
Bana bakıyor.
"Farkında , değil mi?"
"Neyin farkında değilim?"
Kaşlarımı çatıyorum.
Konuşmak için ağzını açıyor ama daha bir şey söyleyemeden yüksek bir ses havayı kaplıyor.
Zil sesim.
Nefesimin altında küfrediyorum.
"Neyin farkına varacaksın, Minnie?" Tekrar ediyorum.
Başını iki yana sallar. "Buna cevap vermelisin."
Durana kadar telefonun çalmasına izin veriyorum. Ama sonra tekrar çalıyor. Ve tekrar.
Yorgun bir iç çekişle onun üzerinden inip cebimden telefonuma uzanıyorum.
"Evet," .
"Annenle bu şekilde konuşamazsın Marlowe," diye azarlıyor.
"Bekleyemeyecek ne istiyorsun anne?" Minnie'yi izlemeye devam ederken .
Yavaşça ayağa kalkıyor ve elbiselerinin tozunu alıyor. Lucien'in kalıntılarının olduğu yere bakıyor ve onu tekrar bir araya getirmeye çalışmasını bekliyorum.
Bunu yapmadığında beni şaşırtıyor. Bunun yerine, ona özenle yaptığı yüzüğü çıkarıyor ve tekrar açmadan önce fırına atıyor.
Bana hayal kırıklığına uğramış son bir bakış atarak bodrumdan çıktı.
"Doğum günü partim tabii ki. İki gün sonra. Umarım bunu unutmamışsındır."
"Tabii ki hayır," diye .

"Güzel. Minnie'yle görüşürüz o zaman," diye ekliyor telefonu kapatmadan önce cıvıl cıvıl bir sesle.

Mükemmel planlanmış akşam yemeğimden geriye kalanlara bakakalıyorum - ya da görüldüğü kadar mükemmel değil.

İç çekiyorum.

Minnie'nin artık benimle bir şey yapmak istediğini sanmıyorum, lanet olası bir partide bana eşlik etmek şöyle dursun.

OceanofPDF.com

Yirmi Dokuz

I Aynada cildimdeki izlere bakıyordum. O vahşı kedi yüzüme ve boynuma bir numara yaptı. Vahşı bir hayvan tarafından saldırıya uğramış gibi görünüyorum ve bu durum şüphesiz bazı kaşları kaldıracak. Özellikle de annem bu izlerin nasıl oluştuğuna dair bir cevap bulmam için beni sıkıştırarak.

yaralanmalar.

Bodrumdaki fiyaskodan bu yana yaptıklarım üzerinde düşünmek için zamanım oldu. Ve yanlış bir şey yapmadığım sonucuna vardım. O zaman neden bana bu kadar kızgın? Benim yerime o aziz Lucien'i seçtiği için kızgın olan ben olmalıydım.

Onun kopmuş başı için ağladı. Onu tekrar bir araya getirmeye çalıştı. Ne olmuş bana?

Peki ya o piç için döktüğü her gözyaşında parçalanan kalbim? Neden *onu* tekrar bir araya getirmeye çalışmadı?

Kaşlarımı çatıyorum.

Bu hiç iyi gitmiyor. Sürprizimden etkilenmesi gerekirdi, öfkelenmesi değil. Şampanya bile içemedik ve bu da dolaylı öpücüğümü alamadığım anlamına geliyor.

Şimdi *buna* daha da kızgınım.

Lucien'in dağılmış vücut parçalarını benimkilerden daha çok önemseyen o iken nasıl olur da yanlış bir şey yaptığımı düşünür?

Çok şey istemiyorum, değil mi? Sadece onun sevgisini kazanan tek kişi olmak istiyorum: geçmiş, şimdiki zaman, gelecek.

Ancak şu çok açık ki, şu anın sahibi ben olsam da, geçmiş ve gelecek artık soru işareti altında.

Lanet olsun.

Kadınlar neden bu kadar zor?

Eskiden olduğu gibi tek başıma daha iyi olurdu. Yalnızlık, hayal kırıklığına uğratabacak ya da kızdıracak kimsenin olmayacağı anlamına gelir.

Yine de bu dűřünce aklıma gelir gelmez kendimi zihinsel olarak azarlıyorum.

Minnie'den önceki ben sadece var olan bendim, yaşayan değil. Onun hayatımda olmadığı bir zaman dilimine geri dönmeyi hayal bile edemiyorum.

Bu üzücü ve boş bir varoluştu, tıpkı benim zgn bir insan bahanesi olduğum gibi.

Ondan nceki hayatımı dűřnmenin bir anlamı yok çünkü o soğuk, karlı gecede arabama bindiği anda hayatım sona erdi.

Keşke benim bakış aımı görmesini nasıl sağlayacağımı bilseydim... Ya da belki onunkini daha iyi anlayabilirdim - her ne kadar hatalı olduğundan emin olsam da. Ama şu anda benimle konuşmayı reddediyor.

Sinirli bir i çekişle odamdan çıkıyorum ve Minnie'yi koridorda görüyorum.

Siyah bir elbise ve siyah tayt giymiş, yüzünü örten ve yüz hatlarını gizleyen siyah dantel bir pee takmış.

İçimde memnuniyet çiçekleri açıyor. Kızgın olsa bile, hala kendini örtüyor.

Annem dn tekrar arayıp özellikle Minnie ile konuşmak istemeseydi gelmeyi kabul etmezdi. Ne konuştuklarını bilmiyorum ama telefonu kapatırken Minnie partide bana katılacağını söyledi.

Başka bir şey söylemedi. Bana ters ters baktı ve sonra odasına gitti. O zamandan beri de orada.

şimdiye kadar.

"İyi görünüyorsun," diyorum gözlerimi vücudunda gezdirirken. Bir doğum günü partisi için değil, bir cenaze için hazır görünüyor, ama kızgın değilim. Minnie lm seksi gösteriyor.

Benimle alay ediyor.

"Bunun annene iyilikten bařka bir řey olduėunu dűřnme. Seninle konuřmuyorum," diye karřılık verir.

"şu anda benimle konuşuyorsun," diyorum sert bir şekilde.

"Çünkü bunu yapmaya zorlanıyorum. İstediğim değil." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Hâlâ bir pisliksin, Marlowe."

"Ama ben *senin* göt deliğimin. Bu bir şey ifade etmiyor mu?" Ona yaklaşıırken mırıldandım.

Bir adım geri atıyor.

"Kendini aşyorsun. Hâlâ bir özür bekliyorum," diyor omuzlarını düzeltirken.

"Sonsuza kadar beklemen gerekecek," diye şaka yapıyorum. "*Benim* olduğundan emin olduğum için özür dileyecek değilim. Sadece benim."

Yarım dönüyor. Ne düşündüğünü anlamak için yüz ifadesini göremiyorum.

"İyi ki sonsuza kadar bekleyeceğim," diye ekliyor alaycı bir şekilde. Sonra sırtı bana dönük olarak dönüyor ve merdivenlerden inmeye başlıyor. Kalçaları çıldırtıcı bir duygusallıkla bir o yana bir bu yana sallanıyor ve beni kelimenin tam anlamıyla taşaklarımdan yakalıyor.

Nefesimin altında bir dizi küfür mırıldanıyorum ve peşinden gidiyorum. Annemin evine giden araba yolculuğu sessizdi.

Konuşmuyor. Ona hava nasıl gibi basit bir soru sorduğumda bile. Beni tamamen görmezden geliyor.

Nefesimin altında homurdanıyorum.

Onunla aramdaki bu uçurumu nasıl düzeltebilirim? Onu sadece kendim için istediğim gerçeğinden ödün vermeden, aramızda hiçbir şey ve hiç kimse olmadan - ölü bir adam bile.

Annemin evine vardığımızda arabayı garaj yoluna park ediyorum ve iniyoruz. Bagajı açıp annem için hazırladığım hediyeği alıyorum ve kapıya yöneliyoruz.

Ona yaklaştığımda Minnie bana yan gözle bakıyor ama ve kolumu ona doluyorum. Aynı anda kapı açılıyor ve annem yüzünde geniş bir gülümsemeyle bizi karşılıyor.

"Marlowe! Minnie! Hoş geldiniz!" diye bağırıyor ve her birimize sarılmak için bize doğru koşuyor.

Bana sarılmasına izin verirken dişlerimi sıkıyorum. Ne de olsa onun doğum günü. Sanırım en azından bunu yapabilirim.

Dudaklarını önce bir yanağına, sonra diğerine bastırıyor.

"Burada olduğun için çok mutluyum," diye mırıldanıyor, tüm yüzü mutlulukla aydınlanıyor.

Sıkıca başımı sallıyorum.

Minnie'ye doğru ilerliyor ve ona da sıkıca sarılıyor.

Minnie'nin tavrı gözlerimin önünde değişiyor. Bana karşı buz gibiyken, anneme karşı baharda açan bir çiçeği izlemek gibi.

Nefesimin altında küfrediyorum.

Annem bana sert bir bakış attı. Sonra gözleri büyüdü.

"Yüzüne ne oldu Marlowe?" diye bağıyor. Tabii ki, işte geliyor.

Minnie bana sert bir bakış attı.

Anneme "Vahşi bir hayvanla karşılaştım" dedim.

"Vahşi bir hayvan mı?" diye tekrarlar, şok olmuştur. "Aman Tanrım, Marlowe! Kuduz aşısı oldun mu? Lütfen bana hemen hastaneye gidip aşı olduğunu söyle. O şeyler çok tehlikelidir. Birkaç saat sonra ölebilirsin."

"Öyle de diyebilirsin anne." Ona kendime özgü gülümsememi veriyorum. Gözlerini bana dikeyor.

"Aldın mı, almadın mı?" Ben cevap veremedenden Minnie'ye döndü.

"Aldı mı canım?"

Minnie şaşırılmış bir şekilde gözlerini kırıştıtırır.

Ona bakıyorum, dudaklarımda bir gülümseme. Evet canım, lütfen cevap ver. "Uhm, yaptı mı?"

"Güzel." Annem iç geçirir. "Bunu bilmek güzel. Gerçi vahşi bir hayvanın bunu yapmak için sana nasıl yaklaştığını bile bilmiyorum, Marlowe. Kirli olan her şeyden o kadar nefret ediyorsun ki," diye mırıldanıyor endişeyle.

"Gerçekten de öyle," diye söylendim. "Ama görünen o ki küçük vahşi bir kedi evime gizlice girmiş ve beni epey hırpalamış."

"Umarım yetkilileri aramışsındır canım. Kuduz hayvanların şakası yoktur," diye devam ediyor anne.

Gözlerim hala Minnie'de.

"O kaçtı. Ne diyebilirim ki anne, sokak hayvanlarına karşı zaafım var."

Minnie kızarır ve tarafa bakar.

"Öyle mi? Bunu hiç bilmiyordum," diye ekliyor annem düşünceli bir şekilde. "Gerçi sanırım senin hakkında bilmediğim pek çok şey var, ama denemediğim için değil. En azından Minnie artık hayatında olduğuna göre, umarım daha sık ziyaret edersin. Bazen seni çok özleyorum..."

Dudaklarımı büzüyorum. Bu konuşma rahatsız edici olmaya başladı.

Boğazımı temizleyerek mükemmel bir şekilde paketlenmiş hediyemi çıkardım ve kollarına bıraktım.

"Mutlu yıllar anne," diye mırıldanıyorum rahatsızca.

Hediyeyi benden alırken kirpikleri şaşkınlıkla kırpışıyor. Hediyeyi bir kenara koymasını ve daha sonra açmasını bekliyorum - her zaman böyle yapardı.

Ama bu sefer ambalajı yırtınca içinden bir inci kolye ve bir zarf çıkıyor. Kolyeye zar zor bakıyor - eminim zaten bir sürü kolyesi vardır - ama zarfı açtığında gözleri merakla büyüyor.

"Akdeniz'de tüm masrafları ödenmiş bir gemi seyahati için iki bilet," fısıldıyor. "Biri benim adıma, diğeri Giles'ın adına." Bana gözleri yaşlarla doluyor. "Ah, Marlowe!" diye haykırıyor. "Bu gerçekten harika, teşekkür ederim."

"Önemli bir şey değil," diye mırıldanıyorum.

"Her şeyken nasıl hiçbir şey olabilir? Giles'la olan ilişkiyi ve bunu kabul edeceğin gün için dua ediyordum... Teşekkür ederim."

"O iyi bir adam," diye ekliyorum garip bir şekilde.

Gülümsüyor, yüzündeki çizgiler daha da belirginleşiyor. Yine de gençliğindeki halinden çok daha güzel görünüyor.

"Öyle. O isteyebileceğim en iyi erkek."

Resmi olarak yirmi yıldır birlikteler. Bu süre içinde Giles'ı ve annem üzerindeki etkisini değerlendirmek için pek çok fırsatım oldu. Belli etmesem de onun mutluluğunu önemsiyorum.

Giles onu mutlu ediyor.

Babamın -son derece şanslı- ölümünden sonra başa çıkmasına yardım etti.

Kızın yüzündeki gülümsemeyi geri getirdi.

Ve bunun için ona sonsuza dek minnettar kalacağım.

Elbette onun iş ahlakını da suçlayamam. Son derece profesyonel ama aynı zamanda bir müttefik. Ailemiz için yaptıklarını ve benim için halının altına süpürdüğü pisliklerin miktarını düşünürsek... Evet, adam o nişastalı dış görünüşüyle bile hesaba katılması gereken bir güç.

Annem hediyemi kaldırırken Minnie, "Senin için de bir şeyim var," diye ekliyor.

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. Başka bir hediye hakkında hiçbir şey söylemedi - bu günlerde benimle pek konuşmuyor. Ama ben

Ona bu hediyein ikimizden geleceğini ve başka bir şey için endişelenmesine gerek olmadığını söyledim.

Belli ki dinlememiş (muhtemelen şu anda benden nefret ettiği için).

Çantasını açıyor ve annemle Giles'ı tasvir eden küçük bir cam heykelcik çıkarıyor. Ustaca yapılmış ve kimsenin bir gecede yapbir şey.

Tabii...

"Oh, Minnie. Bu muhteşem. aldın bunu?" "Gizli." Minnie göz kırpmıyor.

O zaman anladım ki bunu o satın almamış. O yaptı.

Güçlerini kullanarak.

"Gizli, ha?" Ona kaşlarımı kaldırıyorum.

Yumuşak bir mırıltı çıkarıyor ve beni görmezden geliyor.

"Gel, diğerleri zaten burada. Marlowe'un kardeşleriyle tanışmalısın, Minnie. Henüz bunu yapma şansın olduğunu sanmıyorum."

"Çok isterim." Gülümseyerek başını sallıyor. Kolunu tuttuğum anda dudaklarında beliren bir gülümseme.

Kaşlarını çatıyor ve nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor.

"Biz bir çiftiz. Çift gibi davranmalıyız," diye fısıldıyorum kulağına.

"Biriymişiz *gibi davranmamız* gerektiğini söylüyorsunuz. En son hatırladığım kadarıyla yüzüğünü çıkar," diyor dişlerini sıkarak.

HIRILDIYORUM. "Umurumda gibi mi ?"

Karanlık peçesinin arkasından gözlerini üzerimde hissediyorum.

"Sana söyledim, Minnie. İstesen de istemesen de benimsin. Seçimini elinden almamı mı istiyorsun? Al bakalım. Beni terk etmene izin vermeyeceğim. Asla."

Tırnaklarını koluma geçiriyor.

"Benden özür dilemek sana bu kadar pahalıya mı mal oluyor?" diye fısıldıyor gergin bir sesle.

"Hayır. Size sınırsız sayıda özür sunabilirim ama hiçbirisi gerçek olmaz. Bu hoşuna gider miydi? Size yalan söylememi ister miydiniz?"

"Hayır..." diye mırıldanıyor.

"O zaman bir özür almayacaksınız çünkü ben hiç özür dileycek biri değilim."

Başını sallıyor.

"İşte mesele de bu, Marlowe. Eğer *benim* tarafımı anlasaydın, neyi yanlış yaptığını da anlardın. Ama anlamıyorsun." Sözlerini bitirirken sesi titriyor ve bu kelimelerdeki kırılganlığı hissediyorum.

"Minnie-"

"Millet, işte Marlowe ve kız arkadaşı Minnie geliyor," diye sözümü kesen annem herkese gelişimizi duyuruyor.

"Nişanlısı," diye düzeltiyorum otomatik olarak. Minnie kaburgalarımın dirsek atıyor.

Misafir odası insanlarla doludur. Giles elinde bir bardak viskiyle pencerenin yanında duruyor. Piyanonun etrafında küçük kız kardeşim Irene ve küçük erkek kardeşim Cristopher, ikisi de kakofonik bir melodiyle oyalanıyorlar. Irene yirmi yaşında, üniversiteden eve dönmüş, Cristopher ise benden altı yaş küçük ve hâlâ annemle yaşıyor.

Evet, matematiği merak ediyorsanız, şüphelenmekte haklısınız. Irene'in Giles'ın kızı olduğuna eminim. Benim de Cristopher hakkında şüphelerim var. Annem bunu hiçbir zaman açıkça itiraf etmedi ama Giles'ın gençliğine çok benziyor.

Annemin birkaç yakın arkadaşı bir masada oturmuş sohbet ediyorlar. İçeri girdiğimizi görünce başlarını kaldırıyorlar ve yüz ifadeleri hemen ekşiyor.

Beni sevmiyorlar. Hiç sevmediler.

Benim ailenin yüz karası olduğumu düşünüyorlar, oysa bu rol için Cristopher daha iyi bir aday olurdu. Kendi evi bile yok, Tanrı aşkına. Ve vakıf fonundan başka hiçbir geliri yok. İşsiz, işe yaramaz ve sonu - sız ile biten bir sürü kelime.

Ama ailenin asıl yüz karası ağabeyim Julien'den başkası değil. Irene ve Cristopher ile oldukça dostane bir ilişkim olmasına rağmen - kırk yılda birkaç kelime konuşuyoruz - Julien ile yıllardır konuşmadım.

Şeytandan bahsetmişken. Annem partiye nişanlısını getireceğini söylememiş miydi?

Minnie'yi nişanlım olarak ilan ederek onun şimşeklerini üzerime çekmiş olabileceğimi fark ettiğimde dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. Ah, kardeş kavgaları. Onları ne kadar özlemişim.

Onu bulana kadar odayı tarıyorum. Annemin yanından iki amcamızla konuşurken, birkaç adım arkasında ürkek bir kadın duruyor, vücut dili tamamen ona doğru yönelmiş. Adam şık bir smokin giymiş, siyah saçlarını geriye taramış. Elinde, keyifle üflelemeye devam ettiği bir pipo var, kendini beğenmiş piç kurusu.

Sözde ünlü bir cerrah, ama Giles ve ben yıllar içinde kaç tane malpraksis davasından kurtulduğunu biliyoruz - hepsi de iyi bir yasal temsil sayesinde, suçluluk duygusuyla değil.

"Nişanlısı mı? Ve kimseye söylemedin mi?" Annem bana dönüyor, gözleri kocaman.

O anda herkes yaptığı işi bırakır ve bize odaklanır.

Minnie bu açıklamamdan duyduğu memnuniyetsizliği ifade etmek için tırnaklarını koluma daha da batırıyor ama onu görmezden geliyorum.

"Evet, anne. Minnie benim nişanlım. Yakında evleneceğiz," ve yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum.

İkimize de tekrar sarılmak için acele ederken mutlulukla ellerini birbirine kenetliyor.

"Bu en güzel doğum günü hediyesi, Marlowe. Böylesine sevimli bir kız bulmuş olmanın beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin." Minnie'ye gülümsüyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Minnie mahcubiyetle. "Ailemize gösterdiğiniz sıcak karşılama benim için çok önemli."

Beş dakika önce bana bir kez daha saldırmaya hazır olmasına rağmen o kadar diplomatik ki.

"Elbette hayatım. Aman Tanrım, gidip Giles'a bunu anlatmalıyım," diye haykırıyor annem odanın diğer ucuna doğru koşarken.

Onu bu kadar mutlu görünce içime bir sıcaklık yayılıyor. Çok sinir bozucu olabilir ama çok tatlı bir kadın. Yaşadıklarından sonra mutluluktan başka bir şeyi hak etmiyor.

Annem heyecanla Giles'ı işaret ediyor ve odanın öbür ucundan bakışlarımla karşılaştığında başıyla beni onaylıyor.

Ona göz kırpiyorum.

Ancak odaya adım attığımızda, herkes Minnie'nin görünüşü, yüzünü örtmesi ve nişanlım olma durumu hakkında spekülasyonlar yaparken etrafımızda fısıltılar dolaşıyor.

Julien geldiğimi fark etti ve bize döndü, gözleri kısılmıştı. kadını kaptığı gibi bize doğru ilerliyor.

"Marlowe. Geleceğini düşünmemiştim," der sahte bir kültürlü sesle.
"Annemin doğum günü kaçırmayacağım tek fırsattır."

"Ve bu da..." Gözleri Minnie'ye kayıyor ve onu tepeden tırnağa inceliyor.

Onu arkamdan itme isteği duyuyorum, bu aptalın onu süzmemesi olduğu gibi örtünmüş olsa bile.

"Nişanlım, Minnie."

"Minnie." Dilini dişlerine vurarak tıkırdatıyor. "Ne tuhaf bir isim."

"Minerva'nın kısaltması," diye araya giriyor Minnie soğuk bir sesle. Kolumu sıkıca tutuyor, vücudu gergin. Ona bakıyorum ve kaşlarımı kaldırıp soruyorum.

Tepki vermiyor, sadece kolumu sıkıca kavramaya devam ediyor. "Öyle mi?" Julien mırıldanıyor. "Peki ailen kim?"

Soyağacını gündeme getirmeyi Julien'e bırakın, çünkü tek önemsendiği bu.

"Neden bizi ortağın Julien'le *tanıştırmıyorsun*?" diyerek konuyu değiştiriyorum.

Kolunu iyice kavramış olmasına rağmen kız hâlâ bir adım gerisinde.

Onu öne doğru çekiyor, o kadar sert ki neredeyse .

Sarı saçlı, mavi gözlü. Julien'in tipi. Her yıl annesinin doğum günü partisine aynı tipte bir kadın getirir, ama bu sefer kadın rastgele bir kaçamak değildir. Eğer annemin sözlerine inanılacak , nişanlısı. Julien'in ne kadar erkek düşkününü bir domuz olduğu düşünüldüğünde, birinin onunla yuva kurmak istemesi oldukça şaşırtıcı.

"İyi misin?" Nişanlısının umurunda olmadığı belli olduğu için kibarca soruyorum.

Ama kelimeler ağzımdan çıktığı anda Minnie'nin parmakları tenime eskisinden daha sert bir şekilde saplanıyor. Bana bakıyor ve yakından bakınca yüz ifadesini peçesinin altından görebiliyorum.

Öfkeli.

Gülümsüyorum.

Ah, benim küçük kafirim. Bana kızgın olabilirsin ama yine de kıskanabilirsin.

Kız yumuşak, alçakgönüllü bir sesle "Ben iyiyim," diye mırıldanıyor.

Julien onu kabaca kendi tarafına çekiyor ve elbisesinin kolu yukarı kalkarak kolundaki bazı renk bozukluklarını ortaya çıkarıyor.

Çürükler.

Minnie de bunu fark ediyor ve endişeli gözleri benimkileri buluyor.

"Konuşmana kim izin verdi?" Julien onun kulağına homurdanıyor, ifadesi saf bir kötülüğe dönüşüyor.

"Özür dilerim," diye fısıldar kız.

Kolundaki tutuşu sıkılaşıyor ve kız küçük bir acı çığlığı atıyor.

"Marlowe..." Minnie fısıldıyor.

Julien gözlerini kıza diyor ve kızın sinmiş tavrından yeterince tatmin olunca bir kez daha bize dönüyor.

"Bu Cara," diyor Julien sıkılmış bir sesle, ifadesi artık nötr. "İlkbaharda evleniyoruz."

Böyle bir açıklama karşısında ses tonundaki heyecan yok denecek kadar azdır.

Sanki bir alışveriş listesinden bahsediyormuş gibi .

"Tebrikler," diye ekliyor Minnie gergin bir sesle. Gözlerini kıza diyor ve vücudundaki gerginliği hissediyorum. "Benimle gelmek ve erkekleri konuşmaları için yalnız bırakmak ister misin Cara?"

Minnie' ne yapmaya çalıştığını görüyorum ve girişiminden gurur duyuyorum. Ona başımla onay veriyorum.

"I-" Cara konuşmaya başlar ama Julien onun keser.

"Yapılacak çok fazla konuşma olmayacağı için buna gerek yok."

"Ama kardeşine yetişmek istediğine emin misin?" Minnie daha fazla araştırır.

Julien gözlerini ona diker.

"Hayır dedim. Cara seninle hiçbir yere gitmeyecek," diyor sert, neredeyse tehditkâr bir sesle.

"Ses tonuna dikkat et, Julien. Minnie bir şey demek istemedi. Sadece müstakbel baldızını tanıyacağı için heyecanlıydı," diye ekliyorum durumu yatıştırmak için.

Julien'in yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi ne kadar yumruklamak istesem de, bu hâlâ annemin doğum günü partisi ve onu üzmemek istemem.

"Sorun değil Julien," diye mırıldandı Cara, gülümsemeye zorlayarak. "İyi niyetli eminim."

Ona sertçe döner.

"Az önce sana ne dedim ben?" diye soruyor dişlerini sıkarak. "Ben konuşurken çeneni kapa."

"Özür dilerim," diye fısıldıyor, bakışlarını kaçırarak. Julien'in arkasında bir adım geri çekiliyor, onu kalkan olarak kullanıyor.

kendini gözden uzak tuttu.

Hem Minnie hem de ben onlara bakıyoruz. Etkileşimleri rahatsız edici.

"Hiçbir şey için özür dilemene gerek yok, Cara. Yanlış bir şey yapmadın," diye araya giriyor Minnie. Tatlı bir sesle, "Eğer bir şey yaptıysam, o pisliğin çenesini kapatması gerekir," diyor.

Dudaklarım gülümsedi.

İşte benim kızım.

"Sanırım *önce bayanlar* derler, öyle değil mi Marlowe?" Minnie soruyor.

"Her zamanki gibi haklısın, aşkım," diye mırıldanıyorum. "Hiçbir gerçek erkek bir kadınla böyle konuşmaz," diyorum Julien'e sert bir bakış atarken.

Her zaman bir pislikti, ama lanet olsun, onu asla tacizci bir piç olarak görmedim.

Julien dikkatini bize çevirdiğinde, yanağında bir seğirme fark ediyorum. Vücudu gergin ve kendini kaybetmenin eşiğinde gibi görünüyor. Burun delikleri açılıyor ve gözle görülür bir şekilde öfkeleniyor.

Cara onu uzaklaştırmaya çalışıyor ama Cara onun elini geri itiyor. Bir adım öne çıkarak Minnie'nin kişisel alanına girmeye çalışıyor - eminim bir gözdağı taktığı. Ama bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Tam hareket ettiği anda Minnie'nin önüne geçip onu engelliyorum.

"Sen kim oluyorsun da benimle böyle konuşuyorsun?" Julien hırlıyor. Omuzları o kadar gergin ki pahalı smokininin dikişleri patlamak üzere.

Gözlerimi ona diktim. Bunu gerçekten herkesin mi yapıyor? Julien her zaman itibarıyla ilgilenmiştir ve böyle bir patlama önem verdiği her şeye ters düşer.

"Ses tonuna dikkat et Julien," diye tekrar uyarıyorum. "Eğer istersen, sana memnuniyetle öfke kontrolü dersleri önerebilirim. Onlara ihtiyacın olduğu açık."

Bana dişlerini gösteriyor.

"Siktir git, Marlowe. Seni lanet olası ucube," diye .

Omuz silkiyorum. "Ne yazık ki, küfürbaz bir dangalak olmaksızın bir ucube olmayı tercih ederim." Gözleri parlıyor ve yüzünde bir endişe gölgesi belirliyor.

Ama görünür görünmez kayboluyor. Minnie'ye bakarken homurdanıyor.

"En azından kendime güzel bir kız buldum." Alaycı bir şekilde gülüyor. "Şekli bozulmuş mu?" Minnie'ye başını sallıyor. "Bu yüzden mi örtülü? Yoksa

çok mu çirkin?"

"Ne dedin sen?" Onu smokininin yakalarından tutarak bağırdım.

Kolumu büküp ona yumruk atmaya hazırlandım ama Minnie beni durdurdu. Sessizce başını sallıyor.

"O seni ilgilendirmez. Tüm ailenin önünde dayak yemek istemiyorsan sakın onunla muhatap olma," diyorum alçak sesle.

"Çok korkuyorum Marlowe," diyor tiz bir sesle, benimle alay ederek.

Smokinini sıkıca tutuyorum. Şimdilik çatışmamız fark edilmemiş gibi görünüyor. Ama böyle devam ederse, şüphesiz herkes bir şeylerin yolunda gitmediğini anlayacak.

Lanet olası pislik. Bunu annemin doğum günü partisinde yaptığına inanamıyorum.

"Julien, seni uyarıyorum."

"Neyle, küçük kardeşim?" Kaşlarını kaldırıyor. "Belki de bu sefer kışına tekmeyi basacak kişi ben ," diye karşılık veriyor. Sesindeki zehir beni şaşkına çeviriyor.

Lanet olsun. Gerçekten sabrımı sınıyor, değil mi?

Daha önce hiç yumruklaşmamıştık ama sanırım her şeyin bir ilki vardır.

Zaten ondan hiç hoşlanmamıştım.

"Benim mükemmel bir evlat olduğumu, senin ise lanet olası bir ucube olduğunu unutuyorsun" diye fısıldamak için eğildi. Eminim seninle gelmesi için ona para vermek zorunda kaldın, değil mi? Hepimiz senin gizliden gizliye eşcinsel olduğunu biliyoruz."

"Senin derdin ne lan?" Diye bağırdım.

Evet, aramızda her zaman bir husumet vardı ama bu genellikle pasif-agresif yorumlar ya da birbirimizle konuşmamak şeklinde ortaya çıkıyordu. İlk defa yüzüme karşı bu kadar alçakça davrandı.

Geri çekildi, dudakları kötücül bir gülümsemeyle yukarı çekildi. Cara'yı morartıcı bir şekilde tutarak bizden uzaklaştırıyor. "Sonra konuşuruz kardeşim," diyor ve göz kırpmıyor.

Misafir odasından çıkıp merdivenlerden evin birinci katına çıkıyor. Cara, lanet olası bir nişanlıdan çok bir hizmetçi gibi itaatkâr bir şekilde arkasından geliyor.

"Bunun için üzgünüm," diye fısıldıyorum Minnie'ye. "Daha önce hiç bu kadar aşağılık olmamıştı. Ve tüm hatalarına rağmen, bir kadınla fiziksel ilişkiye gireceğini hiç düşünmemiştim."

Çocukluğumuzda annemizin yaşadıklarına tanık olduktan sonra, babamın yaptıklarını onun da tekrarlayacağını düşünmek aklıma gelebilecek en son şeydi. Julien'i hiç sevmemiş olabilirim ama bu kadar alçalacağını hiç düşünmemiştim. Annemin bilip bilmediğini merak ediyorum, ama pek olası değil. Eğer bilseydi, bırakın bir kadını dövmeyi, bir kadına sesini yükselttiği için onun derisini yüzerdi.

Minnie, Julian ve Cara ayrılırken onları yakından izliyor.

"Bu ona özgü bir şey değil mi diyorsun?" diye soruyor garip bir sesle.

"O kendini beğenmiş bir pislik. Her zaman öyleydi. Ama onun agresif olduğunu hiç bilmiyordum. Ya da kaba olduğunu. İtibarını bunu yapamayacak kadar önemsiyor."

"Anlıyorum," diye mırıldanıyor Minnie. "Yani bu yeni bir davranış mı?"

"Onu bir yıldır görmediğim için bu konuda konuşamam." Omuz silkiyorum. "Ama onun böyle olduğunu hatırlamıyorum."

Dudağını ısıırıyor.

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama Irene ve Cristopher bize doğru geliyorlar.

"Marlowe ve nişanlısı. Eğer bu yılın olayı değilse." Cristopher sırtımı sıvazlarken ısılık çalıyor. Gerildim. Bunu yapmasından nefret ettiğimi biliyor ama her seferinde yapmaya devam ediyor.

Her seferinde. Ona ters ters bakıyorum.

Irene ise Minnie'nin yanındadır ve kıyafeti için ona iltifat etmektedir.

"Çok güzelsin," diyor küçük kız kardeşim. "Marlowe'a nasıl evlenme teklif ettirdiğini şimdi anlıyorum. Sen çok şıksın, o da temizlik hastası. En iyi eşleşme!"

Minnie aniden, "Kardeşin bir ucube değil," dedi, sesi ondan beklediğimden daha sertti.

"Hadi ama, saklamak zorunda değilsin," diye devam ediyor Irene kıkırdayarak. "Hepimiz onun ne kadar kötü olabileceğini biliyoruz. Dürüst olmak gerekirse, ona nasıl katlanabildiğini bile bilmiyorum."

"Hepimiz merak ediyorduk," diye ekliyor Christopher. "Annem eve bir kız getireceğini söylediğinden beri bahse giriyoruz." Kaşlarını imalı bir şekilde oynatıyor. "Yine de... Neden peçe ? Bu bir cenaze töreni değil." Eliyle duvağına dokunmak için uzanıyor ama onu durduruyorum.

"Eğer bir iş bulacaksan bu ele ihtiyacın olacağına inanıyorum. Dikkat de kaybetme," diyorum gergin bir sesle.

"Sakin ol, kardeşim. Sadece şaka yapıyordum."

"Öyleydi, Marlowe! Hiç eğlenceli değilsin!" Irene sızlanıyor. "Gördün mü, demek istediğim bu. Suratına çarpsa şakanın anlamını bilmez," der Minnie'ye.

"Kardeşine karşı çok sert davranıyorsun. Hınzır bir mizah anlayışı var," diye yanıtlıyor Minnie.

"Marlowe mu? Aynı Marlowe'dan mı bahsediyoruz?" Hem Irene hem de Cristopher güler.

"Hayır," diye ekliyor Cristopher. "Biz çocukken bile, ne zaman oyun oynasak, odasında oturur ve bizi penceresinden bir sürüngen gibi izlerdi. Bir keresinde ona bir eşek şakası yapmış ve sıvı sabununu suyla değiştirmiştik. Zararsız, değil mi? Ama yanlış. Bu konuda çok sinirlendi ve sonra da intikamını aldı."

"Sabunumuzu tutkalla değiştirerek! Bu ikisi nasıl eşit olabilir ki?" Irene araya giriyor. "Bizimki zararsız küçük bir şakaydı, ama onunki çok ileri gitti."

"Antibakteriyel sabundu," diye mırıldanıyorum. "Giles bana bir şişe daha alana kadar uykusuz iki gece geçirdim."

"Gördün mü? Ucube." Cristopher gülüyor. "Şaka kaldıramıyor." Minnie dudaklarını büzerek iki kardeşimin arasına bakıyor.

"Kardeşinin temizlik konusundaki endişelerini biliyorsan bunun nasıl zararsız olduğunu anlamıyorum. Aslında, bunu yapmanı oldukça zalimce buluyorum," diye sert bir sesle belirtti Minnie.

Kaşlarım onun sözleri karşısında şaşkınlıkla havaya kalktı. "Hayır... O..." Irene kekeliyor.

"Marlowe? Evi gezebilir miyim? Şu anki misafirleri oldukça eksik buluyorum," diyor mağrur bir sesle.

Bunun onun beni savunma şekli olduğunu anladığımda kalbim göğsümde çarpıyor.

Ben.

ettikten sonra.

Hala benim tarafımı tutuyor.

"Gerçekten de öyle," diyorum gülümseyerek. "Bize izin verirseniz..."

Ayrılmak için döndüğümüzde Minnie garsonlardan birinden bir kadeh şampanya alıyor ve bir parmağını içine daldırıyor. Parmağını sıvının etrafında döndürüyor ve kısık, zor duyulabilir bir sesle bir şeyler mırıldanıyor.

"Ne yapıyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Benimle gel," diyor, sesi endişeyle karışık.

OceanofPDF.com

OTUZ

"W Nereye gidiyorsun?" giderken soruyorum.
Misafir odasından çıkar ve fuayeye gider. Merdivenlere doğru ilerlemeden önce durup sağa sola bakar.
"Minnie?" Seslendim.
Bana cevap vermiyor.
Yürümeye devam ediyor, arada bir durup yönünü yeniden belirliyor.
"Nereye gittiğini biliyor musun?"
"Konuşma," diye mırıldanıyor. "Odaklanmamı bozuyorsun."
Kaşlarım şaşkınlıkla kalkıyor. Ama o birinci katın doğu kanadı boyunca yürümeye devam ederken, ben de ne yaptığını merak ederek peşinden gidiyorum.
Belki de konuşmamız için daha تنها bir yer bulmaya çalışıyordur. Hayal gücümü serbest bıraktığımda kalbim göğsümde daha hızlı atıyor.
Beni kardeşlerimin önünde savundu - daha önce kimsenin yapmadığı bir şey. Bunun bir anlamı olmalı, değil mi? Belki de beni affetmeye karar verdi ve bunu bana söylemek için sessiz bir yere ihtiyacı var. Belki de o uzun zamandır beklenen sözleri söylerken yüz hatlarını net bir şekilde görebilmem için peçesini çıkarması gerekiyordur.
Eğer şanslıysam, bir kucak bile alabilirim. Ya da yanağıma bir öpücük daha.
Olasılıklar sonsuz ve kanım damarlarımda acımasızca çarpıyor, vücudumun belirli bir bölgesine yoğun bir şekilde akıyor.
Sikeyim.
Bu değil Yardım o Ben almak bir özel
görünüm . Kalçalarını bir o yana bir bu yana hareket ettirirken nefis arka tarafını.

Topuklu ayakkabı giyen Minnie hesaba katılması gereken bir güçtür ve sikime kalıcı hasar verme potansiyeline sahiptir. Ama Minnie siyah ve firfırlı dantelli detaylarla?

Kalbim bunu kaldıramaz.

Aynı anda hem seksi hem de sevimli görünmeyi nasıl başardığı bir mucize. Ama o benim olduğu için şikayet edecek biri değilim. Benim kadını. Benim kızım.

Koridorun sonundaki bir odaya yöneliyor ve heyecanım beni ele geçiriyor.

Bu konuşmaya hazırlanırken damarlarımda beklenti kaynıyor.

Birazcık yanıldığımı bile kabul ediyorum. O güzel gözlerinin bana eskisi gibi bakmasını sağlamak için her şeyi yaparım -şiddetli bir onaylamama yerine sessiz bir hayranlıkla.

"O kadar uzağa gitmene gerek yok, Minnie. Bence burada da konuşabiliriz," diyorum boğazımı temizlerken.

Bana doğru sertçe dönüyor ve bir parmağını dudaklarına bastırıyor. Kaşlarımı çattım.

Elimi tutarak beni koridorun sonuna götürüyor ve orada bir kapının önünde duruyor. Ama kapıyı açmıyor.

Tam ona ne yapmak istediğini soracaktım ki odanın içinden yüksek bir ses yankılandı.

"Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor, Cara? Başkalarının önünde bana saygısızlık etme!" Julien nişanlısına öfkelenir.

Gözlerim açıldı.

"Ne yapıyorsun?" Minnie'ye söylüyorum.

Başını sallıyor ve parmağını dudaklarıma bastırıyor.

"Dinle," diye fısıldıyor.

"Benim iznim olmadan konuşmaman gerektiğini biliyorsun, değil mi?" Sesi giderek daha agresifleşerek devam ediyor.

"Özür dilerim." Cara'nın sesi zar zor duyuluyor. İtaatkâr.

İncinmiş. Minnie'ye bakıyorum.

Bu yüzden mi buraya gelmek istedi? Cara'nın tehlikede olabileceğini düşündüğü için mi?

Minnie yüzümdeki soruyu okumuş olmalı çünkü başını sallıyor. "Dizlerinin üzerine çök," diye gürlüyor Julien.

Minnie'nin gözleri endişeyle parlıyor.

Bir şey söyleyemeden onu atlatıp kapıyı tekmeleyerek açıyorum.
"Ne oluyor lan?" Julien bağıyor.

Cara onun önünde diz çökmüş, boynu kıpkırmızı. Julien'in pantolonu yarı açık ve parmakları Cara'nın saçlarına dolanmış, acıyla çekiştiriyor.

"Bunu soran ben olmalıydım. Ne yaptığını sanıyorsun sen Julien?"
Diye bağırdım.

Fermuarını yukarı çekerken, "Bu özel bir mesele," diye mırıldanıyor. Cara titreyerek ayağa kalkıyor. Önce bir o yana bir bu yana sallanır.

Julien onun kolundan tutup kendi tarafına çekiyor. "yakıyor mu, Cara?" diye sordum.

"Seni incitiyor muyum?" Julien yankılanıyor, onu izlerken gözleri kısılıyor.

"Tabii ki hayır," diye mırıldanıyor bakışlarını kaçırırken.

"Senin derdin ne bilmiyorum Marlowe, ama benim işime karışma,"
diye homurdanarak yanımdan geçip Cara'yı arkasına çekti.

O çıkmaya çalışırken aynı anda Minnie içeri girer. Eşiğe takılır ve elindeki şampanya bardağını Julien'in üzerine döker.

Sıvı derisiyle temas ettiği anda yüksek, ulumaya benzer bir ses çıkar. Geri çekilir, tüm vücudu acıyla sarsılır. Ama bu sadece birkaç saniye sürüyor, çünkü hızla kendini toparlıyor.

Kendini siliyor ama Minnie'nin yanına ulaştığımda, şampanyanın üzerine döküldüğü ellerinde kızarıklık fark ediyorum. Sanki sıvı cildini yakmış gibiydi.

"Lanet olası ucubeler, ikiniz de," diye küfrediyor. Minnie'ye dik dik bakıyor, bakışlarından saf kötülük damlıyor.

"Sen..." Ona doğru bir adım atarken çenesini gıcırdatıyor.

Onu yanıma çekiyorum ve bir şeyler yapması için cesaretlendirerek bakışlarıyla buluşuyorum.

Dudağı seğiriyor. Açık kahverengi gözleri artık ürkütücü bir şekilde siyah, sanki göz bebekleri irislerinin içinde erimiş gibi. Gözlerinin beyazının etrafında siyah mürekkep lekeleri var. Şakağında çıkıntılı bir damar zonkluyor ve ondan yayılan öfkeyi hissediyorum.

"Ben mi?" Minnie masum bir sesle sorar. "Sadece bir kazaydı."

Cara'ya sert bir bakış attıktan sonra aceleyle odadan çıkıyor ve nefesinin altında bir dizi küfür mırıldanıyor. Cara bize bakıyor,

yüz ifadesi dehşete düşmüştü. Ama Julien onu partiye geri sürüklerken çaresizce onu takip eder.

Minnie ve ben bakıyoruz.

İçgüdülerim harekete geçip Julien'den bir açıklama talep etmemi söylüyor. Bu doğru değil. Belli ki onu incitıyor.

"Sanırım polisi aramamız gerekiyor," diye ekliyorum gergin bir sesle.

Tanrım, kendi aileme polis çağıracağım hiç aklıma gelmezdi. Ama işte buradayız.

Hepsinin canı cehenneme. Anlaşmazlığımız bir yana, Julien'in böyle davrandığına hâlâ inanamıyorum. Annemizin babamızın otokratik yönetimi altında ne kadar acı çektiğini biliyor; artık bunu yapmak mümkün olmayana kadar yaralarını bizden nasıl saklamaya çalıştığını - o piç yüzünden neredeyse ölüme terk edilene kadar.

"Hayır," diyor Minnie dudaklarını birbirine bastırarak. "Bu bir polis meselesi değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Annenle konuşmam gerek" demeden önce bir an derin düşüncelere dalmış gibi görünüyor.

"Ne? Annemin ne yapacağını sanıyorsun Minnie? O salağın yaptıklarından sorumlu tutulması ve Cara'nın ona karşı bir yasaklama emri çıkarması gerekiyor," diyorum.

Başını sallıyor.

"Üzerine şampanya döktüğümde nasıl tepki verdiğini gördün mü?" diye soruyor dalgın dalgın.

"Bunun ne alakası var anlamıyorum-"

"Onu yaktı. Derisini yaktı," diye ekliyor. "Ne?"

"Anneni bulmamız gerek. Bir şey bilmem gerek." Elimi tuttu ve beni partiye geri götürdü.

Etrafı tararken annemi ve Giles'ı gördü. "İşte. Gelin."

"Bu neyle ilgili?" Sürekli soruyorum ama cevap vermiyor.

Yanına vardığımızda annem gülümseyerek, "İşte buradasın canım," diyor.

"Julien ne zamandır Cara'yla birlikte?" Minnie doğrudan soruyor. Annem gözlerini kırptırıyor ve kaşlarını soru sorar gibi kaldırıyor.

"Bir düşüneyim... Altı ay mı? O civarda. Ama bunu neden merak ediyorsunuz? Ona kendin sorabilirsin."

"Peki onu ne kadar taciz ediyor?"

"Minnie," diye tıslıyorum.

Annemin gözleri şok içinde açılır. "Ne?"

"Onu ne taciz ediyor?" diye tekrarlıyor.

"Ben... Bu... Ne?" Annem kekeliyor, yüz ifadesi şokla dolu.

Minnie sonra Giles'a döner. "*Sen* biliyor musun?" Giles dudaklarını birbirine bastırır ve iç çeker.

"Julien'le dört ay önce bir etkinlikte tanıştım. Cara ile aralarında gerginlik vardı ama istismara dair herhangi bir kanıt görmedim."

Minnie yavaşça başını sallar.

"İstismar mı? Ama bunu nasıl düşünebilirsin ki? Benim Julien'im asla yapmaz," diye haykırıyor annem.

"Cara'nın kolu morluklarla dolu anne. Çok kötü," diye ekliyorum iç çekerek. "Az önce Julien'in de yukarıda Clara'ya sert davrandığını gördük. Boynu kıpkırmızıydı."

"Hayır. Belki bir tartışma falan yaşamışlardır. Julien'in bunu yapacağını düşünemezsin. Hele babanla olanlardan sonra..."

"Ben de öyle düşünürdüm ama o kız travma geçiriyor anne. Mutlaka fark etmişsinizdir," diye ekliyorum.

Pandora'nın kutusu açıldığına göre, en azından annemin Cara'nın tehlikede olabileceğini görmesini sağlamaya çalışabilirim. Julien onun oğlu olabilir ama başka bir kadını tehlikeye atmasına asla izin vermez.

Yüz ifadesi önce şaşkınlığa, sonra hayal kırıklığına dönüşür ve sonunda fısıldayarak "Emin misin?" diye sorar.

"Evet," diye yanıtlıyor Minnie. "Cara ondan çok korkuyor ve bunun için de haklı sebepleri var."

Minnie'yi çimdikliyorum. Hiç nezaketi yok, değil mi? Anneme neden bu kadar doğrudan söylemek zorunda kaldığını hâlâ anlamıyorum. Bunu benim yapmama izin vermeliydi, doğum günü partisinde değil, Tanrı aşkına.

"Minnie. Belki de önce annemin onunla konuşmasına izin vermeliyiz," diye alçak sesle mırıldandım.

Başını sallıyor.

"Zamanımız yok. Hızlı hareket etmeliyiz." "Sen neden bahsediyorsun?"

Giles ve annemin duymaması için beni kenara çekerken derin bir nefes alıyor.

"Kardeşin bir iblis tarafından ele geçirilmiş, Marlowe."

"Ne?"

Acımasızca başını sallıyor.

"İlk başta bir şeylerin ters gittiğini hissediyordum ama güçlerimi çok fazla kullanmamaya çalıştığım için tam olarak ne olduğunu söyleyemiyordum. Ama sen bunun onun için tuhaf olduğunu söyleyince bir şeyler denemeye karar verdim."

"Şampanya mı?" Ben soruyorum. Ona bir şey yaptı, değil mi?

"Evet. Şampanyayı kutsamak için mantra söyledim, böylece şeytan kovucu görevi görüyor. Kilise için kutsal su nasıl çalışıyorsa bunun da aynı şekilde çalıştığını söyleyebilirsiniz. Aslında ikisi de aynı sürecin sonuçları."

"Yani üzerine kutsal şampanya mı döktün?" Kıkırdıyorum.

"Bu gülünecek bir mesele değil, Marlowe. Bu ciddi bir mesele. Onu nasıl yaktığını gördün. Bu bir iblisin göstergesidir. Ve eğer bu dört aydan uzun süredir devam ediyorsa, iblisin ruhunu çoktan tüketmiş olması ve bir sonraki kurbanı arıyor olması çok muhtemel."

"Biraz geri çekil ve bunun nasıl çalıştığını anlamamı sağla," diyorum, hâlâ ikna olmamış bir şekilde.

"İki tür iblis olduğunu unutmayın. Bu ikinci tür. Başlangıçta yozlaşmış bir ruhtu ve şu anda Tenebreis'in Oğulları tarafından daha fazla ruhun gücünü toplamak amacıyla kontrol ediliyor. Muhtemelen düşük seviyeli bir iblis çünkü yalnızca orijinal ruhu tüketirken bedenlere sahip olabilirler. Ama bu onu daha az tehlikeli yapmaz. Aslında..." Julien'e bakarken sözünü keser.

Tam o anda bize dönüyor, gözlerinde tuhaf bir parıltı var. Her nasılsa Cara yanında değil ve hemen kafamda kırmızı bayraklar belirliyor.

"Eğer kardeşinizin ruhunu çoktan tüketmişse, o zaman zaten daha fazla ruh toplamak istiyor demektir. Bunu başka bir bedene sahip olarak yavaşça yapabilir. Ya da hızlıca yapabilir." Yüzünde sıkıntılı bir ifade belirliyor. "Ve hızlı yol cinayettir."

"Ne demek istiyorsun? Cara'yı öldüreceğini mi?"

"Cara ve yoluna çıkan herkes. Düşük seviyeli bir iblisin bir sonraki seviyeye geçmesi için yaklaşık yüz ruha ihtiyacı vardır. Ve kim bilir geçmişte kaç ruh daha tüketmiştir. Yükselmeye yakın olabilir."

Bu düşünceden gerçekten rahatsız olmuş gibi görünüyor, ama ben hala Julien'in bir iblis tarafından ele geçirildiğini aklıma getiremiyorum. Yani,

Elbette, o bir pislik. Ama belki de babamıza çekmiştir.

"Gerçekten mi, Minnie?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Şans olmadığına emin misin?"

Ya da bilmiyorum... Belki de kardeşim kötü niyetli bir piçin tekidir."

"Mantra her zaman işe yarar," diye ekliyor başını sallayarak.

"Derisine sadece birkaç damla damlattın. Ona zarar verenin kutsal şampanya olduğundan ya da zaten yaralı olduğundan emin olamazsın," diye belirtiyorum. "Belki Cara karşılık vermiştir."

"Ama-"

"Sana güvenmediğimden değil. Ama emin olmalıyız."

"Peki o zaman ne yapacağız? İster iblis olsun ister kötü niyetli bir pislik, onu öylece bırakamayız." İç çekiyor.

"Tekrar yap. Ama sefer sağla," dedim. "İşte." Bir garsonu durdurup birkaç bardak şampanya alıyorum.

Benden bir bardak alıyor ve kalabalığa arkasını dönerek mantrasını söylerken parmağını bardağın içinde döndürüyor. Sonra bardağı bana veriyor ve diğerini alarak işlemi tekrarlıyor.

"Tamam

dır."

Başımı

salladım

.

"Güzel. Bırak ben halledeyim."

Almak her ikisi de Gözlükler, I Kafa doğru
Julien. Minnie geride kalıyor, gözleri üzerimde.

Ona yaklaştığımı gördüğünde gözleri şüpheyle kısıldı.

"Üst kat için özür dilerim," diye başladım. "İçeri öyle dalmamalıydım."

Beni yakından izliyor.

,"" diyor alçak bir sesle.

"Al," diyorum ve ona bir bardak uzatıyorum. "Neden annemin iyiliği için iyi geçinmeyi kabul etmiyoruz? Ne de olsa bu onun doğum günü partisi."

İkna olmuş gibi görünmüyor. Bardağa bakıyor, ama ona uzanırken son anda fikrini değiştiriyor ve diğer bardağı alıyor. Ne yazık ki, Minnie mantrasını her ikisine de uygulayacak kadar ileri görüşlüydü.

Ama içmiyor. En azından henüz. Görünüşe göre daha fazla iknaya ihtiyacı var.

"Gerçekten mi?" Kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. "Anneme zaten her şeyi anlatmadığını mı varsaymalıyım?"

"Peki ona ne söyleyeceğim?"

Bana bakarken dilini dişlerine vuruyor. Bardağı dudaklarına götürüyor ama sonra vazgeçiyor.

Bir adım daha yaklaşıyor, böylece söyleyeceklerini sadece ben duyabiliyorum.

"Cara sandığın gibi masum bir kurban değil, Marlowe. O yüzden bu işe karışma."

Kuru bir kahkaha atıyorum.

"mi düşünüyorsun?"

"Hiçbir şeye gitmek zorunda değilim." Omuz silkiyor. "Benim de sana bir şey kanıtlamama gerek yok. Öte yandan annem." Başını sallıyor. "Çenenin kapalı tutamadın ve bırak onunla ben ilgileneyim."

"Nasıl anlaşıyor? Bir gün ölene kadar onu dövecek misin?"

"İnsanları öldürmek hakkında konuşacak kişi sen misin?" diye karşılık veriyor. "Ben öldürmem. Öldürmüyorum. Kadınları," diye bağırıyorum.

"Ne kadar erdemlisin, Marlowe. Aslında ben de bilmiyorum," tükürdü. "İşime karışma ve bırak Cara'yla ben ilgileneyim."

Şampanya kadehini dudaklarına götürüyor ve tek seferde yudumluyor. Bir yandan bana bakarken bir yandan da kadehi en yakındaki masaya çarpıyor.

Hiçbir sıkıntı belirtisi yok. Acı yok. Hiçbir şey yok.

Minnie, eğer o bir iblis olsaydı kutsal şampanyanın yanacağını söyledi.

Ama Julien'e hiçbir şey olmaz.

Ağzının kenarlarını bir peçeteyle siliyor. "Sen karışma," diye tekrarlıyor geri çekilirken.

O gözden kaybolduğunda, Minnie bana katıldı.

"Anlamıyorum..." diye mırıldanıyor. "Çok emindim..."

"Sen gördüm Onu.O içti ve bütün şey ve hiçbir şey olmadı."

"Belki de mantram yanlıştı. Belki de bir şey yaptım..." diye devam ediyor.

"Minnie. Değil her şey ihtiyaçlar için var a Doğaüstü bir açıklama. Kardeşim sadece bir pislik. Hepsi bu."

"Ama-"

"Bence yapmamız gereken Cara'yı bulmak ve Julien'e karşı bir rapor hazırlamasını sağlamak," diyorum ona.

Dudaklarını büzüyor. Sonunda iç çekiyor.

"Sanırım öyle. Ama daha önce hiç yanılmamıştım..."

"Güçlerini sonuna kadar kullanmıyorsun. Belki de bu ."

İç çekiyor.

"Olabilir. Olabilir. Hadi Cara'yı bulalım."

Elimde hâlâ diğer şampanya kadehi var ve çok içen biri olmasam da kendimi oldukça susamış buluyorum. Şampanyadan büyük bir yudum alıp bardağı masaya bırakıyorum ve Cara'yı bulmaya çalışan Minnie'nin peşinden gidiyorum.

Yine de sıvıyı yuttuğum anda midemde hafif bir rahatsızlık hissediyorum.

Öksürüyorum ve kekeliyorum.

Minnie döner ve kaşlarını çatar.

"Marlowe?"

"Ben iyiyim. Yanlış yöne gitmiş olmalıyım," diye . Bir an bana bakıyor, sonra başını sallıyor.

"," diyorum ve onunla birlikte geri adım atıyorum.

Boğazım biraz ağrıyor ama çok kötü değil. Sanırım içmeyi alışkanlık haline getirmediğim için böyle oluyor.

Biz salondan çıkarken parti tüm hızıyla devam ediyor. Annem ona Julien hakkında söylediklerimizden dolayı biraz endişeli ama Giles onu rahatlatmak için elinden geleni yapıyor. Yine de konuklarının hatırı için sahte bir gülümseme takınmak zorunda.

Minnie ve ben evin zemin katına baktık ama başarılı olamadık. Ne Julien'den ne de Cara'dan bir iz var.

"Bir şey hissedebiliyor musun?" Birinci kata geri döndüğümüzde ona sordum.

Başını sallıyor.

"Küçük bir vızıltı var ama yerini tam olarak tespit edemiyorum." İkinci kata ulaştığımızda ayrılmayı önerdim.

"Sen bu katı al, ben onları üçüncü katta arayacağım." "Onları bulursan adımı söyle, tamam mı?" Minnie diyor ki.

Başımı salladım ve merdivenlerden yukarı çıktım.

Julien bir iblis olmasa da, oldukça şeytani olduğu kesin. Hâlâ birlikte büyüdüğüm adamlarla nişanlısını taciz ediyor olabileceği gerçeğini bağdaştırmakta zorlanıyorum. Tabii ki kendini beğenmişin teki olabilir ama onun agresif olduğunu hiç bilmiyordum. Ayrıca şu anda annemin aklından neler geçiyor olabileceğini hayal bile edemiyorum.

Oğlunun babamıza çekmiş olabileceğini fark etmek onu derinden sarsmış olmalı.

Üçüncü kata ulaştığımda, önce doğu kanadını kontrol ediyorum.

Koridora adım attığımda, çocukluğumun anıları bana saldırıyor
-Hiçbiri çok hoş değildi. Kan ve çılgılık görüntüleri zihnimi işgal ediyor.
Yutkunuyorum.

Bir gece gürültü beni uyandırmıştı. Beş ya da altı yaşlarında olmalıydım. Sert sesleri takip ederek yavaşça odamdan çıktım ve annemi koridorun ortasında bir kan gölünün içinde, babam da başında dikilmiş halde buldum. Annem yarı çıplaktı, acı içinde kıvranıyordu, babam ise onun üstünde homurdanıyordu.

Ne yazık ki, bu anılardan sadece *bir* tanesi. Tüm çocukluğum, babamın öfke nöbetleri geçirdiği ve annemin çocuklarını korumaya çalışırken çaresizce kan kaybettiği görüntülerle doludur.

O zamanlar ona yardım etmek için çaresizdim, önümüzdeki yıllarda da çaresiz kalacaktım.

Ama bir gün, artık değildim.

Bir gün, onu özgür bıraktım.

Gözlerimi kapatıyorum.

Sanırım bu yüzden Julien'in durumu evime bu kadar yakın. Kardeşimden ne kadar hoşlanmasam da, çocukluğumuzda yaşadığımız aynı saçmalığı yaptığı için hayal kırıklığına uğramaktan kendimi alamıyorum.

Doğu kanadı temiz.

Eski odamı görüyorum ama içine adım atmak istemiyorum. En son içeri girdiğimden beri yıllar geçti ve her seferinde beni kötü bir ruh haline sokuyor.

İçimden küfrederek dönüyorum ve batı kanadına yöneliyorum.

Sadece birkaç adım atmıştım ki dördüncü kattaki oyun odasından gelen bir gıcırta sesi duydum.

Kaşlarımı çatarak kontrol etmek için merdivenlerden yukarı çıktım. Bir şey olmayabilir ama bir şey de olabilir.

Ancak beklemediğim şey, kapıyı açtığımda yıllardır kafamda dönüp duran manzarayla karşılaşmaktı.

Kan.

Yerde kan var.

O kadar çok kan akıyor ki her yöne.

Ve odanın ortasında bir ceset dağı var.

Tam olarak dört.

Altındaki ikisi amcalarım. İleri parçalanmış, göğüs boşluklarının tamamı çıkarılmış gibi görünüyor. Boş gözler benim şok olmuş gözlerimle buluşuyor.

En stte Marie var, annemin arkadaşlarından biri.

Ama sonuncusu... Sonuncusu Julien.

Gözleri açık ve kırpışmıyor. Ağızından kan akıyor, hâlâ yüzünden ve boynundan aşağı damlıyor; bu da yakın zamanda öldürüldüğünün bir işareti.

"Bu da ne..."

Cesetlerin arkasında karanlığa bürünmüş bir fiğr var. Yavaşça dönüyor. Karanlık, vahşi gözler ilgiyle titreşiyor. Karanlık, parıltılı bir sis fiğr vreliyor ve her geçen saniye daha da büyüyor.

Karanlık dokunaçları bana uzanmadan önce dudakları doğal olmayan bir gülümsemeyle yavaşça kıvrılıyor.

Cara.

İblis olan Cara'ydı, kardeşim değil.

Thirty-One

"F Lanet olsun!" Gelen dokunaçtan kaçarken homurdanıyorum. Minnie neden iblislerin bu kadar iğrenç olduğu konusunda beni uyarmadı? Sanki Cara'nın her birinden siyah katran sızıyor. ve üzerime o maddeden bir damla bulaşabileceği düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Aç bir iblisin hedefi olmaktan bile daha fazla.

Dokunaçtan kaçmaya çalışırken kanlı zeminde kayıyorum ve düşmekten zor kurtuluyorum. Geriye doğru eğilerek, yüzümü hedef alan dokunaçtan bir saç teli genişliğinde kurtuluyorum - ki bu da kuşkusuz çok fazla değil.

Rahatlayarak nefes bile veremiyorum çünkü İblis Cara dokunacını geri çekip tekrar bana doğru ucuruyor.

"Sen," diye sesleniyor, sesi kalın, hırıltılı ve açıkçası şeytani.

"Ben mi?" Gergin bir kahkaha attım. "Sanırım yanlış odaya geldim. İzin verirsiniz," diyorum kapıya doğru koşarken.

Ama ona bir adım kala iblis kapıyı kapattı.

Ah, Tanrı aşkına. Tabii ki bu iblisin telekinetik güçleri olmalı.

Karanlık sis gittikçe güçlenirken Cara'nın vücudu çürüyor gibi görünüyor. Yanağı eriyor, geriye sadece kemikleri kaplayan siyah yapışkan bir madde kalıyor. Tam yüzünü kaybetmekte olduğu gerçeğine dikkat çekmek üzereyken, tavana sığıyor ve bana doğru sürünüyor.

Sürünüyor!

Birden kendimi *Exorcist* filmindeymişim gibi hissettim ama şeytanı uzaklaştıracak bir rahip yoktu.

"Minnie? Biraz yardım eder misin?" İblis'ten kaçarken seslendim.

Eskiden Cara olan bedenden daha fazla parça eriyerek uzaklaşır ve geriye parçalanmış et ve sızan katrandan oluşan korkunç bir kütle kalır.

İğrenç.

Tamam, kararımı verdim. İblis olmak istemiyorum, asla. *Böyle* görünmek anlamına geldiğinde değil. Yani, kişisel hijyen? İblislerin bunu duyduğunu sanmıyorum. Ya da duymuşlarsa bile muhtemelen umurlarında değildir çünkü kirliyen de ruh toplayabilirler. Ve bu benim için işe yaramaz.

Yokum.

Ben .

Ne yazık ki henüz odadan çıkamadım. Bu iğrenç iblisten kaçarken tek yapabildiğim, Minnie buraya gelip iblis öldürme şeylerini sergileyene kadar kendime biraz zaman kazandırmanın yollarını düşünmek - işte bu ateşli olacak. Tabii ki ancak ölmediğimden emin olduktan sonra olayın sıcaklığına kapılacağım. Lanet olası bir Lucien gibi davranıp Minnie'mi başka bir herifin gelip ayaklarını yerden kesmesi için geride bırakacak değilim.

Hayır, tüm süpürme işini ben yapacağım, sadece bu iblisle değil. Yine de, insanlar için bir iblis öldürme akademisi olup olmadığını araştırmam gerekebilir, çünkü katil becerilerim var - cinas niyetine -Haftanın beş günü bir tanrıçanın erkek oyuncağı olmak istesem de, kalan iki günde onun koruyucusu olmak isterim. Ya da tam tersi. Seçici değilim.

Minnie belalı olabilir, ki bu da oldukça seksi, ama ben daha da belalı olmak istiyorum. En azından o zaman geçmişteki -ve kabul edelim ki gelecekteki- günahlarım için beni affedecek bir yürek bulabilir.

"Güzel kokuyorum," diye hırlıyor iblis, muhtemelen iştah açıcı bir şeyin, yani benim kokumu aldığını kastediyor.

"Hayır, *kötü* kokuyorsun," diye karşılık veriyorum, neredeyse nefes nefese kalmış bir halde. "Ve uzaktan kötü kokmaya devam edersen memnun olurum."

Derme çatma ağzından ulumaya benzer bir ses çıkıyor -bu noktada tüm deri ve kasları dökülmüş durumda- ve sanırım mizah yapmanın sırası değil. Yani, eğer insan uzantılarını kaybettiye, benim mizahımın da onda kaybolacağından oldukça eminim.

Başka bir dokunaç bana doğru uzanıyor ve bu sefer ondan kaçamıyorum ve göğsüme çarparak beni odanın uzak tarafındaki duvara fırlatıyor.

Sikeyim.

Bu çok .

"Minnie?" Tekrar sesleniyorum, sesim acıdan çatlıyor. İblis bana doğru sürünüyor, şimdi sadece birkaç adım ötemde.

Nasıl oluyor da kimse bu gürültüyü duymuyor? Ama sonra zemin katta çalan yüksek sesli müziği hatırlıyorum ve muhtemelen herkesin burada olanlardan habersiz olduğunu fark ediyorum.

İblis insan görünümünden neredeyse tamamen sıyrıldı, şimdi yüzü olmayan bir canavar şeklini aldı. Gözleri yok, burnu yok, sadece çürük dişleri olan büyük bir ağız var ve önümde dururken hırlayarak açıyor.

Oh, lanet olsun. Bok gibi kokuyor.

Çürümüş et ve sülfür kokusu yüzüme çarpıyor.

Biraz temiz hava solumaya çalışırken başımı yana çeviriyorum.

Bu o kadar iğrenç ki, sanırım hayatımın geri kalanında bu konuda kabuslar göreceğim. Canavar değil. Tabii, çok çirkin ama o kadar da korkutucu değil. Ama kokusu? Bu bok hayatımda kokladığım en iğrenç şey.

Bu durumdan kurtulmaya çalışmak için etrafımı değerlendirirken büyük nefesler alıyorum.

Canavar şimdi daha yavaş. Önümde ama hareket etmiyor. Sadece... bana bakıyor - gerçi gözleri olmadan bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum.

Biri bir şeytani nasıl öldürebilir? Bir dua mı okuyayım? Haç işareti mi yapmalıyım?

Bir dua *biliyor muyum?*

Lanet olsun! Pazar okulunda daha dikkatli olmalıydım.

Bu kokuşmuş şeyi benden uzak tutabilecek bir dua için beynimi zorlarken, o bana doğru daha da ilerliyor.

" kokuyor..." diye konuşuyor az önceki aynı gırtlaktan gelen ses.

Tam iblisin o büyük ve pis kokulu ağızını açıp beni yutmasını beklerken, önüme düşüp başını önüme eğdiğini görünce şok oluyorum.

Bu da ne...

Dokunaçları şimdi bir koza gibi etrafımı sarmış durumda. Bana dokunmuyorlar ama içlerinden zehirli kara dumanlar çıkıyor,

derime sızıyor.

Orada öylece durdum, olayların dönüşü hakkında kafam karışmıştı.

Beni öldürmeyecek mi? Bunu istediğimden değil, ama bu iblisin şu anda yaptığı garip diz çökme şeyinden daha normal olurdu.

"Marlowe!" Minnie kapıyı iterek açarken adımı söylüyor.

Hareketi algılayan canavar pozisyonunu değiştiriyor ve bu kez önüme geçiyor. Dokunaçları bir kalkan gibi etrafıma yayılıyor.

"Ben iyiyim," diye bağıriyorum. "Ama acele edip şu şeytanı ya da her ne yapıyorsan onu kovabilirsen çok memnun olurum. Burası iğrenç kokuyor, Minnie."

"Kıpırdama Marlowe," diye homurdanarak odaya daha da yaklaştı.

"Oh, güven bana, hareket *etmiyorum*," diye homurdanıyorum.

Yüzümü bir santim bile kaydırırsam, o keskin kokudan bir nefes daha alacağım.

Mavi parıltılı ışık Minnie'nin vücudunu sarar. Elinden uzun bir buz kılıcı çıkıyor ve gözleri iblisin üzerine odaklanıyor.

Yüksek sesle bir uluma daha çıkarır.

Bazı dokunaçlarını hâlâ etrafımda tutan iblis, geri kalanını Minnie'ye karşı bir saldırı başlatmak için kullanıyor.

Dokunaçları kesiyor ve yere düştüklerinde sıvı katrana dönüşüyorlar. Ama boşuna, çünkü onların yerine başkaları büyüyor.

Dokunaçları kesmeye devam ederken, "Kardeşin öldü, Marlowe," diye belirtiyor.

"Doğru, sanki fark etmedim." Gözlerimi deviriyorum. "İblis olan Cara'ydı."

"Cara?" Minnie hızla odanın içinde peçesi başından kayıyor. "Ama nasıl?"

"İblisler insanları kandırmıyor mu?" Zehirli dumanı içime çekmemek için hâlâ nefesimi tutmaya çalışarak sesleniyorum.

"Var ama..."

"İşte gördünüz. Kardeşim ele geçirilmemişti. O sadece bir pislikti."

Odanın ortasına ulaştığında birkaç dokunaç daha kesiyor. Bana bir adım daha yaklaştı.

"Ah, öldüğü için üzgünüm," diyor aniden.

" oldu. O bir pislikti."

"Yine de o senin kardeşindi," diye bahsediyor.

"Yabancılaşmış kardeşim. Bu iblisi öldürmeye odaklanman gerekmiyor mu?"

Tekrar normal nefes almak istiyorum."

"Söylediğin kadar kolay değil Marlowe. Güçlerimi radarın altında tutmaya çalışıyorum," diyor kızgın bir sesle. "Dövüşümü eleştirmek yerine, neden seni kurtardığım için bana teşekkür etmiyorsun?"

"Beni henüz kurtarmadınız," diye .

"Bu sadece teknik bir ayrıntı," diye ekliyor, etrafında dönüp ona arkadan vurmaya çalışan bir dokunacı keserken zor nefes alıyor. "Yakında bitecek."

"Ne kadar çabuk? Lütfen önümüzdeki birkaç dakika içinde deyin çünkü burası gerçekten kokmaya başladı."

"Sen ve senin temizlik takıntın," diye alay ediyor. "Keşke daha önce iblislerle savaşmak zorunda kaldığım koşulları bilseydin..."

"Bilmek istediğimi sanmıyorum," diye mırıldanıyorum. "Çöplerden yemek yediğini bilmem yeterli, Minnie. Bunu hâlâ unutmuş değilim."

"Sadece birkaç kez oldu, tamam mı? Ve yiyecekler mühürlüydü." "Hala bir çöp konteynerinden."

"Ugh, Marlowe. Çenenin kapatabilir misin? Odağımı bozuyorsun," diyor bir dokunaç onu göğsünden yakalayıp duvara fırlatmadan hemen önce.

Ouch.

Bunun nasıl bir his olduğunu bilirim.

Ama Minnie'nin aksine, onun süslü iyileştirme güçlerine sahip değilim. Ayağa kalkarken dişlerini gıcırdatıyor.

"Kahretsin, bu iblis neden yükselişe yakın olmak zorundaydı?" mırıldanıyor sinirli bir şekilde.

"Yükseliş mi? Bununla ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çattım.

"Orta seviye bir iblis olmanın eşiğinde. Bu yüzden canavarca görünüyor," diye açıklıyor iblisin daha fazla saldırısını savuştururken.

Gariptir ki, pozisyonundan hiç kıpırdamadı.

Tüm saldırıları uzaktan, dokunaçlarını kullanarak yapar.

"Peki, kardeşini falan arayamaz mısın?" Elimini burnuma götürerek soruyorum.

Lanet olsun. Öngörülebilir gelecekte kesinlikle pis kokulu kabuslar

"Hayır. Düşük seviyeli bir iblis için kardeşimi çağırmayacağım. O kadar zayıf olduğumu mu sanıyorsun?" diye soruyor, açıkça kırgın.

"Tüm güçlerini kullanamadığın için..."

"Marlowe, yardım etmiyorsun!"

"Doğru," diyorum fark ettiğimde. "Bunun yerine sana tezahürat yapmalıyım.

Hadi, Minnie!"

Gözleri benimkilerle birleşiyor ve bana ölümcül bir bakış atıyor. Boş eliyle başka bir buz kılıcını cisimleştiriyor ve kendini iblisin üzerine fırlatıyor. Dokunaçların bazılarını keserken bazılarında da kaçıyor ve birkaç saniye içinde iblisin önüne geçip karnını yarıyor.

Temiz bir kesik. Canavar yaratık ikiye ayrılır, üst yarısı yere düşer ve siyah bir balçık birikintisine dönüşür.

İğrenç.

"Sanırım aradığın kelime *teşekkür*, Minnie."

Sonunda doğru düzgün içime çekerken ona gülümsüyorum. Hâlâ biraz koku var ama çok daha rahat.

Minnie hâlâ buz kılıçlarını tutuyor ve elleri meşgul olduğu ve beni itemediği için elbisesinin önünden tutup onu kendime doğru çekiyorum.

"Teşekkür," diye fısıldıyorum.

Dudaklarım yanağıyla birleşiyor, ağzına çok yakın. Tanrım, bu kadar kirli bir ortamda ve neredeyse bir iblis tarafından öldürüldükten sonra bile cazibesi zayıflatıcı.

Dudaklarımı tenine daha sert bastırıyorum ve küçük bir iç geçiriyor.

Dudakları aralanıyor ve ben dilimi ağzının kenarında gezdirerek onun tadına bakıyorum.

"Marlowe..." diye inliyor. "Bu... Bu doğru değil... Yapmamalıyız..."

Bana söyleyemiyor, ben de durmuyorum.

Ağzımı yanağında tutuyorum. Tatlı kokusu burnuma geliyor ve açgözlülükle içime çekiyorum. O, bu lanet olası kokuşmuş dünyada tam anlamıyla temiz bir nefes ve ona karşı sarhoş olmaktan kendimi alamıyorum.

Yavaşça geri çekildiğimde, yüzündeki şaşkın ifadeyi ediyorum.

Kılıcı sağ elinden kayboluyor ve az önce öptüğüm yere saygıyla dokunuyor.

"ederim," diye mırıldanıyor, yüzü kızarmış. Ona sırtıtıyorum.

"Anladığım kadarıyla zor durumdaki bir genç kız olmak o kadar da kötü değil," diye ekliyorum göz kırparak. Aslında, bir tanrıçanın erkek oyuncuğu olmak kulağa hiç bu kadar hoş gelmemiştir. Onu ateşli bir şekilde izleyebiliyorum. Aynı zamanda da faydalarını görecekim.

-ayrıca sıcak. Bu bir kazan-kazan durumu. Lanet , ben şanslı bir piçim.

Ama kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz odanın her köşesini boyayan siyah katran ortada toplanıyor. Her damla etrafta toplanıyor, büyük siyah bir gölcük oluşturuyor. Cesetleri , adeta çevresindeki her şeyi çeken bir kara delik gibi.

Ve içindeki tüm organik maddeleri çekmeyi bitirdiğinde, dikey olarak büyümeye başlar. Siyah katran etrafta dönüyor, hafifçe insansı bir şeye benzeyen, ancak şekilsiz özelliklere sahip bloklar inşa ediyor.

"Bu da ne böyle?" Haykırıyorum.

Minnie dönüyor, gözleri .

"Çok geç kaldım. Yükselmiş," diye fısıldıyor.

İblis tüm evi sarsan güçlü bir kükreme çıkarıyor ve bize doğru bir enerji dalgası gönderiyor. Minnie kalkanını tam zamanında kaldırarak saldırının şiddetinden kurtuluyor ama çevredekilerin hiç şansı yok.

Arkamızdaki duvarda iki delik beliriyor, her iki tarafta birer tane. Gecenin soğuk havası içeri sızıyor. Geriye dönüp baktığımda, düşen molozların arka bahçeyi kapladığını fark ediyorum.

Sikeyim.

"Herkesi tahliye etmemiz gerekiyor. Hemen," diyor Minnie gergin bir sesle.

"Koridorda yangın alarmı var. Beni koru" dedim ve kapıya doğru koştum.

"Marlowe!" Minnie bana sesleniyor ama onu duymazdan geliyorum. Odanın ortasındaki canavardan kaçarak son sürat koşuyorum. Şaşırtıcı bir şekilde beni umursamıyor bile. Dikkati tamamen Minnie'nin üzerinde - sanki ben yokmuşum gibi.

İblis bana zarar vermek bir girişimde bulunmayınca gözleri açılıyor ama yine de peşimden geliyor ve kalkanını beni de kapsayacak şekilde genişletiyor.

O hareket ettiğinde, iblis de hareket ediyor. Bir kükreme daha çıkarıyor, bu sefer daha yüksek sesle, daha güçlü.

Evin tüm temeli sallanarak Richter ölçeğine göre en az yedi şiddetinde bir depremi taklit eder.

Bu iblis versiyonu daha güçlü olabilir, ama aynı zamanda daha yavaş. Elbette, attığı her adımda ev sarsılıyor, ama sanki her şeyin ağır çekimde gelişmesini izliyormuş gibi.

Koridora ulaşıyorum ve yangın alarımını çalıştırıyorum. Ses hemen evin içinde patlıyor ve birkaç saniye içinde alt kattan gelen müzik duruyor. Misafirler odadan dışarı süzülürken panik ve kafa karışıklığı çığlıkları koridorda yankılanıyor.

Minnie kapı aralığında durur, canavara doğru döner ve göğsüne isabet eden mavi bir enerji patlaması yaratır. Darbe vücudunda bir çukur açsa da, yara hızla kapanır.

"Şimdi ne olacak?" İblis'e hiçbir şey zarar veremezmiş gibi görüldüğü için soruyorum.

"Onu açığa çekmeliyiz ki ben de onu dışarı çağırabileyim."

"Neyi çağırarak?"

"Onu öldürmek için iblisin özünü yüzeye çıkarmam gerekiyor. O zamana kadar, tükettiği ruhları bir kalkan olarak kullanacak. Yani ona şimdi saldırırsam, sadece içindeki ruhlara zarar vermiş olurum," diye açıklıyor Minnie hızla.

"Arka bahçeyi kullanın. Ben aşağı inip herkesin güvenli bir şekilde dışarı çıktığından emin olacağım."

Annem ve Giles'ı kastediyorum. Başka kimse umurumda değil. Yine de annemin hatırı için Cristopher ve Irene'i de dahil edeceğim. Zaten bir çocuğunu kaybetti. Daha fazla acı çekmesini istemiyorum.

Minnie bana dönüyor, yüz hatları gergin.

"Pekâlâ. Ama önce," diyor bana doğru geri çekilirken, kalkanını hâlâ yerinde tutuyor. İblis de ilerliyor.

Yanıma ulaştığında, buz kılıcını ortaya çıkarıyor ve bileğini yatay olarak kesiyor.

"İç şunu," diyor kolunu yüzüme doğru iterek.

Kaşlarımı çatıyorum.

"Bir yaralanmadan sonra iyileşmeniz gerektiğinde sizi koruyacaktır."

Zaman kısıtlı olduğu için yorum yapmaktan ya da bunun ne kadar ateşli olduğuna dair bir şaka yapmaktan kaçınıyorum. Kolunu tutup dudaklarıma götürüyorum ve yara kapanmadan önce kanını emiyorum.

Sıcak. Tatlı. Şaşırtıcı derecede lezzetli. O ki, daha fazla içmeyi düşünmüyorum ve yarayı açgözlülükle emerken, çoktan kapandığını fark edince hayal kırıklığına uğruyorum.

Daha sonra sorarım.

Belki bunu da bir oyun haline getirebiliriz, o da benim kesmeme izin verir, sonra da onu içer.

Ah, lanet olsun. Şimdi, o lanet olası bağ olmadan yürürlüğe koymama izin vereceğinden şüphelendiğim sapıkça senaryolar düşünmenin zamanı değil.

"Git!" diye bağırarak iblisi meşgul çalışıyor, böylece ben de kaçabiliyorum.

Ona endişeli bir bakış atıyorum, bir şekilde yerimden kıpırdayamıyorum.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim, Marlowe. Git ve misafirlerle ilgilen." "Yapabileceğini biliyorum ama-"

"Git! Hemen!"

Dudaklarımı birbirine bastırarak, merdivenlerden aşağı inerken iblisle uğraşması için onu isteksizce bırakıyorum.

Yangın alarmı hâlâ çalıyor ve zemin kata yaklaştıkça daha fazla panik sesi duyuyorum.

"Anne?" Etrafta onu ve Giles'ı ararken seslendim.

Evin ana kapısı ardına kadar açıldı ve ön bahçede insanların toplandığını fark ettim. Oraya koşuyorum, annemi bulana kadar korkmuş yüzleri tanıyorum.

Garaj yolunda, Giles'ın yanında duruyor. Kolları ona sıkıca sarılmış. Cristopher ve Irene etrafta volta , ikisi de telefonla konuşuyor.

"Ah, Marlowe," diye haykırıyor beni gördüğünde. "Ne oluyor? Depremi hissettik, sonra yangın alarmını..."

"Buradan gitmen gerek anne. Hemen." Giles'a dönerek anahtarlarımı ona uzattım. "Evime git ve şimdilik herkesi orada tut."

"Ama, Marlowe..." Annem koluma dokunuyor. "Neler oluyor? Duman yok, ateş yok..."

"Senin gitmen gerek. Gerisini ben hallederim."

"Peki ya kardeşin? Julien ve Cara'yı hiçbir yerde bulamıyorum," diye mırıldanıyor, kaşları endişeyle birbirine kenetlenmiş.

Derin bir nefes alıyorum.

Lanet olsun. Bu işte iyi değilim.

Ona ne söyleyeyim? Oğlunun öldüğünü ve nişanlısının şu anda herkesi öldürmeye çalışan lanet bir iblis olduğunu mu? Sanki bana inanacakmış gibi. Kimse inanmaz.

"Ben halledeceğim, mı?"

Giles gözlerinde tuhaf bir parıltıyla bana baktı. Sonra anneme döndü.

"Eğer Marlowe gitmemiz gerektiğini söylüyorsa, onu dinlerim," diye konuşuyor sonunda.

"Diğer herkese de gitmelerini söyle. Kimse evin girmesin. Anlaşıldı mı?"

Gecenin sessizliğinde bir başka gümbürtü yankılanıyor. Yavaşça dönüyorum, evin tüm yapısının titrediğini ve çökmeye hazır olduğunu gördüğümde gözlerim açılıyor.

"Hayır, Julien'im olmadan gitmiyorum," diye karşı çıkıyor annem. "Sana bununla ilgileneceğimi söyledim. Gitmen gerekiyor," diye törpüledim.

Diğer konuklar çılgınca hareket ederek arabalarına çalışıyorlar.

"Giles, lütfen," diye hitap ediyorum ona, ses tonum ciddi. "Gel Simone. Gitmeliyiz."

"Ama Julien..." diye devam ediyor.

Ona yalan söyleyip Julien'in daha önce Cara ile kaçtığını söylemek üzereydim. Ama bunu yapamadan, evden bir başka gök gürültüsü sesi patlıyor.

Evin tüm cephesi çöker, duvar yere yıkılır. Stabilité olmadan, sonraki katlar da onu takip eder.

Minnie.

Güçlü olabilir ama dediği gibi, tanrılar bile yenilmez değildir.

"Giles, onları sana bırakıyorum," diyorum arkamı eve doğru koşarken.

Minnie, şimdi daha da irileşmiş olan iblis tarafından havaya fırlatıldığında sadece birkaç adım .

Gözlerim açılıyor. Şu anda yaklaşık üç metre boyunda olmalı.

Hantal, şekilsiz gövdesi enkazdan yükseliyor. Minnie ayağa kalkıyor ama ayakları titriyor.

Elbisesi lime lime olmuş ve derisinin görünen her santiminde kan lekeleri var.

Geriye dönüp baktığında zor nefes alıyor, misafirlerin çoğunun hâlâ araba yolunda olduğunu görünce yüz hatları geriliyor.

Şimdi herkes kanlı cinayet çığlıkları atıyor.

Deprem ve olası bir yangından korkmuş olsalar da, şimdi bu iblisin çirkin parçalanmış et yığınıyla yüz yüze geldiklerinde kesinlikle dehşete düşüyorlar.

"Marlowe..." diye inliyor annem.

Yine de onu teselli edecek vaktim yok.

Giles onu ve kardeşlerimi arabaya doğru sürüklemeye başlamıştı bile, ben de dikkatimi Minnie'ye verdim.

Yanına uzanarak, darbenin etkisinden kurtulurken bana yaslanmasına izin verdim.

Cildi iyileşiyor ama nefes nefese görünüyor. Yorgun.

"Minnie, belki de-"

Başını sallıyor.

"Her şey kontrolüm altında," diye mırıldanıyor, sesi düzensiz.

Kaşlarımı kaldırıyorum.

Kuru bir sesle, "İblis daha önceki boyutunun neredeyse iki katına çıktı," diyorum.

"Mesele de bu zaten," diye hırıldıyor. "Bu onun şeytani özü. Şimdi sadece onu bitirmem gerekiyor. Geri çekil." Beni yoldan itiyor ama gücünün farkında olduğunu sanmıyorum çünkü birkaç metre geriye savruluyorum. Düşmemek için kendimi zor tutuyorum. Ama aynı anda iblis gürültülü, dünyayı sarsan bir hırıltı çıkarıyor ve ilerliyor.

Ayakları üzerinde eskisinden daha çevik.

Ve Minnie'ye doğru koşarken, koyu duman vücudunu sarıyor, sanki atmosfere sızıyor ve onu enfekte ediyor.

Minnie'nin göğsünden parlak mavi bir ışık fışkırır.

Yarı saydam mavi bir zırhla kaplanıyor. Bir santimi bile açıkta kalmayana kadar vücuduna şekil veriyor. Saçları da sırtından aşağıya doğru akıyor ve ayak bileklerine ulaşana kadar uzuyor. Yüzünün etrafında yanaklarını, alnını ve burnunu kaplayan buz benzeri bir yüz maskesi beliriyor. Sadece gözleri ve dudakları hala görülebiliyor.

Zırh onun derinliklerinden geliyor gibi görünüyor ve çok geçmeden buzdan yapıldığını fark ediyorum.

Her iki elinde de buz kılıçları var ve ben daha gözümü kırpamadan gözden kayboluyor.

İblis'e saldırırken ışık hızıyla hareket ediyor.

Sadece bazı mavi parıltıları ve iblisin ona defalarca vururken attığı korkunç acı çığlıklarını seçebiliyorum.

Ancak daha önce vücudunu hemen onarabilirken, bu kez buz bıçağı özünün derinliklerini kesiyor, iblisin iyileşemeyeceği kadar hızlı ve güçlü.

Her darbeye vücudunu parçalıyor.

Hem çarpık kollarıyla hem de enerji patlamalarıyla karşılık vermeye çalışır, ancak onun için çok hızlıdır.

Kendini onun sırtından önüne, sonra yan tarafına ve tekrar önüne doğru göstererek onu kesiyor.

Birkaç dakika içinde iblis eski boyutuna geri döner ve her saniye bir santim küçülür.

Boyu bir metreye yaklaştığında Minnie önünde durur. Her iki kılıcı da göğsüne doğru tutuyor ve bıçakların göbeğinde buluşacağı bir aç veriyor.

Her iki kılıcı da aynı anda iblisin içine iter.

Mavi parıltılı parçacıklar -Minnie'nin enerjisi- çok geçmeden iblisi çevreleyen siyah sisi geçirir. Mavi, iblisin bedeni yok olana kadar siyahı yutar.

Ama bittiğini sanmıyorum.

O sisin içinden başka bir şey çıkıyor. Çıplak gözle zar zor görülebiliyor. Neredeyse havada dönen yarı saydam bir ışık. Aslında, daha iyi görebilmek için gözlerimi kısarak baktığımda, birden fazla ışık olduğunu fark ediyorum. Sanki bir şey arıyormuş gibi havada hareket ediyorlar.

Avucumun altındaki deri titreşiyor. Alışılmadık bir uğultu, aynı anda hem acı veren hem de heyecanlandıran bir uğultu.

Titrememek için bileğimi tutuyorum ama işe yaramıyor gibi görünüyor.

Bu da ne...

Önceden gelen ışıklar bana doğru koşuyor.

Gözlerimi kocaman açıp geri çekiliyorum ve kollarımı yüzümün üzerinde kavuşturarak savunma pozisyonu alıyorum.

Saldırı yok.

Hiçbir şey yok.

Etrafıma bakıyorum, artık ışıkları göremiyorum. Avuç içimin kaşınması da durdu.

Kaşlarımı çattım.

Minnie buz bıçaklarını geri çekerken zor nefes alıyor. Yavaşça bana dönüyor.

Gözleri artık siyah değil, yarı saydam bir mavi tonunda.

Bana doğru yürüyor.

Zırh hala vücudunda ve yakından bakınca saf olduğunu fark ediyorum.

Buz.

Zırh onun gücü. Ve ona o kadar iyi uyuyor ki vücutta hayal gücüne neredeyse hiçbir şey kalmıyor.

Kahretsin, bu çok ateşli.

Tek yapmak istediğim onu belinden tutup öpmek için kendime çekmek.

-O lanet buz beni dondurup öldürecek olsa bile. Ama bu noktada kimin umurunda?

Soğuktan nefret edebilirim ama Minnie'yi daha çok seviyorum.

"Marlowe?" Annemin sesi ilkel beynimin içinden süzülüyor.

Hem Minnie hem de ben etrafımıza bakınca annemin hâlâ gitmediğini fark ettik. Sokağın diğer tarafındaydı ve Giles onu zar zor .

"Kahretsin," diye mırıldandım.

"Merak etme," diyor Minnie koluma hafifçe dokunurken.

Evet, haklıydım. Çok soğuk. Ama aynı zamanda çok da seksi. Sanırım birbirlerini dengeliyorlar.

Gözleri koyu mavi renkte parlıyor ve birkaç saniye içinde etraftaki herkes yere yığılıyor.

"Uyandıklarında hiçbir şey hatırlamayacaklar," diyor. Dikkatini garaj yolundaki arabalardan birine çevirerek, güçlerini kullanarak arabayı son hızla evden geriye kalanlara doğru hareket ettiriyor. Enkaza yaklaştığında, araba haznesine doğru birkaç uzun, buzlu sivri uç gönderiyor.

Niyetini anlayınca misafirlerden birinin yanına gidip ceplerini yokluyorum ve bir çakmak buluyorum.

Bana bilmiş bir gülümseme veriyor.

Çakmağı yakıp arabaya doğru fırlattım. Patlama anında oldu.

"Yangına dikkatsiz araba kullanmanın neden olduğunu düşünecekler. Kardeşin ve nişanlısı bunun sonucunda öldü ve cesedi kurtarılamadı," diye ekliyor Minnie.

Kendime engel olamayıp kolumdaki eli tutuyorum ve onu kendime doğru çekiyorum.

Soğuk ama bir o kadar da sıcak.

Gözleri açılıyor ve şaşkınlıkla bana bakıyor.

Yüzünü çevreleyen maske geri çekiliyor, buz yüzünde eriyor gibi görünüyor.

Gözleri orijinal koyu rengine dönerken saçları da kısalır.

Sertçe yutkunuyor.

Burnunun ucuna bir öpücük kondururken "Harikaydın," diye mırıldanıyorum.

İç çekiyor ve dokunuşuma doğru eğilerek tepki vermesine izin veriyor.

Kollarımda neredeyse çıplak kalana kadar zırhı da teninde eriyor. Kıyafet parçaları neredeyse hiçbir şeyi örtmüyor, bu yüzden ceketimi çıkarıp onu onunla örtüyorum.

Onu kollarımın arasına alarak arabama doğru ilerliyorum. O iblisi yendikten sonra çok yorulmuş olmalı.

Bir kez daha sıcak.

Belki de kardeşimin ölümü için üzölmeliyim, ama bu noktada, başka herhangi bir kişiye karşı hislerimi toparlayamıyorum.

"Marlowe?" Minnie fısıldıyor, yüzü boynumun kıvrımına gömölmüş.

"Ha?"

"Tüm güçlerimi kullandım." Duraklıyor, sonra yutkunuyor.

"Kaçmam gerek... Yine..."

Arabanın kapısını açtım ve onu koltuğa oturttum. Önünde diz çöküp bir dizine öpücük konduruyorum. Sonra diğerine.

Sonra başımı birkaç dakikalığına onun kucağına koyuyorum.

"Hayır. gerek. Sen nereye gidiyorsan, ben de oraya gidiyorum Minnie."

Otuz İki

R aranan bir tanrıçayla kaçmak yeni yıl için bingo kartımda olmayabilirdi, ama şikayet edemem. Ben de Minnie tamamen bana ait ve bu bile başlı başına bir kazanç.

Giles'a annemle ilgilenmesi için bir sesli mesaj bırakıyorum ve sonra odağımı en önemli kısma yönlendiriyorum.

Gerçek .

Birlikte gideceğimize göre, Minnie'nin bahsettiği ve başka dünyalara gitmemi sağlayacak bitkileri bulmamız gerekiyor. Bu da önce o bitkilere *sahip* bir cadı bulmamız gerektiği anlamına geliyor - gerçi bir cadıyla son görüşmemin nasıl geçtiğini görünce, bitkileri kolayca vereceklerini sanmıyorum.

Ne yazık ki, biraz güç uygulamamız gerekecek.

"Ve bu da..." Minnie yeni aracımızı değerlendirirken gözlerini kırıştırıyor. "Bir minibüs. Hem de tam donanımlı," diye ekliyorum, kendimle gurur duyarak.

Belki de bana eninde sonunda ayrılmak zorunda kalacağını söylediğinde aceleci davrandım ama bir süredir internette mükemmel arabayı arıyordum ve tesadüfe bakın ki birkaç gün önce evime teslim edildi.

"Bunu görebiliyorum. Ama ne zaman aldın?" Omuz silkiyorum.

"En kötüsüne hazırlıklı olmak her zaman iyidir," diyorum. "İçeriye bakmalısın. Küçük bir mutfak ve bir yatak var!" Kapıyı açıp onu içeri davet ederken haykırıyorum.

Bu minivanı seçerken gizli bir amacım olabilir. Bir süre onunla seyahat için, bu yakın alanları paylaşmak zorunda kalacağız. Bu aynı zamanda o küçük yatağı paylaşmak anlamına da geliyor. Tabii, belki

ama en azından Minnie'nin vücudu benimkine yapışmış olacak.

Hatta bir öpücük daha alabilirim. Belki yanağımdan başka bir yerden.

Bir adam sadece hayal edebilir.

"Bu... Etkileyici mi?" Gergin bir gülümsemeyle bahsediyor. Yorulmuş. Bunu söyleyebilirim.

Yorgun ve umutsuz, gülümsemesi gözlerine bile ulaşmıyor.

Uzun kapüşonlu bir tişört ve birkaç dakika önce değiştirdiği bir çift tayt giyiyor. Omzunda yol için giysi ve ayakkabılarla dolu bir çanta var. Benim de ayaklarımın dibinde bu tür acil durumlar için önceden hazırladığım benzer bir çanta var.

"Ayrıca çekmeceleri konserve ve protein barlarıyla doldurdum. Bize bir süre yeterler."

İçeri girip çantasını küçük yatağın üzerine bırakırken ve minibüsün etrafına bakarken şüpheci. İçindekileri incelemek için çekmeceleri açıyor ve seçtiğim yiyecek ve atıştırmalıkları başıyla onaylıyor. Tabii ki çikolatalı kurabiyeleri stoklamam gerekiyordu ama ondan daha hevesli bir tepki bekliyordum.

"Bu iyi. Artık gitmeliyiz." Ona bakıyorum.

Öngörüm için övgü yok mu? Çabam için? Hiçbir şey yok mu? "Doğru," diye mırıldandım.

Kendi çantamı minibüsün içine yerleştiriyorum, sonra sürücü koltuğuna geçip emniyet kemerimi takıyorum. Minnie yolcu koltuğunda bana katılıyor, ben de arabayı çalıştırıyorum.

Otoyola çıktığımda son derece sessizdi ve onunla ne kadar ciddi bir konuşma yapmak istesem de -yani beni affedip affetmediğini öğrenmek istesem de- ilgilenmemiz gereken başka acil meselelerimiz vardı.

Demek istediğim, bu kadar yakın olduktan sonra hala kin tutuyor olamaz.

Bir iblis tarafından öldürülmek, değil mi? Tehlike kalbi daha da soğutmamalı. Gerçi o bir buz tanrıçası olduğu için, belki de onunki sürekli soğuktur.

Kaşlarımı çatıyorum.

Lucien'i sikmek için soğuk değildi.

Aynı sözleri bana söyleme zahmetine katlanamadığı aşk ilanlarını hala unutmuş değilim. Kabul ediyorum.

Bunları ona da söyledim, ama ona karşı ne hissettiğim açık değil mi? Belki de bu geleneksel anlamda bir aşk değil, çünkü ben bu tür bir aşk hakkında ne biliyorum ki? Ama bundan çok daha derin, çok daha saplantılı ve çok daha güçlü bir şey.

"Nereye gidiyoruz?" Eyalet sınırlarını geçtikten sonra ona soruyorum. "Bilmiyorum," diyor omuz silkerek.

Yavaşça ona dönüyorum.

"Bilmiyor musun?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "O bitkileri bulmamız gerekiyor, değil mi?"

Bir omuz silkme daha.

"Evet. Önce onlara sahip olan bir cadı bulmalıyız."

"O zaman nereye gideceğinizi bilmeniz gerekmez mi?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor.

"Cadılar tanrılara pek düşkün değildir," diyor iç çekerek. "Benim türüm uzun zaman önce onları yok etmeye çalıştı, bu yüzden değerli bitkilerden vazgeçecek kadar uygun bir cadıyı nasıl bulacağımızdan emin değilim."

"Ve bunu bana *şimdi mi* söylüyorsun?" Söylüyorum.

"Minnie!" "Ne?" diye homurdanıyor.

"Er ya da geç ayrılabileceğimiz gerçeğini biliyordunuz. Her şeyi önceden hazırladım. En azından o bitkilerin kimde olabileceğini araştırabilirdin."

Nefesinin altında duyulmayan bir şeyler mırıldanıyor ve ben ani bir farkındalıkla sarsılıyorum.

Onunla gelmemi *istememiş* olabilir. Eğer isteseydi, çoktan bir plan yapmış olurdu.

Planının gecenin bir yarısı gizlice kaçıp beni geride bırakmak olabileceği düşüncesi burun deliklerimi alevlendiriyor.

Lanet olsun.

"O zaman şimdi düşünün. Bu bitkilere sahip birini nerede bulabiliriz?" Kendimi kontrol altında tutmak için çaba sarf ederek soruyorum.

Ama memnun değilim. Memnun olmaktan çok uzağım. Ama şimdi başka bir tartışmaya girmenin sırası değil.

"Onları internetten bulamaz ?"

"İnternette cadıları yüzde doksanının sahte olduğunu bilecek kadar araştırdım. Bunun bir faydası olmayacak. Zaten neden tanrılardan nefret etsinler ki? Sana tapmaları falan gerekmiyor mu?"

Başını iki yana sallar. Pencereden dışarı bakarak konuşmadan önce derin bir nefes alıyor.

"Cadılar küçük tanrıların ve insanların çocuklarıdır, bu da benim dünyamda yasak olan bir şeydir. Aslında, türler arası çiftleşme sadece yasak değil, aynı zamanda çoğu zaman imkansızdır. Cadılar ve diğer birkaç melez bu kuralın istisnasıdır."

"Nasıl yani?"

"Her şey enerji seviyelerine bağlı. Her varlık belirli bir enerji seviyesiyle doğar. Benim dünyamda, yüksek tanrılar en gelişmiş enerji seviyelerine sahipken, küçük tanrılar en alttadır. Yaşayabilir bir yavru sağlamak için ebeveynlerin enerji seviyelerinin benzer olması gerekir. Yani benim toplumumda bile, yüksek bir tanrı asla küçük bir tanrıyla üreyemez. Diğer türler için de aynı şey geçerli, özellikle de ölümlüler için. Ama dediğim gibi, bu kuralın istisnaları da var. Bazı ölümlüler olağanüstü enerji seviyeleriyle doğarlar. Nadirdir ama olur. Böyle bir ölümlü, enerji seviyesi biraz daha yüksek bir minör tanrıyla çiftleşirse, yavrular yaşayabilir."

"Yani hiç çocuk sahibi olamayacak mıyız?" Kaşlarımı çattım.

Kendi çocuğumu hiç düşünmemiştim ama Minnie'den önce de kadınları hiç düşünmemiştim.

Başını eğip bana bakıyor, gülümsemesi titrek.

"Şansımız yok," diye itiraf ediyor. "Gerçek bir bağın bunu değiştirip değiştirmeyeceğinden emin değilim, çünkü bir tanrı ile bir insan arasında hiç bağ olmadı."

"Anlıyorum." Sıkıca başımı sallıyorum.

"Benim dünyamda evliliklerin çoğunun görücü usulü olmasının nedeni budur. Güçlü bir tanrı eşit derecede güçlü bir eşe sahip olmalıdır. Bu hem politik hem de biyolojimiz tarafından yönlendirilen bir durum."

"Peki ya iblisler? Teorik olarak bir iblisten çocuk sahibi olabilir misiniz?"

"Marlowe! Aklından bile geçirme!" diye öfkeyle haykırır. "Sadece merak ediyorum, Minnie. İnan bana, o karşılaşmadan sonra Şeytan Cara, yapmak istediğim son şey kokuşmuş çirkin bir şeye dönüşmek. Hayır, teşekkür ederim."

Alay etmeden önce birkaç saniye bana bakıyor.

"Yaratılmış iblislerle, hayır. En yüksek seviye olan on ikinci seviye bir iblis bile sadece küçük bir tanrıyla benzer enerji seviyelerine sahiptir. Elbette diğer küçük tanrılarla ya da hatta bazı olağanüstü ölümlülerle çocuk sahibi olabilirler. Ama her zaman kontrol altında oldukları için bu pek olası değil." Omuz silkiyor. "Tenebreis'in Oğulları farklı bir konu, yine de. biz ikimiz de doğrudan soyundan geliyoruz."

Primordialler, teknik olarak aynı türdeniz. Sadece onlar kötü amaçlar için ruhlarla beslenirken biz beslenmiyoruz."

"Bu yüzden mi kardeşin o ruhları tüketmen konusunda bu kadar endişeliydi?"

Başını sallıyor.

"Bir Aperite tanrısı da bir iblise dönüşebilir. Tek bir ruh bile tüketsem, enerji imzam sonsuza dek değişir."

Vücudundan aşağı bir ürperti iner.

"Ama ben bunu asla yapmam.

Asla..." "Neyi asla yapmazsın?"

Molokai'nin arkadan gelen sesini duyunca hem Minnie hem de ben koltuklarımızda zıplıyoruz.

"Ne oluyor lan?" Kalbim korkudan küt küt atarken haykırıyorum.

"Kai!" Minnie de aynı şekilde sarsılmış görünüyor.

"Bir uyarı iyi olabilirdi, dostum," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, onu daha iyi görebilmek için aynamı ayarlıyorum.

Koltukların arkasına yaslanmış, dirseklerini arkamızdaki sandalyelerin tepesine dayamış.

"Askerler gönderildi," diyor kız kardeşine uzun ve sert bir bakış atarak. "Biz konuşurken muhtemelen bilinen son konumuzdalar."

"Bir iblis durumu vardı," diye mırıldandı Minnie.

"Beni aramalıydın."

"Bunun için zaman yoktu, Kai."

Yüksek sesle bir mırıltı çıkarır.

"Umarım bu dünyadan ayrılmak için bir geçide doğru gidiyorsunuzdur" diye ekliyor.

"Henüz değil. Marlowe *aqū*'yü almadığı sürece hayatta kalamaz.

tentür."

"Hayatta kalmak zorunda değil," diye mırıldanıyor Kai.

"Güvenoyu için teşekkürler," diyorum gözlerimi devirerek.

Onu buraya kim davet etti ki? Bu adamı sevmedim. Şimdi, biliyorum, biliyorum, biriyle evlenirken, ailesiyle de evleniyorsun. Ama belki de iki tanrıyı öldürmenin bir yolunu bulabilirim.

Hmm, fikir oldukça çekici.

"O benimle geliyor, Kai. Bu pazarlığa açık değil."

Minnie'ye ters ters bakıyor, sonra dönüp daha şiddetli bir şekilde bana bakıyor.

Arkama yaslanıyorum ve kirpiklerimi ona doğru kırıştırıyorum çünkü onun tek dilinin *dilsizlik* olduğuna çoktan karar vermiştik.

Bana kaşlarını
çatıyor. Ben de
kaşlarımı
çatıyorum.

"Kesin , siz ikiniz," diye homurdanıyor Minnie.

"Ben bir şey söylemedim," diyorum
masumca. Bana şüpheli bir kaş
kaldırıyor.

"*Aqū* tentürü için bitkileri bulmamız gerekiyor, Kai. Antropa'da onları nereden bulabileceğimize dair bir fikrin mi?"

"Cadılar," diye cevap veriyor, ses tonundan tiksinti
akıyor. Görünüşe göre buralarda kimse cadılardan
hoşlanmıyor.

"Evet, bunu ben de biliyorum. Ama bu bitkilere sahip bir cadıyı nasıl *bulacağız*? Anthropa pek de küçük bir dünya sayılmaz."

Dudakları düzleşti. Ben gözümü kırpamadan, o gitti. Ve ben tekrar gözümü kırpamadan geri döndü, şimdi elinde eski bir kitap tutuyordu.

"En güçlü olduğu iddia edilen birkaç klan var," diye düşünüyor Molokai kitabı açarken. "Ama şu anda ABD ve A'da bunlardan sadece bir tanesi var."

Kitabı Minnie'ye uzatır ve açık bir sayfayı işaret eder. "Stuart," diye okuyor. Bana bakarak soyağacını gösteriyor.

Ağaç. "Burada listelenen yaşayan tek bir Stuart cadısı var. Katrina Hale." "Sanırım sihrini konuşturup nerede olduğunu bulamazsın. o ?" Molokai'ye soruyorum.

"Şansını zorlama, insan."

"Ben de kanka olduğumuzu sanıyordum." Dramatik bir şekilde iç çektim. "Yakında aile olacağız, Kai. Kayınbiraderine böyle davranamazsın."

Gözü seğiriyor. Minibüste sıcaklık aniden düşerken şakağının etrafında bir damar çıkıntı yapıyor.

"Kai. Kes !"

"Bir *insanla* evlenmeyeceksin Minerva," diye homurdanıyor. "Buna asla izin vermeyeceğim."

"Buna izin vermek zorunda değilsin," diye Minnie.

"Oh, hadi, Kai! Birlikte geçireceğimiz güzel zamanları bir düşünsene. Balık tutmaya ve iblis öldürmeye gidebiliriz. Elbette iblis öldürme işini sen yaparsın, ben de balık öldürme ve arada sırada insan öldürme işini yaparım. Kardeşlik bağı tarzı." Ona göz kırptıyorum.

"*Bu* insanla evlenmeyeceksin," diye .

Minnie'nin önerdiği gibi nişastalı. Espri anlayışı yok.

Hayal kırıklığı içinde başımı sallıyorum.

"İkiniz de. Bitirin şunu. Stuart klanından Katrina Hale'i bulmamız gerekiyor."

Molokai ve ben birbirimize biraz daha bakıyoruz. Burun delikleri alevlendi.

Benimki de öyle.

Birkaç dakika geçiyor ve ikimiz de göz göze gelme miktarından memnun kaldığımızda nihayet göz temasını kesiyoruz.

"Telefonumu ver," dedim Minnie'ye.

Çekmecelerden birini karıştırdı ve bana telefonumu verdi.

Molokai'ye "En azından kaza yapmamamız için kudretli güçlerini kullan," diyorum çünkü Minnie'nin güçlerini daha fazla kullanmaması gerekiyor.

Tartışacak gibi görünüyor ama elimi direksiyondan çektiğimde araba sabit bir rotada ilerlemeye devam ediyor.

Katrina Hale ismi için hızlıca gelişmiş bir arama yapıyorum. Soy ağacında doğum tarihinin de olması faydalı oldu, bu yüzden doğru kişiyi bulduğumdan oldukça eminim.

Lanet olsun, seksenlerinde ama onlarca yıl daha genç görünüyor.

"New Orleans," diyorum. "French Quarters'da bir dükkânı var."

Minnie dudağını ısırıldı.

"Buradan ne kadar uzakta?"

GPS'e koordinatları girdim ve ona gösterdim.

"Yirmi saatlik araba yolculuğu mu?" Gözleri büyür. "Bu çok uzak, Marlowe..."

"Hava kararana kadar beş ila altı saat daha yol alacağız. Park edecek iyi bir yer bulduğumuzda geceyi uyuyarak geçireceğiz ve sabah tekrar yola . İyi bir uyku çektiğim sürece yarın hiç durmadan sürebileceğim."

Minnie dudaklarını büzüyor.

"Bizi ışınlayamaz mısın, Kai? Arabayla? Lütfen?" sorar tatlı bir sesle. Ama kardeşine bakmak için döndüğünde, onun artık orada olmadığını fark edince ağzı açık kalıyor.

Ona cık cık dedim.

"Kardeşin tuhaf biri."

"Bir de bana sor." Başını sallıyor. "Bana yardım etmeye istekli olabilir ama bu işleri benim için kolaylaştıracağı anlamına gelmez."

"En azından bir ismimiz var. Bu bir başlangıç. Yirmi saat uzakta olsa ne olur? Bunu bir yolculuk gibi düşün. Ben, sen, bir yatak." Kıpırdatıyorum

kaşlarını ona doğru kaldırdı.

Sanki bana hâlâ kızgın olması gerektiğini yeni hatırlamış gibi sert bir bakış atıyor.

"Seninle konuşmuyorum," diyor aniden ve bana arkasını dönüyor.

"Ama şimdiye kadar benimle konuşuyordun," diye itiraz ediyorum.

Omuz silkiyor. "Gerekliydi. Artık gerekli değil." "Minnie," diye inledim. "Bu da ne..."

"Ama özür dileyeceksen... Belki seni affetmek için kalbimde bir şeyler bulabilirim," diye mırıldanıyor ama bana bakmıyor. Pencereden dışarı bakıyor. "O zaman ben, sen ve bir yatak için daha uygun olurum."

Lanet olsun. Zor, çok zor bir oyun oynuyor.

Hayalini kurduğum *tek şey ben, sen, tek bir yatakken*, bunun cazibesine nasıl karşı koyabilirim ki? Yine de, kategorik olarak üzgün olmadığım bir şey için af dilemeye kendimi ikna edemiyorum.

Siktir , Lucien! Eğer seni tekrar , yapardım.

Boğazımı temizliyorum.

"Duyarsız davrandığım için özür dilerim," diyorum kelimelerimi dikkatle seçerek. "Duygularını düşünmedim ve bunun için özür dilerim."

Hızlıca bana dönüyor, gözleri kısılmış.

"Gerçekten üzgün müsün?"

Yutkunuyorum.

Hayır. Üzgün değilim. O pisliği öldürür, kirletir, tekrar öldürür ve tekrar kirletirdim.

"Seni üzdüğüm için özür dilerim. Niyetim bu değildi. Umarım bunu biliyorsundur," diye alçak sesle konuşuyorum. Bu kadarı doğrudu. Yaptığım bir şey yüzünden gözyaşı döktüğü gerçeği bile içimi parçaladı ve bu yüzden kendimi affedemiyorum bile.

"Seni ağlarken görmekten hoşlanmıyorum Minnie," diye ekliyorum isteksizce. "Ağlaman beni fiziksel olarak incitiyor."

Gözlerini kırptırır, muhtemelen bunu duyduğuna şaşırmıştır.

"O zaman neden yaptın?" diye soruyor küçük bir sesle.

"Çünkü ben senin sevginin tek nesnesi olmak isteyen kıskanç bir piçin tekiyim," diye kabaca bağırdım. "Senin için tek kişi olmak istiyorum, Minnie. Geçmiş, şimdi, gelecek. Hatta sonsuza kadar. Daha önce başka birine aşık olduğun gerçeği bile... Bu beni kahrediyor," diye itiraf ediyorum.

Kendimi hiç olmadığım kadar savunmasız hissettiğimde sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor. Ona bakmaya bile cesaret edemiyorum, gözlerinde acıma görebileceğimden korktuğum için gözlerimi yoldan ayırmıyorum - Lucien için hissettiği gibi benim için asla aynı şeyi hissetmeyeceği için acıyorum.

Siktir et onu. Aynısını istemiyorum. Daha fazlasını istiyorum.

Beni daha çok sevmesini, beni daha çok istemesini, bana daha çok ihtiyaç duymasını istiyorum. Bir sonraki nefesini sadece *ben* yanında olduğum için almasını istiyorum. Ve evet, ben yanında olmazsam boğulmasını istiyorum.

Hastayım, değil mi? İç çekiyorum.

"Marlowe... Bir şeyler biliyor olmalısın-"

"Biliyor musunuz? Neden bir anlaşma yapmıyoruz?" aniden.

Kaşları şaşkınlıkla birbirine dolanıyor. "Anlaşma mı?"

"Bir daha asla Lucien hakkında konuşmayacağız. Ondan .

Onu getirmeyeceksin. Sanki hiç var olmamış gibi olacak."

Evet, bu harika bir fikir. Böylece daha önce hiç başka bir erkeğe bakmamış gibi davranabilirim, onun için tek erkek benmişim gibi.

"Ama-"

"Onun aramızı açmasına izin vermemeliyiz, Minnie," diye devam ediyorum.

"Haklısın." İç çekiyor. "Sen bahsetmediğin sürece ben de geçmişten bahsetmeyeceğim."

"Anlaştık," diyorum ve ona en iyi gülümsememi veriyorum.

Bana gözlerini deviriyor ama yavaşça gülümsememe karşılık veriyor.

İkimiz de kahkahalara boğulmadan önce birkaç saniye birbirimize bakıyoruz.

"Bu *diğer* erkekleri kıskanmayacağım anlamına gelmiyor," diye eklemek zorunda hissediyorum kendimi. "Bu eğlenceli bir tip."

"*Eğlenceli* tip mi?" diye tekrarlıyor. "Bu da ne demek oluyor?"

"Şey..." Ona mahcup bir gülümseme veriyorum. "Sen dünyanın en güzel

O adamların hayatları boyunca görecekları tek kadın. Ama sen benimsin. Bu yüzden senin alındığını fark ettiklerini görmek bana zevk veriyor. Senin alındığını *anladıklarından* emin olmak için onları eşek sudan gelinceye kadar dövmek bana daha da fazla zevk veriyor."

İfadesi .

"Ne zaman cinayet işlemeyi düşünmüyorsun?" diye mırıldanıyor nefesinin altında.

"Bu *senin* için cinayet, sevgilim. Ben buna özel bir cinayet türü diyorum." Ona göz kırpiyorum.

"Ve kısa bir süre önce *beni* öldürmek istedin," diye karşılık veriyor.
"Hâlâ bunu düşünüyorum," diye mırıldanıyorum baştan çıkarıcı bir şekilde.

Onu.

"Ne?" diye . "Hâlâ beni öldürmek istiyor musun?"
Gülümsüyorum. "Çünkü geri geleceğini biliyorum."
Yanağını okşuyorum, başparmağımla dudaklarını .
"Çünkü her zaman bana geri döneceksin, değil mi Minnie?"
Gözleri bana bakıyor, yüz hatları gergin.
Sertçe yutkunuyor. "Değil mi, Minnie?" Tekrar ediyorum.
"Doğru..." diye fısıldıyor, aniden bakışlarını kaçırıyor.
"Aferin kızıma." Kıkırdıyorum.
Kıpkırmızı oldu ve dönüp pencereden dışarı baktı. Henüz beni affettiğini söylemedi.

Ama gözleri benden uzaklaşsa bile, eli benimkini arıyor, tutulmak istiyor. Sözleri olmasa bile, bedeni bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

OTUZ Üç

I Son altı saattir durmadan araba kullanıyorum.

Artık gideceğimiz yeri bildiğimize göre, oraya uçağa atlayıp iki saat gibi kısa bir sürede varabilir miyiz? Evet, olur. Ama bu benim şu anki amacıma, yani Minnie'nin yakınında mümkün olduğunca fazla zaman geçirme amacıma hizmet etmez.

Berbat biriyim, biliyorum.

Ama direksiyon başında saatlerce işkence çekmek için konfordan vazgeçiyorsam, kötü olduğumu bilirsiniz. Ne yazık ki, her şey boyunca yanımda olması her şeye değer.

Keşke her seferinde saatlerce uyumasaydı.

Lanet olsun!

Bu fırsatı onu zekâmla etkilemek için kullanmak istedim, mutlu bir şekilde horlamasını dinlemek için değil. Kabul ediyorum, sevimli bir horlama. Yaptığı her şey sevimli. Ama bu konumuzun dışında.

Uyanık olmalı ve bana eşlik etmeli.

Depoyu doldurmak ve boğazımı temizlemek için bir benzin istasyonuna yanaştım. Hiç kıpırdamadı.

Boğazımı daha yüksek
sesle temizliyorum. Göz
kapakları yavaşça
hareket ediyor.

Yüksek sesle esniyor, bir kedi gibi
geriniyor. "Daha varmadık mı?"

Ona bakıyorum.

"Daha yolun yarısına bile ," diyorum sertçe. "Oh."

Birkaç kez gözlerini kırıştırıyor ve çevresini incelemeden önce gözlerini ovuşturuyor.

"Biraz daha benzin almam lazım. Marketten bir şey ister misin?"

Bir an için sözlerimi düşündü. "Seninle geleceğim," diyor sonunda.

Arabadan inerken onu durdurdum. Bana kaşlarını kaldırıyor, ama ben sadece arkadan bir eşarp alıp başını ve yüzünü örtüyorum.

"İyi karar." Eşarby yüzüne düzgünce sararken gülümsüyor.

Benzini arabaya dolduruyorum ve ikimiz de ödeme yapmak için mağazaya giriyoruz. Ben ödeme yapmak için kasaya giderken Minnie rafları tarıyor.

"Bir şey buldun mu?" .

"Bunlar iyi mi?" Minnie elindeki cips paketini sallarken soruyor.

"Yakala da ," diyorum. Ben abur cubur . Minnie'den önce neredeyse hiç tatlı yemezdim. Tabii ki onun hayatıma girmesi, Minnie kadar benim de tatlıya düşkün olduğum anlamına geliyordu.

Cips paketini ve diğer atıştırmalıkları alıp kasada bana katılıyor.

Kasiyer paraları sayıyor, arada bir yüzünde tuhaf bir ifadeyle Minnie'ye .

Gözlerimi kısıyorum.

Eşarby yüz hatlarını sarmışken onu göremez.

Ama yine de onu bu şekilde incelemesi beni rahatsız ediyor.

"Gözlerini buraya dik," diye homurdanıyorum bir saniyeden uzun süre ona baktığını fark ettiğimde.

Ses tonumdan irkiliyor ve zar zor duyulabilen bir özür mırıldanıyor. Minnie bana gözlerini deviriyor.

Her şeyin parasını ödedikten sonra arabaya geri dönüyoruz.

Ben eşyaları minibüsün arkasına dikkatlice yerleştirirken - zaten fazla yerimiz yok ve buna dikkat etmek zorundayız - Minnie arabanın yanında uzanıyor, gecenin temiz havasını içine çekiyor.

"Bundan bahsetmemiştin," diye başlıyorum minibüsün arka kapısını kapatırken. "Ama o tentürü aldıktan sonra ziyaret etmek istediğin belirli bir dünya var mı?"

"Hmm. Bu iyi bir soru. Dışarıda o kadar çok dünya var ki, şansımızı deneyebiliriz."

Şansımızı denemek mi? Bu felakete davetiye çıkarmak gibi geliyor.

"Herhalde aklınızda bir şey vardır," diye .

Gerçek bir planımız olmayabileceği düşüncesi bile beni endişelendiriyor.

"Hayır." Omuz silkiyor. "Tentürü aldıktan sonra, bizi bir yere ısınlamak için güçlerimi kullanamayacağımdan en yakın portalı bulmamız gerekecek. Yine de portallar aldatıcıdır. Net bir yön olmadan, herhangi bir yere gidebiliriz. Ama işin eğlenceli kısmı da bu, değil mi? Yeni şeyler keşfedeceğiz," diye heyecanla ekliyor. "Ve bu süreçte belki de o sığınağın nerede olabileceğini bulabiliriz."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum.

"Sen yaşlanmazken benim yaşlanacağımın farkındasın değil mi? O sığınağı bulduğumuzda, eğer bulabilirsek, ben mezara doğru gidiyor olabilirim."

"Hayır," diyor elini sallayarak. "Evet, ama sana düzenli olarak kanımdan verirsem yaşlanma sürecini yavaşlatır."

Bu ilgimi çekti. "Daha fazla kan mı diyorsun?"

Kendimi hiç kan seven olarak görmedim ama Minnie'nin kanı çok lezzetli. Her gün yediği kurabiyelerden olmalı çünkü lanet olsun. Hiç bu kadar tatlı ve bağımlılık yapıcı bir şey tatmamıştım. Artık sadece Minnie'yi değil, Minnie'nin kanını da seviyorum. Yeni oluşturduğum Minnie'ye dair her şey koleksiyonuma bir yenisi daha eklendi.

Bir de kanı içme meselesi var. Dudaklarımı teninin üzerinde gezdirmeye, yalama ve emme eylemi.

Ah, lanet olsun. Gözlerimin önünde çok fazla kışkırtıcı görüntü dans ediyor ve ereksiyonumu garip bir şekilde ayarlamak zorunda kalıyorum.

"Eğer sizi iyileştirebiliyorsa, çürüyen hücrelerinizi de iyileştirebilir. Bunun ne kadar süreyle işe yarayacağından tam olarak emin değilim ama iyi olmalıyız."

"Yani emin değil misin?"

Tabii ki emin değil. Bu noktada, hiçbir şeyden emin olduğunu sanmıyorum. Ve ben aşık bir salak olduğum için, bunu umursamıyorum bile.

Beni lanet bir cehennem çukuruna götürebilirdi ve ben de onu memnuniyetle takip ederdim.

"İyi olacağız Marlowe," diyor gülümseyerek.

Ona inanmıyorum, ama bana en çirkin yalanı satabilir ve ben de sorgusuz sualsiz satın alabilirim.

İçeri atlaması için kapıyı açtığımda bir sürü gürültü beni durdurdu.

"Hey kızım, eşarbı bırak da güzel yüzünü göreyim," diye sesleniyor bir erkek sesi.

Vücudum geriliyor.

"Arkası da bu kadar güzelse yandık, dostum," diye konuşuyor bir başkası ve ardından kahkahalar yükseliyor.

Etrafımda gürültünün kaynağını ararken dudağım seğiriyor.

Tanrı aşkına. Üstü kapalı olsa bile hala çok fazla ilgi çekiyor. Kabul ediyorum, arka tarafı oldukça nefis görünüyor, ama bu sadece benim gözlemlemem için.

Bir kamyonun arkasından üç gençten oluşan bir grup çıkıyor. İçlerinden biri sigara içiyor ki bunun bir benzin istasyonunda, özellikle de yakıtın bu kadar yakınında yasak olduğuna eminim. Diğerinin elinde bir kutu bira var, üçüncüsü ise daha sert bir yol seçmiş ve elinde yarısı boş bir Smirnoff şişesi tutuyor.

İçgüdüsel olarak Minnie'yi yanıma çekiyorum, yabancılara ters ters bakarken onu vücudumla koruyorum.

"Marlowe. Yapma," diye fısıldıyor. "Hadi gidelim."

Vücudumdaki gerginliği hissedebiliyor, özellikle de ona bakmaya devam ettiklerinde.

Beni tutarken gömleğimi yumrukluyor ve onlara doğru ilerlememi engelliyor.

"İlerleyin beyler. Burada size göre bir şey yok," diyorum gergin bir sesle.

İçlerinden biri benim aksanımı taklit etmeye çalışırken alaycı bir sesle "İlerleyin beyler," diye tekrarlıyor. "Tüm yapabildiğin bu mu, sosyetik çocuk?" Gülüyor.

"Biz bela aramıyoruz," diyor Minnie.

"Ve hanımefendi konuşuyor. güzel bir sesin var, tatlı şey." Gözleri kadının vücudunda gezinirken adamlardan ıslık çalıyor.

İşte bu kadar. Lanet olsun.

İleri doğru bir adım atıyorum ama Minnie hâlâ bana tutunuyor ve başını sallıyor.

"Yapmamalıyız," diye fısıldıyor. "Hadi ." Ellerimi yumruk yapıyorum.

"Buna değmez, Marlowe. Kendimize daha fazla gereksiz dikkat çekeceğiz," diye devam ediyor.

Minnie'ye bakıp ona neler yapabilecekleri hakkında iğrenç şeyler söylemeye devam ediyorlar ve ona dokunabileceklerini ima ettikleri anda her şey bitiyor.

Sigarayı içen adam özellikle kendini beğenmiş, kasıklarının tutuyor ve kalçalarını sallıyor.

Minnie'yi arkamdan itiyorum, parmaklarını gömleğimden ayırıyorum.

"Marlowe, hayır..."

"Şanslı günün olabilirdi," diyorum gülümseyerek. "Keşke çekip gitseydin."

Bana gülüyorlar ve ben yaklaştıkça adamlardan biri bana silah çekiyor.

Gözlerimi deviriyorum. Tabii ya. Bire üç ve hala pis kışıklarını korumak için silaha ihtiyaçları var

Bana nişan aldı.

"Şimdi o kadar cesur değil misin?" Adam

kıkırdıyor. Omuz silkiyorum.

Parmağı tetikte ve muhtemelen beni korkutacağını düşünerek namluyu bana doğrultuyor.

"Biz kızla bir tur atacağız ve sen canını kurtaracaksın.

Kulağa pazarlık gibi geliyor mu?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp korkmuş gibi yapıyorum.

Minnie'ye bakıyorum ve o da beni dikkatle izliyor.

"Kulağa pazarlık gibi geliyor," diye başlıyorum. Sırtarak gülüyorlar ve güç gösterileri için birbirlerinin sırtını sıvazlıyorlar. "Ama reddetmek zorundayım."

Onların dikkatsizliğinden yararlanarak, silahlı adamı yakalıyorum, avucumun arkasını bileğine bastırıyorum ve silahı yukarı doğru doğrultuyorum. Tetiği çekiyor ve bir el havaya ateş ediyor.

Hmm. Bu gürültüden sonra birinin polisi ne kadar sürer merak ediyorum. Ya da bölgenin durumuna bakılırsa, belki de bu normal bir olaydır ve kimsenin umurunda olmayacaktır. Umarım ikincisi olur da bu *cesur* çocuklarla vakit geçirebilirim.

Yan tarafa geçip kolunu tutarken ön kolumu çocuğun omzuna çarpıyorum.

Omzu yuvasından çıktığında acı içinde haykırır. Kolu gevşiyor ve silahı elinden almak çok kolay oluyor.

Ne yazık ki, silah taşıyan tek kişi o değildi.

Gençlerin silahlarla ne alıp veremediği var ki? On sekiz yaşından büyük olamazlar.

Diğer adamlardan biri kendi silahını bana doğrultuyor, iyi nişan almaya çalışırken parmağı tetikte kaşınıyor. Eli titriyor ve

Eminim giysileri şimdiden sinir teriyle ıslanmıştır.

"Seni öldüreceğim," diye haykırıyor. Sesi bile titriyor. "Seni öldüreceğim."

"Yap şunu, Drew," elimdeki adam kaçmaya çalışırken endişeyle kıpırdanıyor. "Vur onu!"

"Siktir, dostum!" Gözlerini sıkıca kapatır ve tetiği çeker. Ah, acemiler.

Hedefinin nerede olduğundan bile emin değil. Parmağını o küçük mekanizmaya bastırıldığını fark ettiğimde, yanımdaki adamı tutup kalkan görevi görmesi için önüme itiyorum.

Nefesi kesiliyor.

Tetikçinin de nefesi kesilir.

"Mickey'i vurdun, dostum. Ne be!"

Mickey yere yığılırken acı içinde haykırır. Drew'un gözleri yuvalarından fırlamış, yüzünden ter damlamaya başlamıştı bile. Silahı tekrar bana doğrultuyor, ama eli o kadar titriyor ki, silahın namlusu gelişigüzel hareket ediyor ve yine ıskalıyor.

Silah hayranı değilim, hiç olmadım. Sadece korkakların silahı. Yakın ve kişisel değilseniz birini öldürdüğünüzü hissedebilir misiniz? Eğer biraz uzaktaysanız, bakışlarınızı kaçırıyor ve bir hedefi vurmaya umuyorsanız, kurbanınızın vücudundan hayatın kaydığını gerçekten hissedebilir misiniz?

Hayır.

Çıplak elle dövüşmeyi silaha tercih ederim. Ben de bıçakları dövüş tercih . Ama şu anda elimde hiç bıçak olmadığı için seçici olamıyorum. Yazık oldu. Yüzlerine güzel bir resim kazıyabilirdim - ezik, tecavüzcü, korkak gibi bir şey. Ya da üçünün bir kombinasyonu. Elbette *henüz* kimseye tecavüz etmediler ama kabadayılıklarını görünce, geçmişte ettiklerinden ya da gelecekte edeceklerinden şüphem yok.

Bugünlerde gençler, dostum.

Sıradan bir suçludan daha tehlikelidirler. Bunun nedeni güçlü ya da zeki olmaları değil. Ama pervasız oldukları için. Ön korteksleri henüz ne yaptıklarını anlayacak kadar gelişmemiştir ve tıpkı Drew gibi, her yere pervasızca nişan alırlar, bir şeylerin yapışmasını umarlar.

"Minnie, tut şunu," diye sesleniyorum ve Mickey'den aldığım silahı ona fırlatıyorum.

Gücünün küçük bir kısmını telekinetik olarak silahı eline getirmek için kullanır. Sonra silahı diğer adama doğrultur.

"Uhm, Marlowe?"

"Evet?" Mickey'yi kalkanım olarak tutmak için manevra yaparken soruyorum. Kan çoktan yerde birikmeye başladı ve bir kısmı kıyafetlerime de bulaştı.

Sikeyim.

Bir duşa ihtiyacım var. Ve dezenfektan. Bu heriflerin ne taşıdığını kim bilebilir? Önlem olarak Mickey'nin kolunu tutup iğne izi var mı diye kontrol ediyorum. Tamam, iyi, keş değil. Ama bu, iğnesini hastalıklı bir şeye batırmadığı anlamına gelmez ve o kanı yakınımnda istemiyorum.

Yüzümü tiksintiyle buruşturuyorum ama sonra Minnie tekrar konuşuyor.

"Ölümlüleri öldürmeye iznim yok," diye mırıldanıyor, hâlâ silahı tutuyor.

Ona bakıyorum.

Bana sıkı bir gülümseme veriyor. Harika.

Drew silahını önce Minnie'ye, sonra bana, sonra tekrar Minnie'ye doğrulturken, üçüncü adam yığıdi oynamaya karar veriyor ve Minnie'ye doğru koşarak onu yakalıyor.

Gözleri büyür, ama onu kolayca atlatır ve onu hareketsiz tutmak için güçlerini kullanır.

" ne lan!" Drew inanamayarak mırıldanır. "Crew, neler oluyor?"

"Hareket edemiyorum, dostum. Hareket edemiyorum!" Crew . Başımı sallıyorum.

Kanayan Mickey'i bir kenara bırakıp, dikkati Crew'deyken Drew'a koşuyorum. Hava akışını kesmek için karnına, göğüs kafesinin hemen altına yumruk atıyorum. Nefes nefese kaldığında silahını kapıp mermilerini boşaltıyorum. Fazla mermisi kalmamıştı, şanslıydı.

Biri ayağına, ikincisi diğer ayağına ve sonuncusu da dizine saplanır. Acı içinde kıvranarak yere yığılır.

Üçüncü delikanlıya doğru ilerlerken Minnie'ye "Onu bırakabilirsin," diyorum.

Kadın güçlerini geri çeker ve adam bir gümbürtüyle yere düşer.

Hızla ayağa kalkıyor, arkadaşlarına bakıyor ve kaçıp kaçmaması gerektiğini düşünüyor.

Korkak.

Kaçmaya çalışmadan önce kapüşonunu tuttum ve onu tuttum. Ayakları hareket ediyor ama mesafe kat edemiyor. Arkasına baktığında gözleri benimkilerle buluşuyor ve dehşet içinde açılıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor. "Bunun için çok üzgünüm. Lütfen bırak gideyim."

Gözlerimi deviriyorum.

"Belki de gitmesine izin vermeliyiz..." Minnie başlıyor ama onu durduruyorum.

"Sen insanları öldüremeyebilirsin Minnie, ama ben öldürebilirim," diyorum ona gülümseyerek.

Crew'u kadının önüne sürükleyerek önünde diz çöktürdüm.

"Şimdi, kadını hakkında ne dedin? Tekrar etmek ister misin?" "Hayır. Ben... Ben..."

"Neydi o? Onunla sırayla birlikte olmak istediğini mi?" "O Drew'du! Ben yapmadım. I-"

"Yani sen mıydın? Arkadaşlarınla aynı şeyi yapmaz mıydın?"

Sözlerim karşısında yüzünü buruşturdu.

"Lütfen... Özür dilerim." "Dikkat et," diye fısıldıyor Minnie.

Yana baktığımda Mickey'nin kendini yerden kaldırdığını ve elindeki Smirnoff şişesiyle bana vurmaya çalıştığını fark ediyorum.

Bir elimi Crew'un boynuna dolayarak onu dizlerinin üzerinde tutuyorum ve diğer elimi gelen darbeyi durdurmak için kullanıyorum.

Şişe yumruğuma çarparak kırılıyor ve birkaç cam parçası derimi kesiyor.

Çifte lanet. İnsanlardan nefret ediyorum.

Mickey'nin gözleri, aldığı darbenin beni rahatsız etmediğini görünce şokla parlıyor. Ama karnından vurulmuşken kaçmak için çok yavaş.

Gömleğinin önünü tutup onu daha yakına çekiyorum ve dizimi karnına götürerek vurulduğu yere vuruyorum.

Gecenin sessizliğinde acı dolu bir çığlık patlak verir ve arkadaşının yanına düşer.

Hem Mickey hem de Crew hayatları için yalvarırken daha fazla özür ve rica ortaya çıkar.

Elimi Crew'un, ayağımı da Mickey'nin üzerinde tutarak Minnie'den silahı bana vermesini istiyorum.

Bana gözlerini deviriyor ama söyleneni yapıyor.

Drew hareket etmeye çalışıyor, yani bu kurşun onun için. Ve şanslıyım ki, gözlerinin arasına düşüyor.

Lanet olsun, ısıklık çalışıyorum. Silah kullanmakta pek iyi olmayan biri için bu kesinlikle bir başarı.

Ama küçük James Bond anıma bile sevinemiyorum çünkü hâlâ bu iki piçle uğraşmak zorundayım.

"Minnie, atkını bırak."

"Ne?" Şok içinde göz kırpmıyor.

"Dediğimi yap."

İsteğim karşısında kafası karışıyor ama yüzünü ortaya çıkarmak için eşarbı yavaşça çözüyor.

Eğilerek hem Crew'u hem de Mickey'i ona bakmaya zorluyorum. Etkisi hemen görüldü.

Gözbebekleri büyür -ama bu acıdan da olabilir- ve yüz ifadeleri acıdan coşkuya doğru değişir.

"Ne düşünüyoruz, beyler? Çok güzel, değil mi?" Onlara soruyorum.

"Çok güzel," diye fısıldıyor Crew.

Mickey, "En güzeli," diye katılıyor.

Yaraları unutuldu. İçinde bulundukları zor durum da. Şu anda tek önemsedikleri önlerindeki mükemmellik tablosu.

"Ama işte da bu," diye fısıldıyorum. "O benim. Ve sen ona bakmaya cüret ettin."

Minnie'ye bakmakla meşgul oldukları için sözlerimi anladıklarından şüpheliyim. Ama bu bile başlı başına bir ceza gerektiriyor.

Adamların her birini enselerinden tutup yüzlerini kaldırıma çarpıyorum.

Hafif bir acı sesi var ama başka bir şey yok. Hâlâ Minnie'ye bakmaya çalışıyorlar.

Yüzlerini tekrar parçaladım. Ve tekrar.

Kemiklerinin kırıldığını duyana kadar, yüzleri kanlı ve şekilsiz olana kadar onları parçalıyorum. Ve bu hala ona bakmayı bırakmaları için yeterli olmadığında, yerdeki büyük cam parçalarından birini alıyorum.

İlki Mickey. Çok iğrenç şeyler söyledi, değil mi? Minnie'ye bakarken, her tarafı yara bere içinde ve kanlar içinde ama hala ona aşık olacak kadar bilinci yerindeyken, camı göz çukuruna sokup sol gözünü oyuyorum.

Diğerine de aynısını yapmadan önce onu yere atıyorum.

Ancak görüşü gittiğinde büyü bozuluyor ve acı çığlıkları yeniden başlıyor. Ama o yerde kıvranırken, ben de Crew'a aynı muameleyi uyguluyorum.

Önce sol göz, sonra sağ göz.

Onların acı dolu çığlıklarından oluşan koro kulaklarımda bir senfoni gibi çınlıyor.

Minnie olduğu yere çakılmış, bana bakıyor.

Göz kırpıyorum ve ona gülümsüyorum.

Neredeyse acıdan gevşemiş bedenleri yakalayıp ölü Drew'un üzerine bırakıyorum.

Minnie'ye "Arabaya bin" dedim.

Ceplerini karıştırırken bir çakmak buldum. Yerdeki alkol ve yakındaki yakıt göz önüne alındığında, bu işimi görecektir. Açıyorum ve cesetlerin yanına atıyorum.

Küçük bir alev patlar ve yoluna tüketecek başka şeyler çıktıkça yavaş yavaş büyür.

Yangın kontrolden çıkmadan önce direksiyona geçtim ve minibüsü benzin istasyonundan dışarı sürdüm.

Minnie sessiz.

Bana bakmıyor.

"Tüm bunlar gerekli miydi?" diye soruyor sonunda, yolculuğa yarım saat kala.

Ellerini kucağında oynatırken belirsizlik içinde dudaklarını ısırıyor.

"Ne? Daha açık olmanız gerekecek."

"Onları dövdüğünü anlıyorum. Kaba davrandılar. Silah çektiklerinde kendinizi savunduğunuzu da anlıyorum. Ama bunu yapmak zorunda mıydın..." Yutkunuyor. "Onları da sakatlamak zorunda mıydın?"

Bir ormanın yanından geçiyoruz ve ben arabayı otoyoldan çekip sık yaprakların arasında saklanacak bir yer arıyorum.

Uzun ağaçlardan oluşan bir topluluğun yanında duruyorum. Ormanda dövülmüş bir banyo yok, bu da gece için durmak için güvenli bir alan olması gerektiği anlamına geliyor

-Başka istenmeyen sürprizler olmadan. Plakaları da değiştirmem gerekiyor çünkü er ya da geç birilerinin minibüse BOLO koyacağından hiç şüphem yok. Bu dünyadan ayrılacağımız için -eğer her şey planladığım gibi giderse- örtbas etme konusunda eskisi kadar dikkatli olmak zorunda değilim. Ama hala yapacak işlerimiz varken yakalanmamıza da izin veremem.

Motoru durdurduğumda, Minnie'ye bakmak için döndüm.

"Yüzlerini parçalamak gerekli miydi?" Sıkılmış bir sesle soruyorum. Başını sallıyor.

"Hayır. Ama istedim." Omuz silktim. "Gözlerini oymak gerekli miydi? Hayır. Ama ben istedim."

"Ama-"

"Bir konuda anlaşmıştık, değil mi Minnie?" Dudaklarımın bir gülümsemeyle kıvrılmasına izin verdim.

Kaşlarını çatıyor.

"Sana bakan herkesin canına okuyarak hâlâ eğlenabiliyorum."

"Evet, ama-"

"Aması yok. Bakmak istediler ve ben de izin verdim. Ama bunun bir bedeli var. *Her zaman* bir bedeli olacaktır."

Başını yana eğip beni inceliyor. Kaşları çatık, gözleri sıkıntılı.

"Senin kim olduğunu, nasıl bir adam olduğunu uzun zamandır biliyorum *Marlowe*. Ama nedenini hiç anlayamadım." Dudaklarını yalıyor. "Nasıl bu kadar vahşisin? Bu kadar kana susamış? Sen nazik bir adamsın. Öyle olduğunu biliyorum. Ama bu yanın..."

"Bu mı?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bazen beni korkutuyor," diye itiraf ediyor. "Beni büyülüyor ama aynı zamanda korkutuyor da."

İşte bu doğru bir övgü. Kirli, yapışkan ve kan içinde olduğumu unutturacak kadar göğsümde bir baş dönmesi patlıyor. Beni korkutucu ve büyüleyici buluyor.

Ah, bu bana söylediği en romantik şey olmalı. "Ne zaman oldun?" diye soruyor, sesi yumuşak ama firma.

Otuz DÖRT

I ona cevap verme. Sürücü koltuğundan inip arka kapıyı açtım. .
ve van ve Kafa İçeride. Karıştırma aracılığıyla
Çekmecelerden ilk yardım çantası ve dezenfektanın yanı sıra bir
havlu, bir

içinde su olan küçük bir kase ve giymek için temiz kıyafetler.

Minnie peşimden geliyor ve minibüsün kapısını kapatıyor.

Alan küçük ve havayı tıkayan yoğun gerilim nedeniyle daha da
küçük görünüyor.

Bir cevap istiyor. Ben hala bir tane formüle ediyorum - gerçeğin
daha kozmetik bir versiyonu, bu hayranlığı orada tutacak ve onu
dehşete dönüştürmeyecek. Ya da daha kötüsü, aşağılamaya.

"İzin ver," diye mırıldanıyor benden ilk yardım çantasını alırken.

Yanımdaki yatağa oturdu ve kiti açtı. Bir bandajı dezenfektanla
ıslattıktan sonra elimi ve parmak eklemlerimi silerek yarayı ve
çevredeki kan kalıntılarını temizliyor. Sonra dudaklarını etime
yaklaştırarak beni şaşırtıyor, pembe dili camdan kaynaklanan kesiklerin
sert çıkıntılarını izlemek için dışarı çıkıyor.

Sıcak ağzı etimin üzerinde açıldıkça tenim canlanıyor.
Tükürüğünün değdiği yerdeki yara yavaşça kapanıyor.

Şok içinde ona
baktım. "Ne..."

Utangaç bir şekilde gülümsüyor.

"Tükürüğümde de iyileştirici bir madde var," diye mırıldanıyor.
"Kanım kadar güçlü değil ama yüzeysel yaraları iyileştirebilir."

Yaralarım iyileşene kadar yavaşça, metodik olarak yalamaya devam
ediyor.

"Gömleğini çıkar," diyor.

Böyle bir emri reddedecek biri olmadığım için gömleğimi çabucak çıkarıp yere atıyorum.

Aynı bandajı alıyor, üzerine biraz daha dezenfektan ekliyor ve göğsümdeki, boynumdaki ve yüzümdeki kanı siliyor. Dokunuşu hafif ama sert. Bunu daha önce de yapmıştı, değil mi?

1918'de Kızıl Haç için çalıştı.

Bu düşünceyi hemen bir kenara itiyorum çünkü kaçınılmaz olarak Lucien'e geri dönecek ve bu konu hakkında bir daha konuşmayacağımıza söz vermiştik.

bile.

Aynı şeyi onun için de yapıp yapmadığını sormak istiyorum. Yaralarını temizleyip temizlemediğini ve yaralarını iyileştirmek için dudaklarını derisine koyup koymadığını.

Öyle mi yaptı?

O değerli dudakları o piçin tenine de dokundu mu?

Gördüğüm fotoğrafı hatırlıyorum, yüzünde ve elinde kötü yara izleri vardı. Belki de vücudunda daha fazlası.

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor.

Görünüşe göre Lucien'e karşı bana olduğu kadar cömert davranmamış, ağzının sıcaklığını üzerimde hissetmeme izin vermişti. Gerçi itiraf etmeliyim ki ağzının vücudumun *başka* yerlerinde olmasını tercih ederdim.

İlk bandaj kana bulandığında bir tane daha alıyor, dezenfektanla işlemi tekrarlıyor ve beni yıkamaya devam ediyor.

Belki de ona cildime o kadar dezenfektan dökmesine gerek olmadığını, bunun cildimi kurutacağını söylemeliyim. Ama bu noktada, anı mahvedebilecek bir şey söylemeye kendimi ikna edemiyorum.

Sadece onu izliyorum, bu etkileşimi kalbime yakın tutuyorum.

Bir tutam saç yüzüne geliyor ve onu üfleyerek uzaklaştırıyor. Kaşları konsantrasyon içinde birbirine yaklaşıyor.

Her küçük hareketi büyüleyici. Küçük ellerini göğsümden aşağıya doğru kaydırışında belli bir zarafet var, sanki bu bir baştan çıkarmanın başlangıcıymış gibi.

Bu açıdan onu boş zamanlarımda inceleyebiliyorum. Yanaklarının hafifçe kızarmasını. Dudaklarının arzu ve belirsizlik karışımıyla titreyişini. Minibüsün loş ışığında gözlerinin çok güçlü bir şekilde parlaması.

Sikeyim. Ben.

O...çarpıcı. Kesinlikle büyüleyici.

Kumaş parçasını yüzüme yaklaştırırken gözleri benimkilerle buluşuyor.

Durdu.

Her nefes alışında göğsü inip kalkıyor. Benimki de öyle.

Kulağında yüksek bir gümbürtü yankılanıyor.

Ciğerlerim daralmış gibi hissediyorum. Her yudum hava, bedenime sızmaya çalışan bir zehir gibi. Ama gözlerimi her kırışımda mucizevi bir şekilde bana bir panzehir sunuyor.

Dudağını ısıırıyor.

Benim de

dudaklarım

acıyor. Eğiliyor.

Onunla yarı yolda buluştum.

"Marlowe..." diye fısıldıyor, sesi beni rehin alıyor.

Gözlerinin içine bakıyorum ve o da bana bakıyor. Vücudundan yayılan ısı benimkine geçiyor ve soğuğu uzaklaştırıyor.

Bakışlarında bir şey var. Benden kaçan ama yine de beni içine çeken bir şey. Özlem var, ama aynı zamanda korku ve pişmanlık da var.

"Beni öldürüyorsun, Minnie," diye fısıldıyorum.

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve başını sallıyor. "Sana insan öldürmediğimi söylemiştim," diye şakayla karışık ekliyor. "Ben bu kuralın istisnası olabilirim."

"Sen her şeyin istisnasısın," diye fısıldıyor. "Bunun dışında her şey. Ben bu kadar fedakârlık yapmışken..." Gözlerini sıkarak konuşmasını sürdürüyor.

"Neden buraya geldin, Minnie? Benim dünyama?" Durakladım. "Bana mı?"

Gözleri şak diye açıldı.

"Nedenini biliyorsun."

"Herhangi bir dünyaya kaçabilirdin. Neden bu dünyaya?"

Dudaklarını yalıyor.

"Çünkü sen buradasın," diye fısıldıyor.

Doğrudan kalbimi vuran bir cevap.

"Minnie... Geri çekilmen gerek. Sana karşı koyamayacak kadar zayıfım." "Ben de sana karşı koyabileceğimi sanmıyorum," diye mırıldanıyor.

"O zaman bir var, değil mi?" Yanağını okşarken gülümsüyorum.

Dokunuşuma doğru eğiliyor, gözlerini kapatıyor ve derin bir iç çekiyor.

"Seni istiyorum," diyorum ona dürüstçe. "Seni o kadar öpmek istiyorum ki, arzunun içinde boğuluyorum."

Elimi tutuyor ve avucumun ortasına bir öpücük bırakıyor.

"Ama bunu yapamayız, değil mi? Bunu bile yapamayız..." Elimini çekip geri çekilerek aramıza biraz mesafe koyarken içimden küfrediyorum.

, yüzünde sıkıntılı bir ifade var.

Konuşmak için ağzını açıyor, sonra kapatıyor.

Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor.

Başka tarafa bakar ve yanağından bir damla gözyaşı süzülür.

"Hayır, sevgilim. Yapma," diye fısıldıyorum. Onu bu şekilde görmek bile kalbimi kırıyor.

Ayağa kalkıyor ve minibüsün etrafına bakıyor. bulana kadar dolap üstüne dolap açıyor.

Bir

bıçak.

Kaşları

mı

çattım.

Yavaşça yanıma geliyor, yüzünde kararlı bir ifade var.

Ona ne yapmak istediğini soramıyorum çünkü yatağa geri döndüğünde doğruca bana geliyor.

Beni kucaklıyor, ereksiyonumun tam sırtına yerleşirken poposunu oynatıyor.

Sikeyim.

Ben daha ne olduğunu anlamadan, bıçağı etrafa savururken göğsümden yakıcı bir acı fışkırıyor. Boynumdan başlayıp aşağıya iniyor, göğüs kaslarımı, karın kaslarımı kesiyor, ta ki pantolonumun bandına ulaşana kadar. Kemerimin hemen üstünden yatay bir kesik atıyor.

"Minnie..." Eğilip son kesikteki kanı yalamak için ağzını açtığında inliyorum. Dilini yaranın üzerinde gezdiriyor, kışkırtıcı bir şekilde kasıklarına yaklaşıyor.

Vücudumdan bir ürperti geçiyor.

Acının artık tatlı bir yanı var. Ve iyileşene kadar dilini kesiğin üzerinde gezdirmeye devam ederken, kendimi tepeden tırnağa kesmek istiyorum, böylece onun ağzını her yerimde hissedebileceğim.

Sırtım, hissettiklerimin saldırısı yüzünden yatağa çarpıyor.

Yavaşça vücudumda yukarı doğru ilerliyor, karnımda açtığı kesikleri yalıyor ve öpüyor, sonra da göğüs kaslarımdakileri.

Boynuma ulaştığında, acele etmiyor. Kanı emiyor, dişleriyle yeni bir kesik açmadan önce kesiği iyileştiriyor.

Onu tutarken parmaklarımı saçlarına doluyorum. Her yalamada kalçalarımı ona doğru itiyorum. Yavaş başlıyor, ama o bakımlarına devam ettikçe, sikim kaya gibi sertleşiyor.

"Siktir, Minnie," diye törpüledim.

Üstüme çıktı, ben ona doğru pompalarken amcığı ereksiyonumu yastıklıyor.

Aramızda kat kat giysi olduğunu fark etmiyorum bile. Sadece onun bana bu kadar yakın olmasının verdiği saf his var.

Kokusu burun deliklerimi istila ediyor, tatlı, misk kokulu ve muhtaç.

Ve kalçalarını sallama şeklinden, sikilmek istediğini anlıyorum.

Benim kadar onun da buna ihtiyacı .

Keskin dişleriyle çenemin hemen altındaki eti delerken boğazından kısık bir inilti yükseliyor. Kan ağzına akıyor ve açgözlülükle kanı yalıyor, benim onun amcığıyla öpüşmek istediğim gibi da benim yaramla öpüşüyor.

Bıçağı elinden alıp onu yuvarladım ve üzerine çullandım.

Keskin bıçakla gömleğinin kumaşını keserken kapüşonlu gözlerle bana bakıyor. Kumaş yana düşerek çıplak gövdesini ortaya çıkarıyor. Göğüsleri dolgun ve dolgun, meme uçları büzülmüş ve ilgi için yalvarıyor.

Dudağını davetkâr şekilde ısıyor, bu hareketin bana ne yaptığını ya da kalan küçük kontrolümü nasıl zorladığını bilmiyor.

"Benim sıram," diye fısıldıyorum.

Göğüs kafesinden göbek deliğine kadar düz bir çizgi kestim. Kan yüzeye çıkıyor ve derisini boyuyor. Kırmızı, süt gibi teniyle tam bir tezat oluşturuyor ve ben de o serseri damlacıkları yakalamak için eğiliyorum.

Tadı dilime vuruyor ve takdirle inlememe neden oluyor. Çok tatlı.

Tanrılardan gelen bir nektar gibi, ki onun bir tanrıça *olduğunu* düşünürsek bu oldukça uygun. Ama o *benim tanrıçam*.

Karnından göğsüne doğru bir yol yalıyorum, dilimi göğüslerinin vadisi arasında dinlendiriyorum.

Bana bakıyor, gözbebekleri arzuyla büyümüş.

Yaraları çabucak kapanıyor, ama ben daha fazla kesik açmakta acele ediyorum, böylece onun lezzetli kanından daha fazla ziyafet çekebiliyorum.

Her zaman bağımlılıklara eğilimli olmuşumdur. Ama beni en çok zayıflatanın o olacağını hiç düşünmemiştim.

Onun kanı.

Vücudu.

Onun

ruhu.

Sanki onun için önemli olan tek şey benmişim gibi bana bakan kocaman gözleri.

Bu *sadece* bir bağımlılık değil. Bunun çok ötesine geçti.

Hayatta kalmam için bir gereklilik haline geldi.

Başlangıçta, aksi takdirde kokuşmuş bir dünyada sadece temiz bir nefesdi. Şimdi ise solumak istediğim tek hava o, beni hayatta tutabilecek tek hava.

Etini ısıyor ve emiyorum, onun tadını aklıma kazıyorum.

Yaptığımız şey yanlış. Yasak. Ama neden bu kadar doğru geliyor?

Neden en başından beri yapmamız gereken şey buymuş gibi geliyor?

Ve bu sadece seksle ilgili değil.

Bu yakınlıkla ilgili. Dokunmakla. Bağlantı.

Yüzüne ulaşana kadar dilimi boynunda gezdirirken sırtını bana yaslıyor.

Narin çenesine öpücükler konduruyorum.

Ve bir anlık çılgınlıkla -bana verilen izinden daha fazlasına ihtiyaç duyarak- bıçağı kendi ağzıma götürüyorum, dudaklarımı bıçağın etrafına sarıyorum ve bıçak etimi kesene kadar onu emiyorum. Ağzım kanımın acı, metalik tadıyla dolana kadar -onunkinin tatlılığıyla tezat oluşturacak şekilde.

Ama bu yeterli değil.

Dilimi bıçağın etrafında döndürerek onu sayısız yerinden kesiyorum.

Acı anlıktır, ancak ona duyulan ihtiyaç herhangi bir fiziksel rahatsızlıktan çok daha büyüktür.

Ağzımdan damlayan kanı görünce gözleri büyüdü.

Ama o bir şey söyleyemeden -bu kadar gülünç bir şey yaptığım için beni uyaramadan- ensesinden tutup kendime doğru çekiyorum.

Bir iniltiyle ağzını benimkine karşı açıyor. Dudaklarımızın dokunuşu narin değil - ilk öpücüğün nasıl olacağını hayal ettiğim gibi değil. Vahşi ve muhtaç. İlkel ve sahiplenici.

Kolları boynuma dolanmış, bacakları beni ona doğru tutuyor.

Kanımın tadına bakıyor. Kanımı çalıyor.

Tıpkı kalbimi çaldığı gibi.

Dilimi ağzının içine itiyorum ve bana daha yakın olması için ensesine daha sıkı bastırıyorum - böylece ağızlarımız sadece iki kişi değil, bir kişi olana kadar birleşme noktası haline geliyor.

Birbirine karışmış uzuvlar, birbirine karışmış ağızlar, birbirine karışmış diller.

Kan ve sonsuz özleminden oluşan bir ağ.

Kendi diliyle uzanmadan önce dilimi emiyor, ona dokunuyor, okşuyor.

Ağzıma karşı inliyor ve sesleri yutuyorum, beni daha derine sokması için onu ikna ediyorum.

Önceki hareketimi taklit ediyor ve saçımı tutuyor. Ben de aynısını yapıyorum.

İkimiz de çekip çekiştirerek hem acı hem de zevk alıyoruz. Küçük yatağın etrafında güreşiyor, dudaklarımızı bir kez olsun birbirimizden ayırmıyoruz.

Bana dokunduğu her yerde vücudum uğulduyor. Isı, sıcak, kavurucu ısı beni sarıyor.

Cennetteyim ama cehennem sıcaklığındayım.

Dudağını ısıırıyorum. O da benimkini ısıırıyor.

Ben onun dilini emiyorum. O benimkini emiyor.

Ben onun iç çekişlerini yutuyorum. O da benimkileri yutuyor.

Onun her hareketi benimkiyle eşleşiyor. Bu çok doğal, çok içgüdüsel.

Hayatımda ilk defa fazla düşünmüyorum. Beynimde beni boğmakla tehdit eden kalabalık düşünceler yok. Çünkü içinde boğulduğum tek şey o.

İlk geri çekilen o oldu.

Saçları dağılmış, dudakları öpüşmekten şişmiş.

Sertçe yutkunuyor ve dudaklarını yalıyor, şok ve arzu karışımı bir duyguyla bana bakıyor.

Devam etmek, onu sahiplenmek, ona sahip olmak kendi bedensel dürtülerimle savaşıırken ona bakıyorum.

"Bunu yapmamalıydık," diye fısıldıyor ama sesinde herhangi bir pişmanlık .

"," diye mırıldandım gülümseyerek.

Gülümsemesine karşılık vermemek için mücadele ediyor ama kıkırdamaya başlayınca bu savaşı kaybediyor.

Kendimi onun yanındaki yatağa bıraktım ve parmaklarımı onunkilerle birleştirdim.

"Biraz öpüşmenin bir şeyi değiştireceğinden şüpheliyim," diyorum. "Buna biraz mı diyorsun?" diye soruyor, yanakları kıpkırmızı. "Benim hoşuma gitmek için mi? Evet, biraz. Birazcık."

Gülüyor.

Yan dönerek parmaklarını göğsümde gezdiriyor.

"Bir kez olsun iyi olmak istedim," diye fısıldıyor. "Günaha direnmek ve erdemli olabileceğimi göstermek. İstedim ki..."

Yüzümü ona dönüyorum.

"Sen istemedin, Minnie. İstemek *istedin*. Bu farklı bir şey." "Belki de. Ama görünüşe göre kendimi kontrol edemiyorum."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bu ikimizi de yapar. Ve Primordial Tanrıça ya da her neyse, bunu bize karşı kullanacağından şüpheliyim." Çıplak omzunu öpmek için eğildim. Göğüslerine bakıp tekrar aşırı heyecanlanmamak için kendi irademi kullanıyorum.

Derin bir nefes alır.

"Umarım öyledir, Marlowe. Çünkü bunun işe yaramasını istiyorum. Her şeyimi bunun işe yarayacağına yatırdım."

"Bunun sadece bir efsane olduğu ortaya çıksa bile mi?"

"O zaman bile," diye itiraf ediyor iç çekerek. "Çünkü sonsuza kadar birlikte olabilmemizin tek yolu bu. Kimsenin bizi ayıramayacağı tek yol bu."

"Yani bu sadece senin hatalarından arınmanla ilgili değil mi?"

Alay ediyor.

"Senin deyimimle o hatalar için bu kadar endişelenseydim, sence onları en başta yapar mıydım?" diye soruyor, ifadesi birden ciddileşiyor. "Elbette, beni yakalamak ve nihayetinde idam etmek için gönderilen bir asker ordusu tarafından kovalanmamak bir kereliğine hoş olabilir. Ama ne kadar safmışım ya da kendimi neyin içine soktuğumu bilmiyormuşum gibi görünse de, sizi temin ederim ki her zaman biliyordum. Sonuçlarıyla yüzleşmeye şimdi olduğu gibi o zaman da hazırdım."

Sözleri karşısında kaşlarımı çattım. "O zaman..."

"Tek değişken *sensin*," diye kesin bir dille ifade ediyor. "Peki ya yakalanıp öldürölürsem? Oldukça ürkütücü görölünse de kendi ölölümüm hakkında hiç endişelenmedim. Ama seni kaybetmekten korkuyorum. En büyük korkum bu, Marlowe."

"Minnie," diye mırıldanıyorum elini sıkarken.

"Gördüğölün gibi" -bana hüüzölnlöl bir gülölmseme verirken duraksıyor- "bir efsaneye bel bağlamam gülölünç görölünebilir, ama hiç denememek ve sonunda seni kaybetmekten, gerçek olabileceğine dair sonsuz küçük bir şans için her şeyimi ortaya koymaya hazırım."

"Hiç de gülölünç değil. Senin yerinde olsam ben de aynısını yapardım." Dudakları yukarı kalktı.

"Ama kan paylaşmak da seks kadar mahrem değil mi?" Kaşlarını kaldırıyorum.

Gözleri şaşkınlıkla parlıyor. Sanırım hiç düşünmedi

Bu.

"Öyle... Kahretsin, neden bunu ben de düşünemedim?" Yüzölünü ellerinin arasına saklıyor.

Tepkisine kıkırdadım.

"Bu şekilde el ele tutuşmak da inanılmaz derecede samimi olabilir," diye devam ediyorum. "Aynı yatakta olmak, birlikte uyumak. Bunların hepsi de yakınlıktır. Kişöye bağlı olarak, seksten bile daha samimi olabilirler."

Ellerini indiriyor, kaşları birbirine kenetleniyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yirmi birinci yüzyıl, hatırladın mı?" Gülüyorum. "Bazıları için seks sadece bir aktivitedir, oysa birinin yanında gerçekten uyumak daha samimi olabilir. Her şey bakış açısıyla ilgili."

Gözlerini kırıştırıyor, sonra dudaklarını büzüyor.

"Benim dünyamda öyle değil," diye mırıldanıyor iç çekerek. "Sana söyledim, evlilikten önce cinsiyetler arasında çok az temas var. Ve tüm birliktelikler görölücü usölöl olduğu için duygular da pek hesaba katılmıyor."

"Yani öpüşmek yok mu? Hiçbir şey yok mu?"

"Şey... Sanırım bazı nişanlı çiftler bundan . Ama hiçbir kadın evlenmeden *önce* baştan çıkarılmasına izin vermez. Bir dişinin ilk çocuğu en güçlüsüdür. Bu yüzden bir dişöyi eş olarak alan erkekler ilk çocuğun kendilerine ait olmasını sağlamak isterler, işte bu yüzden iffet maddesi çok önemlidir. Erkeğin, eşinin daha önce başka bir çocuk taşıdığını öğrendiği ve onu aldatmakla suçladığı pek çok vaka olmuştur. Hatta bazıları bu yüzden idam edilmiştir." Vücudundan bir ürperti geçti.

"Bu... bir şey," diye ekliyorum, şok olmuş bir şekilde.

"Değil mi? Öyle! Evlenmemiş erkeklerin çok daha fazla özgürlüğü var ve birçok soylu erkek genelevlere sık sık gidiyor."

"Peki ya kardeşin?" Kaşlarımı oynatıyorum. "Genelevlere gittiğini öğrensem şok olurdu."

Minnie gülüyor.

"Molokai mi? Asla. Kendini işine adanmıştır. Konumunu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmaz. Ama diğer kardeşim..." Sözüünü kesiyor, yüzünü tiksintiyle buruşturuyor.

"Başka bir kardeşin mi var?"

Bu benim için yeni bir haber.

Başını sallıyor.

"Adı Maledo. Cryos Kralı'nın en yaşlısı ve varisi. Altı bin yıldır evli" -parmaklarını kullanarak sayıyor- "altı bin yıl mı? Belki yedi. En azından uzun bir süre oldu. İki çocukları var, yani üremeyi bitirdiler. Artık çoğunlukla kendi yollarına gittiler. Maledo bir orospu. Sarayda yatmadığı hizmetçi kaldığını sanmıyorum."

Onaylamayarak başını sallıyor. "Peki karısı biliyor mu?"

"Muhtemelen onun da bir sevgilisi vardır, o yüzden umurunda değildir. Çocuklar da büyüdü. Sanırım en büyükleri de evlenmek üzere?"

"Senin dünyanın kulağa çılgınca geliyor."

"Öyle." Gülüyor. "Biliyor musun, eskiden ağabeyimin emrinde ordumuzun iblis avlama birimindeydim. İblisleri yok etmek için sık sık başka dünyalara seyahat etsek de, asla orada kalmamıza veya yerli halkla etkileşime girmemize izin verilmezdi. Bu yüzden benim için Aperion'daki her şey tamamen normaldi, ta ki farklı olabileceğini öğrenene kadar."

"1945'te mi?"

Dudaklarını birbirine bastırarak sıkıca başını sallıyor.

Gözleri benimkileri buluyor ve muhtemelen sözümü tutmayıp Lucien konusunu tekrar açıp açmayacağımı merak ediyor.

Ama yapmayacağım. Aramızdaki bu değerli anı o şerefsizin hatırasıyla gölgelemek istemiyorum. Bırak cehennemde çürüsün.

Boğazımı temizliyorum.

"Bana ne zaman bu hale geldiğimi sormuştunuz," diye başlıyorum.

Eğer kartları masaya koyacaksak, geçmiş ne kadar utanç verici olsun, ben de her şeyi itiraf edebilirim.

Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırıyor.

Başka tarafa bakıyorum ve derin nefes alıyorum.

"Sana babam hakkında çok şey anlattım mı

bilmiyorum." "Onun hakkında hiçbir şey söylemedin."

Ona sıkı bir gülümseme veriyorum.

"O iyi bir adam değildi. Öfkeli bir bağımlıydı. Ayıkken annemi sadece *hafifçe* döverdi, yani morlukların annemin kıyafetlerinin altında saklanabileceğinden emin olurdu. Sarhoşken ya da kafası iyiyken artık bunu umursamıyordu. Onu dövdü, dövdü, dövdü ve bazen tecavüz de etti."

Minnie'nin nefesi kesildi.

"Bazen bizi de döverdi. Julien on iki yaşındayken yatılı okula gidene kadar bunun acısını çekti. Ondan sonra sıra bana geldi."

"Marlowe..."

"On, on iki düşük mü yaptı? Saymayı unuttum. Adam ona tecavüz ettikten sonra hamile kalırdı ama sonra adam onu eşek sudan gelinceye kadar dövdüğünde düşük yapardı. En eski anım odamdan çıktığımda annemi bir kan gölünün içinde zar zor hareket ederken bulduğumdur."

"Onu terk etmeye çalıştı mı?"

"Yaptı. Birkaç kez. Ama annemin ailesi belki de daha kötüydü çünkü onun yardım çığlıklarına verdikleri tek yanıt *katlanmaktı*. Ona katlanmasını, aksi takdirde aile adının kötü görüneceğini söylediler."

"Ne?" Minnie'nin gözleri genişler.

"Kendimizi karakolda bulduğumuz en az iki farklı olay hatırlıyorum. Ancak babamın parası ve nüfuzu olduğu için polis hiçbir zaman soruşturma açmadı."

"Peki ya Giles? Onun yıllardır aileyle birlikte olduğunu söylememiş miydin?"

"Bundan birkaç yıl sonra aile için çalışmaya başladı. Ama sadece şofördü. Yirmi üç yaşındaydı, üniversiteden yeni mezun olmuştu ve büyük işlere başvurmadan önce bir yaz işi arıyordu." Giles'ın hikâyeyi anlatış şeklini hatırlayınca gülümsedim.

"Yirmi üç mü?" Minnie kaşlarını çatar. "Ve annen..."

"Otuz."

"Ondan daha mı yaşlı? Vay be! Ben öyle düşünmezdim."

"Aslında Giles'ın büyük adam işine başvurmamasının nedeni o. Sanırım o sıralarda ona aşık olmuş olmalı. Ama tacizden ya da ne kadar kötü olduğundan daha sonraları haberi oldu."

"Ama nasıl? Elbette yaraları görebilir ve..." Başımı sallıyorum.

"İzole edilmiştik. Giles babamın şoförüydü. Annem ve benim iyi bir mazeretimiz olmadan evden çıkmamıza izin verilmezdi. Beni evde eğitti ve çocukluğumun çoğunu evin içinde geçirdik."

"Bu..."

"Kötü, biliyorum." Kıkırdıyorum. "Annem o sıralarda Irene'e hamileydi ve sanırım babam bebeğin ondan olmadığını biliyordu. O geceyi çok iyi hatırlıyorum. Babam onunla Giles hakkında yüzleştğinde annem daha yeni göstermeye başlamıştı. Eve kameralar yerleştirmişti ve onları iş üstünde yakalamıştı."

"Annenin Giles'la bir ilişkisi mi vardı?" Minnie sordu.

Başımı salladım.

"Sanırım o yıllarda onu hayatta tutan tek kişi Giles'tı. Ben gittikçe içime kapanıyordum ve sanırım o da kendini... yalnız hissediyordu. Bunun için onu suçlayamam çünkü daha iyi bir evlat olabilirdim. Onunla daha fazla zaman geçirebilir, ona daha fazla yardım edebilirdim-"

"Kaç yaşındaydın?" Minnie sözümü kesti.

"Sekiz."

"Sekiz mi? Sen daha çocuktun, Marlowe!"

"Öyle miydin?" Düşünüyorum. "Çocukken bile bir çocuğun bilmesi gerekenden fazlasını biliyordum - çoğu yetişkinden de fazlasını görmüştüm. Daha iyisini yapabilirdim."

Minnie bana kafasını sallıyor.

"Benim dünyamda bile çocuklar çocuktur. Sizden farklı yaşlanıyor olabiliriz. Ama çocuk çocuktur."

Omuz silkiyorum.

"O gece tartıştıklarını duydum ve sonrasında ne olacağını biliyordum. Adam onu dövecekti ve kadın bir düşük daha yapacaktı. Ne düşündüğümü ya da düşünüp düşünmediğimi bilmiyorum. Ama sesleri yükselmeye başlayınca oraya gittim. Genellikle kavga ettiklerinde oraya giderdim, ki bu benim yararına değildi çünkü onun darbeleri

gerçekten ayrımcılık yapmadı." Kuru bir kahkaha attım. "Ama bu sefer farklıydı. Mutfağın yanındaki koridordaydılar ve mutfaktan geçerken bir bıçak aldığımı hatırlıyorum. Bıçağı aldım ve gizlice ona yaklaştım."

O anı gözümde canlandırırken gözlerimi kapatıyorum.

"Bağırmakla o kadar meşguldü ki yaklaştığımı duymadı. İlk bıçak darbesi dizinin arkasındaydı. Sekiz yaşında biri için oldukça kısaydım." Kıkırdıyorum. "Ama hemen dizlerinin üzerine düştü ve ben de ikinci bıçağı sapladım. Sonra üçüncüyü. Ve dördüncüyü. Açıkçası, onu kaç kez bıçakladığının sayısını unuttum."

"Sen... onu öldürdün mü?"

"Yaptım. Her ne kadar o anda böyle bir şey fark etmemiş olsam da. Sadece onu durdurmak istedim. Annemin tekrar incinmesini istemedim."

"Marlowe, bu korkunç. Çok üzgünüm," diye fısıldıyor

Minnie. Onu kendime daha yakın tutuyorum.

"Sonrasında dört yıl boyunca konuşmadım. Travma falan." Kıkırdıyorum. "Çok uzun bir süre ne yaptığımı fark etmedim. Ta ki on yedi yaşına gelip tekrar yapana kadar. Sonra on sekizimde tekrar yaptım. O zamandan beri de hiç durmadım."

"Annen ve Giles olayın örtbas edilmesine yardım ettiler, değil mi?"

"Evet. Kendilerince yardım etmeye çalıştılar ama sonuçta benim... kafamın pek yerinde olmadığını anladılar." Gülümsüyorum.

Minnie'nin gözleri şok içinde parlıyor ve beni

çimdikliyor. "Öyle söyleme!" diye bağıyor.

"Gerçek bu. Böyle mi doğdum yoksa yavaş yavaş mı böyle oldum bilmiyorum. Her iki durumda da, işte gördünüz. Öz babamı öldürdüm." Durakladım. "Ve sonra yüz altmış küsur kişiyi öldürmeye devam ettim. Sanırım artık sayısını unuttum, özellikle de o iblis saldırısından sonra." Kıkırdıyorum.

"Bu hiç komik değil, Marlowe." Minnie kaşlarını çattı. "Baban bir canavardı ve başına geleni hak etti. Seni hayal edemiyorum... Sekiz yaşında bir çocuğun yetişkin bir adamı bıçakladığını. Seni zavallı şey," diye mırıldanarak yanağını okşuyor.

"Bunu sana bana acıman için söylemedim," diyorum dişlerimin arasından. "Kendinden ve geçmişinden çok şey paylaştın ve ben... Beni daha iyi tanımanı istedim." Gülümsemeye çalışıyorum.

"Gerçekten mi? Geçmişinde böyle bir şey olabileceğinden şüphelenmiştim," diye utangaç bir şekilde itiraf ediyor.

Kaşlarım .

"Öldürdükleriniz çok spesifik. Hepsi bir şekilde istismarcı, değil mi?"

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Ve *sadece* erkekler," diye devam ediyor. Bir baş daha sallıyor.

"Onu hâlâ öldürüyorsun, değil mi? Öldürdüğün her adam babanın yerine geçiyor."

Donuyorum. Kanım .

İnkâr etmek üzereyim. Ama konuşmak için ağzımı açtığımda, bunda bir gerçeklik payı olabileceğini fark ediyorum.

"Sen tam bir psikoterapistsin, değil mi?" Şakacı bir tavırla karşılık veriyorum.

Açıkçası, şu anda istediğim son şey sevgilimin beni psikanalize tabi tutması ve baba sorunlarım olduğunu söylemesi. Belki de var, ama bu şu anda düşünmek istediğim bir şey değil.

Minnie'yi ve onun nefis küçük vücudunu düşünmeyi tercih ederim. Özellikle de göğüsleri hâlâ açıkta, dokunulmak, yalanmak, emilmek ve öpülmek için yalvarıyor.

Eğilip alnına bir öpücük konduruyorum. Dudaklarımı yüzünde gezdirip ağzına ulaştığımda duruyorum.

Dudaklarını ayırmak için başparmağımı kullanarak onu öpüyorum.

Bu sefer kansız. Bu sefer bahanesiz. Bu öpücük uğruna bir öpücük.

İçimde eriyor, öpücüğe karşılık veriyor ve dilini benimkiyle birleştiriyor, okşuyor, araştırıyor, keşfediyor.

Artık bunu yapmamamız, ikimizin de erdemli, iffetli ve perhizkâr olmamız gerektiği konusunda itiraz etmiyor. Hayır, benim tutkuma kendi ateşli tutkusuyla karşılık veriyor.

Dakikalarca, öpüşüyoruz. Tek yaptığımız öpüşmek.

OTUZ Beş

W Ertesi gün saat 22:00'den biraz önce New Orleans' ulaştık. Şafaktan beri neredeyse hiç durmadan araba kullanıyorum. Ama yorgunluğuma rağmen, tüm bunların iyi bir tarafı var.

Nihayet, artık kar ve soğuk yok.

Hava altmışların üzerinde ve ben kışlık montumu yakıp güneşin tadını çıkarmaya hazırım.

"Çok soğuk olmayan dünya bulalım," diyorum kalabalık şehre girerken.

"Benim bir buz tanrısı olduğumu unutuyorsun," diye Minnie.

"Buzu manipüle ediyor olabilirsin ama vücudun her zaman sıcak."

"Sapık," diye fısıldıyor.

Bir çift yoga pantolonu ve önünde kurukafa resmi olan büyük boy siyah bir tişört giymiş. Hizmetçi üniformasını ne kadar özlüyorum. Başıma gelen en güzel şeydi -öpücümü saymazsak tabii ki. Daha da iyisi, bundan sonra onu hizmetçi üniforması giydiğinde de öpebilirim.

Sikeyim. Bu çok ateşli.

Ama aynı zamanda endişe verici.

Hizmetçi fetişistim mi var?

Sanırım öyle. Gerçi bunun nereden kaynaklandığını bilmiyorum, çünkü bizim çocukluğumuzda hiç hizmetçimiz olmadı - en azından benim şahsen tanıdığım yoktu.

Belki de Minnie Maid fetişistiyimdir. Evet, bu kulağa doğru geliyor.

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Kıkırdıyorum. "Vücut sıcaklığın alışılmışın dışında, bu arada bu harika bir şey. Çok sıcak, sevimli ve sıcacıksın," diye mırıldanıyorum ona bakarken.

"Bir evcil hayvanı böyle tarif edersin," diye mırıldanıyor ve bana ölümcül bir bakış fırlatıyor.

"Şey..."

"Sakın söyleme Marlowe," diye tehdit ediyor. "Sakın bana bir daha evcil hayvanım deme."

"Değildim." Surat astım. "Tam olarak evcil hayvan sayılmazsın. Sen benim sevimli yoldaşımsın," diyorum göz kırparak. "Aynı zamanda öptüğüm." Yanağına gizlice bir öpücük konduruyorum. "Ve uyurken göğsüme sarıldığım kişi. Aslında..." Kafama dank edince duruyorum. "Sen daha çok benim oyuncak ayım gibisin."

Gözlerini bana dikti. Yanlış bir şey mi söyledim?

"Oyuncak ayılar sevimlidir. Gerçi sen tam olarak bir ayıya benzemiyorsun. Belki küçük bir kedi? Şirin, minik, sevimli bir kedi?"

"Evcil hayvan gibi mi?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Minnie! Dinlemiyorsun. O bir peluş, evcil hayvan değil." Bana ters ters bakıyor.

"Sıcak, şirin, minik ve sevimli," diye tekrarlıyor. "Beni böyle mi görüyorsun?"

"Güzel, akıllı ve bazen sinir bozucu olduğunu unutma, ama bu sadece kıyafetlerini yıkamadığın ya da düzenli duş almadığın zaman oluyor. Benim yanıma taşındığından beri kendini çok geliştirdin, bu yüzden artık sana kızdığım pek olmuyor. Yine de... Dünkü kıyafetlerini minibüsün zemininde unutmuşsun ve ben de onları çamaşır sepetine koymak zorunda kaldım. Dikkatli olmalısın," diye devam ettim, bir otel odası tutup çamaşır yıkayacağım için çok heyecanlıydım.

"Tuhaf," diye mırıldanıyor Minnie ama dudakları gülümsemek için kıvrılıyor. Ona göz kırpyorum.

Şehir merkezine girdiğimizde trafik çok yoğun. Bitmek bilmeyen bir araba alayı var ve tüm bloktaki hoparlörlerden yüksek sesle müzik çalınıyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve bakmak için başımı pencereden dışarı çıkarıyorum.

Çok geç ve karanlık olmasına rağmen her yerde ışıklar var. Yüz metre kadar ötede trafiğin sadece sağa ya da sola ilerlemesine izin veriliyor. İlerideki yol polis arabaları ve her şeyi izleyen memurlarla kapatılmış durumda.

"Ne oldu?" Minnie görmek için çabalarken soruyor. "Sanırım bir festival," diyorum.

Polis barikatının arkasında, kostümler giymiş bir kalabalığın dans ettiğini ve kısıtlı blokta ilerlediğini fark ediyorum.

"Festival mi?" Gözleri parlıyor. "Daha önce hiç festivale gitmedim."

"Kendi dünyanda bile mi?"

Başını sallıyor.

"Önemli herkesin bir araya geldiği bazı resmi partilerimiz var ama ben buna festival demezdim. Daha çok... bir iş toplantısı gibi."

"Ne için iş toplantısı?"

Dudağını ısıırıyor.

"Evlilik. Birkaç yüz yıl önce ilk kez sahneye çıktım ve bu beni topluma tanıtmak ve uygun erkeklerle tanışmamı sağlamak içindi. O etkinlikte bir teklif almadığım için, ailem bir eş üzerinde anlaşıp kadar birkaç etkinliğe daha katılmak zorunda kaldım," diye açıklıyor. "Ama bunun dışında, bırakın festivali, hiçbir eğlenceli partiye bile gitmedim."

İlk nişanı hakkında iğneleyici olma dürtüsü çok baskın. Ama dilimi tutuyorum. Sonunda onun gözüne girdim. Her ne kadar o partilerin neleri içerdiğini sormaktan başka bir şey istemesem de bunu mahvetmek istemiyorum. İlk nişanlısı ne kadarını gördü ya da dokundu? Onunla dans etti mi? Onunla konuştu mu? Onunla flört etti mi? Onunla güldü mü? Yukarıdakilerin hepsini?

Anlaşmalı bir evlilik olması önemli değil. Bütün bunlar asla olmamalıydı. Onlar sadece benim için ayrılmıştı.

Nefesimin altında bir şeyler homurdanıyorum ve bacağımı çimdikliyorum.

Bunu , Marlowe.

"Oh, gerçekten mi?" Kendimi söylemeye zorluyorum. "O zaman orada eğlenmek için genellikle ne yapardın?"

"Eğlenceli mi?" Kaşlarını çatıyor. "Pek değil. Kardeşimin emrinde çalıştım ve iblisleri öldürdük. Sanırım bu eğlenceliydi."

Ona bakıyorum. Sonra başımı sallayıp gülümsüyorum.

Tabii ki tüm evrende eğlence iblisleri öldürmek olan tek kızı alırdım.

değil.

Onu iş başında görmek bambaşka bir seviyeydi.

İsterse beni bütün gün katledebilir ve ben ona sadece teşekkür ederim. Özellikle de bunu o seksi buz kostümüyle yaparsa. Soğuğu bile affederim.

"O zaman neden festivali kontrol etmiyoruz? Ben de hiç gitmedim."
Bana dönüyor, yüzü heyecanla parlıyor.

"Yapabilir miyiz?"

"Neden olmasın?" Omuz silkiyorum. "Köşeye park edip gidebiliriz." "Oh, evet, Marlowe. Lütfen," diyor ellerini kavuştururken

birlikte. "Çok heyecanlıyım."

Ona gülümsüyorum. Ona nasıl hayır diyebilirdim ki?

Yavaşça trafikten çıkıyoruz ve şansına, bir arabanın park yerinden yeni çıkmakta olduğu bitişik bir sokağa yanaşıyorum.

Emniyet kemerimi çıkarıyorum ama Minnie aniden beni durduruyor.

"Bekle. Kıyafetlerimi değiştirmek istiyorum." Beni tararken duraksadı. Oldukça rahat bir polar gömlek ve pantolon kombinasyonu giyiyorum. Pek modağa uygun bir şey değil. "Sen de değiştirmelisin."

,"" diyorum.

Minibüsün arkasına bindik ve Minnie hızlıca gömleğini ve tozluklarını çıkarıp yatağın üzerine attı. Ben de tabii ki onları kapıp güzelce yana katlıyorum.

Sütyeni ve külotuyla kalıyor ve çok fazla bakmamak için elimden geleni yapıyorum, aksi takdirde aşırı heyecanlanacağım.

"Buna ne dersin?" diye soruyor çantasından siyah bir elbise çıkarırken. Biraz buruşuk ama çok kısa olmadığına dikkat ediyorum, böylece kimse bacaklarına bakamayacak - bu sadece benim yapabileceğim bir şey.

Koyu renk bir kot pantolon ve beyaz düğmeli bir gömlek giyerken ona "Bu mükemmel," diyorum.

İnsan içine çıkacağımız için de yüzünü örtmek üzere siyah dantel duvağını takıyor.

İkimiz de hazır , minibüsten inip gürültünün kaynağına doğru gidiyoruz.

Müzik, kalabalıktan gelen heyecanlı çığlıklarla birlikte havada yüksek sesle çalışıyor.

Oraya vardığımızda, bunun bir tür maskeli balo partisi olduğunu anlıyoruz. Herkes kostüm giyiyor, bazıları diğerlerinden daha çirkin. Pamuk Prenses ve etrafındaki yedi cüceler gibi.

En azından Minnie maskesiyle çok fazla göze batmayacak. Elini tutuyorum ve onu önüme çekiyorum, böylece kalabalığın arasından ilerlerken göbeğini tutabiliyorum. Sokağın kenarı bir dans gösterisini izleyen insanlarla dolu ve biz duruyoruz

bir an için. Ancak kısa süre sonra yapacak başka pek çok şey olduğunu görüyoruz.

Sokağın her tarafında yiyecek ve oyun tezgahları var ve hepsi de dolu.

"Marlowe..." Minnie huşu içinde fısıldıyor. "Bu filmlerdeki gibi!"

"Filmler mi?" Kıkırdıyorum. "Ne filmi?"

"Peki." Dudaklarını yalıyor. "Kırkklı yıllarda çok film izledik. Savaşta arta kalan zamanlarda askerlerin moralini yükseltirdi. Özellikle bir tanesinde panayır sahnesi vardı. Çok eğlenceli görünüyordu," diye heyecanla anlatıyor.

"Kırkklı yıllarda, ha?" Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Bu aksanı oradan mı kaptın?"

Gözleri açılıyor.

"Nereden bildin?"

Güldüm.

Annem kesinlikle bir şeylerin peşindeydi. Minnie'nin Eski Hollywood aksanı var ama bunun tek nedeni o film yıldızlarını taklit çalışması. Sanırım dilin bir kısmını da bu şekilde öğrendi.

"Çok şirin," diyorum sadece.

Kızarıyor ve tarafa bakıyor.

Farklı atraksiyonları dolaşıyoruz ve bir pamuk şeker tezgahında duruyoruz.

Minnie pembe pamuk şekere merakla bakıyor ve ben de ona bir tane alıyorum.

"ama. Dene bakalım."

Dudaklarını yalıyor ve pamuk şekerden küçük bir parça alıyor. Ağzına atıp yavaşça çiğnerken kaşlarını çatıyor. Gözleri büyüyor ve bana sert bir bakış atıyor.

"Marlowe! Bu çok güzel!" diye bağırıyor, daha büyük bir parça kapıp ağzına atıyor. "Sen de biraz al."

O bu kadar iştahla yerken, bir parça almaya cesaret edemiyorum. Bunun yerine kolumu beline doluyor ve onu kendime çekiyorum. Ağzımı yaklaştırarak onu öpüyorum ve dudaklarındaki tatlılığı tadıyorum.

"Gerçekten de iyi," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı.

Dondu kaldı. Ama sonra ağzına bir parça daha pamuk şeker tıktırıp, pamuk şekerin ucunda yükseldiğinde beni şaşırtıyor.

Bana başka bir tat vermek için ayak parmaklarını.

Bunu defalarca yapıyor.

Her lokmasını aldığı anda beni öpüyor ve benimle paylaşıyor.

O bitirdiğinde, şeker limitime ulaşmış oluyorum ama Minnie limitime ulaşmamış oluyorum.

Ama beni biraz daha öpmeyi düşünemeyecek kadar heyecanlı.

Bu sefer onu affedeceğim.

Etrafta dolaşıyoruz ve o, atmosfere ve insanların nasıl eğlendiğine hayret etmeden duramıyor. Resmen mutluluktan zıplıyor. Ben zıplayan bir tip olmayabilirim ama kimsenin aklına bir şey gelmesin diye onu kendime yakın tutarak metanetle arkasından gidiyorum.

Yüzü kapalı olabilir ama o elbisenin içinde yine de bomba gibi.

Birinin ona baktığını düşünerek kaşlarımı çatıyorum ve birilerini dövmem gerekip gerekmediğini görmek için etrafı tarıyorum.

"Bunu denemek istiyorum," diyor insanların ödül kazanma şansı için balonlara ateş ettiği stantlardan birini işaret ederken.

Ona başımı sallıyorum ve kabine gidiyorum. Ben ödemeyi yaptıktan sonra Minnie tüfeğin arkasındaki yerini alıyor ve balonlara doğrultuyor. İlkine ateş ediyor ve hedefi vuruyor.

Hiç balon kalmayana kadar işlemi tekrarlar.

Kabin görevlisi ona sert bir bakış atar; muhtemelen bu ufak tefek kızın bu kadar iyi nişan alabileceğini tahmin etmemiştir.

Ödülünü seçmeye giderken kulağına "Aferin kızıma," diye fısıldıyorum.

Sergilenen bir sürü peluş var. Bütün balonları aldığı için büyük olanlardan birini seçme hakkı var. Beni şaşırtarak, yüzünde oldukça sefil bir ifade olan ama göğsünün ortasında bir kalp bulunan küçük kırmızı bir oyuncak ayıyı seçti.

Onu iki eliyle kavırıyor, gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmış bir şekilde ona bakıyor.

"Neden daha büyük bir tane seçmedin?" Ahırdan çıkarken soruyorum. "Çünkü bu bana seni hatırlattı," diyor.

"Benden mi?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Evet! Gördün mü?" Onun çatık kaşlı yüzünü işaret ediyor. "Bu çoğu zaman sensin."

"Minnie, bilmeni isterim ki bu, düşünceli surat denen sertifikalı bir durum. Sen anlamazsın," diye mırıldandım.

"Bitirmeme izin vermedin." Suratını asıyor. "Kaşlarını çok çatıyor olabilirsin ama aynı zamanda kocaman bir kalbin var," diyor ve ayının göğsünün ortasındaki kalbi işaret ediyor.

"Oh."

Buna itiraz edemem. Özellikle de ondan önce sahip olduğumu bile bilmediğim kalbim sadece onun için attığından beri.

Isı boynuma doğru yayılıyor ve garip bir şekilde kızardığımı hissediyorum.

Oh, Tanrım. Bu düşündüğümünden de kötü. Sadece düşünceli surattan değil, aynı zamanda aşk acısından da muzdaribim.

Ülke tarihinin en üretken yakalanmamış katillerinden biri olan benim, bir kız için aptala döneceğim kimin aklına gelirdi?

Göz ucuyla ona bakıyorum ve kalbim küt küt atıyor. Neşeyle gülümsediğinde daha da güzel oluyor. Yutkunuyorum.

Göğsüm gergin ve rahatsız. Omzundan tutup onu bedenime doğru çekiyorum.

Bu daha iyi.

Aşk hastalığına yakalanmış olabilirim ama ilacım burada, yanı başımda.

Yürümeye devam ediyoruz ve kalabalık bir alana ulaşmadan önce Minnie birkaç tatlı daha alıyor.

Köşede canlı bir grup çalışıyor ve insanlar sağda solda dans ediyor. Bunu kostümle yapıyor olmaları durumu daha da komik hale getiriyor. Bazı Marvel kötü adamlarının twerk yaptığını görebilirsiniz - ki bu aklımda tam olarak istediğim bir görüntü değil. Ayrıca kan, vahşet ve açık yaralar içeren her türden korku cadılar bayramına özgü kostümler de var.

Ben sessizce insanları kostüm seçimleri için yargılarken, Minnie karamelli elmasını bitiriyor ve yapışkan parmaklarıyla elimi tutup beni kalabalığın ortasına doğru çekiyor.

En azından parmaklarını bir peçeteye silebilirdi.

Ama her zamanki gibi şikayet etmek yerine daha iyi bir şey yapıyorum.

Elini tutup yalayarak temizliyorum.

Gözleri şaşkınlıkla açılıyor ama sonra dilimle onu temizlememe yardım ederken kıkırdıyor.

Bu aklımda çok daha kirli bir şeymiş gibi geldi.

"Tam olarak bir dansçı değilim," diyorum ve boğazımı temizliyorum.

"Ben de değilim ama deneyebiliriz. Gel! Müzik çok güzel!" diye haykırıyor beni kalabalığın içine doğru çekerken.

Ona hayır diyemem tabii ki.

Bunun yerine, kimse yanlışlıkla ona dokunmasın diye daha geniş bir yer bulmaya çalışıyorum. Ama herkes birbirine çarptığında bu oldukça zor oluyor.

Sıkıntıyla çenemi gıcırdatıyorum.

Ama sonra onun umutlu ifadesini fark edip iç geçiriyorum. Bunu onun için mahvetmeyeceğim.

Ben de onu kollarıma aldım. Kollarıyla boynuma sarılırken bacaklarını belime doluyor.

Yüzü bana o kadar yakın ki dudaklarındaki şeker parçacıklarının kokusunu alabiliyorum.

"dans edebiliriz," diye mırıldanıyorum usulca.

Dudakları yukarı kıvrılıyor ve parmaklarını saçlarımin arasında geçiriyor.

O kollarımdayken bir o yana bir bu yana sallanıyorum. Ritmin hakkını veremediğimden eminim ama dikkatim tamamen ona odaklanmışken bunu umursamıyorum.

Yüzünü daha iyi görebilmek için peçesini yana doğru sıyrıyorum ve onun ne kadar güzel olduğunu en başından beri fark etmediğim için ilk kez kendime kızmıyorum.

Kocaman siyah gözlerine bakarken ona "Sen gördüğüm en güzel şeysin" demekten kendimi alamıyorum.

Bana hoşgörüyü gülümsüyor.

"Bunu söylemen çok hoş ama benden çok daha güzel başka kadınlar olduğunu biliyorum."

"mı?" Kaşlarım havaya kalktı. "Nerede? Başka kimseyi görmüyorum." Başını bana doğru sallıyor.

"Çok yağcısın."

"Öyle olmadığımı biliyorsun. Sana asla yalan söylemem, Minnie. Gördüğüm tek kadın sensin."

Yanakları kızarmış ve utançtan kirpikleri titriyor.

Onu öpmek için eğilmeden önce başparmağımı dudaklarının üzerinde gezdirerek çenesini kavıyorum.

Dudakları pompalı, yumuşak ve çok davetkâr. Daha derine dalmadan önce alt dudağını ısıyorum, ağzını keşfediyorum ve sunduğu tüm tatlılığı tadıyorum.

Müzikle sallanıyoruz ve öpüşüyoruz.

Ben, o ve bu öpücükten başka hiçbir şeyin önemi kalmayana dek dünya yok olup gidiyor.

İlk geri çekilen o oluyor, gözleri tatmin edilmemiş bir arzuyla parlıyor. Ama aynı zamanda kendini tutuyor. Vücudu arzuyla titriyor ama kendini sabit tutuyor, aramıza görünmez bir bariyer koyuyor.

"Umarım bundan sonra paylaştığımız her öpücükten pişmanlık duymazsın."

Yutkunuyor, sonra bir gülümseme topluyor.

"Öpüşebiliriz. Tek yapacağımız öpüşmek olduğu sürece," diye fısıldıyor. "Sadece Ezeli Tanrıça'nın anlayış göstermesi için dua ediyorum."

"Eğer yapmazsa, o zaman biz yaparız. Kimsenin yolumuza çıkmasına izin vermeyeceğim Minnie," diyorum ona kararlılıkla.

"Düşünceni takdir ediyorum ama-"

"Aması yok." Parmağımı dudaklarına bastırıyorum. "Artık sonsuza dek benimle kalacaksın, Minnie."

Bana gözlerini deviriyor.

Bu konuda ne kadar ciddi olduğumu anlamıyor gibi görünüyor. Kendime bir söz verdim ve ne olursa olsun sözümü tutacağım - o piç Lucien gibi ölmeyeceğim ve onu yalnız bırakmayacağım.

Hayır. Minnie benim. Her zaman birlikte olmamız için ne yapmam gerektiği umurumda değil.

Şarkı daha yavaş bir şarkıya dönüşüyor ve başını omzuma koyuyor.

Tıpkı kalplerimizin birbiriyle senkronize bir şekilde atması gibi şarkının ritmine göre hareket ediyoruz.

Vücudu aniden geriliyor ve geri çekiliyor.

Kaşlarını çatıyor ve sağa sola bakıyor.

"Ne?"

Başını yana eğiyor, gözleri kısılıyor. "Bir şey hissediyorum."

"Nöbetçiler mi? Askerler mi?" Soruyorum, çoktan kaçmaya hazırlanıyorum.

Başını sallıyor.

"İblisler. ..." Arkamdaki bir noktaya odaklanırken sözünü kesiyor.

"Yaklaşıyorlar."

"mı? Bu normal mi?"

"Hayır. Bu tamamen anormal. İblislerin kendi avlanma alanları vardır ve paylaşmazlar. Bu kadarının aynı bölgede olması,

bunun tek anlamı olabilir. Onları buraya efendileri gönderdi." Çabucak ayıldım.

"Senin , değil mi?" Dudaklarını büzüyor.

"Bilmiyorum. Bu daha önce hiç olmamıştı. Ve genellikle tanrıların peşinden gitmezler, tabii..."

"Neye kadar?"

"Efendileri Aperite tanrılarının beni avladığını duymuş ve önce beni avlamaya karar vermiş. Bir tanrının ruhu muazzam bir enerji kaynağıdır. Bir iblisin bu kadar enerjiyle neler yapabileceğini kimse bilemez. Ve eğer Tenebreis'in Oğlu'na ulaşırsa..." Sertçe yutkunuyor, yüz hatları endişeyle örtülü.

"Aynı anda kaç ibisle savaşabilirsin?" Kalabalığın arasından geçip minibüsü bıraktığımız yere doğru ilerlerken soruyorum.

"Tüm güçlerimi kullanırsam, seviyelerine bağlı olarak belki dört, beş tanesiyle başa çıkabilirim. Ama bu yine yerimi ele verir."

"Dört ya da beş mi? hissettiğini söylememiş miydin?"

Dudakları düzleşti.

"Söyleyebildiğim kadarıyla yüksek seviyede." Duraksıyor. "Yaklaşıyorlar," diye fısıldıyor.

Hızımı artırırken, "Minibüse hemen varacağız," diye ekliyorum.

Acele ederken insanlara çarpıyoruz ve bazıları bundan memnun değil, kalabalıktan çıkmaya çalışırken bize küfürler yağıdırıyor.

Minnie omzumun üzerinden bakmaya ve olası bir tehlikeye karşı kalabalığı incelemeye devam ediyor.

"Dört tanesi yüz metreden daha az mesafede. Arkalarında da bir çift var. Ve..." Konsantre olmak için duraklar. "Marlowe," diye fısıldar, sesi titrer. "Bloğun sonunda da üç kişi var. Etrafımız sarıldı."

"Hayır. . Sadece minibüse binip buradan defolup gerekiyor."

"Keşke o kadar kolay olsaydı." Derin bir nefes alır. "Bir yerde bu kadar çok iblis varken, Aperite askerlerinin de ortaya çıkması kaçınılmaz. Bu sadece an meselesi-"

"Ya iblisler ya da tanrılar," diye cümlesini tamamlıyorum.

Başını sallıyor.

"Peki ya kardeşin?"

"Onu tehlikeye atmak istemiyorum. İblislerle başa çıkmak için birden fazla asker gönderirler ve kimsenin onun bana yardım ettiğinden şüphelenmesini istemiyorum. Bu onu bir hain olarak damgalayacaktır ve o da tutuklanacaktır."

"Lanet ," diye mırıldandım.

Kalabalığın kenarına vardığımızda Minnie kollarımdan atlıyor ve etrafı iblisler için tarıyor. Yeterince eminim, üç tanesi trafiğin olduğu yönden bize doğru geliyor.

Minnie'nin gözleri açık mavi renkte parlıyor ve ardından iblislerin olduğu yönden büyük bir patlama sesi geliyor. Trafik güvenliğinden sorumlu polis devreye giriyor ve bize minibüse doğru koşmamız için yeterli zamanı veriyor.

Ama...

İkimiz de boş otoparkın önünde duruyoruz.

Minibüs yok. En azından artık yok. Ya biri bilerek çaldı ya da bir şekilde kanunun yanlış tarafına geçtik. Elbette artık tesadüflere inanmıyorum, bu yüzden ilk açıklama daha mantıklı geliyor.

Her iki şekilde de kapana kısıldık.

OTUZ ALTI

"T Hey're geliyor." Minnie sıkar benim el. "Her yerdeler, Marlowe..."

"Siktir," diye mırıldandım. "Başka bir fikrin var mı?"

Polis tarafından durdurulan iblisler bir kez daha bize doğru ilerliyor. Bulvarın sonundan birkaç iblis daha yaklaşıyor, tam da bizi kalabalığın içinden takip edenlerin ortaya çıkacağı sırada.

"Sadece bir tane. Bir kilise. Hangi mezhepten olduğu önemli değil. Kutsal topraklar olduğu sürece, düşük seviyedekileri dışarıda tutmalı ve yüksek seviyedekileri önemli ölçüde zayıflatmalıdır."

"Kilise o zaman."

Hemen telefonumu çıkarıp haritada en yakın kiliseyi arıyorum.

"Bu taraftan," diyorum ve Minnie'nin elini tutarak gelişigüzel bir şekilde karşıdan karşıya geçip dar bir ara sokağa giriyorum.

Onları kaybedebileceğimizi umarak kiliseye en dolambaçlı yoldan gidiyorum.

"Bizi takip ediyorlar," diye mırıldanıyor arkasına bakarken. "Daha ne kadar var?"

"İşte orada." Uzaktaki kilisenin kulesini işaret ediyorum.

Yaklaşık iki ya da üç dakika uzaklıkta.

Hızımızı arttırıyoruz.

İblisler çok geride değil. Ele geçirilmiş insanların hepsi arkamızdan yavaşça yürüyor, bu garip.

Bir iblisin neler yapabileceğini ilk elden gördüm. Peki neden saldırmıyorlar? Neden sadece bizi takip ediyorlar? Daha da önemlisi, neden

Önceden saldırabilecekken kiliseye ulaşmamızı bekliyorlar.

Kısa süre sonra kiliseye ulaşıyoruz. Burası 19. yüzyıldan kalma bir Katolik binası ama aynı zamanda şehrin tarihi bir simgesi.

Kapılar tonozlu ve heybetli. Ama aynı zamanda kilitli.

Minnie güçlerini kullanarak kapıların kilidini açıyor ve içeride barikat kuruyoruz.

Katedralin etrafına bakarken "Bulabildiğiniz tüm kutsal eşyaları alın" diyor.

Renkli camlar dışarıdan gelen ışığı filtreleyerek karanlıkta yolumuzu bulmamız için bize bir yol aydınlatıyor. Telefonumun flaşını kullanıyorum ama bu yapının büyüklüğü düşünüldüğünde pek bir işe yaramıyor. Tavan onlarca metre yüksekliğinde ve eğer bu kadar tehlikeli bir durum olmasaydı, binanın güzelliğini takdir etmek için zaman ayırabilirdim.

Bu haliyle bir krizin içindeyiz.

Minnie mihraba gider ve bulabildiği tüm haçları ve diğer dini gereçleri alır.

"İçeri girerlerse güçlerimi kullanırım. Ama onlardan çok fazla var." İç çekiyor. "Bunlara tutun. Eğer sana yaklaşırlarsa, kendini savunmak için bunları kullan," diyor bana birkaç haç ve kutsal su dolu bir kap uzatırken. "Çok işe yaramayabilir ama yumruklarını kullanmaktan iyidir."

"Onlar da canavara mı dönüşecek?"

Bana dönüyor, yüzünde ciddi bir ifade var.

"Öyle olsaydı şanslı sayılırdık. Bu da düşük ila orta seviye iblisler oldukları anlamına geliyor. Ama insansı formlarını korurlarsa..." Sözüünü kesiyor ve ilk kez bakışlarındaki korkuyu fark ediyorum. "Bunlar üst düzey iblisler ve çok çok daha acımasızlar. Ve güçlüler."

"Sen güçlüsün. Seni iş üstünde gördüm," .

Kıkırdıyor.

"Güçlü olabilirim ama o kadar da güçlü değilim. Dört ila beş yüksek seviye iblis mi? Elbette, onlarla ve bir sürü düşük ila orta seviyeyle başa çıkabilirim. Ama içimden bir ses bunların düşük ya da orta seviye olmadığını söylüyor."

"Ama bu saldırıyı kim organize edebilir ki? Ve tanrılarınız izinizi süremezken onlar sizi nasıl izleyebilecek?"

Dudağını ısırır ve başını sallar.

"Ben de bunu merak ediyorum. Eğer gerçekten de Tenebreis'in Oğullarından biri tarafından gönderildilerse, beni nasıl takip edebildiler? Tenebreis'in Oğulları binlerce yıldır Tartareia'nın içinde kilitli."

"İblisleri kontrol edebildiklerini söylememiş miydin?"

"Evet, uzaktan. Ama dediğiniz gibi. Fiziksel olarak aynı diyardayken Aperite tanrıları beni bulamıyorsa, Tartareia'dan bir iblis bunu nasıl başarabilir?"

"Bu daha önce de oldu mu?" Ben sordum. "Tenebreis'in Oğulları daha önce bir tanrının peşinden iblisler gönderdi mi?"

Başını sallıyor.

"Belki de öyledir, bilmiyorum. Ama bildiğim kadarıyla iblisler askerlerimiz tarafından bulunmamak için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar. Bu çok garip." Derin bir nefes alır. "Umarım kutsal topraklara giremezler ve-"

Minnie konuşur konuşmaz kilisenin kapıları tıkırdamaya başladı.

Kocaman gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Sunağın arkasına sığın ve kutsal eşyaları yanınızda bulundurun."

"Yapmak üzere değilim-"

"Dediğimi yap, Marlowe," diye sözümü kesti.

Göz açıp kapayıncaya kadar, ince bir buz şeridi tüm vücudunu kaplıyor ve annemin evinde giydiğine benzer bir kıyafet oluşturuyor.

Yere diz çökerek açık avuçlarını yere bastırıyor ve bir şeyler mırıltıyor.

Avuçlarından çıkan buzlar kilisenin tüm zeminini kaplar, duvarları ve mobilyaları sarar.

Kapının tıkırtısı arttıkça aynı ilahiyi fısıldamaya devam eder. Ancak ilahisini bitiremeden tavandaki yüksek pencerelerden biri kırılır ve içeriye bir figür atlar.

Bu da ne...

Bir pencere daha kırılır, sonra bir başkası. İblisler birer birer, yavaşça, metodik bir şekilde, sanki acele etmiyorlarmış gibi kilisenin içine doluşurlar.

Bu iblislerle Cara'yı ele geçiren iblis arasında bir fark olduğunu hemen fark ettim. O uçucu ve aç biriydi. Bunlar duyarlı.

Sonunda kapı da kırılır ve on iki, on beş kadar iblis daha kilisenin içine girer.

Buzla kaplı zemine bastıklarında yüz ifadeleri acıyla geriliyor ama bu onları caydırmışa benzemiyor. Bu sadece bir rahatsızlık ama hedeflerine odaklanmaya devam ediyorlar.

Minnie bir adım geri çekilerek, "," diye mırıldandı. "Ne?"

"Siper al, Marlowe! Bunların hepsi yüksek seviyeli. Lanet olsun! Buzu kutsal suyla aynı kutsama ilahisiyle aşıladım ve onları zar zor gıdıklıyor."

Sikeyim.

Bu çok kötü.

Özellikle de toplamda yirmiden fazla saydığım için.

Yirmi lanet olası yüksek seviye iblis.

"Marlowe, git!" Minnie bana bağıyor.

Başımı salladım. Bir seferde sadece dört ya da beş şeytanla başa çıkabildiğini itiraf etmişken, onun yirmi üst düzey şeytanla başa çıkmasına izin vermeyeceğim.

Haça ve kutsal suya tutunarak çakımı aldım ve o şerefsizlerin saldırısına hazırlandım.

"Hiçbir yere gitmiyorum Minnie," diye bağırdım. "Eğer kaderimiz bugün burada ölmekse, o zaman ölümle birlikte yüzleşeceğiz."

"Ama-"

"Kaçmıyorum," diye tekrarlıyorum.

Yüz hatlarına yansıyan endişeyle bana bakıyor.

"Sisteminde hâlâ benim kanım var, o yüzden şimdilik iyi olmalısın," diyor. "Ama lütfen kendine dikkat et."

Ona sertçe başımı salladım.

İblisler yavaşça yaklaşıyor. Hareket etme şekilleri neredeyse bir zombi geçit törenini izlemek gibi. Aciliyet yok, acele yok.

Minnie buz kılıçlarını ortaya çıkarır ve dövüşmek için pozisyon alır.

Yarattığı kutsal buz şimdi yavaş yavaş dağılıyor, kilisenin önünde toplanan iblisler tarafından emiliyor.

Minnie kaşlarını çattı.

Saldırmak yerine, nöbetçilerin varsaydığı düzene benzer bir düzende toplanırlar. Ama aralarında bir lider yok gibi görünüyor.

Kollarını uzatırlar, neredeyse birbirlerine dokunacaklardır ama tam olarak değil. İlk iblisin parmak uçlarından siyah bir duman

bir iplik gibi sarılıyor. İkinci iblisin parmaklarına ulaşır ve titrer. Kara duman tüm vücudunu sarar ve kara duman akımını bir sonraki iblise aktarır. Bunu, ilk iblis sonuncusuna kara dumanla bağlanana kadar yaparlar.

Yavaşça bakışlarını bize doğru kaldırıyorlar, gözleri tamamen siyah. Ve o karanlığın içinde, neredeyse bir lazer ışını gibi küçük, kırmızı bir nokta beliriyor.

Bize doğru gelirken senkronize hareket ediyorlar.

Minnie enerji kalkanını çağırıyor ve mavi parıltılı bir ışık onu tepeden tırnağa sarıyor. Onlar yaklaşırken saldırmaya hazır.

Ama ikimizi de şaşırtacak şekilde, iblisler ona hiç ilgi göstermiyor.

Sanki görünmezmiş gibi yanından geçip gidiyorlar.

Yüzünde saf bir şaşkınlık ifadesi beliriyor ve onların hareketlerini takip etmek için dönüyor.

Dikkatleri kilisenin arka tarafına odaklanmıştı. Bana.

Minnie'nin gözleri inanamayarak

büyür. "Kaç, Marlowe!"

Kutsal su dolu kabı onlara doğru fırlatıyorum ve geri çekiliyorum.

Sıvı yere sıçrıyor ve ayaklarına değiyor. Ama bu onları çok az irkiltiyor.

Minnie kolunu geriye atar ve elinde büyüyen buzdan bir mızrağı oluşumun başındaki iblisin üzerine fırlatır.

Ancak tam ona saldırmak üzereyken, iblis formasyonunun üzerinde bir kalkan oluşur ve mızrağı geri püskürtür.

Minnie hareketi birkaç farklı açıdan birkaç kez daha tekrarlıyor ama sonuç aynı. Bana doğru ilerleyişlerini durduramayacaklarını anladığında, kendini önümde gösteriyor.

" oluyor?" Ben soruyorum.

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyor gergin bir sesle. "Daha önce hiç yüksek seviyeli iblislerin böyle davrandığını görmemiştim. Tüm hesaplara göre, bu seviyede bilinçli ve tam gelişmiş bir kişiliğe sahip olmaları gerekir. Ama bu... Bu daha çok bir kovan zihniyetine benziyor."

"Dumanla birbirlerine bağlılar," diye belirtiyorum.

"Sadece o değil. Onları kontrol eden kişi aracılığıyla bağlantılılar." Derin bir nefes alır. "Yüzyıllar boyunca sayısız savaşta bulundum Marlowe, ama bu kadar çok sayıda üst düzey iblisi aynı anda ve uzaktan kontrol edebilen bir Tenebreis Oğlu'na hiç rastlamadım."

"Sence yakınlarda olabilir mi?"

"Bilmiyorum. Gerçekten artık neler olduğunu bilmiyorum. Benim peşimde değiller, bu çok açık."

İblislerin yürüyüşü devam ediyor. Ne kavgacılar ne de saldırıya geçiyorlar. Şimdiye kadarki eylemleri sadece savunmaya yönelikti, bu da durumu daha da kafa karıştırıcı hale getiriyor.

"O zaman ne istiyorlar?"

"Bilmiyorum," diye fısıltıyla tekrarlıyor. "Ama onları kontrol eden her kimse, bu iblisleri benim kutsama ilahilerime karşı bağışıklı kılmak için olağanüstü güçlü olmalı."

"O zaman ne yapacağız?"

Dudaklarını büzüyor. Elime uzanıp, hızlıca sıkıyor.

"Eğer onlara zarar veremiyorsak, geriye kalan tek şey kendimizi korumaktır."

Soğuk tenime sızıyor, onun bedeninden benimkine geçiyor.

Minnie'yi çevreleyen ısıtılı enerji bana doğru uzanıyor, saf buzdan bir küre haline gelene kadar yavaşça maddeleşiyor ve ikimiz de onun içine giriyoruz.

İblisler tepki vermiyor.

Küreye ulaşana kadar ilerlerler ve işte o zaman düzeni bozarlar. Küre etrafında bir daire oluşturarak koyu duman iplerini yerinde tutarlar.

Bulunduğum noktadan, sanki etrafımızda bir çember oluşturmuş, dans etmeye hazır bir şekilde el ele tutuşuyorlarmış gibi görünüyor.

Eğer bu bir ölüm kalım meselesi olmasaydı, belki de bu zihinsel görüntüye gülerdim. "Ne yapıyorlar?" Onları dikkatle izleyen Minnie'ye soruyorum.

Endişe. Endişeyle alt dudağını kemiriyor.

"Bilmiyorum," diye fısıldıyor.

Siyah duman şiddetle yüzeye çıkana kadar yükselir. İblisler geriye doğru eğilir ve göğüslerinde açılan bir delik siyah dumanın yönünü doğrudan buz küresine çevirir.

Gürültülü patlamalar kubbeli kilisede yankılanıyor, darbelerin yankısı sağır edici.

Duman, kalkanımıza art arda ateşlenen sayısız top güllesi gibi çarpıyor.

Minnie ayaklarının üzerinde sallanıyor, gözleri kocaman. Darbeler daha aralıksız ve daha güçlü hale geldikçe dengesini sağlamak için bana tutunuyor.

Enerjisinin daha fazlasını yüzeye aktarırken gözleri mavinin açık bir tonuna dönüşüyor ve kalkanı bir başka büyülu buz katmanıyla güçlendiriyor.

İblisleri dışarıda tutmak için güçlerine odaklanırken tüm vücudu gergin, ama korkarım bu bile yeterli değil. Katedralin tüm temelleri titrerken olmaz. Kalkanımızı yutan kara dumandan başka bir şey göremiyorum.

Yirmi üst düzey iblisin birleşik gücüyle Minnie'nin daha fazla dayanabileceğinden şüpheliyim.

"Minnie..."

"Kardeşime ulaşmaya çalışıyorum," diyor boğuk bir sesle. "Ama bağlantı bile kuramıyorum. Bir şey onu engelliyor. Bir şey..." Nefes nefese kalır. "Bu doğru değil. Bu kadar güçlü olmamalılar..."

Hay sikeyim. Tehlikeye rağmen kardeşini buraya çağırmaya çalışıyorsa, bu iş kontrolden çıkıyor demektir. Kalkanımıza çarpmaya devam eden siyah duman toplarından Minnie'nin acıyla gölgelenmiş solgun yüz hatlarına bakarken endişeden gözlerim .

"Ne istiyorlar?" Ben soruyorum. "Belki onlara verebiliriz."

"Ne? Delirdiniz mi siz? Onlara hiçbir şey veremeyiz. İblisleri ikna edemezsin, Marlowe."

"Bana doğru geliyorlardı," diye bahsettim. "Ya teslim olsaydım ve-

"Hayır," diyor kategorik olarak. "Böyle bir şey söz konusu bile olamaz."

Bir başka gürültülü patlama kalkanı sarsıyor. Her taraftan daha fazla duman topu çarpıyor ve ilk katman çoktan çatlamaya başlıyor.

Minnie neredeyse nefessiz kaldı.

Ona sıkıca sarılıyorum ama pamuk ipliğine bağlı olduğunu söyleyebilirim.

Kalkanın ilk katmanı çökerken buz sarkıtları yere çarpıyor.

İblisler bir adım öne çıkarak saldırılarını artırıyor.

Minnie'nin gözleri açık ve koyu mavi arasında gidip geliyor. Kendini dik tutmak için mücadele ederken parmakları üst koluma sıkıca sarılmış durumda.

Kalkanı odaklanırken göğsü hızla inip kalkıyor ama bunun onu yordüğünü söyleyebilirim.

"Bana nasıl yardım edebileceğimi söyle," diye fısıldıyorum. Onu böyle görmek bana acı veriyor. Her geçen an zayıflamakla kalmıyor, kalkanına yapılan saldırı ona fiziksel olarak da zarar veriyor gibi görünüyor.

Başını sallıyor.

"Yapabileceğin hiçbir şey yok," diye yanıtlıyor dişlerini gıcırdatarak. "Güçlerim ancak bu kadarına yetiyor. Ben sadece acemi bir tanrıyım." Kuru bir kahkaha atıyor.

"Dört bin beş yüz elli sekiz yaşındasın," diyorum.

"Ama benim türüm ancak üç bin yaşında olgunlaşmış sayılır. Rejimimin en genciyim, en genciydim." Yüzünü buruşturuyor ve derin bir nefes almak için gözlerini kapatıyor. "Kardeşim bunu halledebilirdi. Herhangi biri bunu benden daha iyi halledebilirdi..." Sesi umutsuzlukla dolup taşıyor. "Neden her şeyi berbat ediyorum?" Gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlanırken yumuşak bir çığlık atıyor.

"Minnie," diye başlıyorum onu sallarken.

Yavaşça gözlerini açıp bana bakıyor, aynı anda havada bir patlama daha oluyor ve yere daha fazla buz düşüyor.

Birdenbire çok genç ve kararsız görünüyor ve kendinden şüphe etmesi kalbimi kırıyor.

"Dokunduğum her şeyi yok ediyorum, Marlowe," diye fısıldıyor. "Anthropa'ya geri dönmemeliydim. Seni tehlikeye atmamalıydım. Bunların hepsi benim hatam."

Sözleri giderek daha düzensiz hale geldikçe panik onu ele geçirir.

"Çok üzgünüm," diye fısıldamaya devam ediyor, gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyor.

Yanaklarını avuçluyorum ve başparmaklarımla gözyaşlarını siliyorum.

"Sen tanıdığım en belalı insansın," diyorum ona içtenlikle. "Ve bu seni pohpohlamak için değil. Gerçek bu. Düşündüğünden daha güçlüsün, bu yüzden sakın pes etme. Bu gece burada ölmeyeceğiz."

Başını sallıyor. Kalkanı çalışır durumda tutma çabası yüzünden yüzünde gerginlik çizgileri oluşuyor. Gözleri renk değiştirmeye devam ediyor, bir dakikadan daha uzun süre bir tanesinde karar kılamıyor.

"Benimle birlikte söyle. Bu gece burada ölmeyeceğiz," diyorum.

Gözlerini sıkıca kapatıyor ve tereddüt ediyor.

"Söyle, Minnie!"

"Bu gece burada ölmeyeceğiz," diye fısıldıyor sonunda.

"Güzel. Şimdi düşünelim. Bu iblisleri ayırmanın bir yolu olmalı. Bu kadar güçlüler çünkü tek bir varlık olarak hareket ediyorlar. Bireysel olarak, daha yönetilebilir olmalılar."

Dikkatini iblislere ve çevremize çevirirken dudağını ısırıyor.

"Konuş benimle. İblislere karşı genellikle nasıl savaşırsın?"

"Özlerini çekip çıkarıyoruz ve sonra da öldürüyoruz. Bir iblis için kolay, yirmi iblis için zor," diye ekliyor sertçe.

"Başka ne var?"

Şakaklarını ovuşturuyor, derin düşüncelere dalmış.

"Onları ayırmak için işe yarayabilecek bir ilahi var. Kendim hiç kullanmadım ama daha önce yapıldığını görmüştüm. Baş Rahibemiz tarafından şeytani enerjiyi bir nesneden veya şeytani öze enfekte olmuş bir tanrıdan temizlemek için kullanılır. Yine de işe yarayacağından emin değilim," diye bahsediyor.

"Hadi yapalım şu işi. Neye ihtiyacın var?" "Su. Bir adak. Ve ilahi."

Etrafımıza bakıyorum.

"Buzu eritebilir misin?"

Başını sallar.

"Bu çok fazla konsantrasyon gerektirir ve dikkatimin dağılmasını göze alamam."

"Peki, tamam." Bir an düşündüm. "Peki ya kan? O sıvı."

Dudaklarını

yalıyor. "İşe

yarayabilir."

"Güzel. Sırada bir adak var..."

"Ritüelin işe yaraması için gerçekten değer verdiğiniz bir şey olmalı" diye ekliyor.

"Peki ya bu?" Arka cebimden onun için yaptığım yüzüğü çıkarırken sordum.

Gözleri şaşkınlıkla büyür.

"O nasıl hâlâ sende? Onu fırına attım." "Ve ben onu kurtardım."

"Sen..." Yutkunuyor. "Ondan sonra fırına mı girdin?"

Ona göz kırptım. Elbette sıkı çalışmamın boşa gitmesine izin vermeyecektim.

"İşe yarar mı?"

Elimden alıyor, büyük bir dikkatle tutuyor.

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Onu kurtaracak kadar değer verdin," diye mırıldanıyor usulca.

"Ben de ona daha fazla değer vermeliydim."

"Yani işe

yarıyor mu?"

Başını

sallıyor.

İblisler kalkanı patlatır ve buzda bir çatlak daha oluşur.

Dizlerinin üzerine çöküp yüzüğü yere bırakırken Minnie'nin alnında boncuk boncuk terler beliriyor. Sırada kan var. Onu durdurduğumda kendi etini kesmek üzereydi.

Geri çekilebilir bıçağımı çıkardım ve avucumun üzerinde düz bir çizgi keserek kanın yüzüğün üzerine akmasına izin verdim.

"Marlowe." Nefes nefese kaldı.

"Başka bir teklif." Ona gülümsüyorum.

Tartışmak istiyor, bunu söyleyebilirim. Ama bunun için zaman yok.

Her geçen dakika daha da solgunlaşıyor. Eğer biraz bile kan kaybetseydi, eminim ki bu durum fiziği üzerinde olumsuz bir etki yaratırdı.

Bana sıkı bir baş selamı veriyor ve işe koyuluyor.

Açık avuçlarını kanla kaplı ringin üzerine yayarak yabancı bir dilde ilahi söylemeye başlar.

Kalkana gelen bir başka darbe daha da büyük bir çatlak yaratır. Bu çatlak tüm küre boyunca sayısız küçük yarıklara yol açıyor. Sol tarafımdan bazı buz parçaları kopmaya başladı bile.

Sikeyim.

Kalkanda bir delik açmaları sadece birkaç saniye sürer.

Yırtılmak üzere olan bölgeye koşuyorum ve haçı buzun iç kısmına yerleştiriyorum. Bir sonraki duman topu zayıflamış bölgeye çarptığında, haçın kutsallığı tarafından yönlendiriliyor.

Güzelmiş.

Minnie'ye daha sonra kutsal nesnelerin ne olduğunu sormam gerekecek, özellikle de hangi dinden geldiklerinin önemli olmadığını, hepsinin aynı şekilde kutsal olduğunu söylediği için.

O çatlak şimdilik güvende.

Minnie ilahi söylemeye

devam ediyor.

Ancak duman topları şimdi kürenin üst kısmına yoğunlaşıyor. Yan taraflar temizleniyor ve iblisler tekrar görünür hale geliyor.

İçlerindeki karanlık enerjiyi yönlendirdikçe göğüslerindeki delikler genişliyor. Vücutlarından dışarı taşıyor ve havada spiraller çiziyor, buzlu kubbemizin üzerine tüm gücüyle inmeden önce beş, altı metre yukarı çıkıyor.

Bang. Bang. Bang. Bang. Bang.

Tek bir noktada yoğunlaşan çabalarıyla buz kalkanı hızla zayıflıyor. Önce çatlaklar. Sonra dış taraftaki küçük çentikler. Sonra ilk çatlak geliyor.

"Minnie..." Sesim kısık bir şekilde bağıyorum. "et."

İlahinin satırları arasında hızlanırken sesi de hızlanıyor.

Duman tekrar havaya yükselir ve bir kez daha vurur, bu sefer kalkanı kırar ve kürenin içini zehirli şeytani enerjiyle doldurur.

Minnie ilahisinin son sözlerini söylemeden önce öksürüp sığıyor. Avuçlarından çıkan parlak bir ışık tüm katedrali sarıyor.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, ona bakamıyorum.

Havada keskin, cırtlak bir ses patlarken kulaklarım çınıyor. Ayaklarımın üzerinde sallanıyorum, geriye doğru düşüyorum.

"Marlowe?" Minnie yanıma gelip beni sarsarken fısıldıyor.

Gözlerimi açmaya cesaret ediyorum ve kalkanın artık tamamen çöktüğünü fark ediyorum. Ama iblis formasyonu da kırılmış.

İblisler katedralin her tarafına dağılmış, göğüsleri tamamen iyileşmiş durumda. Artık siyah duman yok. Sadece hala gözlerimi yakan parlak bir ışık var.

"İyi misin?"

"Sanırım öyle." Ayağa kalkarken başımı salladım.

Ayin iblisleri ayırmayı başarmış olsa , zorluklar henüz bitmiş değil. Yavaşça tekrar bize doğru ilerliyorlar, en yakın olanı sadece bir adım ötede.

Minnie kılıçlarını çağırıyor ve önüme geçerek dövüş pozisyonu alıyor.

İlk iblis ritüelin kalıntılarına basar ve ayağı ona değer değmez dizlerinin üzerine çöker, ağzından tiz bir çığlık çıkar. Birkaç saniye bile geçmeden, tüm

Beden toz haline gelir, fiziksel maddeden gri, şekilsiz bir dumana dönüşür ve sonunda havada dağılır.

Bu da ne...

Minnie de aynı derecede şaşırır.

"Hayatım boyunca böyle bir şey görmedim," mırıldanıyor şaşkınlıkla.

"Ayın yüzünden olmalı. bastı."

Başını sallıyor. "Ama diğerlerinin de üzerine basmasını nasıl ?"

Soru ağzından çıkar çıkmaz diğer iblisler de saldırmaya başlıyor. Her taraftan üzerimize saldırıyorlar ve Minnie kılıçlarını sallayarak onları kesiyor.

Ama bu iblisler... Şimdi neden yüksek seviyede olduklarını anlıyorum. Onun silahlarını taklit ediyorlar, ama onlarınki kara dumandan yapılmış.

Minnie sağ tarafımda birkaç ibisle savaşıırken, sol tarafımda hızla yaklaşan bir iblis fark ediyorum.

Sadece geri çekilebilir bıçağım var, bu yüzden iblisin kılıcını onunla engelliyorum - ne güzel bir David ve Goliath anı. Tabii ki kılıç küçük bıçağımı tam ortasından kesiyor, elime o kadar yakın ki sarsılıyorum. Bıçağın sapı elimden kayıyor ve yere düşüyor.

Minnie bana endişeli bir bakış fırlatıyor, ama etrafı daha fazla ibisle çevrili olduğu için hiçbir şey yapamıyor, hepsi de tüm güçleriyle ona saldırıyor.

Sanırım yapılacak tek şey biraz muşta dövüşü.

Avucum acıyor. Yara normalden daha hızlı iyileşiyor olsa da, Minnie'nin kanını hemen içtiğim zamanki kadar hızlı değil.

İblis kılıcıyla bana saldırıyor ve ben yana doğru kaçıp avucumu omzuna bastırırken diğer elimle silahını almaya çalışıyorum.

İblisin ağzı ardına kadar açılmadan önce karanlık kılıca dokunmayı ancak başarabiliyorum, az önceki tiz sesin aynısı çıkıyor. Şiddetle titremeye başlıyor ve yere yıkılıyor. Vücudu da gece esintisiyle süpürülen gri bir toza dönüşüyor.

Minnie şaşkınlıkla bana bakıyor.

Bu iblis ayine katılmadı. Eğer bir şey varsa, o sadece.

Başka bir iblis bana doğru gelirken düşünecek zamanım olmadı. Saçları dökülmüş ve burun delikleri açılmış orta yaşlı bir adam beni gömleğimden tutup yere fırlatıyor.

Nefesim kesildi. Pozisyonumdan faydalanan iblis ellerimi tutuyor ve kelepçelerle sabitlemek için bir araya getiriyor.

"Marlowe!" Minnie haykırıyor. Bana doğru gelmeye çalışıyor ama daha fazla iblis etrafını sararak yolunu kesiyor.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, orta yaşlı iblisi iterken. Ellerimi bağlamak için birbirine bastırıyor ama ben ona karşı mücadele ederken yaralı avucum tenine temas ediyor.

Avucumda sadece birkaç damla kan kaldı, yara artık büyük ölçüde kapandı. Ama o damlalar iblisin derisiyle temas edince aynı şey oluyor. Parçalanmadan önce acı içinde çığlık atıyor.

Şok içinde avucuma baktım.

Ritüel değildi, değil mi?

Benim kanımdı.

OceanofPDF.com

OTUZ Yedi

T Bu bir kumar olabilirdi ama yerde yuvarlanarak kırık bıçağımın düştüğü yere geldim ve onu elimi tekrar kesmek için kullandım. Ve Tam bir iblis beni yakalamaya çalışırken, kanlı avucumu yüzüne bastırıyorum.

Çılgılık atıyor, düşüyor ve parçalanıyor. İşe yaradı mı?

Kanımın o iblisler için neden zehir görevi görebileceğini düşünecek vaktim yok. Bıçağa tutunarak her iki avucuma da kesikler atıyorum ve Minnie'nin şu anda altı iblisle savaştığı yere koşuyorum.

Aynı anda altı iblis.

Lanet olsun.

"Marlowe, geri çekil," diye homurdanıyor bir darbeyi savuştururken, sonra bir başkasını. Dikkati benim üzerimdeyken bıçaklardan birinden kaçmayı başaramıyor ve bıçak onu göğsünden kesiyor.

Dudaklarından hafif bir soluk çıkıyor ama acının onu yavaşlatmasına izin vermeyerek savaşmaya devam ediyor.

Yanına ulaştım ve sürekli itiraz etmesine rağmen kendimi onun önüne yerleştirdim.

"Delirdin mi?" diye soruyor. "Belki,"

diye cevap veriyorum kayıtsızca

İblisler de kavgayı bıraktı. Bir bakış paylaşıyorlar ve çözemediğim bir dilde birkaç kelime konuşuyorlar.

"Canlı," diye Minnie. "Sana canlı ihtiyaçları olduğunu söylüyorlar." "Ben mi?" Gözlerimi kırıştıyorum.

Uyuşukça başını sallıyor.

"Bunu sonra düşünürüz. Önce-" Her iki elimde tane olmak üzere kılıçlarını tutuyorum ve kanımı bıçakların her tarafına bulaştırıyorum. "Şimdi vur onlara."

Bana kaşlarını çatıyor ama artık arkamda olmadığı anda iblisler tekrar saldırmaya çalışıyor.

Bana değil. Bana kılıç sallamıyorlar. Sadece ona.

Minnie birkaç darbeyi savuşturduktan sonra sırtına bir iblis kesmeyi başarıyor.

Sürecin tekrar etmesini beklerken nefesimi tutuyorum ve eminim ki tekrar ediyor.

Çılgık at, düş, parçalan.

Kaşları şaşkınlık içinde birbirine dolanır. Ama zamanın çok önemli olduğunu biliyor, bu yüzden şokunu çabucak atlatıyor ve kılıçlarını tekrar sallıyor.

Kanımla temas ettikten sonra daha fazla iblis düşüyor. Ama onlardan kaç tane var, hala yeterli değil.

Yardımcı olabilecek bir şey düşünürken dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Sonra aklıma bir fikir geliyor.

"Her şeyi , değil mi?" Başını sallıyor.

"Al," dedim, avucumda taze bir yara açtım, "kanımı mermi olarak kullan."

"Ben-"

"Güven bana, mı?"

Kilisenin içinde hâlâ dokuz iblis daha var.

Minnie bana başıyla onay veriyor ve kanımı parmaklarına sürerek damlalar katılaşıp kadar üflüyor. Onları iblislere doğru fırlatıyor.

Birkaçı onlardan kaçmayı başarır ama yarısı o kadar şanslı değildir. Çılgık at, düş, parçalan.

Minnie'nin gözleri açılıyor ama elimi tutuyor ve kurşuna dönüştürdüğü kanı daha fazla çekiyor.

Buz mermilerinin etkilerini gören kalan iblisler, darbeleri engellemek için enerji kalkanları çağırır. Ancak mermiler doğrudan geçip hedefe ulaştığından bunların bile işe yaramadığı görülüyor.

Birer birer düşüyorlar. Teker teker, hepsi gitti.

Son iblis de parçalanırken ikimiz de zor nefes alıyoruz. Rüzgâr grimsi tozun son kalıntılarını da süpürüyor.

Yalnızız.

Minnie yavaşça bana dönüyor, yüz ifadesi anlaşılmıyor.

"Neydi o?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Kan. Bunu nasıl yaptın? Bunu nasıl yapacağını nasıl bildin?" diye soruyor gergin bir sesle.

"Ben . Sadece işe yaradığını gördüm ve-"

Beni kilisenin duvarına sözlerim kesildi. Bana dikkatle bakarken keskin buzlu bıçak boynuma saplanıyor.

"Nesin sen?" diye .

"Ne? Sen neden ?"

"Bu normal değil. Daha önce hiç böyle bir şey görmedim. O yüzden söyle bana. Nesin sen?"

"İnsan," diye cevap veriyorum sertçe. Başka ne söylememi istiyor ki? Başını sallıyor.

"İmkansız. Eğer sadece bir insan olsaydın, bu asla olmazdı."

"Ne söylememi istediğini bilmiyorum, Minnie. Benim de senin kadar kafam karışık."

Gözlerini bana dikti.

"Seni benimle uğraşman için gönderdiler, değil mi?" diye soruyor, yanağı seğiriyor. "Buraya seni bulmaya geldiğimi biliyorlardı ve seni benimle uğraşman için gönderdiler."

"Sen neden bahsediyorsun Minnie?"

"Bir Yüce bile böyle bir iblisi yok edemez, hem de yüksek bir iblisi. Bu hiç mantıklı değil," diye mırıldanıyor kendi kendine.

Bıçağı hâlâ boğazımda ve keskin kenarının batması rahatsız edici olsa da, bunun oldukça ateşli olduğunu inkâr edemem.

Kahretsin, Marlowe! En uygunsuz zamanlarda azgınlık yapmayı kes!

Yine de imgeler yasaksız geliyor. Elbisesinin kışına kadar sıyrılmış olması ve yırtık taytının arasından kremsi etinin kışkırtıcı bir görüntüsünü almam yardımcı olmuyor.

Sertçe yutkunuyorum ve bıçak derime daha derin saplanıyor.

Acı hoş bir dikkat dağıtıcı, ama taşaklarımdaki ağrıyı hafifletmek için çok az şey yapıyor. Onun kararlı duruşunu, ciddi ve korkutucu olmaya çalışmasını izledikçe sikim sertleşiyor. Ne yazık ki tam tersini yapıyor.

Tanrım, çok kötüyüm.

Bir iblis saldırısından canımızı zor kurtardık ve tek düşünebildiğim Minnie, zar zor giyinmiş ve cinayete hazır. Hazırlandığı şeyin benim cinayetim olması bile önemli değil. Bu onu daha da ateşli yapıyor.

Parmaklarım kaşınıyor, fermuarımı indirip bıçağını sikime götürmesini istiyorum; kanlı ve pis bir hale gelene kadar sikime bastırmasını. Sonra belki bana acır ve diliyle beni tekrar iyileştirir. Belki üzerine tükürür ve daha da pisletir, böylece ağızıyla temizlemek zorunda kalır.

Bunu yapma, Marlowe! Onun ağzını sikinin üzerinde düşünme. Bu sadece işleri daha da kötüleştirir.

"Nesin sen, Marlowe? Cevap ver bana," diye tekrarlar Minnie.

"İnsanım, Minnie. Ben fazlasıyla insanım," diye cevap veriyorum, aklımdan geçen tüm o kirli görüntüleri yok etmek için boğazımı temizliyorum.

Cevabım üzerine burun delikleri açıldı.

"İblisler... Onlar da senin peşindeydi, değil mi? Ben senin yoluna çıkana kadar benimle uğraşmadılar bile. Ne saklıyorsun, Marlowe?"

Haklı olduğu bir nokta var. İblisler katedrale girdiklerinde ona neredeyse hiç bakmadılar ve sadece bana ulaşmak istediler.

"Hiçbir şey saklamıyorum. Hadi ama Minnie. Bundan daha iyisini biliyorsun."

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırıyor. "Çünkü şimdiye kadar her şey oldukça tesadüfi oldu. O nöbetçileri öldürdün. Şimdi de iblisleri. Ayrıca evinizde gezgin ruhlar da yok..." diye düşünüyor. "Ve sen..."

"Ben mi?" Dudaklarım yukarı kıvrılıyor.

"Bana gülümsemeyi kes!" Bıçağını etime daha derin saplıyor. "Odaklanmamı bozuyorsun."

"Ne söylememi istediğini bilmiyorum, Minnie. Kanımın bunu yapabileceğini hiç düşünmemiştim. Ben de en az senin kadar şaşkınım."

"Öyle misin?" diye şüpheyle soruyor. "Neden ayinde senin kanını kullanmayı teklif ettin? Benimkini kolayca kullanabilirdik. Ama şimdi aynı etkiyi yaratmazdı, değil mi? Çünkü sen insan değilsin."

"Zaten zayıf olduğun için teklif ettim. Herhangi bir art niyetim yoktu," diye açıklıyorum iç çekerek. "Bunun iblisler üzerinde böyle bir etkisi olacağını nereden bilebilirdim?"

"Bilmiyorum. Sen söyle. Nereden biliyorsun?"

"Minnie, bu çok saçma-"

"Öyle değil. Daha önce birinin kanının iblisler için zehir olduğunu hiç duymamıştım. Hiç duymadım. Bunu nasıl açıklıyorsun?"

"Belki de yediğim bir şeydendir?"

Teklif ediyorum. Bacağıma tekme atıyor.

"Komik olmanın sırası değil, Marlowe."

"Sana bilmediğimi söylüyorum. Daha ne istiyorsun?" "Ne olduğunu bilmek," diyor. "Ve seni kimin gönderdiğini."

"Beni kimse göndermedi." Gözlerimi deviriyorum. "Burada komplo teorisi alanına giriyoruz ve bundan hoşlanmıyorum."

"Çünkü bu bir komplo," diye haykırıyor. "Tabii ki öyle. Muhtemelen senin peşinden buraya geleceğimi biliyorlardı ve bana bir tuzak kurdular," devam ediyor, pek bir anlam ifade etmiyor.

"Kim onlar, Minnie?"

"Moirai Evi. Her şeyi kontrol ediyorlar. Sahip olmalılar..." Düşünmek için gözlerini kapatır. "Bir şey yapmış olmalılar. Bunu biliyorum."

"Minnie, bu iş çılgırından çıkıyor. Ben eskisi gibi aynı kişiyim. Ve insanım."

Başını yana eğiyor.

Kılıcı boynumdan alıp elini bıçağın düz yüzeyinde gezdiriyor ve alçak sesle bir şeyler söylüyor. Sonra tekrar tenime bastırıyor.

Ani yakıcı hisle irkildim. Gözleri büyür.

"Hayır, olamaz..."

"Sen neden bahsediyorsun?" Kafam her zamankinden daha karışık bir şekilde soruyorum.

"Bilmiyorum," diye fısıldıyor. "Artık bilmiyorum. Ama bu... Bu her neyse..." Derin bir nefes alır.

Elini kendi elimle kapatıp bıçağı indiriyorum.

"Bana güvenin, bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Yemin ederim."

Bana bakarken dudaklarını birbirine bastırıyor.

"O iblisler seni yakalamak için gönderildi. Canlı olarak. Asıl soru neden?"

"Hey, belki de kanımı iblisler için zehirli yapan tuhaf bir mutasyonum vardır ve beni incelemek istemişlerdir?" Şakayla karışık ekliyorum. Gerçi olanları düşününce bu çok da zorlama görünmüyor.

Bana bakıyor. Sonra kan lekeli bıçağı dudaklarına götürüyor. Üzerindeki kanı yalıyor, sanki bir sorun olup olmadığını anlamaya çalışıyormuş gibi dudaklarını birbirine vuruyor.

Bir anlık dikkat dağınıklığından yararlanarak onu boynundan yakalıyorum ve pozisyonlarımızı değiştiriyorum. Avucumun tersini eline bastırarak kılıcı yana doğru tekmeliyorum. Bir gümbürtüyle yere düşüyor ve parçalanıyor.

Bana bakarken Minnie'nin gözleri açılıyor.

"Kim olduğumu gayet iyi biliyorsun Minnie," diye mırıldandım. "Kanımda ne olduğu gerçekten önemli mi?"

Dudaklarını yalıyor.

"Hiç mi merak etmiyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Olabilir. Ama kanımdaki sorunun ne olduğunu bilmekten ziyade bana inanman beni daha çok endişelendiriyor. Ve açıkçası, bana olan güven eksikliğini takdir etmiyorum."

Başını iki yana sallar. "Hayır. Anlamıyorsun. Onlara güvenilmez."

"Onları da sikeyim, diğer herkesi de sikeyim," diye bağıriyorum. "Burada senden ve benden başka kimse varmış gibi görünüyor mu?"

Kirpikleri titriyor.

"Tanrıların, iblislerin ya da her ne sikimse umurumda değil. Ben sadece seni ve ilişkimizi önemsiyorum. Benden şüphe ettiğin gerçeğini önemsiyorum."

"Ama, Marlowe-"

"Sus," diye fısıldıyorum ve parmağımı dudaklarına bastırıyorum. "Başka söz yok, Minnie." Eğiliyorum ve alnımı ona yaslıyorum. "Benim hakkımda her şeyi düşünebilirsin, ama sana olan sadakatimden şüphe duyma beni kahrediyor."

Keskin bir şekilde nefes alıyor.

"Seni inciteceğimi mi düşünüyorsun?" Ona usulca sordum. "Hayır."

"Sana ihanet edeceğimi mi düşünüyorsun?" "Hayır."

"Senden sır saklayacağımı hiç düşündün mü?"

Yutkunuyor ve tereddüt ediyor.

"Hayır," diye yanıtlıyor sonunda.

"Güzel. zaman anlaştık." Başımı salladım ve geri çekildim.

"Burada her ne olduysa, bunu çözmek için bolca vaktimiz olacak."

Biz bu dünyadan uzaktayken bunu öğrenecekler. Güçlerinizi kullandınız, bu yüzden yerinizi zaten bildiklerini varsayıyorum."

"Haklısın," diye mırıldanıyor. "Özür dilerim."

Ondan uzaklaşıyorum ve derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum.

Tüm bunların garip olduğu konusunda haklı, ama ilk düşündüğü şeyin kimliğim hakkında ona yalan söylediğimden şüphelenmek olması hoşuma gitmiyor.

O iblislerin neden peşimde olduğunu bilmiyorum ama bunun üzerinde duracak vaktimiz yok. Biz konuşurken onun peşindeki askerler muhtemelen bizim bulunduğumuz yere doğru ilerlerken olmaz.

Telefonumu bulmak için ceplerimi yokluyorum. Çıkardığımda ekranın çatlamış olduğunu fark ettim.

Harika.

Nefesimin altında bir dizi küfür mırıldanıyorum ve Katrina Hale'in adresini seçebilmek için gözlerimi kısıyorum.

"Gidelim," diyorum Minnie'ye ve çıkışa doğru yöneliyorum. O da peşimden geliyor, başı öne eğik.

Kiliseden çıkarken elini sessizce benimkinin içine soktu. "Bana kızgın mısın?" diye fısıldıyor.

"Değilim," diye başlıyorum. "Belki biraz hayal kırıklığına uğradım." "Oh."

"Bu konuyu daha sonra konuşuruz."

Daha fazlasını söylemek ister gibi görünüyor ama sonunda başını sallıyor ve sessizce beni takip ediyor.

Ana caddeye vardık ve bir taksi çağırdık.

Artık peçesi olmadığı için Minnie başını omzuma gömüyor.

Şoför bize şüpheyle bakıyor. Özellikle de kıyafetlerimiz yırtık ve kanlı olduğu için.

"Festival için kostüm," diyorum sahte bir gülümsemeyle.

Gözlerini kısıyor ama yorum yapmıyor.

Belirlenen adrese ulaşmamız yaklaşık yirmi dakika sürüyor.

Ödedim ve arabadan indik.

"mı?" Evin numarasını tespit ederken Minnie soruyor.

Dış cephesinde sarmaşıkların iç içe geçtiği eski bir gotik malikane. Üç katlı, tavan arası daha iyi günler görmüş ve pencereleri tahta parçalarıyla kaplı.

Bahçeden bir karga gaklıyor. Bir ağaç dalına tüneyen kuş bize bakıyor.

Sırtımdan aşağı bir ürperti akıyor.

Ürkütücü.

Ama sanırım yaşanan onca şeyden sonra, bizi takip eden bir karga endişeleneceğimiz son şey.

Kapıyı iterek açıyorum. Gürültülü bir çığlık atıyor ve karga tekrar ötüyor. Ama sefer baktığımda, çitin tepesinde uçtuğunu fark ediyorum.

Bizi izliyor, başını bir o yana bir bu eğiyor.

Bahçeye adım attığımızda, karga çitten uçarak tehlikeli bir şekilde başımıza yaklaşıyor.

"Ne oluyor lan?" Küfrederek kuşu uzaklaştırıyorum.

Etrafımızı sardıkça gaklamaları daha ısrarlı hale geliyor ve sonunda tam evin ön kapısı açılırken uçup gidiyor.

"Bundan hoşlanmıyorum," diye fısıldıyor Minnie yanıma sokulurken.

Homurdanıyorum ve ona daha sıkı sarılıyorum.

Suçlamalarından dolayı ona biraz kızmış olabilirim ama onu uzun süre görmezden gelemeyeceğimi fark ettim. Şimdiden ona sarılmak, onu öpmek ve teninin sıcaklığını tenimde hissetmek için delice bir istek duyuyorum, ki beni teselli etmesi gereken kişinin o olduğu düşünüldüğünde bu çok garip.

Ne yazık ki, bu dünyadan ayrıldıktan sonra bunun için daha fazla zamanımız olacak.

Şimdiden, belki birkaç öpücükle beni teselli etmesini sağlamak için yapabileceğim farklı dudak bükmeleri ya da sevimli ifadeleri düşünüyorum. Ve tercihen vücudumun biraz daha aşağısını.

Sadece öpüşebileceğimizi söylediğini biliyorum ama özellikle dudaktan öpüşebileceğimizi söylemedi.

Şimdiden aklımda başka tür öpüşmeler canlanıyor, ben sırtüstü yatmışım, o üstümde sikimi emerken amı ağzımda, öpüşüyoruz.

Lanet olsun. O İlkeller neden sadece çiftleşmekle ilgilenen böylesine ilkel bir beyne erkekler yaratmak zorundaydı?

Çiftleşme kelimesini düşündüğüm anda inliyorum çünkü bu öpüşmenin çok ötesine geçen bir dizi başka imgeyi çağırıştırıyor.

Hay sikeyim! O iblislerin bana zarar vermeye çalışmasına bile gerek yok çünkü o sığınağı bulamazsak muhtemelen mavi toplardan öleceğim.

"Marlowe?" Minnie bana bakarak fısıldıyor.

Gözleri yine koyu bir renkte, ama yüz ifadesinde son derece savunmasız ve kırılğan bir şey var.

Kalp telleri. Komik, birkaç ay öncesine kadar bir kalbim olmadığına yemin edebilirdim. Ya şimdi? Şarkı söylüyor.

"Ne?" Amaçladığımdan daha keskin bir şekilde soruyorum.

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve kirpiklerini kırıştırıyor.

"İçeri girmeden önce," diye başlıyor tereddütle.

Devam etmesi için kaşlarımı

kaldırıyorum. "Bana kızgın olmadığına söz verir misin?"

Kirpiklerinin altından bana bakarken daha da yaklaşıyor ve tüm vücudunu benimkine bastırıyor.

"Sana kızgın değilim," diye

mırıldanıyorum. Bana belli

belirsiz bir gülümseme veriyor.

Sözlerimin doğruluğunu ona göstermek için yanaklarını kavıyorum ve eğilip önce alnına, sonra burnuna bir öpücük konduruyorum, en sonunda da ağzına ulaşıyorum.

Geri çekilmeden önce dudaklarımın onunkilerde birkaç saniye oyalanmasına izin verdim.

Dudaklarını büzüyor, daha fazlasını bekliyor ve ben

kıkırdıyorum. "Sonra," diye fısıldıyorum ve burnuna dokunuyorum.

Hayal kırıklığına uğramış bir iç geçiriyor ama göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle beni şerefendiriyor.

Uzaktan gelen karga gaklamaları bile bu gülümsemenin bana verdiği bulanık duyguları yok edemez.

Evin içine giriyoruz.

Giriş tamamen aydınlatılmış, antika ama bakımlı bir oturma odasına açılıyor. Odanın ortasında şömineye bakan iki kanepe var. Duvarlara kitap rafları yerleştirilmiş ve hepsi kitaplarla dolu.

Cadılar ve kitaplar. Ortak bir tema gibi görünüyor.

Biz odanın derinliklerine doğru adım atarken, giriş kapısı aniden kapanıyor.

Minnie irkiliyor ve kolumu daha sıkı

kavlıyor. "Bana korktuğunu söyleme," diyorum ona.

Dudaklarını yalıyor.

"Korkmuyorum." "Ama?"

"Sinemada yaşarken çok fazla korku filmi izledim. Hepsinde bunun gibi ürkütücü evler vardı."

"Minnie, sen iblis avlıyorsun. Eminim seni korkutabilecek hiçbir şey yoktur."

"Şey... tam olarak değil."

Kaşlarımı çattım. "Peki bu ne anlama geliyor?"

"Zombiler," diye ciyaklıyor. "Yani, onları gördünüz mü? Çok çirkinler ve çürümüşler ve beyninizi yemek istiyorlar ve-"

"Zombiler gerçek mi?"

"Olabilirler," diye belirtiyor. "Dışarıdaki her diyarda bulunmadım. Binlerce, binlerce tür var. Zombiler de bunlardan biri olabilir." Omuz silkiyor.

Kıkırdıyorum.

Zeminin sesi ikimizin de neşeyi bırakıp çevremize odaklanmamıza neden oluyor.

"Alo?" .

Evden bir merhaba yankılanıyor. Doğru. Hiç de ürkütücü değil.

Zemin yine gıcırıyor.

İkimiz de merdivene bakmak için dönüyoruz. Ama tam fuayeye geri döndüğümüzde arkamızdan bir ses konuşuyor.

"Hoş geldiniz."

Döndüğümüzde orta yaşlı bir kadınla yüz yüze geliyoruz, sadece görünüşüne bakılırsa yaşı onu yaşlı kategorisine sokuyor. Yüzünde çok az çizgi var ve gençliğini geride bıraktığının tek göstergesi, başının arkasında sıkıca topuz yaptığı gri saçları.

Belden kuşaklı uzun krem rengi bir elbise giyiyor. Minnie'den biraz daha uzun ama yine de ufak tefek bir kadın.

"Merhaba. Biz-"

"Kim olduğumu biliyorum," diye sözümü kesti. "Sen... biliyor musun?" Minnie göz kırpmıyor.

Katrina gülümsüyor.

"Ben de seni bekliyordum." "Ne? Nasıl?" diye sordum.

"Benimle gel. Biraz çay içelim ve konuşalım."

"Korkarım oyalanacak vaktimiz yok," diye ekliyorum kibarca. Elini sallıyor.

"Evin koğuşları var. Seni burada kimse bulamaz."

Minnie ve ben birbirimize baktık.

"Gidelim," diye fısıldıyor Minnie.

Katrina ona göz kırpmıyor. "İyi seçim."

Bizi evin arka tarafına, ortasında uzun, ahşap bir masa bulunan geniş bir mutfığa götürüyor.

"Oturun lütfen," diyor.

Yapıyoruz ve o zaman suyun çoktan ocakta kaynadığını fark ediyorum. Katrina mutfakta dolaşıyor, masaya üç çay bardağı, süt ve şeker koyuyor. Oturmadan önce her birimizin fincanına çay dolduruyor.

"Sen Marlowe olmalısın." Bana başını salladı. "Ve sen Minerva." "Görme yetiniz var mı?" Minnie aniden sordu.

Yüzümdeki şaşkın ifadeyi görünce, "Geleceği görme yeteneği" diye açıkladı.

"Hayır." Katrina gülümsüyor. "Ne yazık ki bende o yetenek yok. Ama büyük büyükannemde vardı. Bu dünyada gelmiş geçmiş en isabetli kâhinlerden biriydi."

"Kim olduğumuzu böyle mi biliyorsun?" Minnie araştırıyor.

"Hayır. Büyük büyükannemle hiç tanışmadım, ama bana onun iyi bir hanımefendi olduğu söylendi."

"O zaman nasıl?" Minnie kaşlarını çatar.

"Lütfen çayınızı için. Ben hemen döneceğim." Oturduğu yerden kalkar ve odadan çıkar.

Bir yudum alıyorum.

"Fena değil," diye mırıldandım. Sıcak, naneli ve biraz da baharatlı. İblis fiyaskosundan sonra kendimi oldukça susamış buluyorum, bu yüzden fincanı çabucak boşaltıyorum ve kendime ikinci bir tane alıyorum.

Birkaç dakika geçmeden elinde birkaç mektupla geri döndü.

"Büyükanнем öldükten sonra, 1965 yılında New Orleans'a taşındım. Bana cadılıkla ilgili her şeyi öğreten oydu. O zamanlar artık cadılar, iblisler ve tüm bu şeylerle ilgili hiçbir şey yapmak istemiyordum. En azından kardeşimin ölümünden sonra."

Mektupları masanın üzerine koyuyor ve avuçlarını mektupların üzerine koyuyor.

"Kimse kim olduğumu ya da ne olduğumu bilmiyordu. Yeni bir başlangıç yapmak istedim." Gülümsüyor. "Ama bir gün bir kadın kapımı çaldı ve bana bunları verdi." Kağıtları işaret ediyor. "Birini okumam için, diğerini de alacağı kişiye saklamam için verdiğini söyledi."

Katrina mektupları ayırır. Biri açıldı. Diğer hâlâ mühürlü.

"bu kadın kimdi?" Minnie soruyor.

"Gerçekten bilmiyorum. Kendini tanıtmadı. Bana sadece ilk mektubu okuduğumda ne yapacağımı bileceğimi söyledi."

"Ve? ne vardı?"

Katrina zarftan bir kâğıt çıkarır.

"Mektubun ilk bölümü bana ithaf edilmiştir. Mektubun içeriğine ve gönderenin niyetine inandığımdan emin olmak için bazı... özel bilgiler içeriyor." Duraksıyor. "İkincisinde talimatlar var."

"Talimatlar mı?" Kaşlarını çatıyorum. "Bizim için mi?"

"Gerçekten." Katrina dönüp Minnie'ye bakar. "Ne aradığını biliyorum Minerva ve son elli yılımı gerekli tüm malzemeleri toplamakla geçirdim." Çay fincanlarına bakar. "Şimdi tadına baktın. İyi bir iş çıkardım mı?" diye soruyor muzip bir gülümsemeyle.

Ne demek istediğini anladığımızda Minnie'nin gözleri benimkilerle buluşuyor. Tentür. Tentürden bahsediyor.

"Anlamıyorum. Neden? Neden biri bunu önemsesin ki? Bizim hakkımızda mı?"

"Çünkü herkes bu büyük şemada önemli bir rol oynuyor."

Minnie geriliyor.

"Moirai Evi miydi?" diye fısıltıyla soruyor.

"Hayır. Değildi. Bu mektupları kaleme alan kişi senin düşmanın değil, Minerva. Aksine, senin için en iyisini istiyor. Mektuptaki her bir talimatı yerine getirdim. Evin, hem tanrıların hem de iblislerin içeri bakmasını engelleyen güçlü korumaları var. Tentür tüm evrendeki en iyi malzemelerden yapıldı. Ve bir de bu var."

Açılmamış mektubu bize doğru itiyor. Minnie mektubu kapıp açmak üzereyken Katrina onu durduruyor.

"Onu şimdi açmayacaksın."

"Ne? Ama ne zaman?"

"Göğsünüzde bir işaret belirlediğinde. Tam burada." Katrina, Minnie'nin kalbinin hemen üzerindeki bölgeyi işaret ediyor. "Bu gerçekleştiğinde, bu mektubu açacak ve her şeyin cevabını bulacaksın."

Minnie kaşlarını çatı. Masanın altından elini sıkarak onu rahatlatıyorum.

"Bu, Ezeli Kader Tanrıçası'nın mabediyle mi ilgili? Yer içeride mi?"

Katrina başını sallar.

"Sana sadece bunu söylemeye iznim var. İçinde Azerius adlı varlığı yok etmenin yolunu Ama sadece talimatlara uyarsan ve göğsünde o işaret belirdiğinde onu açarsan."

"Ne? Azerius'u yok etmek mi?" Minnie şok içinde konuşur. "Sanırım onun kim olduğunu biliyorsun?"

Katrina sorar.

Minnie uyuşukça başını sallar.

"Evrendeki en güçlü varlık," diye fısıldıyor.

Katrina etkilenmiş görünmüyor. Sadece Minnie'ye gülümsüyor ve elini okşuyor.

"Mektubu ancak göğsünüzde o işaret belirdiğinde yemin ediyormusunuz?"

"Yemin ederim." Minnie başını sallar.

"Güzel. O halde buradaki görevim sona erdi. Yemek yiyebilir, uyuyabilir ve gücünüzü yenileyebilirsiniz. Buradan çok uzak olmayan bir yerde sizi istediğiniz yere götürecek bir geçit var."

Katrina masadan kalkıyor.

"Bekle! Varmak istediğimiz yeri nereden biliyorsun?" diye sordum.

Gideceğimiz yeri biz bile bilmiyoruz. Rastgele olması gerekiyordu, değil mi? Kalabalığa karışıp kendimizi kaybedeceğimiz bir yer.

Katrina yavaşça yukarı bakar.

Hem Minnie hem de ben onun bakışlarını takip ederek tavanın tamamını kaplayan büyük bir tabloya bakıyoruz. Yüzleri sayısız renkle boyanmış çiftin portresi. Adamın uzun, beyaz saçları yüzündeki boyalarla tam bir tezat oluşturuyor. Gözleri mavinin açık bir tonunda. Yanındaki koyu renk saçlı kadın ressama gülümsüyor, ağzının köşelerindeki boyaların bir kısmı çatlamış.

Minnie kendini dik tutmak için koluma tutunurken yüksek sesli bir nefes veriyor. Kolumu sıkıyor, ağzı açılıp kapanıyor.

"Ne? mı?" Fısıldıyorum.

"Ama biliyorsun, değil mi?" Katrina Minnie'ye seslenir.

"İşte bu, Marlowe. Sığınak," diyor tabloyu işaret ederken.

Neden için kaşlarımı çatıyorum.

"Çiftin arkasında. Bak. Çizimle aynı" diye devam ediyor ve kitabını önümüze getirip mabedin resmedildiği sayfayı işaret ediyor.

Tavandaki resme bakıyorum, sonra da illüstrasyona.

Arkadaki taş oluşumu, duvarın renginin değişmesine ve sarkıtların yerleşimine kadar aynıdır.

"Neresi orası? Orayı bulmak için gitmemiz gerekiyor?" Minnie heyecanla soruyor.

Gözlerinde umut parlıyor ve zıplamamak için kendini zor tutuyor. Yanakları neşe ve iyimserlikten kıpkırmızı ve yavaş yavaş bunun o an olduğunu anlıyorum.

Sonunda birlikte olabiliriz.

Elini tuttum, sıkıca sıktım.

Katrina Minnie'den bana bakıyor, dudakları hoş bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor.

"Arkgor. Aradığınız yer Arkgor adında bir diyarda."

OceanofPDF.com

Otuz SEKİZ

"W Dinlenmeliyiz," diyorum Minnie'ye, şu anda yatağın üzerinde zıplıyor ve mutluluktan ciyaklıyor. Ki bu da oldukça haklı. Çok uzun zamandır bu umuda tutunuyordu, sevincini istediği gibi ifade etmeyi hak ediyor.

Katrina, gücümüzü toparlayabilmemiz ve olacıklara hazırlanabilmemiz için geceyi onun evinde geçirmemiz konusunda ısrar etti. Daha fazla mahremiyete sahip olmak için bir yatak odası ve bir banyo içeren çatı katını kullanmamıza izin verdi. Çok tatlı bir kadındı, bize yiyecek ve gece için ihtiyacımız olan diğer her şeyi verdi.

Ama Minnie mutlu bir şekilde yatağın üzerinde yuvarlanırken, her şeyin fazla tesadüfi olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Nasıl oldu da elli yıl kadar önce rastgele birinin düşürdüğü iki mektup tüm sorunlarımızın çözümünün anahtarı oldu. Artık sadece sığınağın nerede olduğunu bilmekle kalmıyoruz, aynı zamanda Azerius denen herifi yok edecek potansiyel bir silaha da sahibiz.

Her şey çok güzel.

Ve bir şeyleri kaçırdığımızı düşünmeden edemiyorum.

O mektupları kim yazdı ve amaçları neydi? Bunu bile bilmiyoruz.

Ama Minnie'ye şu anda bir şey söyleyemem çünkü onun mutluluk anını mahvetmek istemiyorum. Konuyu açmak için daha sonra bir zaman bulmam gerekecek ve bunun bir tuzak olabileceği konusunda dikkatli davranmamızı önereceğim.

Uzun zamandır beklediğim duşun ardından saçlarımı havluyla kuruluyorum ve kıyafetlerimi yarın için kurutmak üzere bir sandalyenin üzerine yerleştiriyorum.

Yatağa tırmanmak için belimdeki havluyu çıkarırken Minnie aniden beni durduruyor.

Vücudumu yavaşça içine çekerken gözleri şokla parlıyor.
Bir ciyaklama daha çıkarır, ama bu seferki kızlık öfkesiyle .
"Kıyafet giymiyorsun."

"Fark etmeniz ne güzel," diye cevap veriyorum sertçe.

Hâlâ iç çamaşırımı giyiyorum ama yarı kuru. Çıplak uyuyarak onu rahatsız etmek istemediğim için kızlık duyguları bunun için bana teşekkür etmeli.

"Uhm..." diye mırıldanıyor sikime bakarken. Yatağın kenarına doğru kıpırdanıyor, yüzü neredeyse kasıklarımınla aynı seviyeye gelene kadar karnının üzerinde yuvarlanıyor.

Lanet olsun.

"Yakında. Yakında görüşürüz," diye fısıldıyor sikime küçük bir dürtme yaparken. Sonra kıkırdıyor.

"Bu da ne-" diye irkiliyorum.

Tembelce gülümsüyor, dikkati hâlâ sikimde.

"Bak, Marlowe. Yakında çiftleşeceğimizi o da biliyor," diye haykırıyor hızla sertleşen sikimi işaret ederken. "Hem de çok büyük." Nefes nefese kaldı. "Beni ikiye ayıracaksın, değil mi?" diye mırıldanıyor.

Söyleyebileceği onca şey varken.

Tanrım, bu kadın benim ölümüm olacak. Şimdi sikimi amına öyle bir sokmayı düşünmeden edemeyeceğim ki, şaftımı bakire kanıyla kirletirken hem acı hem de zevk içinde çılgık atacak.

"Minnie." Derin bir nefes alıyorum. "Git duş al."

"Ama çok mutluyum. Ve bu heyecan verici," diyor tekrar sikime dokunmaya çalışırken.

Evet, heyecanlı bir şeyler var. Belki de aşırı heyecanlı demek daha doğru olur.

Artık resmileşti. Azizliğe ihtiyacım var. Tam da istediği gibi bacaklarını ayırıp onu ikiye bölmeyerek bir mucize gerçekleştiriyorum. Ağzı kasıklarımın bu kadar yakinken, aletimin çoktan boğazına kaçmamış olmasına şaşırıyorum.

Gördün mü? Aziz malzemesi.

Sert Sikli Aziz Marlowe.

O bana dokunmadan önce bileğini tutarken aptalca düşüncelerim için kendimi azarlıyorum. Sanırım yorgunluktan. Beynimi ele geçirmiş olmalı.

"Hayır, eğlenceli değil." Çok eğlenceli ama kontrolüm zaten çok zor. "Duş almalısın. Saçını da yıka."

Gözlerini kırıştırıyor, sonra yavru köpek gözleriyle bana bakıyor. "Şimdi mi?"

"Şimdi."

Surat asıyor.

"Ama ben konuşuyordum-"

"Sakin sikimle konuştuğunu söyleme yoksa kendimi kaybedeceğim."

"Ama öyleydim," diye itiraz ediyor, yüz ifadesi masumiyetin resmiydi.

Hepsinin canı cehenneme. Bu kadarı çok fazla, benim herculean kısıtlamam için bile.

"Minnie, üzerindeki iblis kirini gerek." "Bunu biraz sonra yapamaz mıyım?" Bana gülümsüyor.

Başımı salladım.

"Şimdi."

"Ama sen-"

İşte bu.

Pes ediyorum.

Onu kollarıma alıp banyoya götürdüm. Üzerindeki elbiseyi yırtıp atıyorum, zaten yırtıktı. Sütyeni ve iç çamaşırlarıyla kaldı ve ben de onunla birlikte duşa girdim. Ne kadar nefret etsem de bu noktada benim için tek çare olan soğuk suyu açıyorum ve Minnie'nin vücudunu yıkamaya başlıyorum.

Minnie dışarı çıkmak için mız mızlanıyor, surat asıyor ve kıpırdanıyor ama sonunda kıpırdamadan durmasını sağlıyorum, böylece onu dikkatlice fırçalayarak temizleyebiliyorum.

"Sakin ol, seni pis küçük kız," diyorum kıkırdayarak, ben vücudunu sabunlarken o gitmek için mücadele ediyor.

"Bunu bana neden yapıyorsun?" diye haykırıyor.

"Çünkü temiz olman gerekiyor. Anlaşmamızı hatırlıyor musun?" "Ama, Marlowe-"

"Hayır. Böyle bir şey söz konusu değil. Şimdi otur da saçını yıkayayım."

Tartışacakmış gibi görünüyor ama sonunda saçını şampuanlayabilmem için duşun zeminine oturuyor.

Kirli, pis ve biraz da karışık. Şampuanla köpürtmek için zaman ayırıyorum, sonra şampuanı durularken yavaşça açıyorum.

Tüm bunlar olurken yüzünü buruşturmuş, nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor.

"Senin suyla ne alıp veremediğin var? Sen bir tanrıça prensessin. Kraliyet ailesinin daha sık yıkanması gerekmez mi?" Omuz silkiyor.
"Islak," diye mırıldanıyor.
"Bu su, Minnie. Tabii ki ıslak."
Yüzünü tiksintiyle buruşturuyor ama çalışmaktan vazgeçiyor.
Vücudunu tekrar yıkamadan önce saçlarını iyice duruluyorum.
Bu sefer ellerini kaldırıyor ve hareketsiz durarak işi benim yapmama izin veriyor.
Onu bu şekilde yarı çıplak ve merhametime bırakmanın işkence olduğunu söylemek yetersiz kalır. Özellikle de vücudunun her yerine dokunabildiğim için.
Ah, küçük için yaptığım fedakarlıklar.
Temizliğinden memnun olduğumda duştan çıkıyorum.
Beni dikkatle izliyor ama hareket etmiyor. "Özel bölgelerini yıkamalısın," diye mırıldanıyorum.
Yanakları kızardı.
"Oh."
"Yıkanacaksın, mı?"
Bir süre düşündükten sonra "Benim için yapamaz mısınız?" diye soruyor.

GÖZ KIRPIYORUM. Vücudum .

"Bu akıllıca , Minnie."
"Ama güzel olurdu," diye fısıldıyor.
"Eminim öyle olurdu. Ama seninle tamamen çıplakken kendime güvenmiyorum." Derin bir nefes alıyorum. "Elini yüzünü yıka, seninle odada buluşuruz."
Sonunda başını sallıyor ve ben de gidiyorum, gerçi bu şimdiye kadar yaptığım en zor şey olabilir.
O işini bitirirken ben de yatağı toparlıyor ve her şeyin düzenli olduğundan emin oluyorum.
Minnie vücuduna sardığı bir havluyla dışarı çıkar. Odayı incelerken birden utangaçlaşır.
"Gelin. Dinlenmemiz gerek. Sabah erken kalkacağız," diyorum temiz çarşafların arasından kayarken. Taze çamaşır kokusunu özlemişim.

Başını sallıyor ve o da yatağa giriyor, benden biraz uzakta. Işığı kapatıyorum ama ikimiz de hemen uyumuyoruz. "Uhm, Marlowe?"

"Evet?"

"Bugünkü patlamam için özür dilerim. Haklısınız. Senden şüphelenmemeliydim."

"değil."

"Hayır. İyi değil. I..." Bana bakmak için yan tarafına döndü. "O kadar uzun zamandır her şeyden ve herkesten o kadar şüpheleniyorum ki bu artık ikinci doğam haline geldi. Ama bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum."

"Buna gerçekten yok, Minnie," diyorum ona.

Zorlu bir olayın ardından gerçekleşti. Adrenalin yükselmişti ve bir an için gerçekten hayatımızdan endişe ettik. Kanımın neler yapabileceğine dair küçük sürprizden bahsetmiyorum bile. Her şey düşünüldüğünde, neden böyle söylediğini anlıyorum.

"Şüphelendiğim doğrudan siz değildiniz," diyerek bana yaklaştı. "Moirai Evi. Hepsi sinsi piçler ve bana geri dönmek için sana bunu yapmalarını beklemezdim."

"Moirai Hanesi'nden bahsedip duruyorsun. Ama neden sana bir şey yapmak istesinler ki?"

"Çünkü her şeyin doğal düzenini bozdum," diye yavaşça ekliyor.

"Bir insanla ilişkiye girerek mi?"

Tereddüt ediyor.

"Öyle de denebilir," diye mırıldanıyor.

Yanıma yapışana kadar yaklaştığında çarşafı hışırdıyor. Bir kolumu omuzlarına doluyorum, o da başını göğsüme yaslıyor.

"Yakında birlikte olacağız," diye fısıldıyor. Alnına bir öpücük konduruyorum.

Yakında yeterince yakın olamaz.

KATRINA bize kahvaltı ve seyahatlerimiz için küçük bir çanta dolusu yiyeceklerle SÜRPRİZ yapıyor. Ayrıca Minnie'nin elbisesi parçalandığı için ona giymesi için bir elbise veriyor.

"Her şey için çok teşekkür ederim. Bunun bizim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsiniz," diye mırıldanıyor Minnie yemeğimizi bitirip gitmeye hazırlandığımızda.

"Bir şey daha var," diyor Katrina. "İblislerin senin peşinde olduğunu söylemiştin," diyor bana dönerken.

Başımı salladım.

"Nedenini bilmiyoruz. Ama görünüşe göre oraya beni yakalamak için gönderilmişler."

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor.

"Yardımcı olacak bir şeyim olabilir."

Dolaplarından birine gidip tüylü bir kalem çıkarıyor. "Bu rün seni diğerlerinden saklamaya yardımcı olabilir. iblisler," diye açıklıyor. "Eğer izin verirseniz." Kolumu işaret ediyor.

Minnie'ye bakıyorum.

"Hangi rune?" diye soruyor.

"Kişiyi iblislerden koruyan koruyucu bir rün. Nesillerdir ailemdeydi."

Minnie bu konuda şüpheli görünüyor ama ben omuz silkiyorum. "Tamam. Eğer yardımı olacaksa, lütfen."

Kolumu silkiyorum ve ona kolumu uzatıyorum.

Kalemin ucunu derime bastırıyor, içine batırıyor. Ön kolumda küçük bir sembolün izini sürerken kalemde sarı bir ışık yayılıyor.

Minnie bakmak için yaklaşır, kaşları şaşkınlıkla birbirine kenetlenmiştir.

"Bunu daha önce görmüştüm," diye bahsediyor. "Rahibelerimiz bunu kullanır." "Bu çok eski bir sembol." Katrina gülümsüyor.

"Bildiğim kadarıyla, koruma değil serbest bırakma anlamına geliyor," diye devam ediyor Minnie elini koluma koyup Katrina'nın sözünü bitirmesini engellerken.

"Evet. İblislerin onu takip etmek için kullanıyor olabileceği enerjiyi serbest bırakıyor."

İkisinin arasına bakıyorum. Minnie açıklamadan pek etkilenmiş benzemiyor.

"Ailenizde neden bir şey var?" Soruyor. Katrina bu sorudan rahatsız olmuş gibi görünmüyor.

"bildim bileli iblisleri kovuyoruz. Ayrıca tam da bu nedenle avlandık. Bu sembol ailemdeki sayısız insana koruma sağladı."

"Belki de yanlış hatırlıyorsun?" Minnie'ye söyledim. Kaşlarını çattı. "Bilmiyorum..."

"Rahibelerin çalışmalarına çok az aşına olduğunuzu söylemişsiniz. Belki onlar da bunu savunma için kullanıyordur."

"İkinize de zarar verecek hiçbir şey yapmam," diye araya giriyor Katrina. "Olmanız gereken yere ulaşmanızı sağlamak benim görevim."

"Sanırım öyle," diye yumuşar Minnie. "Peki. Devam et."

Katrina tasarımı bitiriyor ve kalemin ucunu tenimden kaldırdığında, oyma kendini etime işliyor. Bir iğnelenme hissinin ardından hafif bir uğultu geliyor ve sembol derim tarafından emilerek kayboluyor.

"Teşekkür ." Başımı eğiyorum.

Minnie kolumu tutuyor ve gözlerini kısarak iyice inceliyor. Parmaklarını Katrina'nın derime dövme yaptığı bölgede gezdiriyor.

"Onayınızı aldı mı?" Şakayla karışık sordum.

Boğazından derin bir ses çıkarıyor ama dikkati hâlâ kolumda.

"Tapınakta gördüklerime benziyor ama farklı bir şey var. Anlayamıyorum," diye ekliyor sıkıntıyla.

Katrina bölgenin bir haritasını çıkarıp bize veriyor.

"Geçidin bulunduğu noktayı ve tespit edilmekten kaçınmak için izlemeniz gereken yolu işaretledim. Bataklıkların içinde, bu yüzden ortam pek iç açıcı değil. Ama iyi idare edeceğinize inanıyorum."

"Teşekkür ederim," diyor Minnie dalgın dalgın haritayı alıp incelerken.

Portalın bulunduğu yerde bir X işareti ve mevcut konumumuzdan portala giden kırmızı bir çizgi var.

"Bu çok yardımcı oldu."

Yiyecek torbasını ve haritayı alıp çıkışa doğru gidiyoruz.

Katrina arkasından geliyor, yüzünde nazik bir gülümseme var.

"Aradığınızı bulmanız dileğiyle," diyor veda ederken. Biz de el sallıyoruz ve yolculuğumuza devam ediyoruz.

Sabahın erken saatleri. Hava nemli ve sıcaklık ellilerin üstünde. Fena değil.

Taksiyle bataklıklara gidiyoruz ve ardından Katrina'nın tarif ettiği yolu takip etmek için bir tekne kiralıyoruz.

Tüm bunlar olurken Minnie'nin yüzünde sıkıntılı bir ifade vardır.

"Sorun nedir?" Tekne kiralama ücretini ödeyip içeri girdikten sonra sordum.

Dudaklarını büzüyor.

"Bilmiyorum. Tüm bu bilgileri edindiğimiz için mutlu olmalıyım ama-"

"Bunun çok tesadüfi olduğunu düşünmeden edemiyor musunuz?"

SESLENİYOR. "Dün gece mabedin yerini duyduğumda çok heyecanlandım. Ama düşündükçe daha çok sorguluyorum. Bu mektupları kim yazmış olabilir?" Cebinden mühürlü zarfı çıkarırken düşünüyor. "Ve buraya geleceğimizi kim bilebilirdi? Mabedi ya da tentürü aradığımızı? Her şey çok... uygun görünüyor."

"Bunun bir tuzak olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bilemiyorum. Bunu açmak için can atıyorum, ama bir yanımda bekleyip görmek istiyor - hala bunun gerçek olmasını ve bir oyun olmamasını umut eden bir yanımda. Yani, Azerius'u yok etmek mi? Bunu hayal etmek bile zor."

"Nasıl bu kadar güçlü olabiliyor?"

"Kimliği bir sır. Ama binlerce yıl boyunca Aperit güçlerinin komutanı olarak görev yaptı." Duraklıyor. "Ve yanlış davranan tüm tanrıların celladı. Ona boşuna Tanrı Katili denmiyor. Aperion'daki her bir tanrı ondan korkar. İblisler de. Tenebreis'in Oğulları Tartareia'dan çıktıklarında -bir noktada bunu yapmak zorundalar- herkesin onlara karşı savaşı yöneteceğine güvendiği kişi o. Ve duyduğuma göre, yeni Yüce Polemos olmaya da hazırlanıyor."

Yani evrendeki en korkulan adam o. Vay be. Şimdi ben de mektubun içeriğini merak ediyorum. Biri bu kadar güçlü birini yenmeyi nasıl başarır?

"Bu terimden daha önce de bahsetmişsiniz, yüce. Ne anlama geliyor?" diye sordum.

Minnie dudaklarını büzüyor.

"Bunu açıklamak zor çünkü evrende bir panteona sahip olan çoğu mitoloji tanrılarını mutlak olarak kabul eder. Gerçekte hiçbir ilah mutlak değildir. Size daha önce de söylediğim gibi, ölümsüz olabiliriz ama ebedi değiliz. Ancak konumun kendisi ebedidir. Bir Yüce, belirli bir atama için bir tanrının temsilidir." Kaşları konsantrasyon içinde kıvrılıyor. "Antropa mitolojilerindeki tanrıları ele alalım. Su tanrısı gibi. Ya da toprak tanrısı gibi."

"Doğru." Başımı salladım.

"Gerçekte bunlar sadece birer tanımlamadır. Tek bir su tanrısı ya da toprak tanrısı yoktur. Eşdeğer olan Yüce bir konum vardır. Ancak bu pozisyonu dolduran insanlar gelir ve gider. Tabii ki genellikle binlerce ya da on binlerce yıl boyunca pozisyonlarını koruyorlar" diye açıklıyor.

"Tanrıların bile yerlerinin değiştirilebileceğini duymak çok garip."

"Evet. Bir Evdeki en güçlü tanrılar, boşaldığında Yüce pozisyon için aday gösterilir. Bu yüzden tüm Aperit toplumu güç ve prestij üzerine çalışır. Ve bir Ev içindeki her klan, kendi ailelerinden mümkün olduğunca çok sayıda Yüce'ye sahip olmak için yarışır. Aslında sizin dünyanızdan hiç de farklı değil."

"Yüce Buz kim?"

"Krisaides. Benim ailemden değil. Onu tanıyorum ama hiç tanışmadım. Benim hayatta olduğumdan çok daha uzun süredir bir Yüce."

"Peki ya ilk nişanlın?" Keskin bir tonda soruyorum. Bana gözlerini deviriyor.

"Onunla sadece birkaç kez ve her seferinde bir refakatçi eşliğinde tanıştığımı bilmenizi isterim. Pyros Kralı'nın varisi ama duyduğuma göre şu anki kral kadar güçlü değilmiş. Tahta geçtiğinde nasıl karşılanacağını bilmiyorum. Gerçi beni reddettikten sonra -çok aleni bir şekilde- onurlu ve namuslu bir Aperite olarak bir tür itibar kazandı."

"Sizi terk ettiği için mi onurlu ve namuslu?"

İç çeker ve başını sallar. "Olan oldu. Benim dünyamda hiç kimse, bırakın bir ölümlüyle ilişki yaşamayı, ilişkisi olan bir kadını bile kabul etmez," diye kayıtsızca ekliyor.

"Yine de herkesin size karşı cephe alması canınızı yakmış olmalı."

"O zamanlar başkalarının benim hakkımda ne düşündüğünü çok fazla önemsemediğim için başka şeylere üzülüyordum."

Lucien için üzülp üzülmeyi sormamak için dişlerimi sıkıyorum. Ama onun ölümüne üzüldüğünden hiç şüphem yok. İçimde kıskançlık kabarıyor ve onu dizginlemek için elimden geleni yapıyorum. İhtiyacımız olan son şey yeni bir tartışma -özellikle de bu konuyu bir daha açmayacağımıza dair ona söz verdikten sonra.

Derin bir nefes alıyorum ve onun yerine haritaya bakıyorum. Nefes al. Nefes ver.

Görünüşe göre o pisliğin cesedine saygısızlık etmek bile öfkemi dindirmeye yetmemiş.

Yönümü bulmak için etrafa bakıyormuş gibi yapıyorum. Bizden çok uzakta olmayan bir arazi şeridi var ve onu haritayla karşılaştırmaya çalışıyorum.

"Sanırım burada gerekiyor," diye söze giriyorum.

Minnie başını salladı.

Teknede kibarca oturuyor. Katrina'nın verdiği elbise ona sofistike bir görünüm veriyor. Lacivert, yakası firfırlı dantelli ve göğsünde dört inci düğme var.

Çok iyi görünüyor, ama bu fark etmemeye çalıştığım başka bir şey.

Dün gece onunla aynı yatakta uyumak bile yeterince işkenceydi. Neredeyse çıplak vücudu benimkiyle aynı hizadaydı ve düzgün bir uyku çektiğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Tek yapabildiğim, biraz rahatlamak için birkaç saatte bir tuvalete gitmekti, ancak bu noktada bu bile işe yaramıyor.

Yakında diyorum kendime. Yakında, hayal edilebilecek her şekilde birbirimizle birlikte olabileceğiz ve belki de hayal edemediklerimiz de olacak

-henüz.

Bu düşünceye gülümsedim.

Kıyıya ulaştık ve önce ben çıktım, sonra Minnie'ye de yardım ettim.

Haritadakiyle eşleşen bir tabela gördüğümde Minnie'ye "Bu taraftan," diyorum.

Sadece birkaç adım atmıştık ki, beni zayıflatan bir baş ağrısı tuttu. Kendimi toparlamak için kolumu bir ağaca yaslarken yüksek sesle inliyorum.

"Marlowe?" Minnie kaşlarını çatar. " var?"

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum.

Ona bakmaya çalışıyorum ama görüşüm bulanıklaşıyor. Gözlerimi tekrar tekrar kırpıştırarak ona uzanıyorum.

"İyi görünmüyorsun," diyor endişeyle.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," dizlerim ve yere düştüğümde kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum.

OceanofPDF.com

Otuz DOKUZ

"Marlowe?" Minnie paniklemiş bir sesle sorar.
Gözlerimi zorla açıyorum.
"Ne oldu?" .

"Bilmiyorum. ," diye mırıldanıyor, yüzüme hafifçe dokunarak.
"Dokunmak için de sıcaksın."

"Kendimi sıcak hissediyorum," diyorum ve çalışıyorum.
Başım hâlâ ağrıyor ve uzuvlarımda zayıflatıcı bir güçsüzlük hissediyorum. Ama tekrar düşmeden ayağa kalkmayı başarıyorum.
Minnie endişeli bir bakışla bana bakıyor.

"Al," diyor bileğini keserek. "Kanımdan biraz iç.
Belki de insan nezlelerinden birine yakalanmışsındır." "Belki."
Bileğini tutup dudaklarıma götürüyorum, sonra da kanını emiyorum.
Önceden bunun vücudum üzerinde ani bir etkisi vardı. Peki ya şimdi? O da değil.

"Yürümeye devam edebilecek misin? Kendini daha iyi hissedene kadar biraz daha dinlenebiliriz."

"Hayır. Ben iyiyim," diye yalan söyledim. "O askerler seni takip etmeden hemen gitmeliyiz. Şansımız varsa, muhtemelen çok geride değillerdir."

"Emin misin? Biraz solgunsun," diye fısıldıyor.
Başımı sıkıca sallıyorum. "Ben iyiyim. Hadi gidelim."
Kolumu tutuyor, sanki destek almazsam devrilebileceğimden şüpheleniyormuş gibi.

Harekete devam etmek için bacaklarımı zorluyorum ama bu bir mücadele. Bana ne oluyor böyle?
Birkaç dakika önce tamamen iyiydim.

Tekrar durmak zorunda kalmadan önce birkaç dakika daha . Zor nefes alıyorum ve göğsüm daralıyor.

Bir ağaç bulup oturuyorum ve sırtımı ağacın gövdesine yaslayıp derin derin nefes alıyorum.

Minnie önümde volta atıyor, ellerini oynatıyor.

"İyi değilsin, Marlowe. Ve benim kanım sana hiç yardımcı olmadı. Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bilmiyorum." Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum.

"Bilmiyorum," diye tekrarlıyorum hissiz bir şekilde, düşüncelerimi bile ifade edemiyorum.

"Daha önce sende hiçbir sorun yoktu. Hiçbir şey," diye devam ediyor. "Peki ne-"

Aniden durdu. Aceleyle yanıma gelirken gözleri büyüyor. Kolumu yukarı çekip kolumu inceliyor.

"Ah, Marlowe," diye mırıldanıyor inanamayarak.

Yere bakıyorum ve gördüğüm manzara karşısında şok geçirecek gücüm bile yok.

Katrina'nın rune'u derime dövme yer koyu lekelerle kaplandı ve yayılıyorlar. Şimdiden kolumun yarısı siyaha döndü.

"Bunu yapmasına asla izin vermemeliydim. İçgüdülerime güvenmeliydim," diye fısıldıyor.

"Anlamıyorum." Kaşlarımı çattım.

"Ben öyle. Tabii..." Sözünü kesiyor. "Bu bir salıverme rünüydü. Bundan eminim. Koruyucu bir şey değildi."

"Bu ne anlama geliyor?"

Koluma usulca dokunurken dudakları düzleşiyor.

"Bu tek başına kullanılan bir rün değil. Bu bir çift. Bir serbest bırakma rününün işe yaraması için önce bir şeyin içerilmesi gerekir."

"Bir hastalık mı?" Zayıfça sordum. "Bu bir hastalık mı?" "Telefonun. Telefonunu bana ver," diyor.

Kendim arayacak gücüm olmadığından, onu bulmak için ceplerimi yokluyor. Bulduğunda, paramparça olmuş ekrana bakıp kaşlarını çatıyor.

"Ne yapıyorsun?"

". Anneni ara."

"İkiye bas ve bekle," diyorum ona. "Hızlı aramada."

Minnie başıyla onaylıyor ve iki rakamına , ancak ekrandaki hasar nedeniyle doğru basması birkaç denemesini alıyor.

Sonunda aramayı başlatmayı ve hoparlöre almayı başlarır.

"Marlowe? Sen misin, sevgilim? ?" Annem hemen telefonu açtı. Minnie bana kafasını sallıyor. Eğer , bir şeylerin ters gittiğini anlayacak ve endişelenecek.

"Simone? Bu Minnie."

"Minnie? Aman Tanrım. Marlowe seninle mi?"

"Evet, evet. Uyuyor. Kaçmaya karar verdik. Umarım bu konuda çok kızgın değildir."

"Tabii ki hayır, sevgilim. Ama... Julien'e olanları duydu mu?" "

Kaybın için çok üzgünüm Simone," diyor Minnie.

Annem Julien'in onun için ne kadar önemli olduğu ve ölümünün ne kadar zor olduğu hakkında uzun bir monologa giriyor. Minnie onu teselli etmek için elinden geleni yapıyor, her saniye daha da ateşlendiğim için konuşmayı aceleye getiriyor.

"Sonra Marlowe'a ulaşamadım ve en kötüsünden korktum. Minnie, aradığın için çok teşekkür ederim."

"Aslında sana bir şey sormak için aramıştım," diyor Minnie.

"Evet, devam et canım."

"Bu size garip gelebilir ama Marlowe bebekken ya da çocukluğunun herhangi bir döneminde onu bir "-doğru kelimeleri ararken duraksıyor- "bir tür mistiğe" götürdünüz mü?"

"Bir mistik mi?" Annem . "Tabii ki değil. Biz böyle şeylere inanmayız."

"Peki çocukken hiç hastalandı mı? Doktorların tedavi edemediği bir şey?"

Diğer hatta bir duraklama var.

"Şimdi sen söyleyince, öyleydi. Sanırım üç yaşlarındaydı. Hiçbir ilaçla düşmeyen korkunç bir ateşi vardı. Doktorlar nasıl tedavi edeceklerini bilmiyorlardı. Hatta hayatta kalamayacağını bile iddia ettiler. Ama neden soruyorsunuz?"

"Peki nasıl iyileşti?" Minnie soruyor.

"Çok şanslı bir şeydi. Boston'dan onu görmek için New York'a kadar gelen bir doktor vardı. Çocuk ateşleri için yeni bir tedavi üzerinde çalışıyordu ve ona yardım edip edemeyeceğini görmek istiyordu. Tedavi ilk denemede başarılı oldu. O sevgili kadın herhangi bir ödeme kabul etmek bile istemedi. Sadece görevini yaptığını söyledi. Komik olan şu ki, o hastalıktan sonra,

Her neyse, Marlowe bir daha hiç hastalanmadı. Soğuk algınlığı bile olmadı. Bu bir mucizeydi."

Minnie dondu kaldı. Bakışlarımla karşılaşılıyor ve ne düşündüğünü anlıyorum.

Görev kelimesi çok tanıdık geliyor, değil mi?

"Ve bu doktor. Kimdi o? Adı neydi?"

"I Yapma. Hatırla. Bu oldu yirmi beş yıllar önce," Anne cevap verir.

"bana onun hakkında bir şey söyleyebilir misiniz? Nasıl görünüyordu ?

Sıra dışı olduğunu düşündüğünüz bir şey var mı?"

"Bunu neden soruyorsun, Minnie? Oğlum iyi mi? Bir şey mi oldu?"

"Ben iyiyim anne," sesleniyorum, sesimdeki titremeyi çalışarak.

"Lütfen Minnie'ye cevap ver. Bu çok önemli."

"Sanırım kırklı yaşlarındaydı. Hoş bir hanımdı. Ama kasabada sadece birkaç gün kaldı. Marlowe iyileşince gitti."

"Hiç garip bir şey yok mu?"

Annem bir an düşündü.

"Pek sayılmaz. Sanırım notlarını yazmak için tüy kalem kullanması biraz garipti. Yani, artık bunu kim yapıyor ki?" Gülüyor. "Yirmi beş yıl önce bile bu bana oldukça eski görünüyordu."

"Tüy kalem mi? Anlıyorum. Bilmem gereken her şey buydu. Teşekkürler, Simone."

"Teşekkür ederim anne," diyorum. Sonra, cesaretimi kaybetmeden ya da bu garip hastalık beni ele geçirmeden önce, daha önce söylediğimi hiç hatırlamadığım bir şey söylüyorum. "Seni seviyorum."

"Marlowe! Ah, sevgilim. Ben de seni seviyorum, bebeğim! Lütfen yakında ziyarete gel, tamam mı?"

," diye .

"Seninle sonra konuşuruz, Simone. Bunun için teşekkür ve Julien için üzgünüm. Lütfen kendine iyi bak."

Minnie telefonu kapatır ve telefon elinden düşer. "Tüy kalem," diye tekrarlar. "Tüylü bir kalem gibi."

"Bunu düşünmüyorsun değil mi..."

"Sen gençken her ne yaptıysa bu hastalığı durdurdu. Ya şimdi? Geri geldi. Ama ne olduğunu bilmiyorum, Marlowe. Ya da nasıl düzeltileceğini."

"Gitmeyi denemeliyiz. Geçit bir saat uzaklıkta olmalı." "Bir saat yürümek için uygun değilsin!" diye haykırır.

"Denemeliyim."

"Hayır." Başını sallıyor. "Geri dönüp Katrina'ya sana ne yaptığını sormalıyız; ondan bunu tersine çevirmesini istemeliyiz."

"Minnie... Yakalanacağız."

"Umurumda değil," diye ekliyor, kirpikleri gözyaşlarıyla doluyor. "Bunların hiçbirisi umurumda değil. Sadece seni iyileştirmesi gerekiyor." Avucunu alnıma bastırıyor ve nefesi kesiliyor. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyor.

"Sen Yanıyor Yukarı, Marlowe. Hatta için benim yükseltilmiş vücut ısısı, bu sıcak. Ne dediğimi anlıyor musun?"

Elini tutup yüzüme götürüyorum. Dokunuşuna doğru eğilerek derin bir nefes alıyorum.

"Gitmemiz gerek."

"Nereye gittiğimizi sanıyorsun? Kendine bir bak, Marlowe!" Minnie gömleğimin düğmelerini açarken homurdanıyor.

Koyu lekeler göğsüme ve boynuma doğru yayıldı bile. Bu... nekroz mu?

Sanki bu hastalık , tüm sağlıklı hücrelerimi yiyor gibi.

Ağacın gövdesine tutunup kendimi ayağa kalkmaya zorluyorum.

"Marlowe, lütfen," diye fısıldıyor Minnie.

"Gidelim," diye .

Kolumu omzuna atıyor ve yavaşça yürümeye başlıyoruz.

"Katrina'nın evine ısınanıp ona sorabilirim-"

"Hayır. Yakalanırsın. Bunu yapamazsın."

"Ama, Marlowe. Gittikçe kötüleşiyorsun," diye mırıldanıyor.

"Geçide ulaşmamız gerek Minnie. Önemli olan tek şey bu."

Nefesinin altında homurdanıyor, ama yeterince ikna edince isteklerimi kabul ediyor ve devam ediyoruz.

Geçide giden yol yorucu ama bunu belli etmemek için elimden geleni yapıyorum. İkimizi de Katrina'nın evine ısınmasına bir saniye kaldığını söyleyebilirim, sonuçları ne olursa olsun.

Ama kendini tehlikeye atmasına izin vermeyeceğim. Bu hastalık, her ne , geçecektir. Eğer yakalanırsa, Bu onun sonu olur.

Yürürken ağırlığımın yarısını omuzluyor ve her on-on beş dakikada bir küçük bir mola veriyoruz.

"Al," diyor bana biraz su uzatırken.

Çantadan yiyecek bir şeyler çıkarıp bir sandviç açıyor ve ısırمام için dudaklarına götürüyor.

Gülümsemeye zorluyorum.

"Sana bugün ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydim?" Ona bakarken . "Çok güzelsin. Ve seninle birlikte olduğum için çok şanslıyım."

"Hezeyan konuşuyor," diye mırıldanıyor.

Sandviçi yavaşça mideye indirirken başımı sallıyorum. Pek iştahım yok ama bu biraz güç kazanmama yardımcı olabilir.

"Öyle değil. Ben ciddiym. Sen başıma gelen en güzel şeysin," diyorum ona içtenlikle.

"Öyle miyim?" Dudağını ısıırıyor. "Çünkü ben olmasaydım zaten burada olmazdık."

"Annemi duydun. Seninle tanışmadan çok önce hastaydım. Bu senin hatan değil."

"Ama buraya gelmemiş , Katrina seni yine hasta etmeyecekti," diye fısıldıyor.

Elini sıktım.

"Asıl önemli soru, beni en başta neden iyileştirdiği? Neden hastalığı kontrol altına alıp yirmi beş yıl sonra serbest bıraktı?"

"Bunun senin kanınla ve o iblislerle olanlarla bir ilgisi olmalı. Ama bunun nedeninin ne olabileceğini bir türlü anlayamıyorum. Sen bir ilah değilsin. İblis de değilsin. Peki nesen sen?"

"Sen bilmiyorsan, ben nasıl bilebilirim?"

"Ben... Ben bir şey deneyebilir miyim?" diye soruyor küçük bir sesle. Başımı salladım.

Buzdan küçük bir iğne yaparak siyah kolumu tutuyor ve keskin ucunu derime batırıyor.

"Bu acıtıyor mu?"

Başımı

sallıyorum.

"Peki ya bu?"

Pimi aşağı doğru çekerek küçük bir yarık oluşturuyor. Başımı tekrar sallıyorum.

Kan yüzeye çıkıyor ama kırmızı değil. Siyah. Katran karası.

Minnie'nin gözleri büyür.

"Marlowe..." Sesi titriyor. "Ne oldu? Neden böyle?"

Parmağını nazikçe yaramın üzerinde gezdiriyor, kanın bir kısmını topluyor ve tadına bakmak için dudaklarına götürüyor.

ve tükürmeye çalışıyor. "Minnie?"

"Ben... Bana bir dakika ver..."

Büyük nefesler alıyor. Elinin tersiyle ağzını silerken gözyaşları kirpiklerini kaplıyor.

"Ne oldu?"

"Bu Faul. Noxious," o mırıldanıyor, yüz buruşturma olarak o tükürür kanın geri kalanı.

"Ama dün iyiydi."

"Bu..." Hızla genişleyen koyu lekelerini işaret ediyor. "Kanını zehirliyor."

"Zehir mi?" . Lanet olsun.

Nefesimin altında küfrediyorum ve sırtımı ağaca yaslıyorum. Durumun ciddiyeti yavaş yavaş kafama dank ediyor. Vücudum giderek güçsüzleşiyor ve karanlık noktalar genişledikçe acı uzuvlarımda yankılanıyor. Bunun tüm vücuduma yayıldığını hissedebiliyorum. Göğsüm neredeyse tamamen karanlık, acı veren lekelerle kaplandı. Muhtemelen bacaklarım da.

"Ne tür bir zehir olduğunu bilmiyorum. Ama bu..." Gözlerini sıkarak kapatıyor. "Acıyor."

"Al." Ona suyu veriyorum.

Yutkunuyor, kanın tadını temizlemeye çalışıyor.

"Sana ne yaptı, Marlowe?" diye soruyor, yüz ifadesi dehşet içinde.

"Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor."

"Ölüyorum, değil mi?"

"Hayır, hayır. Bunu söyleme bile. Bunu aklından bile geçirme. Bir şekilde hallederiz."

Ayağa kalkıyor, etrafta volta atıyor. Ellerini yüzünde ovuşturuyor.

"Minnie..."

"Konuşma. Düşünmeye çalışıyorum."

"Benim yüzümden aptalca bir şey yapma, Minnie," diye bağıriyorum. Beni dinlemiyor.

Mavi bir sis vücudunu sarar ve saniyeler içinde başka bir kişi belirir.

Molokai.

Gözlerini Minnie'ye diyor ama bakışlarını bana doğru kaydırdığında yüz hatlarında bir şaşkınlık beliriyor.

"Kai. Yardımına ihtiyacım var," diyor Minnie kardeşinin yanına koşarken. "Bu ne?" diye soruyor beni dikkatle incelerken.

"Bilmiyoruz. Ama hızla yayılıyor. Korkarım ki..."

Kai bana doğru adım attı. Yanımda çömelerek karanlık noktaları incelemek için kolumu tutuyor.

"Bana neler olduğunu anlat," diyor.

Minnie son birkaç gün içinde olan her şeyi anlatıyor; annemle olan konuşma ve Katrina'nın hastalığını çocukken kontrol altında tutup şimdi serbest bırakmış olabileceğinden şüphelendiğimiz gerçeği de buna dahil.

Molokai homurdanıyor, yüz ifadesi dalgın.

"Cadıların insanlara zarar vermesine izin verilmez," diye belirtiyor.

"Gençken beni tedavi etseydi zarar vermiş sayılır mıydı?" Sözlerimin arasında büyük nefesler alarak soruyorum.

"Eğer bunu sizi hasta etmek amacıyla yaptıysa, evet."

"Ama neden? Bunu neden yapsın ki?"

Gözleri seğiriyor. Hançerini kolumu kesmek için kullanıyor, görünüşe göre Minnie'nin yaptığı gibi yapmayı ve kanımı test etmeyi düşünüyor.

Minnie onu durdurur.

"Bunu zaten yaptım. İğrenç bir şey. Sadece tadı bile öğürmememe neden oldu."

Molokai kaşlarını çatıyor ama durmuyor. Acı çeken etimi kesiyor, bıçağını siyah kanımla kaplıyor ve yere damlatıyor.

Başka bir bıçakla kendi avucunu kesiyor ve benimkinin üzerine birkaç damla kan sıkıyor.

Etkisi anlıktır.

Kanım bir asit gibi davranarak onun hücreleri yakıyor. Siyah kan onun kırmızı kanını tamamen yutana kadar kimyasal reaksiyondan dumanlar çıkıyor.

"İblislere de böyle yaptı," diye fısıldıyor Minnie şok içinde. "Kanı onlara dokunduğunda çözüldüler."

Molokai dikkatini tekrar koluma veriyor.

Açtığı kesik çoktan iyileşmiş, bu da başlı başına bir tuhaflık. "Bu bir zehir, değil mi?" Minnie soruyor.

"Eğer öyleyse, böylesini daha önce hiç görmedim," diye ekliyor sert bir sesle. "Ve eğer benim kanımı da eritiyorsa, bu demektir ki

hem tanrıları hem de iblisleri öldürür."

"Bu umurumda değil. Bu onu öldürüyor!" Minnie haykırıyor.

Molokai dilini dişlerine vuruyor. Bıçağıyla gömleğini kesiyor ve gövdeden yukarısı çıplak kalana kadar yana fırlatıyor.

Koyu lekeler şimdi boynuma ulaştı ve hızla yüzüme yayılıyor.

Molokai gövdeyi inceliyor. Yüz ifadesi boş ve aklından neler geçtiğini okumakta zorlanıyorum. Öleceğimi mi düşünüyor? Piç kurusu muhtemelen bu küçük gerçeğe sevinliyordur.

Sikeyim.

Zar zor hareket edebilecek kadar acınacak kadar zayıf olduğum için muhtemelen beni kendisi öldürecek. Böylece değerli kız kardeşini benim gibi cılız bir insandan koruyabilir.

Yer değiştirmeye çalışırken acı içinde inliyorum ama bedenim bana itaat etmek istemiyor.

"Bunu merak ediyorum," diye düşünür Molokai. "Bak." Bıçağıyla göğsümü işaret ediyor. "Derisindeki görünür desene bakılırsa, zehir çoktan kalbine ulaşmış olmalı. Çoktan ölmüş olması gerekirdi. Ama ölmedi."

"Ne diyorsun sen?"

"Bu her neyse, o her neyse." Duraklıyor, dudağı seğiriyor. "O iblisler bir şeyler biliyor olmalı, bu yüzden onu yakalamaya çalıştılar. Ve Tenebreis'in Oğlu'nun ellerinde, onun kanı sonumuz olabilir."

"Ona yardım etmek için ne yapabiliriz? Zehirden nasıl kurtulabiliriz?" Minnie soruyor.

Molokai ayağa kalkarak, "Bilmiyoruz," diye cevap verir. "Elbette böyle bir şeyin ne kadar tehlikeli ve avantajlı olabileceğini görüyorsun Minerva. Bu evrendeki tüm iblislerden kurtulmamıza yardımcı olabilir," diyor Kai soğuk bir sesle. "Bunu hemen rapor etmeliyim."

Gözleri korku içinde büyür.

"Böyle bir şey yapmayacaksın," diye haykırıyor ve onu yolundan itiyor. Kendini önüne yerleştirerek vücuduyla beni sardı. "Sakın buna cüret etme, Kai!"

"Tiyatroyu bırak, Minerva. Hem kendine hem de ona kötülük ediyorsun."

"Sen... Onu kullanmak mı istiyorsun? Onun kanını kullanmak mı?"

"Biz olmazsak, iblisler olur. O bir yük. En azından bizimle birlikte daha büyük bir amaca hizmet edecek."

"Neyin var senin?" diye .

"Hiçbir şey." Omuz silkiyor. "Ben sadece gerçekleri ortaya koyuyorum. İblisler onun peşinden gelmeye devam edecek ve onu yakaladıklarında bu Aperion için ölümcül olacak."

"Onu almanıza ya da ona bir şey yapmanıza izin vermeyeceğim."

Adam ona bakıyor, ağzı sert bir çizgi halinde. Gözleri şifreli bir şekilde koyu mavi renkte parlıyor.

"Bir şey yapmama izin vermene gerek yok. Zaten yapıldı."

Minnie kaşlarını çattı. "Sen neden ?"

Tam kelimeler ağzından çıkarken, uzakta üç figür belirir.

Minnie geri adım atıyor, tüm vücudu titriyor.

"Sen... Sen bana ihanet mi ettin?" diye fısıldıyor, sesi acıyla kırılıyor.

"Tam tersine. Komutan Azerius ile sizin adınıza pazarlık yaptım. Aperion insanı alacak ve sen de idam edilmeyeceksin."

Devasa bir adam Molokai'ye doğru ilerlerken adımları yere çarpıyor. Koyu renkli, hantal bir demir zırh giyiyor ve belinde güneşte parlayan parlak beyaz bir kılıç var. Yüzünün yarısı rünleri andıran sayısız dövmeyle kaplıdır. Gözleri karanlık ve duygusuz, ifadesi tamamen boş.

Atmosfer bir anda ağırlaşır, havayı solumak zorlaşır.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Adamın attığı her adımda göğsümde delici bir acı yankılanıyor ve nefes nefese kalıyorum.

Yeni gelenin arkasında benzer boy ve yapıda, ikisi de silahlı iki adam var. Zırhları ilk adamınkinden farklı. Biri bordo bir zırh giyerken diğerinki koyu yeşil. İkisi de ilk adamın yarım adım gerisinde, bu da güç hiyerarşisine işaret ediyor.

Minnie geri adım atarken nefesi ve ayağı kayıp yanıma düşüyor. Elime uzanıyor ve tüm vücudu titremeye başlarken elimi sıkıca tutuyor.

"Komutan Azerius." Molokai başını eğiyor.

KIRK

Minnie donar. Yüzündeki tüm renk kaybolur. "Ne yaptın Kai?" diye fısıldar.

"Senin için en iyisi neyse o," diye kayıtsızca cevap veriyor.

Azerius önümüzde duruyor, kurnaz kara gözleri bizi inceliyor.

"Bahsettiğiniz insan bu mu?" diye soruyor mağrur bir ses tonuyla.

"Evet, Kumandan. Kanında hem iblisler hem de tanrılar için ölümcül olan alışılmadık bir zehirli madde var."

Azerius başını yana yatırır.

"Kadını yoldan çekin," diye emrediyor.

Molokai başını eğiyor ve Minnie'ye uzanıyor. Minnie tekmeler ve mücadele eder ama Molokai onu kolayca hareketsiz hale getirir.

"Minnie," diye bağıyorum, ama ona yardım edecek gücüm yok.

Molokai'nin elinde çırpınırken dehşet içindeki bakışları benimkilerle buluşuyor ve başını bana doğru sallıyor.

Erkek kardeşi onu kenara çeker ve askerlerden biri onu sabit tutmaya yardım etmek için öne çıkar.

"Dokunma ona," diye sesleniyorum toplayabildiğim tüm güçle.

"Sakın ona dokunma!"

Azerius bana ters ters bakıyor. Bir el hareketiyle sesim . Çığlık atmaya çalışıyorum ama sesim çıkmıyor.

Ne oluyor lan?

"Bu daha iyi," diyor sıkılmış bir ses tonuyla. "İnsanın da iğrenç olduğundan bahsetmemiştin Molokai."

"Özür dilerim, Komutan."

"Ölümlüler," diye mırıldanıyor Azerius. "Hepsi de iğrenç insanlar."

İçimde öfke kabarıyor. Bu ölümlü hareket edip zehirli kanıyla seni parçalayana kadar bekle. En azından o zaman bu korkunç durumdan iyi bir şey çıkar.

Kırmızı üniformalı adam, "Gerçekten de oldukça rahatsız ediciler," diye onaylıyor.

"Bulgularını detaylandır asker," diyor Azerius. "Size göstermek için izin istiyorum?" Molokai sorar. "İzin verildi." Azerius başını sallar ve geri çekilir.

Molokai Minnie'yi diğer iki askerin gözetimine bıraktı ve bana doğru ilerledi. Bıçağını çıkardı, ama daha önce yaptığı gibi kolumu kesmek yerine, bıçağı göğsüme götürdü ve göğüs kafesimden karnıma doğru düz bir çizgi kesti.

Hay sikeyim. Çok acıyor. Ve ses bile çıkaramıyorum.

Siyah kan yüzeye sızıyor, göğsümden aşağı damlıyor.

Molokai kana dokunmamaya dikkat ederek bir kısmını alır ve deneyi kendi kanıyla tekrarlayarak Azerius'a benimkinin onunkini nasıl yok ettiğini gösterir.

Azerius dikkatle izliyor, ifadesi anlaşılmaz.

"Ve bunun ibislere de olduğunu mu söylüyorsun?" diye soruyor. "Kız kardeşim öyle söyledi."

"Anlıyorum," diye yanıtıyor Azerius.

Mavili asker komutanlarıyla bakışıyor ve ikisi arasında konuşulmayan bir sohbet geçiyor gibi görünüyor.

"Anlaşmamıza sadık kalacak mısınız Komutan?"

Molokai sorar. Azerius ona döner.

"Minerva An'yan büyük bir günah işledi, asker. Buna göre yargılanacak."

"Ama onu idam etmeyeceksiniz, değil mi?" Molokai umutlu tonunu yumuşatmak için elinden geleni yaparak devam ediyor.

Azerius gözlerini kısar.

"Bunun ne olduğunu düşünüyorsun asker?" diye soruyor bana doğru işaret ederken.

"Bir zehir. Onun türünü daha önce hiç görmedim," diye yanıtıyor Molokai.

"Bir zehir mi?" Azerius kaşlarını kaldırır. Sonra sırtıyor. "Bu zehir değil. Doğaya karşı işlenmiş bir suçun sonucu."

Molokai kaşlarını çatar. "Ne demek istiyorsun?"

"O hasta değil. O bir iğrençlik," diye devam ediyor Azerius. "Asla var olmaması gereken ama yine de bu dünyada yürüyen bir şey."

"Anlamıyorum."

"Neden bahsediyorsun Ze?" diye soruyor mavi üniformalı asker.

"Bunun ne olduğunu çok iyi biliyorsun Cerenios. Bir ölümlüde olmasa da bunu daha önce de görmüştün."

Cerenios adlı asker donakalır.

"Yani..."

"Ben de tam olarak bunu ."

"Bu da ne böyle? Marlowe'a neler oluyor?" Minnie telaşlı bakışlarını Cerenios'tan Azerius'a çevirerek soruyor.

"Sana konuşma izni vermedim dışı," diye gürlüyor Azerius, vücudunun etrafında mor enerji dalları uçuşuyor.

"Kız kardeşim adına özür dilerim Komutan. O aptal bir kadın," diye araya girer Molokai.

"Gerçekten de aptalca." Azerius kuru bir kahkaha attı. "Çünkü bunların hepsi onun suçu."

Herkes kaşlarını çatıyor.

"Ne demek istiyorsun?" Molokai ölçülü bir tonda sorar.

Azerius dönüyor. Ellerini arkasına koyarak rahat adımlarla Minnie'nin yanına gidiyor.

Ona küçümseyerek bakıyor, burun delikleri alevleniyor.

"Moirai Hanesi dışında hiç kimsenin bir ölümlünün kaderine müdahale edememesinin bir nedeni var, Minerva. Ve bu" -bana doğru başını sallıyor- "tam olarak nedeni."

"Ben-"

"Anlamıyorsunuz. Tabii ki anlamıyorum. Küçük, gelişmemiş beyniniz neden olduğunuz şeyin büyüklüğünü anlayamaz."

"Ze, sesini alçalt," diye mırıldanıyor

Cerenios. Azerius'un bakışları

Cerenios'a kayar.

Sustu ve sırtını dikleştirdi.

"Cerenios, bu cahil topluluğa Minerva'nın eylemlerinin buna nasıl sebep olduğunu açıkla."

Cerenios boğazını temizliyor, sorguya çekilmek için sabırsızlanıyor. Ancak herkes arasında Azerius'la en yakın ilişkiye sahip olan o gibi görünüyor, çünkü ona bir lakapla bile hitap ediyor.

"Minerva Moirai Evi'ne girip kaderin ipleriyle oynadığında, dalgalanan bir etki yarattı. Bu etki, Psyche Evi'nde belirlenen reenkarnasyon zamanlarına müdahale ettiğinde daha da arttı."

Bakışlarıyla karşılaşıyorum ve gözlerindeki kargaşayı fark ediyorum. Bana bakıyor ve "Özür dilerim" diyor.

Bana bunu söylemedi. O yasaları çiğnemekle ilgili bir şey söylemedi.

Neden bana güvenmesin ki? Tabii...

O biliyordu.

Başından beri bende bir sorun olduğunu, hareketlerinin üzerimde bir etkisi olduğunu biliyor olmalıydı. Bu yüzden beni takip ediyordu, değil mi?

Göğsümdeki ağrı şiddetleniyor.

Benden daha ne kadar şey sakladı?

"Ruhu ölümlü düzlemde yanlış zamanda reenkarne oldu ve bu da onun bir ölümlünün çocuğu olarak doğmasıyla sonuçlanan zincirleme bir reaksiyona neden oldu." Cerenios duraksadı ve onay için Azerius'a baktı. "Ve Tenebreis'in Oğlu."

"Hayır, bu imkânsız," diye mırıldanıyor Minnie şok içinde.

"Öyle mi?" Azerius kıkırdar. "Bu canavarı yaratan sensin Minerva. O, tüm hesaplara göre asla var olmaması gereken bir iğrençlik. Ama sen kadere müdahale ettiğin için işte burada. Bir melez."

Hayır. Bu doğru olamaz. Annemin ve babamın kim olduğunu biliyorum. Babam pisliğin teki ve zaman zaman düpedüz şeytani olsa da, bir iblis değildi. Bundan eminim.

"Ama Tenebreis'in Oğulları Tartareia'da kapana kısıldı," diye fısıldıyor Minnie.

"Çoğu, evet. Ama diyar mühürlendiğinde Tartareia'da olmayanlar da var. Hâlâ özgürce dolaşıyorlar," diye devam ediyor Azerius. Bana bakarak ekliyor: "Doğa kanunlarına göre, bir Tenebreis Oğlu asla bir ölümlüyle başarılı bir şekilde çiftleşip yavru üretemez. Bu sadece daha önce hiç olmamış bir şey değil, aynı zamanda yasak."

"O kötü değil. Lütfen. Sadece... Bırak gitsin, lütfen," diye yalvarır Minnie.

Ona benim değil, onun güvende olması gerektiğini söylemek için bir kez daha konuşmaya çalışıyorum ama sesim hala kısık.

"Kötü olmayabilir. Açıkçası, onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ancak böyle bir melez iğrenç bir şey olduğu için, şu anda oldukça tuhaf bir durumla karşı karşıyayız. Kanı gerçekten de zehirli. Öldürebilir.

Bir iblisi öldürebildiği gibi bir tanrıyı da öldürebilir," diyor Azerius, gözlerinde tuhaf bir parıltıyla bana bakarak.

İleri doğru bir adım atıyor ama Molokai yolunu kesiyor.

"Anlaşmamız mı Komutan?" diye sorar dişlerini sıkarak.

Azerius ona sıkılmış bir bakış atar.

"Ben hiçbir şeyi kabul etmedim, asker. Kız kardeşin suçlu. İdam Bu ölümlü sadece var olduğu için suçlu, bu yüzden o da idam edilecek."

Kılıcını çekiyor ve bana doğru ilerliyor. Molokai

kılıcın kabzasını tutuyor.

"Kabul ettin," diyor kabaca. Azerius

ona dik dik bakar.

"Çekil, asker," diye emrediyor.

"Kız kardeşimin canının bağışlanacağına dair bana söz verene kadar olmaz." "Kendimizi bu durumda bulmamızın nedeni kız kardeşin. İlk . Eğer bu ölümlüyü öldüreceksen, o zaman o da ölümü hak ediyor demektir. Doğru olan da bu."

"Umurumda değil," diye Molokai. "Ben sadece kız kardeşimi önemsiyorum. Onu bağışlamalısın. Lütfen."

Azerius talebi değerlendirmek için bir an bekler.

"Hayır," diye cevap verir ve tam Molokai saldırmaya hazırlanırken, mor bir sis onu uzaklara uçurur.

"Kai!" Minnie .

"Kardeşine uslu durmasını tavsiye etmelisin Minerva. Aksi takdirde bir general eksikim olacak ve bu hiç hoşuma gitmez. Yerine birini bulmak için başvuruları sıralamak can sıkıcı."

Bu adam.

Azerius dikkatini bana yöneltiyor. Beyaz kılıcını önümde kullanırken güneş ışığında parıltıyor.

Bakışlarıyla karşılaşıyorum ve hiçbir şey göremiyorum. Duygu yok, hiçbir şey yok.

Sadece boşluk.

"Lütfen yapma. Her şeyi yaparım," diye yalvarıyor Minnie ve ağlıyor.

"Yapabileceğiniz hiçbir şey yok, bayan. İkiniz de yasaları çiğnediniz. İkiniz de öleceksiniz."

Kılıcını kaldırıyor ve boynuma doğru tutuyor.

Her şeyin bu şekilde sona erecek olmasının şokuyla gözlerim açılıyor. Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra, bu son olamaz.

Bana yalan söylemiş ve birçok şeyi saklamış olabilir. Ama o hala benim. Benim Minnie'm. Ve savaşmadan gitmesine izin veremem. Ölemem ve onun da aynı kaderi paylaşmasına izin veremem.

Hayır. Bunu yapmayı reddediyorum.

Tüm gücümü toplayarak ciğerlerime hava dolduruyorum ve avazım çıktığı kadar bağıryorum.

"M-Minnie!"

Sesim kılıcı uzaklaştırırken kendi başına bir hayat kazanıyor.

Azerius'un yüzünde kısa bir şaşkınlık ifadesi belirir.

İçimde karanlık ve acımasız bir şey kıvranıyor. Daha önce hiç hissetmediğim bir kan tadı.

Uzuvlarım hâlâ güçsüz ama irade gücümle onları hareket etmeye zorluyorum.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp ona doğru sürünüyorum.

Bana bakarken gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyor. Ellerimde ölecek olan iki askerin tutuşuna karşı mücadele ediyor. Bir şeyler söylüyor ama ne dediğini anlayamıyorum.

Tek bildiğim ona ulaşmam gerektiği. Onu ne kadar çok sevdiğimi söylemem gerekiyor - tüm evrendeki hiçbir şey ona olan hislerimi değiştiremez.

Koruyun!

Onu koruma ve güvende tutma içgüdüğü içimde kükrüyor, bir adım daha atamayacağımı düşündüğümde bile beni daha da teşvik ediyor.

Ah, dizlerimin üzerinde bir salyangoz gibi hareket ederken böyle acınası bir görüntü vermeliyim. Ama her adımda vücudumun etrafındaki görünmez zincirler takırdıyor.

"Minnie," diye mırılandım. "Seni...

kurtaracağım..." Neredeyse geldim.

Kolumu uzatıyorum, kendimi dizlerimin üzerinde durmaya zorlarken elbisesini bir avuç yakalıyorum.

"Sen benimsin," diye fısıldıyorum. "Gitmene izin vermeyeceğim."

"Marlowe." Acı çığlıkları şu anda kanımda dolaşan zehirden daha güçlü. Yine de o zehir yüzünden ne yapacağımı biliyorum.

Gözlerimin düşüncelerimi aktarabilmesini umarak ona bakıyorum.

Kollarını kurtarmak için mücadele ederken gözyaşları ve teselli edilemez bir halde bana bakıyor.

Ama gözlerimiz birleştğinde, o
biliyor. Bildiğini biliyorum.
Zemin nemli. Islak.

Nem buza dönüşürken gözleri açık maviye dönüyor ve onunla
birlikte küçük çim bıçakları keskin bıçaklara dönüşüyor - deriyi
kıracak kadar keskin.

Titreyen parmaklarımla bir tanesini koparıp koluma saplıyorum ve
kanın akmasını sağlıyorum.

Eğer benim kanım öldürüyorsa, bırak
onları öldürsün. Bırak...

Ağzım açık kalıyor. Göğsümden aşağı daha fazla sıvı damladığını
hissettiğimde sessiz bir inilti kaçıyor. Aşağıya bakmaya cesaret
ettiğimde göğsümde büyük bir delik ve diğer taraftan çıkan bir yumruk
görüyorum.

Nefes kaldım.

"Nooooo!" Minnie'nin çığlığı tüm bataklığı sarıyor.

Farkındalığının son birkaç dakikasında iki şeyden eminim.

Kanım öldürür ama onu öldürmedi. Derisini yıkadı ama yakmadı;
eritmedi.

Sonra Minnie'nin feryadı kanayan kalbime dokunuyor ve onu daha
da kanatıyor.

Yer sallanıyor.

Bir o yana bir bu yana sallanıyorum ama hâlâ onun gözlerinin
beyaza döndüğünü görebilecek kadar kendimdeyim.

"Hayııııııı!" diye bağırıyor ve bu çığlığın gücü beni uçuruyor.

Kırk Bir

I Gözlerimi aç.

Etrafımda su var, içimde yüzüyor.

Göğsümde hâlâ bir delik var ama yavaş yavaş iyileşiyor.

Her tarafım suyla çevrili.

Kilometrelerce su. Ve ben onun ortasında yüzüyorum.

Etrafta kimse yok. Sadece ben ve vücudumun etrafında yüzen birkaç balık -muhtemelen bir ısırık almayı umuyorlar. Hazımsızlık çekecek olmaları çok kötü. Ben de çekmelerini umuyorum. Umarım herkes ölür. O lanet Azerius ve askerlerinden başlayarak, sonra da Minnie'nin hain kardeşi. Ona böyle ihanet ettiği için yavaş ve acılı bir ölümü hak ediyor.

Ama bu düşünce aklıma gelince
kaşlarımı çatıyorum. Sağa ve sola
bakıyorum.

Hangi cehennemdeyim ben?

Diğer soru ise, ben hala Dünya'da mıyım?

Gökyüzü güzel bir lacivert ve yıldızlarla dolu, içimde hissettiğim sefilliğe tezat oluşturuyor. Uzaktan martı seslerini ve bir geminin korna seslerini duyabiliyorum.

Buraya, lanet olası bir denizin ortasına nasıl geldiğimi bilmiyorum ama o beni kurtardı. Bir şekilde Minnie beni kurtardı.

Ama bu hala orada, onlarla birlikte olduğu anlamına
geliyor; yakalandı. Yakında idam edilecek.

Cehenneme kadar yolu var!

Eğer Aperion'un tamamını yok etmem gerekiyorsa, bunu yaparım- özellikle de artık bunu yapacak silaha sahip olduğumu bildiğim için.

İçimde bir aciliyet duygusu filizleniyor ve cildim artan bir hızla iyileşmeye başlıyor.

Ona geri dönmenin bir yolunu bulmalıyım. Çabuk ol.

Elimi yüzüme götürüp suyun tuzunu gözlerimden siliyorum. Ama işte o zaman en tuhaf şeyi fark ediyorum.

Rün gitmiş.

Koyu lekeler gitmiş.

Ne...?

Yeni durumum üzerinde düşünme ya da Minnie'ye ulaşmak için bir plan yapma fırsatım olmuyor çünkü yüksek sesli, delici bir çağrı duyuyorum.

"Davetsiz misafir!" , "Yakalayın!"

Lanet olsun.

DEVAM EDECEK

[Kitap 2 için şimdi ön sipariş verin!](#)

OceanofPDF.com

BONUS İçerik

ÜCRETSİZ bonus içerik için aşağıdaki kodu tarayın!
Veya www.veronicalancet.com/bonus-content adresini ziyaret edin

OceanofPDF.com

VERONICA Lancet TARAFINDAN da

Standalones

[Fairydale](#)

[Frivolous](#)

[Ahlaki Olarak Yozlaşmış](#)

Ahlaki Açıdan Belirsiz Düet

[Sevimli Psikopat](#)

[Cehennem Kızı](#)

Günahların Savaşı Serisi

[İntikamın Tadı Bozulan](#)

[Plan](#)

[Sahte Sevgili Noelle'in](#)

[Günahları](#)

[Ahlaki İkilem](#)

[OceanofPDF.com](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

